Jules Verne

Doi ani de vacanță

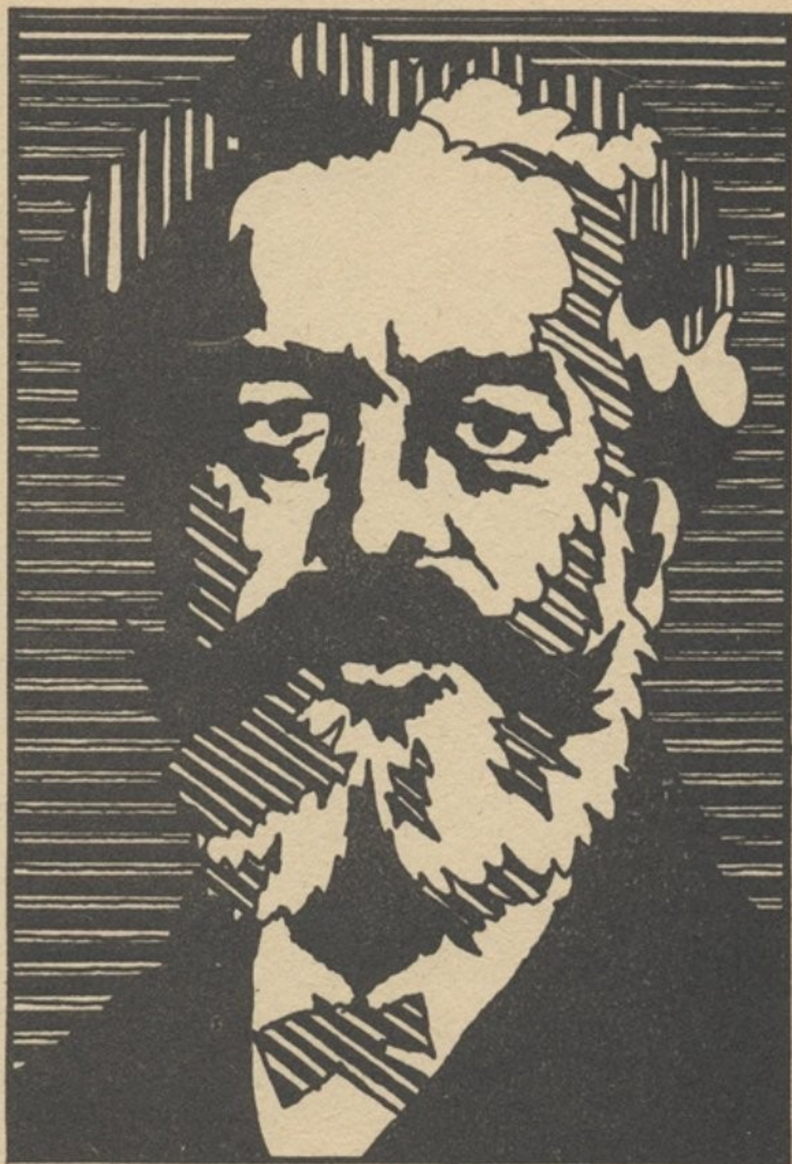

EDITURA ION CREANGĂ

Proiectul RI - Jules Verne 2010

Jules Verne

8

Jules Verne

Doi ani de vacanţă

ÎN ROMÂNEŞTE DE

LAURA M. DRAGOMIRESCU

Capitolul I

FURTUNA. UN IAHT IN VOIA SOARTEI. PATRU COPILANDRI PE PUNTEA VASULUI SLOUGHI. PÂNZA CATARGULUI PRINCIPAL SFÂŞIATĂ. O VIZITA IN INTERIORUL IAHTULUI. AJUTORUL DE MARINAR APROAPE STRANGULAT. UN URIAŞ VAL DIN SPATE. PĂMÂNT, PRIN CEAŢA DIMINEŢII. BANCUL DE STÂNCI.

În noaptea aceea de 9 martie 1860, norii se lăsaseră atât de jos peste mare, încât abia de mai vedeai la câţiva paşi. Pe marea aceasta în freamăt, cu valuri care în rostogolirea lor aruncau lumini livide, o navă de mic tonaj gonea cu aproape toate pânzele strânse.

Era un iaht de o sută de tone — un schooner, cum sunt denumite goeletele în Anglia şi în America.

Numele vasului era Sloughi. Zadarnic însă l-ai fi căutat scris pe placa de la pupa, căci vreo furtună ori poate o ciocnire i-l smulsese în parte.

Să fi fost unsprezece seara. Sub latitudinea aceea, pe la începutul lui martie, nopţile sunt încă scurte. Către cinci dimineaţa aveau să se ivească zorile. Dar cu cât ar fi oare mai mică primejdia dacă soarele ar lumina depărtările? Corabia

şubrezită n-ar rămâne tot o jucărie a valurilor? Nimic nu s-ar schimba... Doar domolirea hulei şi încetarea vântului năvalnic ar mai salva-o de la cel mai cumplit naufragiu, în plin ocean, departe de orice peticuţ de pământ pe care vreun supravieţuitor şi-ar mai găsi poate scăparea.

La pupa navei, patru băieţi, unul de 14 ani, alţi doi de 13 şi ajutorul de marinar — musul — un negru de vreo 12 ani, toţi în jurul timonei, se străduiau din răsputeri să ţină piept furiei valurilor care ameninţau să culce iahtul pe o parte. Era o treabă peste măsură de grea, căci roata nu mai putea fi frânată şi în orice clipă riscau să fie zvârliţi peste bord.

Într-adevăr, către miezul nopţii, un val năprasnic izbi iahtul în flanc cu atâta putere, încât mare minune că n-a smuls timona cu totul.

Copiii, răsturnaţi de zguduire, izbutiră totuşi să se ridice degrabă.

— Mai merge timona, Briant? întrebă unul din ei.

— Merge, Gordon, răspunse Briant, care-şi reluase locul şi-şi păstrase tot sângele rece.

Apoi, adresându-se unui al treilea :

— Fii tare, Doniphan, nu-ţi pierde cumpătul! Trebuie să-i salvăm pe ceilalţi!

Toate astea le spusese în englezeşte, dar, după accent, îţi dădeai seama că Briant era francez. Şi întorcându-se către mus:

— Eşti cumva rănit, Moko?

— Nu, răspunse copilul. Numai de-am putea ţine vasul în echilibru să poată tăia valurile, că altfel ne ducem la fund.

În clipa aceea, cineva dădu la o parte brusc deschizătura capotei din dreptul scării ce ducea spre salonul schoonerului. Două căpşoare apărură prin deschizătură şi odată cu ele şi capul vioi al unui câine care începu să latre.

— Briant! Briant! strigă un copil de 9 anişori. Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, Iverson, nimic! îl linişti Briant. Fă bunătate şi coboară numaidecât cu Dole... Hai, ce mai stai?

— Da, dar ne e aşa de frică! spuse şi alt copil, mai mic ca ei.

— Ce fac ceilalţi? întrebă Doniphan.

— Şi lor le e frică, spuse Dole.

— Hai, hai, la locul vostru! strigă Briant. Închideţi bine uşa, băgaţi capul sub plapumă, închideţi ochii şi n-o să vă mai fie frică! Nu e primejdie!

— Atenţie! Alt val! strigă Moko.

O izbitură puternică din spate zdruncină vasul. De astă dată, din fericire, valul nu trecu peste punte, căci dacă apa ar fi pătruns prin deschizătura capotei, iahtul, îngreunat, n-ar mai fi putut să se ridice deasupra valurilor.

— Iute înăuntru! se răsti Gordon. Ce staţi! Vă arăt eu vouă!

— Hai, copii! La culcare! le spuse mai cu blândeţe Briant.

Căpşoarele se făcură nevăzute, dar un alt băieţel se arătă din spatele lor.

— Nu-ţi putem fi şi noi de folos, Briant?

— Nu, Baxter, nu! răspunse Briant. Tu cu Cross, cu Webb, cu Service şi cu Wilcox staţi cu copiii! Noi patru suntem destui aici!

Baxter închise uşa din interior.

— Şi lor le e frică, zise Dole.

Cum! Aşadar nu erau decât copii la bordul acestui iaht în luptă cu furtuna? — Da, numai copii! — Şi câţi erau la bord? — Cincisprezece, cu Gordon, Briant, Doniphan şi musul. — În ce împrejurări se îmbarcaseră? — Vom afla în curând.

Dar cum, nu e nici un bărbat pe iaht? Nici un căpitan care să dea comanda? Nici un marinar să le fie de ajutor? Nici un timonier care să conducă pe furtuna asta? — Nu! Nici unul!

Aşadar, nu era nimeni pe bord care să-şi dea seama exact în ce anume punct se afla vasul Sloughi pe ocean? Şi ce ocean! Cel mai vast din toate! Pacificul care se întinde pe două mii de leghe în lărgime, de pe ţărmurile Australiei şi ale Noii Zeelande până-n litoralul Americii de Sud.

Care să fi fost cauza? Să fi pierit oare echipajul vasului în vreo catastrofă? Piraţi de prin Malaezia să fi pus stăpânire pe vas şi să fi lăsat de capul lor la bord doar pe copilandrii aceştia, dintre care cel mai răsărit avea abia 14 ani?

Altfel, un vas de o sută de tone ar fi trebuit să dispună măcar de un căpitan, de un secund şi de cinci-şase marinari. Or, din tot personalul acesta strict necesar ca să-l conducă, nu mai rămăsese decât musul.

De unde putea veni iahtul acesta, de pe ce tărâmuri austral-asiatice, de prin ce arhipelaguri ale Oceaniei, de câtă vreme plutea şi cu ce destinaţie?

Desigur că dacă vreun comandant de vapor ar fi întâlnit goeleta Sloughi prin aste mări îndepărtate, copiii ar fi ştiut să-i răspundă la întrebări. Din nefericire însă, la orizont nu era nici

urmă de corabie, nici de vreunul din acele transatlantice ale căror drumuri se încrucişează pe mările australiene, nici de nave de comerţ, cu aburi ori cu pânze, din cele trimise cu sutele din Europa ori din America înspre porturile din Pacific. Şi chiar dacă prin preajmă s-ar fi aflat vreun asemenea bastiment, atât de puternic datorită maşinilor sale ori aparaturii sistematice de pânze, tot n-ar fi putut veni în ajutorul iahtului pe care marea îl arunca de colo-colo ca pe-o epavă, deoarece şi el ar fi trebuit să lupte împotriva furtunii.

Briant şi tovarăşii săi se străduiau din răsputeri ca iahtul să nu fie izbit din coastă.

— Ce e de făcut? strigă Doniphan.

— Tot ce o sta în puterile noastre! răspunse Briant.

Aceste cuvinte erau rostite de un copilandru, în momente când până şi cel mai vajnic dintre bărbaţi poate că şi-ar fi pierdut nădejdea!

Într-adevăr, furtuna se dezlănţuia tot mai aprigă. Vântul se năpustea cu o furie nimicitoare, cum spun marinarii — şi cu drept cuvânt, căci vasul putea fi spulberat într-o clipă de o răbufnire de vânt. De altfel, de două zile se aflau aproape în voia valurilor, deoarece catargul principal fusese rupt la patru picioare de la bază, astfel că nu mai avuseseră unde prinde „săgeata", pânza din faţă care i-ar fi ajutat să poată ţine mai sigur vasul în direcţia vântului. Catargul mizenei, cu vârful retezat, mai ţinea încă, dar ameninţa dintr-o clipă într-alta să se prăbuşească peste punte, fiind slăbit din odgoane.

La prova, bucăţi sfâşiate din şirul de vântrele se zbăteau în vânt cu pocnete ca de puşcă. Din toate pânzele nu mai rămăsese decât mizena, gata să se sfâşie şi ea, căci băieţii nu avuseseră putere s-o mai ruleze pe vergă, ca să-i micşoreze suprafaţa. Iar dacă şi pânza asta s-ar sfâşia, vasul n-ar mai putea fi ţinut pe linia vântului, şi valurile, lovindu-l în coastă, l-ar culca şi l-ar scufunda cu oameni cu tot în adâncuri.

De atâta vreme, nici o insulă nu se arăta în larg, nici un continent spre răsărit! Oricât de plină de primejdii ar fi fost o apropiere de ţărm, totuşi copiii erau mai puţin îngroziţi de ea decât de furiile mării acesteia fără de sfârşit. Ţărmul, fie el cât de neprimitor ori de stâncos, ori de supus năvalei vijelioase a apelor şi zbuciumului neîntrerupt al valurilor printre stânci, ţărmul, gândeau ei, ar fi fost mântuirea, ar fi fost pământul care

te ţine, nu oceanul acesta care se cască să te înghită.

Căutau deci cu privirea, doar or vedea vreo lumină încotro să se îndrepte. Dar nici o licărire nu se arăta în noaptea întunecată.

Deodată, curând după miezul nopţii, o pârâitură grozavă acoperi urletele valurilor.

— S-a rupt catargul mizenei! strigă Doniphan.

— Nu, răspunse Moko. Pînza s-a smuls din agăţători.

— Trebuie scoasă cu totul, fu de părere Briant. Gordon, tu rămâi la timonă cu Doniphan, iar tu, Moko, vino să-mi ajuţi.

Ca ajutor de marinar, Moko era oarecum priceput în meserie, dar nici Briant nu era chiar neştiutor. Doar străbătuse şi el Atlanticul şi Pacificul, călătorind din Europa spre Australia, şi nu-i erau cu totul necunoscute manevrele necesare pentru a conduce o navă. Aşa se face că ceilalţi băieţi, care habar n-aveau de vreo manevră, lăsară pe seama lui şi a lui Moko cârmuirea iahtului.

Cât ai clipi, Briant şi ajutorul său ajunseră vitejeşte la prova. Pentru ca iahtul să nu fie izbit în coastă şi înclinat, trebuia neapărat înlăturată mizena — pânza principală — care se adunase ca o pungă, umflată de vânt în partea de jos, şi ţinea vasul în loc, gata să se aplece. De s-ar fi întâmplat una ca asta, nici că s-ar mai fi putut ridica decât dacă i-ar fi retezat catargul chiar de la bază, după ce l-ar fi desprins mai întâi din cabluri. Dar cum ar fi reuşit aşa ceva nişte copii?

Cu toate greutăţile, Briant şi Moko au dat dovadă de mare dibăcie. Hotărâţi să păstreze cât mai multe pânze pentru ca iahtul să se menţină cu vântul din spate cât timp va ţine furtuna, ei reuşiră să lărgească frânghia vergei, care coborî la patru-cinci picioare deasupra punţii. Părţile zdrenţuite ale mizenei odată tăiate cu cuţitul, prinseră cu două cârlige colţurile de jos, legându-le cu frânghii trecute prin belciugele de fier de pe punte, lucru anevoios, căci în nenumărate rânduri vajnicii băieţi erau să fie măturaţi de valuri.

Cu toate că pânzele erau atât de împuţinate, goeleta reuşi să-şi menţină direcţia pe care pornise de atâta vreme. Chiar dacă nu ar mai fi avut nici o pânză, corpul corăbiei oferea totuşi destulă suprafaţă vântului, pentru ca vasul să capete viteza unui torpilor. Totul era să poată întrece în iuţeală valurile, pentru ca să evite masele de apă zvârtite peste balustradă.

Terminând, Briant şi Moko se înapoiară lângă Gordon şi Doniphan, ca să le ajute la timonă. Dar în aceeaşi clipă capota se deschise din nou şi un copil scoase capul. Era Jacques, fratele lui Briant, cu trei ani mai mic ca el.

— Ce e cu tine, Jacques? îl întrebă frate-său.

— Vino, vino! îi răspunse Jacques. A intrat apă până în salon!

— Cum se poate? strigă Briant. Şi alergând spre scară, coborî degrabă.

Salonul era slab luminat de o lampă care, din cauza tangajului, se legăna întruna când într-o parte, când într-alta.

Prin umbră se zăreau vreo zece copii, întinşi pe canapele sau în paturi. Cei mai micuţi, între 8 şi 9 ani, înspăimântaţi, stăteau grămădiţi toţi laolaltă.

— Nu e nici o primejdie! le spuse Briant, cu gând să-i liniştească. Doar sunteţi cu noi! Nu vă fie frică! Şi, plimbând lumina unui felinar peste podeaua salonului, îşi dădu seama că într-adevăr un strat de apă curgea când într-o parte, când în cealaltă a iahtului.

De unde să fie apa? Să fi pătruns prin vreo crăpătură a bordajului? Trebuia văzut.

În rând cu salonul mai era o cameră mai mare, apoi sala de mese şi cabina echipajului.

Briant trecu la rând prin fiecare din ele şi văzu că apa nu pătrundea nici pe deasupra, nici pe dedesubtul liniei de plutire, ci, rămasă pe punte de pe urma unui val mai mare, parte din ea se scursese în interior pe lângă capota de la cabina echipajului. Deci, nici o primejdie.

Ca să-şi liniştească tovarăşii, Briant mai trecu o dată prin salon, apoi, mai puţin îngrijorat, îşi reluă locul la cârmă. Goeleta era construită solid; prin fundul de curând recăptuşit cu aramă, apa nu-şi putea face loc. Putea, aşadar, să înfrunte furtunile.

Să fi fost aproape unu noaptea. În bezna din jur, şi mai neagră din cauza grosimii norilor, furtuna se dezlănţuia cumplit. Iahtul în mers părea învăluit de ape. Ţipătul ascuţit al pescăruşilor sfâşia văzduhul. Să însemne oare că e pământ pe-aproape? Nu, căci se întâmplă uneori să-i întâlneşti la sute de leghe depărtare de ţărm: neputându-se împotrivi vântului, aceste păsări ale furtunii se lăsau târâte de uragan ca şi iahtul, căruia nici o putere din lume nu i-ar mai fi putut stăvili goana.

O oră mai târziu se auzi o altă pârâitură. Puţinul ce mai

rămăsese din mizenă se spintecase, iar fâşiile de pânză se împrăştiară în zare ca nişte enormi goelanzi.

— Nu mai avem pânze, spuse Doniphan, şi nici putinţa să întindem alta!

— Nu-i nimica.! răspunse Briant. Fii sigur că vom înainta tot atât de repede!

— Halal răspuns! exclamă Doniphan. Dacă atâta te pricepi...

— Păzea! Vin valuri mari din spate! strigă Moko. Trebuie să ne legăm strâns de ceva, altfel ne vor lua!

Dar nici nu sfârşi bine, când deodată câteva tone de apă trecură peste punte. Briant, Doniphan şi Gordon fură aruncaţi peste capotă, de care reuşiseră să se agaţe. Cât despre Moko, se făcu nevăzut odată cu masa de apă care mătură iahtul din spate către faţă, smulgând şi o parte din rezerva de cherestea, două bărci şi o iolă — cu toate că fuseseră puse la adăpost — ca şi câteva prăjini de catarg şi cutia busolei.

Dar, cum bucăţi din balustradă fuseseră şi ele smulse, apa s-a scurs de îndată, împiedicând iahtul să se scufunde sub enorma povară.

— Moko! Moko! strigă Briant de cum îşi veni în fire.

— L-o fi zvârlit în mare! spuse Doniphan.

— Nu ştiu, nu se vede! Nu-l aud! spuse Gordon, aplecându-se peste punte.

— Trebuie salvat! Iute, un colac de plută! Nişte frânghii! ceru Briant. Şi cu glas tare, care răsună puternic în scurtul răstimp de acalmie, îl strigă iar : Moko! Moko!

— Ajutor! Ajutor! răspunse Moko.

— Nu e în apă, spuse Gordon. Îi aud glasul dinspre prova.

— Mă duc să-l scap, spuse Briant.

Şi iată-l căţărându-se pe punte, apărându-se cât putea de loviturile scripeţilor care se bălăngăneau la capătul frânghiilor lăsate în voie şi ferindu-se ca din cauza tangajului să nu cadă pe puntea alunecoasă.

Din nou strigătul lui Moko răsună din beznă. Apoi nu se mai auzi nimic.

Între timp, cu sforţări supraomeneşti, Briant reuşi să ajungă la capota cabinei echipajului.

Strigă... Nici un răspuns... Să-l fi smuls oare vreun alt val după ultimul său strigăt deznădăjduit? Dar atunci, sărmanul copil trebuie să fi rămas mult în urmă, căci hula nu l-ar fi putut

duce cu iuţeala iahtului. În cazul acesta, era pierdut.

Nu! Un geamăt slab ajunse până la Briant, care se repezi înspre locul unde era împlântat piciorul catargului din faţă. Acolo, dibuind prin întuneric, dădu peste un trup care se zbătea.

Moko horcăia din greu, îngrămădit în unghiul pe care-l formează la prova balustrada iahtului: funia, cu care se legase peste mijloc ca să nu fie târât de valuri şi care îl scăpase de la înec, era acum pe cale să-l sugrume. Briant îşi deschise briceagul şi cu greu izbuti să taie frânghiile care-l strângeau pe băiat.

Desprins din strânsoare şi readus pe punte, de îndată ce îşi veni în fire, copilul îi mulţumi lui Briant şi trecu de-a dreptul la cârmă. Toţi patru se legară, ca să nu fie luaţi de valurile năprasnice ce se ridicau în calea iahtului.

Dar, contrar aşteptărilor lui Briant, vasul pierduse oarecum din viteză în urma ruperii mizenei şi îl pândea acum primejdia ca valurile ce năvăleau din spate, venind cu mai multă viteză decât aceea a iahtului, să-l inunde.

Dar ce puteau face? Nu mai aveau nici o fărâmă de pânză pentru adaos.

Lunii martie din emisfera australă îi corespunde luna septembrie din cea boreală, aşa că nopţile sunt cam tot atât de lungi ca şi zilele. Deci, fiind ora patru dimineaţa, era de aşteptat ca dinspre răsărit, adică din direcţia în care gonea schoonerul, să se ivească o geană de lumină.

Şi poate că, odată cu zorile, furtuna avea să piardă din intensitate! Nu era exclus nici ca în zare să se arate vreun ţărm, şi atunci soarta sărmanului echipaj de copii să se schimbe dintr-o clipă într-alta. Totul ar fi fost cu putinţă de îndată ce întâia geană de lumină ar fi tivit adâncurile zării.

Către patru şi jumătate, o îngânare de ziuă se furişă înspre zenit. Din păcate, fâşiile de ceţuri nu te lăsau să vezi nici la un sfert de milă. Simţeai cum pe cer norii alergau într-o goană nebună. Uraganul nu se domolise nicidecum şi, în larg, marea clocotea înspumată toată de rostogolirea valurilor. Schoonerul, aci ridicat pe o creastă de val, aci prăbuşit într-un abis, s-ar fi răsturnat în nenumărate rânduri de-ar fi fost izbit din coastă.

Cei patru tineri nu-şi luau ochii de la noianul de valuri despletite. Îşi dădeau bine seama că dacă furtuna nu încetează, sunt pierduţi. Nici urmă de îndoială că iahtul nu ar mai putea

ţine piept încă douăzeci şi patru de ore şi, până la urmă, năvala de ape l-ar sfărâma.

Deodată, Moko strigă :

— Pământ! Pământ!

Printr-un luminiş între ceţuri destrămate, lui Moko îi păru că i se arată un dâmb vioriu în răsărit. Să se fi înşelat? Cât de ades înfiripările acelea din zare nu sunt altceva decât învolburări de nori!

— Pământ? tresări Briant.

— Pământ! strigă Moko. Uite, colo, la răsărit! Şi arătă cu mâna un punct spre orizont, acum năpădit de ceţuri.

— Eşti sigur? întrebă Doniphan.

— Da, da, sigur! răspunse Moko. Dacă se mai destramă ceaţa, uitaţi-vă atent... colo... mai la dreapta de catargul mizenei! Uite-l! Uite-l!

Ceţurile destrămate se ridicau acum tot mai sus, lăsând marea liberă.

În curând, oceanul se desfăşură în toată imensitatea.

— Da, da, pământ! Îi văd, îl văd! strigă Briant.

— Şi încă şes! spuse Gordon, care-l privise cu luare-aminte.

Nu mai rămânea nici o îndoială: pământ, continent ori insulă, cam la cinci-şase mile, pe o largă întindere la orizont.

Cu direcţia ce o urmau şi din care furtuna nu le da pas să se mai abată, în mai puţin de o oră aveau să fie aruncaţi la ţărm. Totul era ca vasul să nu fie zdrobit de puzderia de colţi de stâncă, înainte de a ajunge pe uscat. Dar copiii nici că se sinchiseau. Pământul. acesta, răsărit în faţa lor deodată, nu putea fi decât salvarea lor.

Dar iată că vântul se umflă din nou şi mai turbat. Iahtul, împins ca o jucărie, gonea nebuneşte către ţărmul care se profila acum ca zugrăvit în tuş, pe cerul alburiu. Mai în depărtare, ţărmul devenea stâncos şi înalt cam de 150—200 de picioare. În faţă se întindea însă un prund larg, nisipos, din care se desprindea, spre dreapta, masa rotundă de copaci ai unei păduri ce înainta către interior.

Eh, dacă iahtul ar avea norocul să acosteze la plaja aceea nisipoasă, fără să se lovească de vreun banc de stânci, sau dacă ar nimeri în vreun estuar adăpostit, poate că bieţii copii ar scăpa cu bine!

În timp ce Doniphan, Gordon şi Moko stăteau nemişcaţi la

timonă, Briant, la prova, nu-şi lua privirea de la ţărmul care se apropia văzând cu ochii, într-atât de repede înaintau. Dar zadarnic căuta vreun loc în care iahtul să poată acosta în condiţiuni mai bune: nici urmă de estuar ori de râu şi nici de vreo limbă de nisip în care vasul să se împotmolească. Căci chiar din dreptul prundului începea un şir de colţi de stâncă, ale căror capete negre ieşeau din valurile împinse de furtună şi izbite de pereţii de piatră, într-un tumult înspăimântător. Într-un asemenea loc, vasul s-ar preface dintr-o dată în ţăndări.

Briant se gândi atunci că ar fi mult mai bine ca toţi să se afle pe punte în clipa când s-ar produce eşuarea şi, deschizând capota, strigă :

— Toată lumea sus!

Primul fu câinele, urmat de vreo zece copii care se târâră cu greu înspre spatele iahtului. La vederea valurilor gata să-i înghită, cei mai mici începură să ţipe de spaimă...

Către zece dimineaţa, schoonerul Sloughi se găsea în faţa ţărmului abrupt.

— Ţineţi-vă firea! Ţineţi-vă firea! striga Briant.

Şi, pe jumătate dezbrăcat, stătea gata să sară în ajutorul celui care ar fi fost luat de un vârtej de apă, căci în mod sigur iahtul avea să fie aruncat pe stânci.

Deodată, un prim zdruncin. Sloughi se lovise cu carena de stâncă; dar, deşi vasul se cutremurase din toate încheieturile, apa nu apucă să pătrundă pe nicăieri.

Luat pe sus de un val, iahtul fu împins cu vreo cincizeci de picioare mai înainte, fără măcar să atingă stâncile care scoteau cap cu miile, apoi, aplecat pe stânga, rămase locului, într-un clocot neîntrerupt de apă plină de vârtejuri.

E drept, nu mai erau în plină mare, dar până la ţărm tot mai era un sfert de milă.

Capitolul II

ÎN ZBATEREA DE APE DINTRE STÂNCI. BRIANT ŞI DONIPHAN. CERCETAREA ŢĂRMULUI. PREGĂTIRI DE SALVARE. LUPTA PENTRU IOLA. DIN VÂRFUL CATARGULUI. VITEJEASCA ÎNCERCARE A LUI BRIANT. UN MUNTE DE APA.

Între timp, zăbranicul de ceţuri se topise şi în jurul iahtului privirea putea cuprinde un vast orizont. Pe cer, norii alergau în goană nebună şi furtuna nu-şi pierduse nimic din intensitate. Totuşi poate că-şi dădea ultima suflare peste ţărmurile astea necunoscute ale Pacificului.

Ar fi fost şi timpul, căci, în starea în care era, iahtul trecea prin aceleaşi primejdii ca şi peste noapte, când avusese de înfruntat încercările din larg.

Grămadă toţi, vârâţi unul într-altul, copiii păreau că-şi văd pieirea ori de câte ori vreun val venea rostogolindu-se şi se spărgea, trecând peste punte şi împroşcându-i cu spumă. Izbiturile erau cu atât mai înverşunate, cu cât schoonerul nu mai avea nici o apărare. Şi totuşi, măcar că la fiecare izbitură se cutremura din toate încheieturile, vasul nu părea să fi suferit vreo spărtură, nici când a dat cu carena de stâncă şi nici când s-a înţepenit între colţii stâncoşi.

Briant şi Gordon coborâră în camerele de jos şi îşi dădură seama că pe nicăieri apa nu pătrunsese în cală. Îşi liniştiră cum putură mai bine tovarăşii — şi mai ales pe cei mici.

— Nu vă fie teamă, le spuse din nou Briant. E solid iahtul, şi ţărmul nu e departe. Staţi liniştiţi! Ne vedem noi la mal!

— Şi adică de ce să mai stăm? întrebă Doniphan.

— Chiar! De ce? sări şi altul, de vreo 12 ani, pe nume Wilcox. Doniphan are dreptate. De ce să mai stăm?

— Pentru că marea e prea înfuriată încă şi ne poate arunca pe stânci, răspunse Briant.

— Dar dacă iahtul se zdrobeşte? mai sări şi al treilea, Webb, cam de o seamă cu Wilcox.

— Nu-mi vine a crede, spuse Briant, în orice caz, nu câtă vreme e reflux. Când apa se va fi retras, atât cât îi dă răgaz vântul,

începem lucrările de salvare.

Briant avea dreptate. Cu toate că fluxul şi refluxul nu sunt prea puternice în Pacific, totuşi deosebirea de nivel dintre creşterea şi descreşterea apelor e simţitoare. Ar fi dar în folosul lor să aştepte câteva ore, mai ales că în acest timp şi puterea vântului ar mai slăbi. E posibil ca refluxul să lase uscat şi o parte din bancurile de stânci. Atunci ar fi mai puţin primejdios să părăsească iahtul şi să parcurgă pe uscat sfertul de milă care îi mai desparte de ţărm.

Dar oricât de înţelept se dovedea a fi sfatul lui Briant, Doniphan cu alţi vreo trei nu se învoiau să-l urmeze. Se strânseseră la un loc, în faţă, şi şopoteau între ei. Se vedea cât de colo că Doniphan, Wilcox, Webb şi un alt băiat, numit Cross, nu se înţelegeau deloc cu Briant; iar dacă îl ascultaseră totuşi atâta vreme cât avuseseră de străbătut oceanul, o făcuseră pentru că Briant se pricepea oarecum la navigaţie. Dar în mintea lor existase în permanenţă gândul că, de îndată ce se vor vedea din nou pe uscat, fiecare să facă după capul lui — şi mai ales Doniphan, care se credea mai citit şi mai deştept decât toţi. De altfel, pe Briant avusese el cam din totdeauna pică şi nu vedea cu ochi buni că ceilalţi i se supuneau.

Aşadar, era de temut ca cele ce se petreceau acum să nu înrăutăţească situaţia care, şi aşa, era destul de grea.

Între timp, cei patru cercetau apele înspumate, numai vârtejuri, brăzdate de curenţi şi atât de ameninţătoare. Nici un înotător, oricât de încercat, n-ar fi putut ţine piept zbuciumului de valuri luate din dungă de un vânt potrivnic. Sfatul lui Briant să mai aştepte câteva ore era cel mai cuminte. Atât Doniphan cât şi acoliţii săi au trebuit să recunoască şi să se întoarcă alături de ceilalţi.

Briant tocmai îi spunea lui Gordon şi celor din jurul lui :

— Pentru nimic în lume să nu ne despărţim! Toţi la un loc, altfel pierim!

— Nu cumva ai pretenţia să ne supunem ţie orbeşte?

— N-am nici o pretenţie, răspunse Briant, decât că trebuie să acţionăm cât mai bine ca să scăpăm cu toţii!

— Ai dreptate, Briant! spuse Gordon, un băiat serios şi cumpănit, care niciodată nu vorbea necugetat.

— Da, da, săriră şi vreo doi dintre cei mici, simţind în sinea lor că dreptatea era de partea lui Briant.

Doniphan nu mai spuse nimic, dar ceilalţi trei continuau să stea deoparte, aşteptând momentul când aveau să înceapă lucrările de salvare.

Şi acum, ce ţărm să fi fost acela? Poate vreo insulă din Pacific, sau ţărmul unui continent? Greu de spus, întrucât iahtul era prea aproape de litoral pentru ca să-l poţi vedea în desfăşurare. Ţărmul forma un intrând larg, ca un golf, încadrat de două limbi de pământ, dintre care una destul de înaltă şi de prăpăstioasă, înspre miazănoapte, iar cealaltă lungă şi îngustându-se, către miazăzi.

Dar oare, dincolo de aceste două fâşii, se întindea tot marea în jurul ţărmului, înconjurând astfel o insulă? Iată ceea ce zadarnic se străduia Briant să descopere cu una din lunetele de bord.

Şi apoi, în cazul când ar fi o insulă, cum vor putea ei pleca mai departe, dacă nu vor reuşi să lase din nou la apă schoonerul, pe care, de altfel, fluxul îl va târî curând printre stânci, unde se va sfărâma?

Sau, în cazul că insula e pustie — cum sunt multe în Pacific — ce s-ar face, din ce-ar trăi aceşti bieţi copii nevolnici, fără nimic alt decât ceva merinde, dacă le-ar salva? Câtă vreme pe un continent, şansele de salvare ar fi fost mult mai mari, căci ce alt continent putea fi decât America de Sud? Acolo, prin ţinuturile din Chile ori Bolivia, ar putea găsi ajutorare, dacă nu dintr-o dată, măcar la câteva zile după ce vor fi ajuns pe ţărm. Drept e că şi în preajma pampasului te puteai aştepta la destule primejdii. Dar deocamdată, totul era să ajungă pe uscat.

Cerul înseninat lăsa câmp deschis ochiului. În prim-plan se vedea clar plaja, împrejmuită în fund de o faleză, cu pâlcuri de copaci la poalele ei. Briant mai descoperi şi gura unui râu în partea din dreapta a ţărmului.

În fond, dacă coasta nu era tocmai atrăgătoare, cel puţin verdele copacilor dădea speranţa că ar putea fi rodnică, în felul celor din zona temperată. De bună seamă că dincolo de faleză, vegetaţia, ferită de vânturile din larg şi cu un pământ mai roditor, avea să fie mai bogată.

Ce e sigur, însă, este că coasta nu părea să fie locuită. Nici o casă, nici o colibă, nici chiar la gura râului. Ori poate că băştinaşii — de-or fi — stau mai în interiorul ţinutului, la adăpost de vânturile năprasnice din apus?

— Nici urmă de vreun fum, spuse Briant, lăsând în jos luneta.
— Şi nici urmă de vreo luntre pe plajă, adăugă Moko.
— Cum să fie, dacă nu e port? răspunse Doniphan.
— Parcă e nevoie de port! zise Gordon. Luntrile de pescuit pot să se adăpostească şi la gura vreunui râu, dar poate că din cauza furtunii le-au tras spre interior.

Era posibil ca Gordon să aibă dreptate. Fapt e că, oricum ar fi fost, nu se vedea nici un fel de barcă, iar pe întreaga coastă, nici ţipenie de om. Să fie oare cu putinţă de locuit, în caz că sărmanii naufragiaţi ar fi nevoiţi să-şi găsească aici un refugiu timp de câteva săptămâni? Iată dar care era prima lor grijă.

Între timp, apa scădea treptat-treptat, dar foarte încet, căci vântul din larg nu-i dădea pace, cu toate că părea să fi slăbit întrucâtva şi să se fi abătut înspre nord-vest. Totul era acum să fie gata pentru clipa când s-ar ivi probabilitatea unui vad printre stânci.

Era aproape şapte dimineaţa. Copiii, care mai de care, se trudeau acum să suie pe punte lucrurile de primă necesitate, rămânând ca pe celelalte să le transporte după ce s-ar fi văzut pe uscat. Mari şi mici, puneau cu toţii mâna. Dispuneau încă de o bună cantitate de conserve, pesmeţi, cărnuri sărate şi afumate. Le puseră pe toate în pachete, pe care cei mai mari urmau să le ducă la ţărm: bineînţeles, numai dacă marea se va retrage atâta încât bancul de stânci să se lege cu uscatul. O fi oare refluxul destul de puternic încât apa să se retragă de la plajă până la stânci?

Briant şi Gordon cercetară cu de-amănuntul marea. Odată cu schimbarea vântului, atât furtuna cât şi izbiturile valurilor dintre stânci parcă se mai domoliseră. Puteai să-ţi dai seama văzând cu ochii cum descreşte apa de-a lungul şirului de colţi de stâncă de la suprafaţă. De altfel, schoonerul simţea şi el urmările scăderii nivelului apei, înclinându-se mai mult la babord. Ba chiar era acum în primejdie să se lase cu totul pe o parte, având unghiul carenei foarte ascuţit şi chila la o mare înălţime, ca pentru iahturile de mare viteză. Aşa că dacă apa ar fi cuprins puntea, vasul ar fi fost ca şi pierdut.

Mare păcat că bărcile de salvare pieriseră în furtună! Să le fi avut la îndemână, ar fi încăput cu toţii în ele, iar Briant şi ceilalţi ar fi încercat să le ducă la mal. Unde mai pui cu câtă

uşurinţă ar fi transportat de la schooner la ţărm atâtea lucruri de neapărată nevoie, pe care acum trebuiau să le lase la bord! Şi dacă peste noapte vasul se va zdrobi de stânci, ce se va mai alege din rămăşiţele sale când volbura apelor le va frământa printre puzderia de colţi? Vor mai fi bune la ceva? Dar proviziile, de-or lua apă, nu s-or strica? Bieţii copii, aruncaţi de furtună, nu se vor trezi oare lipsiţi de toate şi puşi în situaţia de a trăi doar cu ce-or găsi pe insulă?

Supărător lucru că nu mai aveau bărci cu care să se salveze!

Deodată, dinspre prova iahtului se auziră nişte strigăte. Baxter descoperise că iola pe care o credeau pierdută era acolo, încâlcită pe sub cordajele catargului din fruntea vasului. Drept e că în iolă n-ar fi putut intra mai mult de cinci sau şase dintre ei, dar cum era în bună stare — aşa cum constatară când o scoaseră pe punte — ar fi putut-o folosi în caz că distanţa până la ţărm n-ar fi putut fi parcursă cu piciorul. Cu atât mai mult trebuia aşteptat ca apele să se retragă la maximum.

Şi totuşi, între Briant şi Doniphan izbucni o ceartă atât de aprigă, încât mai-mai să sară la bătaie. Cei patru, Doniphan, Wilcox, Webb şi Cross, puseseră mâna pe iolă şi erau gata să o lanseze la apă, când Briant se duse către ei.

— Ce-aveţi de gând? îi întrebă.

— Ne priveşte! răspunse Wilcox.

— Vreţi să vă îmbarcaţi în iolă?

— Da, şi n-ai să ne împiedici tu, răspunse Doniphan.

— Ba eu şi noi toţi pe care ai de gând să ne părăseşti.

— Să vă părăsesc? Ce tot vorbeşti! spuse dispreţuitor Doniphan. Nici gând! Auzi? De cum ajungem la mal, unul din noi se înapoiază cu barca.

— Şi dacă nu mai poate? strigă Briant, scos din fire. Şi dacă se sfarmă de stânci?

— Suiţi! Suiţi! spuse Webb îmbrâncindu-l pe Briant şi, ajutat de Wilcox şi de Cross, săltase barca, gata s-o lase pe mare.

Dar Briant o apucă de unul din capete.

— N-o să plecaţi! îi spuse.

— Vom vedea! răspunse Doniphan.

— N-o să plecaţi! răcni Briant, hotărât să-i ţină piept, pentru binele tuturor. Iola e pentru cei mici, în caz că rămâne prea multă apă după reflux şi nu o pot trece cu piciorul.

— La o parte! strigă Doniphan mânios. Aşa să ştii, Briant! Nu tu ai să ne stai în cale!
— Ba eu! Aşa să ştii, Doniphan!

Şi cei doi erau gata să sară unul la altul.

Bineînţeles că Wilcox, Webb şi Cross s-ar fi alăturat lui Doniphan, în timp ce Baxter, Service şi Garnett erau de partea lui Briant. Şi nu se ştie unde ar fi ajuns lucrurile, dacă n-ar fi intervenit Gordon, care, ca cel mai în vârstă şi mai cumpănit, fu destul de înţelept să-şi dea seama ce-ar fi atras după sine o asemenea întâmplare, aşa că îi dădu dreptate lui Briant.

— Haide, haide, Doniphan, fii mai înţelegător! Doar vezi cât de înfuriată e marea! Riscăm să pierdem iola.
— Nu vreau! Nu vreau să ascult de poruncile lui Briant! Şi-a cam luat obiceiul ăsta de la o vreme! strigă Doniphan.
— Nici noi! Nici noi! săriră Cross şi Webb.
— Nu dau porunci nimănui, zise Briant, dar nici n-am să îngădui o samavolnicie, atunci când e în joc soarta tuturor!
— Avem şi noi grijă, ca şi tine, zise Doniphan. Şi acum, că suntem la ţărm...
— Din păcate, nu suntem încă, lămuri Gordon. Nu te încăpăţâna, Doniphan, nu e încă momentul să lansăm iola.

Nici că putea Gordon să facă mai la timp împăciuirea dintre Doniphan şi Briant — şi nu era întâia oară. Fapt e că toţi îi dădură până la urmă dreptate.

Marea scăzuse între timp cu vreo două picioare. Să fie oare vreo trecere printre stânci? Asta ar fi trebuit cercetat.

Briant se gândi că de nicăieri n-ar putea să-şi dea mai bine seama de poziţia stâncilor decât de pe catargul mizenei, aşa că se-ndreptă către prova iahtului, apucă cu nădejde frânghiile de la tribord şi, încleştându-şi pumnii pe ele, urcă până la bare.

De-a curmezişul bancului de stânci se contura o trecere mărginită de colţi stâncoşi ce ieşeau din apă. Pe acolo ar fi fost să se strecoare către ţărm, în caz că porneau cu iola. Deocamdată, însă, apa era prea învârtejită şi înspumată peste colţii de piatră şi sigur că barca ar fi fost zdrobită într-o clipă. Tot aşteptarea era mai bună, când marea în retragere ar fi dat la iveală un vad.

De sus, de pe barele pe care încălecase, Briant cercetă cu de-amănuntul coasta. Îşi plimbă încet luneta de-a lungul ţărmului până la poalele falezei. Toată partea aceea, cuprinsă

intre cele două limbi de pământ pe o distanţă de opt-nouă mile, părea nelocuită.

După o cercetare de vreo jumătate de oră, Briant coborî şi le împărtăşi tovarăşilor săi cele văzute. Dar dacă Doniphan, Wilcox, Webb şi Cross păreau că-l ascultă, dar fără să scoată o vorbă, Gordon întrebă îngrijorat:

— Aşa e, Briant, că era cam şase dimineaţa când a eşuat schoonerul?

— Da, atâta era, zise Briant.

— Şi cât durează refluxul?

— Cinci ore parcă, nu, Moko?

— Da, cinci-şase ore, răspunse musul.

— Asta ar însemna ca pe la unsprezece, spuse Gordon, să încercăm acostarea.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse Briant.

— Bine! Aşadar, să fim gata, dar să îmbucăm ceva mai întâi. Dacă o să trebuiască să ne zvârlim în apă, apoi să fie la câteva ore după masă.

De la un băiat atât de chibzuit nu putea să vină decât un sfat bun. Se înfruptară deci cu ceva conserve şi pesmeţi. Briant avu grijă ca nu cumva cei mici, Jenkins, Iverson, Dole şi Costar, în mintea lor copilărească să se creadă scăpaţi de orice primejdie şi să mănânce mai mult decât trebuie, căci de douăzeci şi patru de ore nu luaseră nimic în gură. Dar totul decurse bine şi, cu un pic de rachiu subţiat cu apă, toţi se simţiră întremaţi. După care, Briant porni din nou către prova şi, rezemat de parapet, cercetă iarăşi stâncile.

Cât de încet descreşteau apele! Şi totuşi, fără îndoială că nivelul scădea din moment ce iahtul se lăsa tot mai mult pe o parte. Moko, cu un fir cu plumb, se apucase să sondeze apa: încă era adâncă de peste opt picioare deasupra prundului. Mai putea fi vorbă ca refluxul să-l descopere? Moko nu credea una ca asta şi i-o spuse lui Briant în şoaptă, ca să nu-i sperie pe ceilalţi.

Briant se gândi să-l înştiinţeze şi pe Gordon. Amândoi înţeleseră că vântul, chiar dacă-şi schimbase direcţia mai către nord, tot nu lăsa marea să se retragă în voie, aşa ca pe o vreme liniştită.

— Ce e de făcut? întrebă Gordon.

— Nu ştiu... Nu ştiu!... spuse Briant. Ce grozăvie să nu ştii şi să

te simţi copil, când ar trebui să fii bărbat!
— Nevoia o să ne înveţe! spuse Gordon. Să nu ne pierdem cumpătul, Briant, şi să chibzuim!
— Atunci la treabă, Gordon! Dacă nu părăsim iahtul înainte ca fluxul să reînceapă şi dacă ne mai apucă o noapte pe vas, suntem pierduţi!...
— Nici vorbă că da, căci iahtul o să se prefacă în ţăndări. Aşadar, cu orice preţ trebuie să-l părăsim.
— Cu orice preţ, Gordon!
— Ce-ar fi să înjghebăm o plută?
— Şi eu mă gândisem, zise Briant. Din păcate, mai toate prăjinile au fost smulse de furtună, iar ca să tai parapetul şi să faci o plută, nu mai e timp. Tot iola ar rămâne, dar nu ne putem servi de ea pentru că e prea în fierbere marea. Nu! Ce s-ar putea, cred eu, ar fi să întindem un cablu până la stânci şi să-i fixăm solid capătul de un vârf de stâncă. Aşa poate că ne-am ţine de el până la mal.
— Şi cine duce cablul?
— Eu, spuse Briant.
— Iar eu te voi ajuta, adăugă Gordon.
— Nu, eu singur!... zise Briant.
— Nu iei iola?
— Am risca s-o pierdem, Gordon ; mai bine s-o avem ca ultimă salvare.

Dar înainte de a porni la fapte, Briant, pentru orice eventualitate, mai luă încă o măsură de prevedere : puse pe copii să se încingă cu centurile de înot pe care le aveau la bord, pentru ca, atunci când vor trebui să părăsească vasul şi apa ar fi prea adâncă ca ei să

Prins între valuri, Briant fu tîrît în vîltoare

ajungă la fund cu picioarele, colacii să-i ţină la suprafaţă, iar băieţii mai mari să-i împingă către ţărm, în vreme ce ei s-ar ţine de cablu.

Se făcuse zece şi un sfert. Peste patruzeci şi cinci de minute, apele refluxului erau la maximum de retragere. În partea din faţă a vasului, apa avea încă o adâncime de patru-cinci picioare şi părea că n-are de gând să mai scadă decât cu câteva degete. La vreo şaizeci de paşi mai spre ţărm, e drept că fundul mării se ridicase simţitor. Se putea vedea după tulburarea apei şi după nenumăratele creste de stânci care scoteau cap peste tot. Greul era cum să ieşi din vâltorile acelea adânci, care se semnalau în faţa navei.

Cu toate astea, dacă Briant ar reuşi să tragă cablul într-acolo şi să-l fixeze solid de o stâncă, pentru ca apoi, cu o depănătoare de cablu, să-l poată întinde bine, asta le-ar înlesni să treacă până la un loc unde să poată pune piciorul. Mai mult: dacă tot pe cablu ar mai putea împinge şi baloturile cu provizii şi cele de neapărată trebuinţă, copiii ar ajunge pe mal fără nici o pierdere.

Astfel, oricât de primejdioasă se dovedea a fi încercarea, Briant nu se dădea în lături, nici n-ar fi lăsat pe altul, ci se pregăti să înfrunte totul singur.

Erau pe bord mai multe cabluri din cele lungi de vreo sută de picioare, cu care se remorchează de obicei alte ambarcaţiuni. Briant luă unul care-i păru mai potrivit ca grosime şi al cărui capăt şi-l petrecu pe după mijloc, după ce-şi scoase mai întâi haina.

— Hai, voi ceilalţi, veniţi şi fiţi gata să desfăşuraţi mereu cablul, strigă Gordon.

Doniphan, Wilcox, Cross şi Webb îşi dădură seama cât de hotărâtoare era clipa şi, vrând-nevrând, se pregătiră să descolăcească şi să întindă puţin câte puţin cablul, ca să-l mai uşureze pe Briant.

Când să se lase în apă, frate-său, Jacques, alergă către el :

— Frăţioare!

— Nu te teme, Jacques, nu te teme pentru mine! Şi într-o clipă, Briant spintecă apa, înotând cu putere, în timp ce cablul se desfăşura în urma lui.

Dar lucrul acesta ar fi fost greu şi pe o mare liniştită, necum pe o asemenea furtună, când valurile se zbăteau ca

nebune între colţii apropiaţi de stâncă.

Curenţii învălmăşiţi îl răsuceau în loc şi nu-i dădeau pas să înainteze. Abia de mai putea să se desprindă din încleştarea lor.

Cu greu, totuşi Briant înaintă către ţărm, în timp ce băieţii îi dădeau întruna cablu la mână. Vedeai însă cum îl lasă puterile, măcar că nu era decât la cincizeci de paşi de schooner. Vântul sufla împrăştiat, împingând valurile din două părţi deodată. Cum veneau învârtejite, în faţa lui Briant se căscă un gol adânc şi învolburat. Pe acela de l-ar putea ocoli, poate că ar ajunge la ţărm, căci mai încolo apele păreau liniştite. Ca să-l ocolească, se smuci brusc şi căută să se zvârle spre stânga. Dar în zadar. Un înotător cât de încercat şi cât de vânjos, tot n-ar fi izbutit. Prins între valuri, Briant fu târât în viitoare.

— Ajutor! Trageţi! Trageţi! mai avu putere să strige.

Pe punte, toţi îşi pierdură capul.

— Trageţi! strigă Gordon, păstrîndu-şi sângele rece.

Băieţii începură degrabă să înfăşoare cablul ca să-l readucă pe Briant până nu înghite prea multă apă şi nu se asfixiază.

Cât ai clipi, Briant fu suit pe punte, fără cunoştinţă, e drept; dar îşi veni repede în fire, în braţele lui Jacques.

Aşadar, încercarea de a trage un cablu peste vârfurile de stânci a dat greş. Nimeni altul nu ar mai fi putut repeta încercarea, cu oarecare şanse de reuşită. Nu le mai rămânea sărmanilor copii decât să aştepte. Să aştepte, ce? Un ajutor? Dar de unde? De la cine?

Trecuse de amiază. Fluxul începuse. Îl simţeai. Zbaterea valurilor către ţărm era tot mai mare. Ba încă, odată cu luna nouă, apele aveau să crească şi mai mult decât în ajun. Dacă vântul din larg nu înceta, schoonerul avea să fie săltat şi zvârlit din locul său, izbit din nou cu fundul de stânci, ba poate chiar răsturnat. Şi atunci nimeni n-ar mai scăpa cu viaţă. Dar nu era nimic de făcut!

Îngrămădiţi cu toţii la pupa — cei mici la mijloc, cei mari pe de lături — priveau neputincioşi la valuri cum creşteau, în timp ce colţii de stâncă piereau rând pe rând, acoperiţi de ape. Din nenorocire, se întoarse şi vântul; ca şi în noaptea din ajun, sufla iarăşi din apus, bătând cu toată tăria coasta.

Pe măsură ce apa era mai adâncă, valuri tot mai înalte împroşcau iahtul cu spumă şi ameninţau să-l năpădească. Cine

le mai putea veni în ajutor?

Înspre ora două, schoonerul, săltat de maree, nu se mai apleca la babord, în schimb, din cauza tangajului, partea din faţă lovea mereu cu carena fundul mării, în timp ce partea din spate rămânea înţepenită între stânci. În curând, şocurile se înteţiră într-atât, încât nava se culca de pe o parte pe cealaltă; copiii trebuiau să se ţină unul de altul, ca să nu fie zvârliţi peste bord.

Când deodată, un munte de apă spumegândă, venind din larg, se înălţă uriaş la oarecare depărtare de iaht. Ai fi zis că e un zăpor dezlănţuit sau un sorb înalt de vreo douăzeci de picioare. Năvala năprasnică de ape acoperi dintr-o dată bancul întreg de colţi şi luând pe sus iahtul, zbură cu el peste stânci fără măcar să le atingă. Cât ai clipi, într-un noian de apă şi de spume în mijlocul plajei, schoonerul se izbi de o movilă de nisip din faţa pâlcului de copaci de la poalele falezei, unde rămase nemişcat, dar pe uscat de astă dată, în timp ce marea se retrăgea de pe toată plaja.

Capitolul III

INSTITUTUL CHAIRMAN DIN AUCKLAND. CEI MARI ŞI CEI MICI. VACANŢA PE MARE. SCHOONERUL SLOUGHI. NOAPTEA DE 15 FEBRUARIE. ÎN VOIA SOARTEI. CIOCNIREA. ÎN FURTUNA. CERCETĂRI LA AUCKLAND. CE-A MAI RĂMAS DIN SCHOONER.

Pe vremea aceea, Institutul Chairman era unul dintre cele mai cu vază din oraşul Auckland. Institutul număra vreo sută de elevi, din cele mai bune familii din ţară. Maorii, băştinaşii arhipelagului, nici n-ar fi fost admişi să-şi aducă acolo copiii. Ei îşi aveau şcolile lor. În Institutul Chairman nu erau decât englezi, francezi, americani, germani, fii de proprietari, rentieri, negustori sau funcţionari ai coloniei. Li se dădea o educaţie cuprinzătoare, la fel cu cea din institutele din Regatul Unit.

Arhipelagul Noii Zeelande e compus din două insule

principale : la nord Ika-Na-Mawi sau Insula Peştelui, iar la sud, Tawai-Ponamu sau Ţara Jadului Verde. Despărţite prin strâmtoarea lui Cook, ele se află între paralelele 34°—45° sud, poziţie foarte asemănătoare celei pe care o are în emisfera boreală partea din Europa cuprinzând Franţa şi nordul Africii.

Insula Ika-Na-Mawi, foarte crenelată în partea de sud, are forma unui trapez neregulat, care se prelungeşte către nord-vest, formând o curbură terminată prin capul Van-Diemen.

Oraşul Auckland e aşezat chiar în locul de unde porneşte această curbură, într-un punct unde peninsula are o lăţime doar de câteva mile. Aşadar, oraşul are o aşezare asemenea Corintului din Grecia, pentru care a şi fost denumit „Corintul Sudului", şi are două porturi deschise, unul către vest, altul către est. Cel din est, aşezat pe ţărmul golfului Hauraki, a fost construit, din cauză că apa nu are destulă adâncime, pe nişte prelungiri pe piloni, cum se obişnuieşte în Anglia, unde vapoarele de tonaj mijlociu pot să acosteze.

Portul comercial e şi el aşezat pe o asemenea prelungire, străbătută de Queen's Street, una din arterele principale ale oraşului.

Cam către mijlocul acestei străzi se afla Institutul Chairman.

Iată că în după-amiaza zilei de 15 februarie 1860, pe poarta institutului ieşeau vreo sută de băieţi tineri, însoţiţi de părinţii lor, toţi veseli şi zglobii ca nişte păsărele cărora le-ai deschis colivia. Ei da, se dăduse vacanţă: două luni de răsfăţ şi de libertate. Ba încă, pentru unii din ei, şi perspectiva unei călătorii pe mare, fapt care stârnise mare vâlvă printre ceilalţi elevi ai liceului şi o amarnică invidie pe fericiţii ce aveau să se îmbarce pe bordul iahtului Sloughi, gata să facă înconjurul Noii Zeelande.

Iahtul acesta elegant, prevăzut de părinţii elevilor cu tot ce trebuie, avea să plece într-o călătorie de şase săptămâni. El aparţinea tatălui unuia din elevi, William H. Garnett, fost căpitan de marină comercială. Familiile socotiseră cam cât avea să coste această călătorie, făcută în cele mai bune condiţii de siguranţă şi confort, şi împărţiseră cheltuiala pe numărul de elevi. Ce bucurie fără margini pentru nişte băieţi tineri, care nici că puteau să petreacă o vacanţă mai minunată!

În pensioanele engleze, educaţia e cu totul alta decât în

cele din Franţa.

Elevii sunt grupaţi după vârstă, iar aici, în Institutul Chairman, erau cinci categorii. Dacă cei dintr-a-ntâi sau dintr-a doua încă îşi mai sărutau părinţii pe amândoi obrajii, cei dintr-a treia, conştienţi că au crescut, înlocuiau sărutul copilăresc printr-o strângere de mână care-i făcea mai bărbaţi. Şi, bineînţeles, nici vorbă de supraveghetor, de control dacă citeau romane sau ziare. Îşi aveau zilele lor de ieşire, ore de studiu limitate, exerciţii fizice, box şi tot felul de jocuri.

Dar — în schimbul atâtor libertăţi de care rareori abuzau — li se cerea să se supună „pedepsei corporale", în special biciului.

Englezii, după cum se ştie, au până-ntr-atât respectul tradiţiei, atât în viaţa particulară cât şi în cea publică, încât îl împing până la absurd în şcoli — neavând totuşi nimic comun cu corvezile pe care cei „bătrâni" le impun „bobocilor" în şcolile din Franţa.

Dacă elevii mai vechi aveau datoria să ocrotească pe cei nou veniţi, o făceau numai cu condiţia ca, în schimb, cei mici să le dea în mod obligatoriu unele ajutoare casnice, de la care nu se pot sustrage. Aceste servicii ca, de pildă, să le aducă micul dejun, să le perie hainele, să le cureţe ghetele, să se ducă după un lucru sau altul, erau numite „fagism", iar cei care le îndeplineau purtau numele de „fags"[1].

Mai întotdeauna cei mici, din primele categorii, erau servii celor din categoriile superioare, iar dacă refuzau, era vai de ei, le făceau viaţa amară. Numai că celor mici nici prin gând nu le trecea să refuze, căci asta avea să-i înveţe cu disciplina — pe care n-o găseşti în liceele franceze.

Elevii care urmau să plece în excursie pe vasul Sloughi făceau parte din toate categoriile Institutului Chairman. După cum bine s-a văzut, pe bordul iahtului se găseau copii de la opt până la paisprezece ani. Şi toţi aceşti cincisprezece băieţi, împreună cu musul, aveau să rătăcească în voia soartei şi să pătimească în fel şi chip.

S-ar cădea poate să arătăm numele, vârsta, deprinderile, firea, situaţia socială, ca şi legăturile dintre ei în institutul din care porniseră în vacanţă.

În afară de fraţii Briant, amândoi francezi, şi de Gordon,

1 Fag (în limba engleză) — slugă fără simbrie.

american, toţi ceilalţi erau englezi.

Doniphan şi Cross erau fiii unor proprietari bogaţi din înalta societate a Noii Zeelande. în vârstă de câte treisprezece ani şi ceva, erau veri şi făceau parte din categoria a cincea.

Doniphan, inteligent şi studios, ţine să-şi afirme superioritatea faţă de colegii lui, atât în ceea ce priveşte învăţătura, cât şi purtarea, fapt pentru care a şi fost poreclit „lord Doniphan". Fire autoritară, ar vrea ca el să hotărască oriunde s-ar afla. De acolo şi porneşte rivalitatea dintre Briant şi el, datând de câţiva ani, rivalitate care a crescut pe măsură ce împrejurările l-au ridicat pe Briant în ochii colegilor săi. Cât despre Cross, elev cu nimic mai deosebit ca alţii, e plin de admiraţie pentru tot ce spune, face ori gândeşte vărul său Doniphan.

Baxter, din aceeaşi categorie şi tot de treisprezece ani, fire rece, calculată, harnic şi ingenios, îndemânatic în totul — e fiul unui negustor cu mai puţină dare de mână.

Webb şi Wilcox, de câte doisprezece ani şi jumătate, fac parte din categoria a patra. Potrivit de deştepţi, destul de încăpăţânaţi, de arţăgoşi şi plini de pretenţii, vor să fie serviţi ca nici un altul de către cei mici. Părinţii amândurora sunt bogaţi şi fac parte din înalta funcţionărime a ţării.

Garnett, dintr-a treia, şi prietenul lui, Service, amândoi de câte doisprezece ani, sunt, unul, fiul unui căpitan de marină acum în retragere, iar celălalt, al unui colonialist bogat de pe coasta de nord a portului Waitemala. Prietenia dintre familiile lor a făcut ca şi Garnett şi Service să fie nedespărţiţi. Copii buni, cam fără tragere de inimă la lucru, n-ar aştepta decât s-o ia razna de cum s-ar vedea de capul lor.

Dragostea lui Garnett e acordeonul, atât de iubit de marinarii englezi. Şi, ca fiu de marinar, cânta ori de câte ori îi venea cheful şi bineînţeles că n-a uitat să-şi aducă acordeonul şi pe bordul lui Sloughi.

Cât despre Service, fără îndoială că e cel mai vesel, cel mai zvăpăiat dintre toţi — spiriduşul Institutului Chairman — pasionat după aventuri de călătorie, după Robinson Crusoe şi Robinson elveţianul, pe care le citeşte mereu cu nesaţ.

Vin la rând acum cei doi băieţi de nouă ani: Jenkins, fiul directorului societăţii de ştiinţe Societatea regală a Noii Zeelande, iar celălalt, Iverson, fiul pastorului bisericii

metropolitane St. Paul. Amândoi, deşi abia în primele categorii, sunt citaţi printre elevii buni ai institutului.

Urmează doi copii: Dole, de opt ani şi jumătate, şi Costar, de opt ani, amândoi fii de ofiţeri din armata anglo-zeelandeză din orăşelul Ouchunga, la şase mile depărtare de Auckland, pe ţărmul portului Manukau. Mare lucru n-ar fi de spus despre ei, decât poate că Dole e foarte îndărătnic şi Costar foarte mâncăcios şi că, dacă nu sunt grozavi printre cei din categoria lor, ei tot se ţin mândri nevoie-mare că ştiu să scrie şi să citească — ceea ce nu e lucru de prea multă laudă la vârsta lor.

Rămâne acum să vorbim de ceilalţi trei băieţi îmbarcaţi pe iaht: americanul şi cei doi francezi.

Americanul e Gordon, de paisprezece ani. Şi faţa, şi ţinuta au de pe acum în ele ceva din rigiditatea specific „yankee". Mai stângaci poate şi mai greoi decât colegii săi, Gordon e totuşi, fără îndoială, cel mai cu judecată dintre toţi cei din categoria a cincea. Nu te uimeşte, ca Doniphan, printr-o distincţie fizică, dar are o minte clară şi un simţ practic de care dă totdeauna dovadă. Îl preocupă numai lucruri serioase. Metodic şi rece, cercetător până-n mici amănunte, ideile îi stau rânduite în minte întocmai ca obiectele din pupitru: totul e clasat, etichetat, adnotat pe un carnet special. E drept, colegii îl preţuiesc, îi recunosc meritele şi, chiar dacă nu e englez de baştină, l-au primit cu inima deschisă.

Gordon s-a născut la Boston, dar, rămas orfan de amândoi părinţii, nu mai are altă rudă decât pe tutorele său, fost viceconsul, care, după ce şi-a încheiat cariera, s-a stabilit în Noua Zeelandă, unde de câţiva ani locuieşte într-una din frumoasele vile risipite pe înălţimile din apropierea localităţii Mount-Saint-John.

Cât despre cei doi francezi, Briant şi Jacques, sunt fiii unui inginer cu vază, venit de vreo doi ani la direcţia unei mari întreprinderi pentru secarea mlaştinilor din mijlocul insulei Ika-Na-Mawi. Fratele mai mare e de treisprezece ani. Nu se prăpădeşte învăţând, cu toate că e foarte deştept; ba i se întâmplă chiar să rămână uneori în coada categoriei a cincea. Dar când şi-o pune în gând, prinde şi pătrunde totul cu atâta uşurinţă şi are o memorie atât de uimitoare, încât îi lasă pe toţi în urmă, lucru pe care Doniphan nu i-l poate ierta. Niciodată ei doi nu s-au putut împăca în şcoală, iar urmările dezbinării dintre

ei s-au văzut şi pe iahtul Sloughi. Apoi, Briant mai e şi cutezător şi inimos la treabă, călit în exerciţii fizice, iute la replică, pe lângă astea bun camarad, fără înfumurări ca Doniphan, poate un pic lăsător când e vorba de ţinută şi îmbrăcăminte — într-un cuvânt, un adevărat francez şi tocmai prin aceasta atât de deosebit de colegii lui englezi. De câte ori n-a luat el partea celor mai mici şi timizi împotriva tiraniei celor mari! Şi nicicând n-a vrut să audă de fagism. Din asta i s-au şi tras prigoană, rivalitate, ba chiar bătăi, din care a ieşit cu bine datorită faptului că era curajos şi puternic. Iată dar cum a reuşit să se facă iubit de mai toţi, iar când a fost vorba de conducerea vasului, colegii, majoritatea lor, n-au şovăit să i-o încredinţeze lui, cu atât mai mult cu cât în timpul cât a străbătut mările şi oceanele, din Europa până în Noua Zeelandă, a putut să prindă câte ceva din tainele navigaţiei.

Jacques, fratele lui Briant, trecea, mai mult chiar decât Service, drept cel mai nebunatic şi mai ghiduş din şcoală, gata la tot felul de năzbâtii şi pozne, pus să le joace o festă colegilor şi încasând, din cauza asta, pedepse peste pedepse.

Dar, după cum vom vedea, firea lui se schimbase cu totul din clipa când iahtul s-a desprins de ţărm, şi nimănui nu i-a venit în minte din care pricină.

Aceştia sunt copiii pe care furtuna i-a azvârlit pe una din coastele Oceanului Pacific.

În tot acest timp de câteva săptămâni, cât trebuia să dureze excursia de-a lungul ţărmurilor Noii Zeelande, iahtul avea să fie condus de însuşi stăpânul lui, tatăl elevului Garnett, unul din cei mai vajnici marinari din ţinuturile Australiei şi Asiei.

De câte ori nu străbătuse schoonerul întreg litoralul Noii Caledonii, al Noii Olande, de la strâmtoarea Torres până la cele mai de sud capuri ale Tasmaniei, sau până-n mările insulelor Moluce, Filipine şi Celebes, spaima bastimentelor chiar de mare tonaj. Dar era un iaht solid construit, cât se poate de bine înzestrat marinăreşte şi în stare să înfrunte cele mai aprige furtuni.

Echipajul era compus din căpitan, şase marinari, un bucătar şi un mus, Moko — un copil negru cam de doisprezece ani, ai cărui părinţi erau de multă vreme în slujba unui colonialist din Noua Zeelandă.

Să nu uităm că pe bord mai era şi un câine frumos, Phann,

câinele lui Gordon, care nu-şi părăsea nici un moment stăpânul.

Plecarea era hotărâtă pentru ziua de 15 februarie. Intre timp, iahtul, legat cu un odgon, aştepta la capătul portului comercial, adică destul de în larg.

Echipajul nu se afla pe bord în seara de 14, când tinerii pasageri veniseră să se îmbarce. Căpitanul Garnett n-avea să vină decât cu puţin înaintea plecării. Doar secundul şi Moko, musul, îl întâmpinară pe Gordon şi pe colegii lui — ceilalţi marinari se mai duseseră la un ultim păhărel de whiski. Ba chiar după ce îi instală pe copii şi îi culcă, secundul socoti că se poate duce şi el la cârciuma din port unde-i erau tovarăşii de echipaj şi făcu greşeala de neiertat să întârzie până după miezul nopţii. Cât despre mus, biruit de somn, adormise în cabina de gardă.

Ce s-a petrecut între timp? Poate că nimeni n-o să ştie vreodată. Ce e sigur e că odgonul care lega iahtul de ţărm, fie din neglijenţa, fie din rea-voinţa cuiva, s-a desprins... La bord, nimeni nu şi-a dat seama de nimic.

Jur împrejurul golfului şi portului Hauraki era o noapte neagră. Luat de vântul ce sufla cu putere şi de refluxul ce-l sălta pe dedesubt, schoonerul gonea acum vertiginos spre larg.

Când musul se trezi, iahtul purtat de valuri se legăna cu totul într-altfel decât când se afla lângă ţărm. Moko alergă degrabă pe punte... Iahtul gonea fără cârmă.

La strigătele musului, Gordon, Briant, Doniphan şi alţi câţiva săriră din culcuşuri, alergând în sus pe scări. Dar zadarnic strigau după ajutor. Nu se mai vedea nici o singură lumină din oraş ori din port. Iahtul se afla în plin golf, la trei mile depărtare de coastă.

La propunerea lui Briant, căreia i se alătură şi musul, se puseră cu toţii să mai ridice o pânză, pentru ca vântul, umflând-o dintr-o latură, să-i întoarcă din nou la ţărm. Dar, prea grea de mânuit ca să-i dea orientarea cea bună, pânza, în care vântul de apus lovea din plin, îi duse cu şi mai multă repeziciune către larg. Iahtul lăsă în urmă capul Colville, trecu strâmtoarea care îl desparte de insula Bariera Mare şi în curând ajunse la câteva mile de Noua Zeelandă.

E lesne de înţeles în ce situaţie gravă se aflau. Şi dinspre ţărm nu mai era nici o nădejde de scăpare. Chiar în cazul că vreun vapor ar porni în căutarea lor, tot i-ar trebui câteva ore ca să-i ajungă, admiţând că prin negura nopţii i-ar putea descoperi.

Dar, şi în timpul zilei, cum să zăreşti o navă atât de mică pe necuprinsul mării? Iar ca să-şi vină singuri în ajutor, cum ar putea-o face nişte bieţi copii? Dacă vântul nu-şi schimba direcţia, puteau să-şi ia nădejdea să se mai vadă la ţărm!

Mai rămânea, e drept, speranţa să întâlnească vreun vapor în drum spre unul din porturile Noii Zeelande. Asta-l făcu pe Moko să înalţe la noroc un felinar în vârful catargului mizenei şi, resemnaţi, să aştepte apoi ivirea zorilor.

Cei mari găsiră cu cale ca pe micuţii, care dormeau fără să fi simţit zarva de pe punte, să-i lase să-şi continue somnul. Spaima lor n-ar fi făcut decât să sporească învălmăşeala.

În câteva rânduri încercară să schimbe direcţia iahtului, dar de fiecare dată şi-o abătea din nou, gonind ţintă către răsărit.

Deodată fu semnalată o lumină la douăzeci de mile: o lumină albă în vârful catargului — semn că era un vapor în mers. În curând apărură şi luminile de poziţie: roşu şi verde. Dar, din faptul că se vedeau amândouă, puteai deduce că vaporul se îndrepta direct către iaht.

Zadarnic scoteau băieţii ţipete de groază — vuietul valurilor şi şuierul aburilor care ţâşneau pe coşul vaporului, odată cu vâjâitul vântului devenit mai aprig în larg, le acoperi strigătul, purtându-l peste întinderi.

Dar dacă marinarii nu i-au putut auzi, oare cei de gardă n-aveau să vadă felinarul vasului? Ar mai fi fost o şansă.

Din nefericire, la un zdruncin de tangaj, funia care-l ţinea s-a rupt şi felinarul a căzut în mare, ştergând orice urmă de prezenţă a iahtului din calea vaporului, care înainta spre el cu douăsprezece mile pe oră.

În câteva clipe, iahtul fu ciocnit şi poate s-ar fi scufundat imediat dacă-l izbea din coastă. Lovitura însă a fost în spate şi n-a sfărâmat decât o bucată din balustradă, cu placarda purtând numele iahtului, fără să atingă corpul vasului; izbitură piezişă şi atât de slabă, încât vaporul şi-a continuat cursa, lăsând în urmă iahtul pradă furtunii care se apropia.

Adesea, căpitanii nici nu se sinchisesc să vină în ajutorul unei nave pe care au lovit-o, lucru de neiertat şi, din păcate, prea adevărat. Dar se prea poate ca, în cazul acesta, cei de pe vapor nici să nu fi simţit ciocnirea cu un vas atât de mic, pe care nici măcar nu-l zăriseră.

împinşi de vânt în voia soartei, bieţii băieţi se socoteau pierduţi. Când se făcu ziuă, toată întinderea era pustie. Porţiunea aceasta a Pacificului e foarte puţin frecventată. Vapoarele

Zadarnic scoteau băieţii ţipete de groază...

ce-l străbat din Australia către America sau din America spre Australia au itinerarul mai către nord sau mai către sud. Iahtul n-a întâlnit nici unul în cale. A doua noapte se lăsă şi mai neguroasă ca întâia şi, dacă vijelia se mai domolea când şi când, în schimb vântul nu înceta să sufle dinspre vest.

Cât timp avea să dureze călătoria aceasta, nici Briant şi nici ceilalţi nu puteau şti. Zadarnic încercară în tot felul să îndrumeze iahtul din nou spre ţinuturile neozeelandeze. Nu se pricepeau nici să-l abată din drumul pe care pornise şi n-aveau nici puterea să-i întindă pânzele.

Aceasta era situaţia când Briant, luptând cu o bărbăţie mai presus de vârsta lui, crescu în ochii tuturor şi se impuse până şi lui Doniphan. Şi dacă nici cu ajutorul lui Moko n-a izbutit să abată iahtul din drum şi să-l îndrepte către apus — a reuşit totuşi, cu puţinul ce-l ştia, să-l menţină pe linia de plutire. Zi şi noapte n-a mai închis ochii, cercetând întruna zarea în nădejdea vreunui prilej de salvare. A avut grijă să arunce în mare sticle cu bilete în care arăta situaţia iahtului — încercare zadarnică, fără îndoială, dar care a socotit că trebuia făcută.

Între timp, curenţii din apus împingeau necontenit iahtul ce străbătea Pacificul, fără putinţa nici de a-i schimba direcţia, nici de a-i micşora viteza.

Ce a urmat, se ştie. La câteva zile după ce schoonerul a lăsat în urmă strâmtorile din preajma golfului Hauraki, s-a stârnit o furtună, care timp de două săptămâni a bântuit cu o furie nemaipomenită.

Bătut de valuri cât munţii şi gata să fie zdrobit, iahtul, care de bună-seamă că ar fi pierit de n-ar fi fost atât de solid, a fost zvârlit de furtună pe o coastă necunoscută a Pacificului.

Care va fi de aci înainte soarta acestui pension de naufragiaţi, târâţi la optsprezece mii de leghe depărtare de Noua Zeelandă? De unde avea să le vină vreun ajutor, dacă nu şi-l puteau da ei înşişi?

Părinţii lor aveau de ce să-i creadă pierduţi, cu schooner cu tot, în valuri, căci, de îndată ce dispariţia vasului a fost constatată, în aceeaşi noapte de 14 spre 15 februarie, a fost anunţat şi căpitanul Garnett, şi familiile sărmanilor copii. Vestea unei asemenea nenorociri a uimit şi îndurerat întreg oraşul.

Dar dacă odgonul s-a desprins sau s-a rupt, se putea totuşi ca iahtul să nu fi fost împins chiar către largul golfului şi

poate că tot l-ar mai fi putut găsi, măcar că vântul care sufla cu putere din apus se înteţea din ce în ce mai mult şi nu mai lăsa nici o nădejde.

Fără să piardă o clipă, directorul portului puse totul în mişcare spre a veni în ajutorul iahtului. Două vaporaşe porniră imediat în cercetare pe o rază de câteva mile în afara portului Hauraki. Noaptea întreagă răscoliră împrejurimile peste care furtuna începuse să bântuie, şi când înspre ziuă se înapoiară, fu numai, ca să rupă inimile bieţilor părinţi atât de greu încercaţi de această groaznică nenorocire. Pentru că, dacă nu găsiră iahtul, găsiră totuşi rămăşiţe din el, şi anume bucăţile din balustrada dinapoia vasului, căzute în mare după ciocnirea cu vaporul peruvian Quito — ciocnire de care vaporul nici nu-şi dăduse seama.

Pe frânturile găsite erau săpate trei sau patru din literele numelui de Sloughi.

Părea dar foarte firesc ca toată lumea să-l creadă sfărâmat de furtună şi, ca urmare, scufundat sau pierit pentru totdeauna cu toţi de pe el, la douăsprezece mile depărtare de Noua Zeelandă.

Capitolul IV

ÎNTÂIA EXPLORARE A ŢĂRMULUI. BRIANT ŞI GORDON PRIN PĂDURI. ZADARNICA ÎNCERCARE DE A DESCOPERI VREO PEŞTERA.

INVENTARIERE. PROVIZII, ARME, ÎMBRĂCĂMINTE, RUFĂRIE, USTENSILE, UNELTE, INSTRUMENTE. ÎNTÂIUL DEJUN. ÎNTÂIA NOAPTE.

Ţărmul era pustiu, aşa cum bine văzuse Briant când se suise să-l cerceteze de pe barele catargului mizenei.

De o oră, schoonerul, aruncat la ţărm, zăcea înţepenit în bancul de nisip. Nici urmă de vreun băştinaş, nu o casă, nu o cabană, nu o colibă, nici pe sub mulţimea de copaci rămuroşi dinspre faleză, nici pe malurile râului lărgit de apele în creştere ale fluxului. Nici ţipenie, nici urmă de picior de om pe plaja pe care valurile lăsau în retragere dâre lungi de ierburi de mare. La gura râului, nici o luntre de pescuit; nici un firicel de fum în zare, pe tot cuprinsul golfului.

Briant şi Gordon se gândiră că mai întâi de toate ar trebui să străbată pilcurile acelea de copaci, ca să ajungă la faleză şi să urce până sus, de-o fi cu putinţă.

Iată-ne pe uscat! Mare lucru! spuse Gordon. Dar ce fel de uscat o fi, pînă-ntr-atât de nelocuit...

— Numai de n-ar fi nelocuibil, răspunse Briant. Provizii şi muniţii avem noi pentru câtăva vreme, dar cum să facem rost de un adăpost, căci ne trebuie unul, măcar pentru copii! De ei trebuie să avem grijă mai întâi!

— Nici vorbă că da! zise Gordon.

— De cercetat unde ne aflăm, spuse Briant, vom avea timp şi după ce ne vom fi îngrijit de ce e mai principal. De-am fi pe-un continent, tot ar mai fi nădejde de scăpare, dar dacă ne aflăm pe o insulă, şi încă pe o insulă pustie... Dar să lăsăm asta! Hai, Gordon, să vedem ce putem descoperi!

Porniră de îndată şi ajunseră la marginea pădurii, care se-ntindea de-a curmezişul între faleză şi ţărmul din dreapta al râului, cam la trei-patru sute de paşi mai sus de vărsare.

Nici prin pădure nu era vreo urmă de trecere a omului, nici un luminiş, nici vreo cărare. Doar trunchiuri de copaci bătrâni, răpuşi de vreme şi culcaţi la pământ. Picioarele tinerilor se afundau până la genunchi într-un covor de frunze uscate. Totuşi, păsările fugeau speriate, ca şi când ar fi ştiut că nu trebuiau să se încreadă în oameni. Şi nu era de mirare. S-ar fi putut ca pe ţărmul acesta pustiu să se arate când şi când băştinaşi de prin

împrejurimi.

Briant şi Gordon trecură degrabă prin pădurea care devenea tot mai deasă, pe măsură ce se apropiau de lanţul stâncos ce se înălţa ca nişte metereze înalte cam de 180 de picioare. Vor găsi ei oare la poalele de piatră ale acestui zid de nepătruns vreo spărtură adâncă în care să se poată adăposti? Ar fi fost o mare fericire. Acolo, în vreo peşteră pe care desimea copacilor ar fi apărat-o de vânturile aprige din larg, o peşteră ferită de năvala apelor, şi-ar fi aflat chiar pe timp de furtună un adăpost minunat. In ea şi-ar înjgheba cu toţii un refugiu de moment, până ce o cercetare mai amănunţită a ţărmului le-ar îngădui să se încumete mai departe spre interiorul ţinutului.

Din nefericire, de-a lungul întregului zid de granit, mai abrupt ca un parapet de oţel, Gordon şi Briant nu descoperiră nici o grotă şi nici măcar vreo crestătură în piatră cât să poată urca pe culme.

Ca să înainteze în interior, ar fi fost nevoie să ocolească toată faleza aceasta pe care Briant o studiase de pe barele catargului schoonerului.

Timp de aproape o jumătate de oră, o ţinură amândoi tot înspre miazăzi, de-a lungul falezei, până ce ajunseră la ţărmul din dreapta al râului care se pierdea şerpuind în zare, înspre răsărit. Dar, pe câtă vreme ţărmul unde se aflau ei era verde şi umbrit de o frumuseţe de copaci, de la celălalt ţărm, dimpotrivă, începea un şes nesfârşit, fără verdeaţă şi fără nici o unduire de teren. Ai fi zis, un ţinut întins de mlaştini, cât vedeai cu ochii spre miazăzi.

Dezamăgiţi că nu se putuseră urca pe culmea falezei de unde de bună seamă că ar fi putut cerceta cuprinsul pe o rază de câteva mile, Briant şi Gordon se întoarseră la Sloughi.

Doniphan cu alţi câţiva se căţărau pe stâncile din apă, în vreme ce Jenkins, Iverson, Dole şi Costar se jucau adunând scoici.

Stând de vorbă cu cei mai mari, Briant şi Gordon îi încunoştiinţară de cele ce văzuseră. Şi până la alte cercetări, se gândiră că e bine să nu lase iahtul în părăsire. Chiar aşa, cu chila zdrobită şi cu o puternică înclinare la babord, tot mai putea servi un timp ca adăpost, chiar pe locul unde eşuase. Cu toate că puntea era avariată în faţă, deasupra cabinei echipajului, în schimb salonul şi camerele din fund mai puteau servi de

adăpost împotriva furtunilor. Cât despre bucătărie, scăpase teafără din izbiturile de stânci, spre bucuria celor mici, pentru care mâncarea era mai presus de orice.

Mare noroc, oricum, pentru sărmanii băieţi că nu mai erau nevoiţi să care pe mal toate cele de trebuinţă pentru o aşezare nouă, căci, chiar dacă ar fi izbutit, la câte greutăţi şi la ce munci s-ar fi expus!

Dacă iahtul ar fi rămas prins între întâile şiruri de stânci, cum ar mai fi salvat ei atâtea materiale? Marea n-ar fi sfărâmat până la urmă schoonerul? Şi dintre rămăşiţele împrăştiate, cum ar mai fi putut aduna arme, muniţii, conserve, îmbrăcăminte, rufărie, unelte de tot felul, atât de indispensabile acestei mici societăţi? Mare noroc cu fluxul acela puternic, care le-a luat pe sus iahtul şi l-a aruncat dincolo de bancul de stânci! Chiar dacă nu mai putea servi pe mare, tot îl puteau locui, odată ce partea de sus înfruntase furtuna, apoi şocul — şi nicicum nu-l mai puteau urni din bancul de nisip în care intrase cu chila.

Cu vremea, e sigur că de atâtea ploi şi soare avea să se scorojească, şi atunci laturile aveau să se desfacă, puntea să se caşte şi adăpostul de acum să se năruie. Dar până atunci, naufragiaţii fie că vor izbuti să ajungă în vreun oraş sau sat, fie că — dacă au fost azvârliţi de furtună pe o insulă pustie — îşi vor găsi o peşteră în stâncile de pe litoral.

Deocamdată, cel mai bun lucru pe care-l puteau face era să rămână pe bordul lui Sloughi. Şi chiar aşa au şi făcut, pe loc.

Pe o scară de frânghii agăţată la tribord, pe partea înclinată a vasului, băieţii, mari şi mici, putură să ajungă la capota de deasupra scării interioare. Moko, care se pricepea oarecum la bucătărie ca un mus ce era, ajutat şi de Service, pe care lucrul acesta îl amuza, se apucă să înjghebeze un dejun. Mâncară toţi cu poftă, ba încă Jenkins, Iverson, Dole şi Costar făcură şi haz. Numai Jacques Briant, el, glumeţul, care altădată îi distra pe toţi, stătea singur deoparte, într-atât de nerecunoscut şi în mişcări şi ca fire, încât se întrebau cu toţii ce e cu el. Jacques însă se închisese într-o tăcere de nepătruns şi se ferea să răspundă la întrebări.

Istoviţi după atâtea zile şi nopţi de veghe în mijlocul furtunilor şi al primejdiilor de tot felul, copiii nu se mai gândiră la nimic decât să doarmă. Cei mici o şi zbughiră spre încăperile iahtului, iar cei mari nu întârziară să-i urmeze. Briant, Gordon şi

Doniphan se gândiră că ar fi mai bine să stea pe rând de veghe. Nu era exclus să dea peste ei vreo haită de sălbăticiuni sau vreo ceată de băştinaşi. Dar nu se întâmplă nimic. Noaptea trecu în linişte şi când soarele se arătă pe cer, porniră cu toţii să chibzuiască la cele de trebuinţă.

Era nevoie mai întâi de o listă cu proviziile ce se aflau pe iaht, apoi cu armele, cu uneltele, cu îmbrăcămintea şi cu sculele. Dintre toate însă, problema hranei era cea mai gravă, deoarece coasta părea pustie. Scăparea ar fi fost doar în pescuit şi vânat, dacă era ceva de vânat.

Până acum, Doniphan, care era un iscusit vânător, nu văzuse decât stoluri de păsări care zburau peste stânci şi faleză. Dar ca s-ajungi să te hrăneşti numai cu păsări de mare, nu era nici o ispravă. Şi atunci trebuiau bine chibzuite proviziile de pe iaht, ca să ajungă cât mai multă vreme.

Dar după toate socotelile, în afară de pesmeţi, din care aveau din belşug, celelalte — conserve, şunci, preparate de carne şi de făină de prima calitate, cârnăţărie şi mirodenii, gelatine, saramuri şi cărnuri conservate în cutii — n-ar ajunge mai mult de două luni, şi încă cu multă economie. Aşadar, ar trebui chiar de la început să-şi procure cele de primă necesitate mai mult din vânătoare şi pescuit, ca să păstreze proviziile pentru când ar fi nevoiţi să parcurgă sute de mile până la vreun port de pe litoral sau vreun oraş de pe continent.

— Numai de-ar fi toate conservele în bună stare! spuse Baxter. Dacă apa o fi pătruns în cală după ce am eşuat…

— Asta om vedea noi când vom deschide cutiile care ne par avariate... răspunse Gordon. Dacă le-am fierbe din nou conţinutul, poate că nu le-am pierde.

— Mă ocup eu de asta, zise Moko.

— Şi cât mai degrabă, spuse Briant, căci în primele câteva zile vom fi obligaţi să trăim numai cu conservele de pe Sloughi.

— Şi de ce să nu tragem chiar azi o raită pe stâncile dinspre miazănoape, unde poate vom găsi nişte ouă bune de mâncat?

— Da, da… săriră şi Dole şi Costar.

— Şi de ce să nu pescuim? zise Webb. Nu sunt undiţe pe bord şi nu e peşte în mare? Cine vine la pescuit?

— Eu, eu! strigară copiii.

— Hai, fie! încuviinţă Briant. Dar să ştiţi că nu e joacă! Undiţe nu dăm decât la pescarii serioşi.

— Fii pe pace, Briant! zise Iverson. Vom da pescuitului aceeaşi atenţie pe care o dăm tezelor.
— Toate bune, dar mai întâi să facem inventarul iahtului, spuse Gordon. Să nu ne gândim numai la mâncare!
— Dar şi ceva scoici şi stridii pentru masă prind bine, îşi dădu cu părerea Service.
— Fie, zise Gordon. Hai, trei sau patru din voi! Tu, Moko, mergi cu ei..
— Da, domnule Gordon!
— Să nu-i slăbeşti din ochi, spuse Briant.
— Fără nici o grijă!

Pe Moko te puteai bizui. Era un băiat de nădejde, săritor, îndemânatic şi foarte curajos, şi avea să fie de mult folos tuturor celor de pe bord; iar când auzea de Briant, nimic nu-i mai părea greu. Pe de altă parte, şi Briant ţinea mult la Moko, pe câtă vreme colegii lui englezi s-ar cam fi codit să spună aşa ceva.
— Haidem! strigă Jenkins.
— Nu mergi cu ei, Jacques? îl întrebă Briant pe frate-său.

Jacques dădu din cap că nu.

Jenkins, Dole, Costar şi Iverson plecară aşadar, în paza lui Moko, de-a lungul stâncilor dezvelite de reflux. Poate că printre pietre o să facă rost de o bună provizie de scoici, de midii, poate şi de stridii, care le-ar fi prins foarte bine pentru masa de dimineaţă, mâncându-se fie crude, fie fripte sau fierte.

Se duceau sărind într-un picior, văzând în această excursie mai mult prilej de joacă decât partea serioasă. Copiii aproape că uitaseră de primejdiile prin care trecuseră, iar la cele ce aveau să vină, nici că se gândeau. Aşa se întâmplă la vârsta aceasta.

De cum se depărtară, cei mari se puseră să caute prin cămările vasului. Pe de o parte, Doniphan, Cross, Wilcox şi Webb începură să cerceteze armele, muniţiile, îmbrăcămintea şi rufăria de pat, sculele şi uneltele care se găseau pe bord. Pe de altă parte, Briant, Garnett, Baxter şi Service făcură o listă de băuturi: vinuri, bere, lichioruri, whisky, care se aflau în fundul calei, în butoiaşe cam de zece până la patruzeci de galioane[2] fiecare, şi pe care, îndată ce le lua în primire, Gordon le şi trecea în carneţelul lui. Tot carneţelul, de altfel, era plin numai cu însemnări de felul cum era organizat schoonerul şi ce

2 Bookman old style

încărcătură avea. Americanul metodic, parcă de când lumea contabil, avea lista tuturor materialelor şi lăsa impresia că acum numai le verifica.

Descoperiră mai întâi de toate că aveau un schimb complet de pânze, cu tot ce ţine de ele: odgoane, cabluri, frânghii şi altele. De-ar mai fi fost în stare iahtul să pornească pe mare, nimic nu i-ar fi lipsit dintr-un echipament de schimb. Dar şi aşa, dacă pânzele astea minunate n-aveau să mai servească iahtului, aveau să le prindă de minune pentru instalarea lor. Mai găsiră şi ceva unelte de pescuit, plase şi undiţe de tot felul, pe care le trecură în inventar — ustensile de preţ, numai peşte să fie.

Cât despre arme, iată ce se găsea trecut pe carnetul lui Gordon: opt puşti de vânătoare, o carabină specială cu tir lung şi douăsprezece revolvere. Iar ca muniţii, trei sute de cartuşe speciale pentru arme care se încarcă prin magazie, două butoaie cu praf de puşcă de câte 25 de livre, o bucată mare de plumb şi o mulţime de gloanţe şi alice. Toate muniţiile astea, pe care le pregătiseră pentru escalele iahtului pe ţărmurile Noii Zeelande, aveau să-şi găsească acum un ţel mult mai înalt, acela de a asigura viaţa tuturor şi — doamne fereşte! — poate cel de a le-o apăra.

Mai găsiră în cala vasului şi rachete pentru semnalizări pe timp de noapte, vreo treizeci de ghiulele şi proiectile pentru cele două tunuri mici, instalate pe iaht, de care era de dorit să nu aibă nevoie.

Cât priveşte obiectele de toaletă şi vasele de bucătărie, aveau de ajuns chiar dacă situaţia actuală s-ar fi prelungit şi, cu toate că o parte din văsărie se spărsese la izbiturile iahtului de stânci, tot le rămâneau destule pentru nevoile de fiecare zi. De altfel, nu astea erau lucrurile de neapărată trebuinţă.

Mai bine ar fi fost mai multă îmbrăcăminte de flanelă, de postav, de bumbac ori din pânză impermeabilă, necesare după vreme, căci dacă se găseau pe aceeaşi latitudine cu a Noii Zeelande — cum era firesc, din moment ce de la plecarea din Auckland, schoonerul fusese toată vremea mânat numai de vânt din apus — ar urma să fie de aşteptat călduri mari în timpul verii şi geruri aspre iarna. Şi totuşi aveau, din fericire, pe bord o mulţime de hăinărie caldă, de care nu te poţi lipsi într-o excursie de câteva săptămâni pe mare. Pe de altă parte, lăzile

echipajului gemeau de pantaloni şi tunici de lână, de glugi impermeabile, de tricouri groase, pe care lesne le puteau lungi ori scurta — la nevoie — şi-n care nu mai duceau grijă pe geruri şi furtuni în timp de iarnă. Nici vorbă că în clipa când or trebui să părăsească schoonerul ca să-şi găsească un adăpost mai sigur, fiecare avea să-şi ia la spinare şi culcuşul, căci aveau de toate : saltele, cearşafuri, perne, pături, care, bine păstrate, puteau să le ajungă multă vreme.

Multă vreme!... Nişte vorbe care pot însemna şi pe veci!

Iată ce mai trecu Gordon pe carnetul lui, la capitolul instrumente de bord: două barometre aneroide, un termometru centigrad pe bază de alcool, două ceasornice marinăreşti, mai multe trâmbiţe de aramă care sunt folosite pe vreme de ceţuri şi pot fi auzite la mare depărtare, trei ocheane de mică şi mare distanţă, o busolă prinsă în cutie şi două de dimensiuni mai mici, un barometru pentru prevenire în cazurile de furtună şi, în sfârşit, câteva pavilioane ale Angliei, precum şi o serie de steguleţe, care să înlesnească comunicarea pe mare de la un vas la altul. De asemenea, o bărcuţă de cauciuc, uşor de împăturit şi transportat şi cu care puteau trece un râu ori un lac.

Cât despre scule, lada tâmplarului era plină cu de toate, fără să mai vorbim de saci întregi de cuie, dălţi şi burghie, precum şi de tot felul de fierărie pentru repararea iahtului. Apoi nasturi, ace, aţă erau din belşug, căci mamele copiilor avuseseră grijă ca odraslele lor să nu umble cu hainele rupte. N-aveau să se teamă, de asemenea, nici că vor rămâne fără foc: provizia de chibrituri, amnare şi fitiluri cu iască şi scăpărători putea să le ajungă timp îndelungat.

Şi hărţi aveau la bord, hărţi la scară mare; toate însă erau speciale pentru arhipelagul neozeelandez, aşa că nu erau de nici un folos pentru ţărmurile astea necunoscute. Din fericire, Gordon luase cu el un atlas general, cuprinzând geografia atât a lumii vechi, cât şi cea a Americii, anume atlasul lui Stieler, poate cel mai exact şi mai complet din câte are geografia modernă. Apoi, în biblioteca iahtului puteai găsi destule cărţi bune englezeşti şi franţuzeşti, mai ales povestiri de călătorie, şi unele hârţoage ştiinţifice, fără să mai vorbim de cei doi faimoşi Robinsoni, pe care Service i-ar fi salvat cu aceeaşi pasiune cu care Camoens[3], pe vremuri, şi-a salvat Lusiadele, iar Garnett

3 Luis de Camoens (1525—1580) — celebru poet portughez, autorul

faimosul acordeon scăpat bun teafăr din zdruncinul iahtului.

În sfârşit, pe lângă toate acestea de citit, aveau şi cele necesare pentru scris: peniţe, creioane, cerneală, hârtie şi un calendar din 1860, din care Baxter avea sarcina să şteargă fiecare zi trecută.

„10 martie! Ziua când nefericitul nostru Sloughi a naufragiat. Şterg aşadar acest 10 martie 1860, odată cu toate cele dinainte."

Să nu uităm nici suma de 500 de livre în aur, găsită în casa de bani a iahtului. Se prea poate ca banii aceştia să-şi afle întrebuinţarea atunci când naufragiaţii ar fi să ajungă în vreun port din care să se poată înapoia în patrie.

Gordon se apucă acum să cerceteze în amănunt şi să noteze butoaiele înşirate în cală. Câteva din ele, pline cu gin, cu bere sau vin, se spărseseră cu prilejul ciocnirii vasului de stânci şi conţinutul se scursese printre doagele căscate. Mare pierdere, care cerea multă chibzuială pentru a păstra ce mai rămăsese.

Drept e că în cala schoonerului existau încă vreo sută de galioane de vin uşor de masă şi de vişinată, cincizeci de galioane de gin, de brandy şi de whisky şi patruzeci de butoaie de bere cam de douăzeci şi cinci de galioane fiecare, afară de treizeci de flacoane de diferite lichioruri, care, fiind bine ferite în învelitori de paie, putuseră rezista şocurilor.

N-aveau de ce se plânge supravieţuitorii naufragiului: viaţa le era asigurată pentru un timp. Rămânea de văzut dacă pe coastă puteau găsi şi altă hrană, ca să-şi păstreze rezervele. Căci dacă furtuna îi va fi aruncat pe o insulă, slabă speranţă să mai iasă de acolo vreodată, decât, cine ştie, când vreo corabie ar fi să treacă prin ţinuturile astea şi ei să-i poată da de ştire.

Ca să repare iahtul, să-i încheie la loc toată carcasa crăpată la fund, să-i refacă tot bordajul, s-ar fi cerut o muncă peste puterile lor şi unelte pe care nu le aveau. Iar ca să construiască ei altă navă din rămăşiţele celei vechi, nici nu putea fi vorbă. De altfel, nepricepuţi în meserie, cum ar fi putut străbate Pacificul ca să se vadă iar în Noua Zeelandă? Şi totuşi, dacă ar mai fi avut bărcile de pe schooner, poate că tot ar fi ajuns pe continent sau pe vreo altă insulă din Pacific ce s-ar fi găsit prin apropiere. Dar cele două bărci fuseseră smulse de

---

cunoscutului poem epic „Lusiadele", al cărui erou principal este navigatorul Vasco da Gama.

furtună şi pe bord nu mai rămăsese decât iola, bună cel mult să plutească pe lângă coastă.

Către amiază, copiii, însoţiţi de Moko, se înapoiară la iaht.

Se dovediseră harnici şi de mult folos. Aduseseră o mulţime de scoici, pe care Moko se şi apucă să le pregătească pentru masă. Şi ouă aveau să fie din belşug, căci Moko văzuse nenumărate stoluri de porumbei printre crăpăturile din malurile falezei.

— Minunat! zise Briant. într-o dimineaţă pornim la o vânătoare straşnică.

— Sunt sigur, zise Moko, că din trei-patru împuşcături ne cad la porumbei cu duiumul. Şi dacă ne-am lăsa de sus pe nişte frânghii, i-am lua din cuib.

— Bun, zise Gordon. Ce-ar fi, Doniphan, dac-am începe chiar de mâine vânătoarea?

— Cum să nu! răspunse Doniphan. Webb, Cross, Wilcox, veniţi cu mine?

— Mai e vorbă? săriră băieţii, bucuroşi să tragă în miile astea de porumbei.

— Dar băgaţi de seamă, zise Briant, nu împuşcaţi nici prea mulţi. Porumbei găsim noi oricând ne-or trebui, însă alice şi praf de puşcă, nu.

— Hai, lasă, bine! răspunse Doniphan, plictisit de orice observaţie, mai ales din partea lui Briant. N-am ce face cu sfaturile tale! Nu trag cu puşca de ieri!

Nu trecu mult şi Moko veni să le spună că masa e gata. Suiră toţi pe schooner şi se aşezară în sala de mese. Din cauza înclinării la babord a vasului, masa stătea strâmbă, dar asta nu-i stânjenea nicidecum pe copii, obişnuiţi cu tangajul. Scoicile, midiile mai ales, fură declarate excelente, măcar că le lipseau multe din mirodenii; dar, la vârsta lor, foamea nu e oare cel mai bun bucătar? Cu un pesmet, o bucată de pastramă de vacă şi apă rece luată de la gura râului pe timp de reflux, ca să nu pară sălcie, în care mai amestecară şi un pic de rachiu — gata masa, şi destul de bună!

După-amiază gospodăriră din nou prin cală, chibzuind şi sortind toate câte fuseseră trecute în inventar. Între timp, Jenkins şi cei mici pescuiau în râul care mişuna de peşti de tot felul. Apoi, după cină, trecură cu toţii la culcare, în afară de Baxter şi de Wilcox, care aveau să facă de gardă până la ziuă.

Astfel îşi petrecură întâia noapte pe acest tărâm al Pacificului.

Faţă de alţi naufragiaţi, care nu au de nici unele pe astfel de tărâmuri pustii, tinerii aceştia aveau mai totul. Într-o situaţie ca a lor, nişte bărbaţi pricepuţi şi în putere ar fi scos-o bine la capăt. Dar ei, nişte copii dintre care cel mai răsărit era abia de paisprezece ani, vor putea oare să înfrunte greutăţile vieţii dacă le-ar fi dat ca ani şi ani să aibă de luptat ca acum?... Rămâne de văzut!

Capitolul V

INSULA SAU CONTINENT? EXPLORARE.
BRIANT PLEACĂ SINGUR. AMFIBIILE. CÂRDURI DE PINGUINI ŞI FOCI. DEJUNUL. DE SUS DE PE PROMONTORIU. CELE TREI INSULE DIN LARG. O DÂRA ALBASTRA LA ORIZONT.
ÎNAPOI LA IAHT.

Insulă sau continent? Neîncetat, aceeaşi întrebare îi preocupa pe Briant, pe Gordon şi pe Doniphan, care, prin calităţile şi prin inteligenţa lor, deveniseră adevărate căpetenii ale micului grup. Cu gândul numai la viitor, câtă vreme cei mici nu vedeau decât ziua de azi, se sfătuiau întruna între ei. Sigur era că, fie insulă, fie continent, nu ţinea de zona tropicală. O simţeai după vegetaţie: stejari, fagi, mesteceni, arini, pini şi brazi de mai multe feluri, numeroase myrtacee şi saxifragee —

arbori şi arbuşti pe care n-ai să-i găseşti în regiunile din centrul Pacificului. Ai fi zis chiar că se aflau la o latitudine mai ridicată şi decât Zeelanda, mai apropiată de polul austral prin urmare. Se puteau aştepta; dar, la ierni tare geroase. Încă de pe acum, un covor gros de frunze uscate se aşternuse la poalele falezei. Numai pinii şi brazii mai rămăseseră verzi.
— Vezi, spuse Gordon, de-asta ziceam eu, în ziua când ne-am ales schoonerul drept locuinţă, că nu e bine să ne facem o aşezare pe partea asta a coastei.
— Asta e şi părerea mea, zise Doniphan. Şi dacă lăsăm să vină vremea rea, nici că mai apucăm să ne vedem în vreun ţinut locuit, mai ales de-o fi la sute de mile depărtare.
— Răbdare, răspunse Briant. Abia suntem la jumătatea lui martie.
— Ei, da, adăugă Doniphan, timpul poate rămâne frumos până la sfârşitul lui aprilie, dar în şase săptămâni cât drum putem face?
— Dacă o fi vreun drum, zise Briant.
— Şi de ce n-ar fi?
— Chiar aşa, răspunse Gordon. Dar şi dacă dăm de vreun drum, tot nu ştim unde duce.
— Eu atâta îţi spun, zise Doniphan, e o greşeală că nu plecăm din schooner înainte de începerea frigului şi a ploilor. Dar pentru asta, bineînţeles, nu trebuie să vedem greutăţi la tot pasul!
— Mai bine să le vedem, spuse Briant, decât să plecăm cu capu-ntre urechi ca nişte zănatici, într-un ţinut pe care nu-l cunoaştem.
— Lesne de spus „zănatic" oricui nu e de părerea ta!
Ripostei lui Doniphan poate că i-ar fi urmat o punere la punct a lui Briant şi cearta ar fi fost gata, dacă nu intervenea Gordon :
— La ce bun să vă certaţi? în aceste împrejurări, cel mai cuminte lucru ar fi să ne înţelegem. Doniphan are dreptate când spune că dacă ne aflăm în preajma unui ţinut locuit, cu cât mai repede l-am găsi, cu atât mai bine. Şi nici Briant, la rândul său, nu greşeşte când se întreabă dacă e posibil aşa ceva!
— Ce naiba, Gordon, zise Doniphan, fie că ne-am sui spre nord, fie că am coborî înspre sud, fie că am merge către răsărit, tot ajungem undeva...
— Da, dacă ne-am afla pe un continent, preciză Briant, dar nu şi

dacă ne-am afla pe o insulă, şi încă pe una pustie.
— Iată de ce, fu de părere Gordon, ar fi bine ca mai întâi să cercetăm ţinutul. Dar ca să părăsim vasul înainte de a şti dacă suntem sau nu pe continent...
— Nu noi, ci el ne părăseşte, se răsti Doniphan, încăpăţânându-se ca de obicei. N-o să ţină la furtuni când se va face vremea rea.
— Asta aşa e, zise Gordon, dar nici nu te poţi încumeta să pleci orbeşte, fără să ştii unde te duci.

Gordon avea atâta dreptate, încât Doniphan n-avu încotro şi tăcu.
— Eu unul sunt gata să plec în recunoaştere, zise Briant.
— Şi eu, răspunse Doniphan.
— Şi noi cu toţii, întări Gordon. Dar pentru că n-ar fi bine să-i târâm şi pe cei mici la un drum lung şi obositor, cred că doi sau trei ar fi de ajuns.
— Ce e mai rău, zise Briant, e că nu e nici o culme mai înaltă pe aproape, ca de pe ea să putem cerceta împrejurimile. Suntem, din păcate, într-un ţinut jos. Chiar când am privit din larg n-am zărit nici măcar un munte până la orizont. În afară de faleza asta, care se ridică mărginind plaja, nu pare să fie nici o altă înălţime. Dincolo de ea, fără îndoială, sunt numai păduri, şes şi mlaştini, străbătute de râuleţul a cărui gură de vărsare am cercetat-o.
— Ne-ar prinde bine să ne dăm seama de toată conformaţia ţinutului, răspunse Gordon, înainte de a încerca să trecem dincolo de faleză, în care Briant şi cu mine am căutat zadarnic să găsim o peşteră.
— Dar, la urma urmei, de ce nu ne-am îndrepta spre nordul golfului? zise Briant. Eu cred că dacă ne-am urca pe promontoriul acela care închide golful, am putea vedea până departe.
— La asta mă gândeam şi eu, fu de părere şi Gordon. Da. E un cap care pare să aibă vreo trei sute de picioare înălţime şi de unde poţi vedea toată faleza.
— Mă duc eu, spuse Briant.
— Şi la ce bun? răspunse Doniphan. Ce-ai să vezi de acolo?
— Păi... ce e în jur, nimic mai mult, lămuri Briant.

Într-adevăr, la cel mai înaintat capăt al golfului se ridica o îngrămădire de pietre, un fel de deal, cu un pisc abrupt înspre

mare, părând că se leagă în cealaltă parte de faleză. De la iaht până la promontoriul acela puteau fi cel mult şapte mile mergând pe lângă curbura ţărmului, şi poate nici cinci dacă tăiai drept. Gordon nu se înşela apreciind înălţimea promontoriului cam la 300 de picioare faţă de nivelul mării.

Să fi fost oare destul de înalt pentru ca să poţi avea o vedere cuprinzătoare peste întregul ţinut? Vreun obstacol spre răsărit nu oprea privirea? În orice caz, era bine de ştiut ce se afla dincolo de acest cap, adică dacă ţărmul se prelungeşte mai departe, către nord, sau dacă dincolo de el se întinde oceanul. Trebuia dar neapărat mers până la capul ce mărginea golful şi urcată înălţimea aceea. Dacă nu există nici un obstacol înspre răsărit, privirea va putea cuprinde multe mile.

Hotărâră, aşadar, să pună în aplicare acest proiect, şi cu toate că Doniphan nu-i vedea utilitatea — asta numai pentru că ideea fusese a lui Briant — planul avea să dea desigur rezultate bune.

Dar în acelaşi timp rămaseră la hotărârea să nu părăsească iahtul câtă vreme n-ar avea absolută siguranţă că au eşuat pe un ţărm de continent, care nu putea fi altul decât cel american.

Totuşi nu putură porni la fapte fin primele cinci zile care urmară. Timpul devenise ceţos, iar din când în când cădea şi câte o burniţă. Dacă nu începea vreun vânt mai puternic care să împrăştie aburii ce înceţoşau orizontul, zadarnic ar fi pornit în cercetare.

Dar zilele nu fură pierdute. Treburi erau destule. Cea mai mare grijă a lui Briant erau copiii. Veghea asupra lor fără încetare, de parcă simţea în el nevoia să le arate o dragoste părintească. Zi şi noapte se gândea cum să facă, în împrejurările în care se găseau, ca să nu le lipsească nimic. Văzând că începe frigul, îi sili să îmbrace haine mai călduroase, strâmtând şi scurtând din îmbrăcămintea din lăzi a marinarilor. La această treabă de croitor, foarfeca avusese mai mult de lucru decât acul, iar Moko, ca un ajutor la toate ce era, se dovedi iscusit şi la cusut. Prea eleganţi nu arătau ei — Costar, Dole, Jenkins şi Iverson — în bluzele şi pantalonii prea largi pentru ei, având doar mânecile retezate şi pantalonii scurtaţi. Dar ce-are a face? Totul era să fie primeniţi; cu restul aveau să se obişnuiască.

De altfel, n-aveau timp să trândăvească: în timp de reflux,

Garnett şi Baxter îi duceau să strângă scoici ori să pescuiască cu plasa şi cu undiţa în râu. O joacă pentru ei, şi cu profit pentru toţi. Şi aşa, făcând o treabă pe care o îndrăgeau, n-aveau timp să se gândească la vitregia soartei lor, de a cărei gravitate tot nu şi-ar fi dat seama. Dorul de părinţi desigur că îi chinuia şi pe ei, ca şi pe ceilalţi, dar nici prin gând nu le-ar fi trecut că era posibil să nu-i mai vadă niciodată!

Gordon şi Briant îşi luaseră sarcina să gospodărească iahtul şi nu-l părăseau deloc. Service le ţinea de urât uneori şi era pe cât de glumeţ, pe atât de priceput la toate. Ţinea la Briant şi nu făcuse niciodată parte dintre cei care se alăturau lui Doniphan. Dar şi Briant îl preţuia mult.

— Ei haide, n-avem de ce ne plânge! râdea Service. Crede-mă, tare de treabă a fost valul acela care atât de la vreme ne-a aşezat schooonerul pe ţărm, fără să-i dăuneze din cale-afară!... Vezi, norocul ăsta nu l-a avut nici Robinson Crusoe, nici Robinson elveţianul pe insula lor imaginară!

Dar ce se petrecea cu Jacques? Chiar dacă-i ajuta lui Briant la treburile de pe bord, când era întrebat ceva, abia de scotea o vorbă, întorcând imediat capul într-altă parte dacă era privit în faţă.

Pe Briant îl neliniştea mult schimbarea aceasta a fratelui său, căci, fiind cu patru ani mai mare decât Jacques, avusese întotdeauna influenţă asupra lui. Or, din clipa plecării schoonerului, după cum s-a mai spus, Jacques era altul, ca un copil care ar avea ceva pe suflet. Ce lucru de neiertat să fi făcut de nu îndrăznea să-l mărturisească nici fratelui său mai mare? Sigur era că, în câteva rânduri, îl găsise cu ochii roşii, de plâns.

Briant începu să se întrebe dacă nu cumva frate-său se îmbolnăvise şi, dacă asta era, ce trebuia făcut cu el? Cum să-l îngrijească? Până-ntr-atâta îl rodea grija, încât mereu îl întreba : „Ce simţi? Ce te doare?" iar Jacques îi răspundea invariabil : „Nimic! N-am nimic!"

Mai mult nu era chip să scoţi de la el.

Între 11 şi 15 martie, Doniphan, Wilcox, Webb şi Cross nu făcură toată vremea decât să vâneze păsările cuibărite în stânci. Plecau toţi odată, nedespărţiţi, vrând să arate făţiş că ei îşi au un grup al lor. Pe Gordon îl nelinişte lucrul acesta şi ori de câte ori era cazul, încerca să-i apropie şi să le arate că numai lucrând mână în mână laolaltă vor izbuti să facă faţă. Dar Doniphan mai

ales îi răspundea cu un aer atât de încrezut şi de rece, încât orice stăruinţă părea de prisos. Şi totuşi, dezbinarea trebuia înlăturată, căci putea deveni primejdioasă. Cine ştie, însă, poate că vremea şi împrejurările aveau să-i apropie mai mult decât sfaturile lui.

Vânătoarea din zilele ceţoase care-i împiedicaseră să facă înconjurul golfului le aduse oarecare belşug. Adevărul e că Doniphan, pasionat de orice sport, ochea minunat. Mândru, ba chiar prea mândru de îndemânarea lui, se uita cu dispreţ la orice alt mijloc de vânătoare, ca laţuri, curse ori lipiciuri, cum obişnuia Wilcox, deşi poate că, în situaţia lor, Wilcox avea şi mai mult merit. Webb ochea bine şi el, dar nici pe departe ca Doniphan. cât despre Cross, fără pretenţie de vreun talent, se mulţumea să se bucure de succesele vărului său. Să nu-l uităm nici pe câinele Phann, care-şi avea şi el locul lui de cinste la vânătoare şi nu se ferea să se arunce în valuri după vânatul căzut printre stânci.

Drept e că printre atâtea păsări doborâte de băieţi erau şi unele cu care Moko n-avea ce face, precum cormorani, goelanzi, pescăruşi, corle. În schimb se găseau din belşug porumbei, gâşte şi raţe sălbatice foarte gustoase. Gâştele erau din soiul celor care trăiesc pe continent, în preajma Polilor, plecând iarna către ţinuturile mai călduroase, iar după direcţia în care îşi luau zborul atunci când se speriau de focurile de armă, ai fi putut deduce că-şi aveau cuiburile în interiorul ţinutului.

Doniphan împuşcă şi ţigănuşi — păsări care se hrăneau de obicei cu midii şi tot felul de scoici. Aveau de unde alege, numai că felul acesta de vânat, ca să-şi piardă izul de untură de peşte, trebuia gătit în anume fel şi oricât de binevoitor era Moko, îi era greu să fie pe placul tuturor. Dar, cum îi sfătuia întruna şi Gordon, cel atât de înţelept, trebuiau să se mulţumească cu ce e, numai să-şi păstreze conservele, în afară de biscuiţi, din care aveau destui.

Ah, şi cât de nerăbdători erau să urce înălţimea aceea din capătul falezei, de care atârna tot viitorul lor şi, deocamdată, aşezarea lor temporară sau definitivă pe ţărm!

La 15 martie, vremea păru că se luminează. În timpul nopţii, ceţurile groase care năpădiseră ţărmul, cât nu fusese vânt, se ridicaseră. Vântul dinspre uscat limpezise cerul în câteva ore şi tot creştetul stâncilor era scăldat în soare. Era dar

de aşteptat ca, în bătaia piezişă a soarelui de după-amiază, tot orizontul acela dinspre răsărit să li se dezvăluie. Dacă în partea aceea se zărea o dâră de apă albastră, neîntreruptă, însemna că se aflau pe o insulă şi atunci singura salvare ar fi numai vreun vapor ce s-ar abate prin ţinuturile astea.

Briant, căruia îi revenea meritul de a fi pus la cale această cercetare în partea dinspre miazănoapte a golfului, se hotărî s-o facă singur. Nu că n-ar fi fost foarte bucuros să-l însoţească şi Gordon, dar toţi ceilalţi erau sub supravegherea lui şi ca să-i lase singuri nu era bine.

În seara de 15, văzând că barometrul s-a statornicit la vreme bună, Briant îl înştiinţă pe Gordon că şi-a pus în gând să plece a doua zi în zori. Ce însemna pentru un flăcău în putere, care nu se uită la osteneală, să străbată zece-unsprezece mile dus şi întors? O zi nu era prea de ajuns ca să-şi ducă la capăt îndatorirea, iar Gordon putea să fie liniştit, că până seara e şi înapoi.

Briant plecă deci în zori de zi, fără ca ceilalţi să prindă de veste. Nu şi-a luat cu el decât o bâtă şi un revolver, pentru cazul că i-ar ieşi în cale vreo fiară, măcar că până acum tinerii nu găsiseră nici urmă de aşa ceva.

Pe lângă armele de apărare, Briant luă însă cu el şi ceva care avea să-i înlesnească mult sarcina, odată ajuns sus, pe promontoriu: era una din lunetele de pe Sloughi, lunetă de mare distanţă şi de perfectă claritate, precum şi un săculeţ agăţat de centură, cu pesmeţi, ceva carne sărată, o ploscă cu brandy subţiat cu apă — tot ce-i era necesar pentru un dejun şi poate şi de-o cină, în caz că ceva neprevăzut l-ar putea întârzia pe drum.

Mergând voiniceşte, Briant o luă mai întâi de-a lungul coastei, tivite — în apropiere de stânci — de lungi dâre de ierburi de mare fărâmiţate, încă umede de reflux. O oră mai târziu trecuse de punctul cel mai depărtat atins până atunci de Doniphan şi colegii săi când merseseră să vâneze porumbei sălbatici. Păsările n-aveau de ce să se teamă acum de el. Prea se grăbea să ajungă la piciorul promontoriului. Trebuia să profite de vremea bună şi de cerul limpezit de ceţuri, căci de-ar fi ca alte ceţuri să împânzească iarăşi zarea către răsărit, atunci toată strădania ar fi fost în zadar.

Timp de o oră, Briant înaintase repede şi străbătuse jumătate din distanţă. Dacă şi restul avea să fie ca până acum,

îşi făcea socoteala că va ajunge la promontoriu înainte de 8 dimineaţa. Dar pe măsură ce faleza se apropia de bancul de stânci, drumul pe ţărm era din ce în ce mai anevoios. Fâşia de nisip se îngusta întruna, gâtuită de colţi de stâncă. În locul terenului neted şi solid care se întindea între pădure şi mare în apropierea râului, Briant fu nevoit acum să se aventureze printr-un loc semănat cu stânci alunecoase, printre rădăcini vâscoase, printre bălţi de apă ce trebuiau ocolite şi pietre mişcătoare, pe care nu te puteai cumpăni în mers. Din cauza asta, un drum foarte greu şi — mai rău ca toate — o întârziere de două ore bune

„Trebuie totuşi să ajung înainte de maree, îşi spuse Briant. Partea asta de plajă a fost acoperită de mareea trecută şi sigur că şi cea următoare o va acoperi până la piciorul falezei. De voi fi nevoit să mă abat din drum sau să mă refugiez pe o stâncă, ajung prea târziu. Nu-mi rămâne decât să trec cum voi putea, înainte ca fluxul să acopere totul."

Şi curajosul băiat, fără a se mai gândi că e mort de osteneală, încercă să scurteze drumul cât mai mult. Pe-alocuri fu nevoit să se descalţe şi să treacă prin bălţi mari, cu apa până aproape de genunchi, ca apoi, ajuns iar printre colţii de stâncă, să se cumpănească în fel şi chip ca să nu cadă, ceea ce reuşea numai datorită dibăciei şi agerimii sale.

Totodată observă că tocmai partea asta a golfului era cea mai bogată în vânat de apă. Peste tot mişunau porumbei, raţe şi gâşte sălbatice. Ba încă, la picioarele stâncilor se zbăteau şi câteva perechi de foci ce nu păreau deloc speriate, căci n-o luau la fugă pe sub apă. Ai fi putut deduce că dacă aceste amfibii nu se temeau de om, era din pricină că nu aveau motiv de spaimă; în orice caz, de ani şi ani nici un vânător nu venise să le tulbure pacea.

Dar din prezenţa lor, Briant mai deduse şi că această coastă era la o latitudine mai ridicată decât crezuse, deci mai la sud decât arhipelagul neozeelandez. Aşadar, schoonerul trebuie să se fi abătut mult înspre sud-est, străbătând Pacificul. Îşi dădu şi mai bine seama de aceasta când, ajungând la picioarele promontoriului, văzu un cârd întreg de pinguini, păsări de prin ţinuturile antarctice. Sute de asemenea „ciungi" se legănau scuturându-şi stângaci cioturile aripilor, de care se folosesc mai mult la înot decât la zbor. De altfel, carnea lor, cu gust de

rânced şi de untură de peşte, nu e bună la nimic.

Se făcuse zece dimineaţa. Iată cât de anevoie străbătuse Briant ultimele mile. Istovit şi flămând, îi păru mai cuminte să se întremeze înainte de a porni să urce capul înalt de trei sute de picioare deasupra mării.

Se aşeză aşadar pe o stâncă, la adăpost de fluxul care începuse să cuprindă ţărmul. Desigur că, într-o oră, fluxul avea să-i taie drumul dintre bancul de stânci şi picioarele falezei. Dar asta nu-l mai neliniştea acum, căci, până după-amiază, refluxul avea să retragă apele către mare şi să-i elibereze iarăşi trecerea.

O bucată bună de carne şi câteva înghiţituri din ploscă îi astâmpărară şi foamea şi setea, iar odihna îi prinse şi ea bine. Între timp însă, gândurile nu-i dădeau pace. Singur şi departe de colegi, încerca să vadă cu calm situaţia, hotărât să-şi ducă până la capăt sarcina de a-i salva pe toţi şi luându-şi asupra sa ce era mai greu. Iar dacă purtarea lui Doniphan şi a altor câtorva îl neliniştea, era pentru că o dezbinare putea să aibă urmări foarte rele. Dar era hotărât să se împotrivească cu dârzenie la tot ce ar fi primejduit situaţia celorlalţi tovarăşi ai lui.

Şi din nou îi veni în minte frate-său Jacques. Starea lui sufletească îi dădea mult de gândit. Trebuie să fi făcut el ceva rău, probabil înainte de plecare. Dar ce? Şi se gândea cum să-l constrângă să mărturisească şi să-şi uşureze inima.

O oră de răgaz şi Briant se simţi din nou întremat. Legă aşadar traista, o aruncă pe umăr şi începu urcuşul.

Înălţimea aceasta, situată la capătul ce înainta îngustându-se înspre mare şi care închidea golful, era de o ciudată structură geologică. Lăsa impresia unei cristalizări de origine vulcanică, sub acţiunea forţelor plutonice — şi nu ţinea de faleză, aşa cum părea de departe. Era de o structură cu totul diferită, compusă din roci granitice, nu din straturi calcaroase ca acelea din nordul Mării Mânecii, în apusul Europei.

Briant mai putu să observe că o trecătoare îngustă despărţea capul de faleză. De-acolo, înspre nord, ţărmul se întindea cât vedeai cu ochii. Dar dacă înălţimea aceasta izolată se ridica peste faleză cu o sută de picioare, atunci puteai cuprinde cu privirea o mare întindere de jur împrejur. Asta era important.

Urcuşul era greu. Trebuia să se caţăre de pe o lespede pe alta, atât de înalte uneori, încât Briant abia ajungea să apuce

câte un capăt. Dar cum de copil era deprins să se caţăre de nu-l întrecea nimeni în agerime şi nici în iuţeală, se văzu cu bine în vârf, după ce în câteva rânduri fusese gata să-şi frângă gâtul.

Ducându-şi degrabă luneta la ochi, Briant îşi îndreptă privirea către răsărit. Şes întins, cât vedeai cu ochii. Faleza era singura înălţime, iar podişul ei descreştea treptat înspre interior. În depărtări, slabe unduiri de teren nu schimbau aproape cu nimic priveliştea ţinutului acoperit de păduri verzi, pe alocuri îngălbenite de toamnă, care ascundeau albiile râuleţelor ce alergau spre vărsare. Şes şi numai şes până-n adâncurile zării, cam de zece mile. Nici o linie albastră la orizont care să-ţi arate că dincolo de întinsul acesta ar fi marea; totuşi, ca să fii sigur că e insulă sau continent, era nevoie de un drum mai lung înspre est.

Înspre miazănoapte nu putu zări capătul litoralului, ce se întindea drept, pe o distanţă de şapte-opt mile şi care, dincolo de un cap foarte înaintat, se arcuia adânc în interior — o imensă plajă de nisip, părând un vast pustiu.

Spre miazăzi, îndărătul capului opus ce se îngusta către ţărm, coasta se continua de la nord-est către sud-vest, mărginind un vast întins de mlaştini cu totul deosebit de plajele pustii din miazănoapte.

Briant cerceta cu luare-aminte depărtările, îndreptând obiectivul ocheanului către toate punctele ce se desenau pe orizontul larg. Se găseau pe o insulă? Se găseau pe un continent? N-ar fi putut spune. În orice caz, dacă era insulă, era foarte mare, iată tot ce putea afirma.

Se întoarse apoi către apus. Marea scânteia sub razele piezişe ale soarelui care cobora încet spre orizont.

Deodată, Briant ridică degrabă ocheanul, îndreptându-l spre largul mării.

— Corăbii! strigă. Trei corăbii!

Într-adevăr, trei puncte negre apăreau la mare depărtare pe luciul apelor. Să fi fost la cincisprezece mile.

Inima lui Briant bătea să se spargă. Să fie o vedenie? Să fie trei corăbii?

Briant lăsă jos luneta, îi şterse sticlele pe care le aburise de emoţie, se uită din nou...

Într-adevăr, cele trei puncte păreau să fie corăbii, din care numai corpul era vizibil. Catargele cu pânze nu se zăreau şi în

orice caz nu se vedea fum ca de vapoare în mers. Lui Briant îi fulgeră prin minte că şi dacă ar fi corăbii, erau la o depărtare mult prea mare pentru ca semnalele lui să fie zărite; iar cum era foarte probabil ca tovarăşii lui să nu le fi văzut, cel mai bun lucru ar fi să se repeadă înapoi la ei şi acolo să aprindă un foc mare pe ţărm. Apoi... după apusul soarelui...

În timp ce îşi frământa mintea în tot felul, nu pierdea nici o clipă din vedere cele trei puncte negre. Dar care îi fu dezamăgirea când îşi dădu seama că nu se mişcau din loc!

Ridică din nou ocheanul şi, timp de câteva minute, le ţinu în obiectiv, dar fu nevoit să recunoască cu amărăciune că nu erau decât trei insuliţe la vest de litoral, pe lângă care schoonerul trebuie să fi trecut când a fost împins spre coastă, dar care se pierdeau printre ceţuri.

Adâncă dezamăgire!

Era ora două. Marea începea să se retragă, descoperind tot şirul de stânci submarine din apropierea falezei. Socotind că ar fi timpul să se înapoieze, Briant începu coborâşul povârnişului. Totuşi vru să mai cerceteze încă o dată orizontul spre est. Poate că razele tot mai înclinate ale soarelui aveau să-i descopere şi un alt punct al ţinutului, invizibil până atunci din cauza luminii.

Făcu dar o ultimă cercetare într-acolo, încordându-şi toată atenţia — şi nu fu zadarnic: departe, departe, la ultima limită a vizibilităţii, dincolo de reţeaua verde a pădurilor, îi apăru limpede o linie albăstruie, care se întindea neîntrerupt de la nord către sud, pe o distanţă de câteva mile, şi ale cărei capete se pierdeau în masele abia ghicite de păduri de pe insulă."

„Ce să fie?" îşi zise.

Privi din nou, cu şi mai multă încordare.

„Marea! Hotărît, e marea!"

Şi fu gata să scape ocheanul din mâini. Din moment ce la est se afla marea, nu mai încăpea nici o îndoială că iahtul fusese azvârlit nu pe continent, ci pe o insulă, o insulă izolată în imensitatea Pacificului, o insulă din care nu mai puteau ieşi!

Atunci îi veniră deodată în minte toate primejdiile ce-i aşteptau. Inima i se strânse de părea că nici nu mai bate. Dar scuturându-se din deznădejdea ce-l cuprinsese, fără voia lui, îşi dădu seama că nu trebuie să se lase copleşit, oricât de tulbure s-ar arăta viitorul.

După un sfert de oră, Briant coborâse din nou pe ţărm şi pornind pe acelaşi drum pe care trecuse de dimineaţă, înainte de înserat ajunse la schooner, unde tovarăşii îl aşteptau nerăbdători.

Capitolul VI

NEÎNŢELEGERI. PLECARE AMÂNATA. VREME REA. PESCUIT. FUCUŞI URIAŞI. COSTAR ŞI DOLE CĂLARE PE UN BIDIVIU MOLATIC. PREGĂTIRI DE PLECARE. ÎN FAŢA CONSTELAŢIEI CRUCEA SUDULUI.

Chiar în aceeaşi seară, după cină, Briant le împărtăşi tuturor ceea ce descoperise: şi anume că la răsărit, dincolo de zona împădurită, a văzut clar o dungă albastră de apă, neîntreruptă, de la nord spre sud, şi nu mai rămâne nici o îndoială că e marea. Eşuaseră deci; din nenorocire, pe o insulă, nu pe un continent.

La început, şi Gordon şi ceilalţi fură foarte înspăimântaţi de asemenea veste. Aşadar, pe o insulă, şi în neputinţă de a mai pleca de pe ea! Aşadar trebuiau să renunţe la proiectul de a-şi căuta spre răsărit drumul către continent! Nu le mai rămânea decât să aştepte trecerea vreunui vas la oarecare apropiere de ţărm. Să fi rămas aceasta într-adevăr unica lor speranţă?

— Şi adică Briant nu s-a putut înşela? interveni Doniphan.

— Nu zău, Briant, ce ţi s-a părut ţie apă n-o fi fost cumva o dâră de nori?

— Nu, răspunse Briant, sunt sigur că nu m-am înşelat. Ceea ce am văzut la răsărit era linia apei. Se boltea în zare.

— La ce distanţă? întrebă Wilcox.

— Cam la şase mile depărtare de cap.

— Şi dincolo de ea, zise Webb, nici munţi, nici podiş?

— Nimic decât cerul!

O spunea cu atâta siguranţă, încât nu mai încăpea nici o îndoială.

Dar, ca şi în atâtea rânduri când Briant era de o părere, Doniphan se încăpăţâna să susţină contrariul.
— Eu cred totuşi că Briant a putut să se înşele şi câtă vreme nu vedem cu ochii noştri...
— Şi n-avem nici o zi de pierdut, spuse Baxter, dacă vrem să nu ne apuce vremea rea, în caz că suntem pe continent!
— Chiar mâine, dacă e vreme bună, zise Gordon, plecăm într-o recunoaştere de câteva zile. Zic dacă e vreme bună, căci ar fi o nebunie să ne aventurăm pe vreme rea prin desişul pădurilor din interior.
— Ne-am înţeles, Gordon, răspunse Briant, şi când vom ajunge la celălalt ţărm al insulei...
— Dacă e insulă, stărui Doniphan, dînd din umeri.
— Insulă e, repetă Briant, plictisit. Nu m-am înşelat. Eu, cu ochii mei, am văzut marea la răsărit. Însă, ca de obicei, Doniphan ţine să mă contrazică.
— Dar te poţi şi tu înşela, Briant!
— Se prea poate. Dar vă veţi convinge şi voi că de data asta nu! Eu însumi voi merge să cercetez malul mării înspre est. Doniphan nu are decât să vină cu mine.
— Sigur că vin!
— Şi noi! şi noi! săriră trei-patru dintre cei mari.
— Bine! Bine! Dar ţineţi-vă firea, îi sfătui Gordon. Om fi noi copii, dar trebuie să ne purtăm ca nişte oameni mari. Situaţia noastră e destul de gravă şi de-om mai fi şi nechibzuiţi, o putem face şi mai gravă. Nu! Să nu ne afundăm cu toţii în pădure. Mai întâi nu putem lua copiii după noi, iar singuri nu-i putem lăsa pe iaht. Eu unul sunt de părere să plece Doniphan şi cu Briant, iar doi din colegi să-i însoţească...
— Eu, zise Wilcox.
— Şi eu, sări Service.
— Fie, răspunse Gordon. Patru sunt de ajuns. În felul acesta, de-ar fi să întârziaţi, parte din noi v-am putea veni în întâmpinare, iar ceilalţi ar rămâne la schooner. Nu uitaţi că el ni-e tabăra, şi casa, şi căminul, şi că nu trebuie să-l părăsim câtă vreme nu suntem siguri că ne aflăm pe continent.
— Dar suntem pe o insulă, răspunse Briant. De câte ori să vă mai spun?
— Rămâne de văzut, se încăpăţână Doniphan.
Nu e mai puţin adevărat — Briant îşi dădea şi el seama de

acest lucru — că trebuiau neapărat să-şi taie un drum drept prin pădurile din centru şi să vadă ce e cu linia aceea de apă zărită de el. De altfel, chiar admiţând că marea e ceea ce se întinde la răsărit, nu s-ar putea totuşi ca prin preajmă să existe şi alte insule, separate prin vreun canal cu putinţă de străbătut? Iar dacă insulele ar face parte dintr-un arhipelag sau dacă la orizont ar apărea vreo înălţime, cu atât mai mult era nevoie să cerceteze totul în amănunt înainte de a lua o hotărâre de care depindea soarta tuturor.

Ce e sigur e că înspre vest nu exista nici un pământ, din partea aceasta a Pacificului până în apropiere de Noua Zeelandă, aşa că tinerii noştri naufragiaţi nu puteau trage nădejde de a stabili vreo legătură cu pământul locuit, decât în răsărit.

Cuminte însă era să aştepte timpul frumos. Cum spunea şi Gordon, nu trebuiau să gândească sau să acţioneze ca nişte copii, ci ca nişte bărbaţi. În împrejurări atât de potrivnice şi ameninţaţi de atâtea primejdii, era nevoie ca judecata lor să facă un pas înainte, căci dac-ar mai fi şi uşuratici şi nesocotiţi cu scuza că sunt copii, şi mai ales dacă ar lăsa ca dezbinarea să-şi facă loc între ei, ar fi vai şi-amar! De aceea se străduia Gordon să-i ţină în frâu pe toţi.

Dar oricât de nerăbdători ar fi fost Doniphan şi Briant să pornească, vremea rea îi sili să-şi amâne plecarea. Chiar din ziua următoare, o ploaie rece începu să cadă în răstimpuri, iar barometrul scădea întruna, arătând furtună de lungă durată. Ar fi fost o nebunie să plece în asemenea condiţii. Că toţi — mari şi mici — erau nerăbdători să ştie dacă oceanul îi înconjoară pe toate părţile, e foarte firesc! Dar şi de-ar fi avut siguranţa că se află pe continent, puteau ei să rătăcească la întâmplare, prin meleaguri necunoscute, şi încă în pragul iernii? Iar de-o fi să aibă de străbătut o distanţă de sute de mile, au să fie în stare să îndure asemenea osteneli? Chiar cei mai vânjoşi din ei ar putea oare să reziste până la capăt? Hotărât, nu!

Dacă porneşti la o asemenea treabă, trebuie măcar chibzuit s-o faci într-un anotimp când ziua e lungă, când nu te mai temi de frig şi viforniţă. Cuminte ar fi ca pe timp de iarnă să nu se depărteze de iaht.

Gordon, pe de altă parte, căuta şi el să vadă cam în ce parte a oceanului au naufragiat. În atlasul lui Stieler din

biblioteca iahtului erau o serie de hărţi ale Pacificului. Căutând să deducă ce drum au urmat de la plecarea din Auckland înspre litoralul american, şi-a dat seama că la nord de grupul de insule Pomotu, nu mai era trecută pe hartă decât Insula Paştelui şi insula Juan Fernandez, în care Selkirk — un Robinson cu adevărat — şi-a petrecut o parte din viaţă. Înspre miazăzi, nici urmă de pământ până în imensitatea nemărginită a Oceanului Antarctic. Dacă te uitai spre răsărit, nu întâlneai decât arhipelagurile insulelor Chile sau Madre-de-dios, semănate de-a lungul coastelor chiliene, şi, în jos, cele din strâmtoarea Magellan şi ale Ţării de Foc, unde se frământă şi se dezlănţuie cumplitele mări ale Capului Horn.

Aşadar, de vor fi eşuat pe una din insulele acelea nelocuite din vecinătatea pampasului, ar trebui să străbată sute de mile ca să ajungă în vreo regiune locuită din Chile, La Plata sau Argentina. Şi ce ajutor să aştepţi în mijlocul singurătăţilor acelora imense, unde călătorul e pândit la fiecare pas de tot felul de primejdii?

În faţa unor asemenea eventualităţi trebuia acţionat cu multă chibzuială, nu să se avânte în necunoscut, căci altfel erau sortiţi pieirii. Asta-l muncea pe Gordon. Briant şi Baxter erau şi ei de aceeaşi părere. Nu se putea ca până la urmă Doniphan şi grupul lui să nu vadă şi ei că aşa e bine.

Totuşi trebuiau cu orice preţ să cerceteze marea înspre răsărit. Timp de cincisprezece zile însă nu le fu cu putinţă. Vremea se înăsprise de tot. Zile în şir, numai ploi şi furtuni năprasnice. De mers prin pădure, nici gând, cărările trebuie să fi fost desfundate. Nu le rămânea decât să amâne plecarea, oricât de nerăbdători erau să ştie cât mai degrabă dacă se aflau sau nu pe continent.

Gordon şi camarazii săi fură dar nevoiţi să lâncezească pe bord; zilele le păreau cât anii, dar nu-şi pierdeau vremea.

Fără să mai vorbim de grija materialelor, aveau întruna de reparat nenumăratele avarii ale vasului, provocate de furtună. Pereţii iahtului se dezgrădinau de sus, iar prin punte începea să pătrundă apa. Pe alocuri, ploaia se prelingea pe la încheieturile scândurilor, umplute cu câlţi care se scămoşau din ce în ce şi era nevoie să le astupe întruna. Trebuiau deci să-şi găsească degrabă un adăpost mai bun.

Admiţând chiar că ar hotărî să plece înspre răsărit, abia

peste cinci-şase luni ar putea face aceasta, iar bietul lor iaht cu siguranţă că nu va rezista atâta vreme. Dar ca să-l părăsească în pragul iernii — unde să găsească vreun adăpost, când pe partea asta, de apus, a falezei nu era nici o crăpătură în piatră pe care să o poţi folosi?

Aşadar, tot pe celălalt versant, ferit de curenţii din larg, trebuiau să-şi îndrepte cercetările şi, la nevoie, să ridice o aşezare în care să încapă cu toţii.

Între timp, astupau mereu nu numai crăpăturile pe unde pătrundea apa, dar şi cele pe unde şuiera vântul prin carenă, încheind totodată la loc bordajul care se dezgrădinase. Gordon mai că s-ar fi încumetat să acopere carcasa vasului cu pânzele noi pentru schimb, dar nu se îndura să piardă bunătate de pânze groase, care le-ar fi prins atât de bine la corturi, dacă ar fi fost cumva nevoiţi să-şi facă tabăra în câmp. Se hotărâră până la urmă să întindă peste punte pânzele gudronate.

Acum, toată încărcătura vasului era strânsă în baloturi, trecute fiecare cu numărul de ordine în carneţelul lui Gordon şi care, în caz de primejdie, ar fi fost repede cărate şi puse la adăpost sub copaci.

Cum se lumina puţin, Doniphan, Webb şi Wilcox se duceau să vâneze pe stânci porumbei sălbatici, pe care apoi Moko se străduia să-i gătească în fel şi chip, în timp ce Garnett, Service şi Cross, cu cei mici şi uneori cu Jacques, dacă frate-său îl silea, mergeau la pescuit.

Prin părţile acelea, printre algele care se căţărau pe întinsul şir de colţi stâncoşi, erau o mulţime de peşti mari din specia „notothenia", iar printre firele de rădăcini plutitoare de fucus, lungi de aproape patru sute de picioare, mişunau o mulţime de peştişori mărunţi, pe care puteai să-i prinzi cu mâna. Să-i fi auzit pe copii ce mai ţipau când trăgeau plasele la mal sau dădeau cu undiţa printre colţii de stâncă!

— Priviţi! Priviţi aici, ce minune de peşti! striga Jenkins. Ia uitaţi-vă ce mari!

— Dar ai mei! sunt şi mai mari ca ai tăi! îi răspundea Iverson, care-l mai chema şi pe Dole să tragă.

— Vai, ne scapă! ţipa Costar.

Atunci alergau şi ceilalţi în ajutor.

— Trageţi tare! Trageţi tare! îi îndemnau Garnett şi Service, trecând când la unul, când la altul. Sus cu plasa!

— Vai, nu pot! Nu pot! se tânguia Costar, luat târâş de povară.

Şi, luptând din greu, cărau gâfâind plasele pe nisip. Chiar la vreme, căci prin limpezimea apelor se vedeau cârduri de mrene lacome cum alergau să înghită peştişorii prinşi.

O mulţime de peşti cădeau astfel pradă; le rămâneau totuşi destui cât să se sature din plin la masă. Cei mari, îndeosebi, erau atât de gustoşi şi de cărnoşi, că erau buni şi proaspeţi, şi puşi la saramură. Cei de la gura râului erau mai puţin buni, un fel de plevuşcă pe care Moko se necăjea s-o prăjească.

La 27 martie, o captură importantă dădu naştere unei întâmplări pline de haz: după-amiaza, ploaia încetase, iar copiii se duseseră la râu cu uneltele de pescuit. Deodată începură să strige : strigăte de veselie, e drept, dar şi de „ajutor!".

Gordon, Briant, Service şi Moko, care trebăluiau pe punte, lăsară lucrul şi alergară degrabă la râul din apropiere.

— Hi ! Hi ! ţipa Dole

— Veniţi! Veniţi! strigă Jenkins.
— Să-l vedeţi pe Costar pe armăsar! adăugă Iverson.
— Hai, hai, Briant! Repede, că ne scapă! se văicări Jenkins.
— Ajunge! Ajunge! Daţi-mă jos! Mi-e frică! răcnea Costar, pierit de spaimă.
— Hi! Hi! ţipa Dole, aşezat în spatele lui Costar, pe o namilă teşită care se mişca; namila nu era altceva decât o broască ţestoasă uriaşă, din cele ce obişnuiesc să adoarmă pe suprafaţa mării.

Surprinsă de copii pe ţărm, gonea acum cât putea înapoi, la apă. Zadarnic se străduiau copiii să o ţină pe loc trăgând de funia pe care i-o petrecuseră pe după gâtul scos afară din carapace — ea era mai tare şi trăgea de zor după ea toată droaia de copii. Jenkins, ca să râdă, îl cocoţase pe Costar pe carapace, iar Dole, călare în spatele lui, îl ţinea pe loc cu sila, în timp ce copilul ţipa ca din gură de şarpe, cu cât broasca se apropia de apă.
— Ţin-te bine! Ţin-te bine, Costar! îi spuse Gordon.
— Şi vezi să nu-şi ia armăsarul vânt în frâu! glumi Secvice.

Briant izbucni şi el în hohote de râs, căci nu era nici o primejdie. Dole n-avea decât să-i dea drumul lui Costar, care s-ar fi lăsat să alunece jos, alegându-se doar cu spaima.

Mai important era să poată prinde însă animalul. Or, chiar dacă s-ar fi opintit toţi la un loc, n-ar fi izbutit să-l oprească. Trebuia dar ca, într-un fel sau altul, să-i taie calea, înainte ca el să ajungă la apă, unde le-ar fi scăpat.

Cu revolverele pe care le aveau la ei, nici Gordon, nici Briant n-ar fi făcut vreo ispravă, căci carapacea unei ţestoase e prea tare, iar ca s-o ataci cu lovituri de topor ar fi fost zadarnic, căci şi-ar fi vârât capul şi picioarele înăuntru, ca să se pună la adăpost.
— Nu-i decât un singur mijloc, fu de părere Briant, s-o răsturnăm pe spate.
— Dar cum? răspunse Gordon. Dihania cântăreşte peste trei sute de chile! Cum să putem?
— Cu prăjini! Cu prăjini! spuse Briant şi, urmat de Moko, alergă cât îl ţineau picioarele spre vas.

Broasca ţestoasă mai avea doar vreo treizeci de paşi până la mare. Atunci îi luară pe sus pe Costar şi pe Dole, încleştaţi de carapace, şi înşfăcând cu putere funia, se opintiră din răsputeri,

fără să poată opri namila, care ar fi fost în stare să târască după ea tot pensionul Chairman.

Din fericire, Briant şi Moko se înapoiară înainte ca ea să ajungă la apă. Iute, îi vârâră pe dedesubt două prăjini şi, cu ajutorul a două pârghii, izbutiră, după multă cazna, s-o răstoarne pe spate. Acum era prada lor. Nu se mai putea sluji de picioare. N-a mai apucat nici să-şi tragă capul în carapace, căci Briant, dintr-o lovitură dibace de topor, o şi ucise cât ai clipi.

— Ei, Costar, ce zici, îţi mai e frică de dihanie? îl întrebă Briant.

— Nu! Cum să-mi mai fie, Briant, odată ce e moartă?

— Bun, spuse Service, dar mă prind că tot nu te-ai încumeta să mănânci din ea!

— Cum! Se mănâncă?

— Şi încă cum!

— Dacă e aşa, cum să nu mănânc? răspunse Costar şi se linse pe buze.

— E minunată! zise Moko, care ştia ce trufanda e carnea de ţestoasă.

Cum nu era chip să poţi căra asemenea greutate până la iaht, au trebuit s-o taie în bucăţi, pe loc. Dezgustător lucru, dar tinerii noştri se obişnuiseră de atâta timp cu viaţa asta de Robinsoni! Cel mai greu a fost de spart carapacea inferioară, care ar fi ştirbit chiar şi un tăiş de topor. Nu izbutiră decât când s-a răcit, vârând foarfeca printre spaţiile dintre plăci.

Carnea apoi, tăiată în bucăţi, fu adusă pe vas. în ziua aceea n-a fost unul să nu spună că supa de ţestoasă e o minune, fără să mai vorbim de fripturile la grătar înfulecate într-o clipă, măcar că Service le cam pârlise pe cărbunii prea vii. Până şi Phann, în felul lui, a dat dovadă că şi câinii ştiu să preţuiască asemenea resturi.

Peste cincizeci de livre de carne au scos din broasca ţestoasă — nepreţuită economie pentru conservele de pe iaht.

Astfel trecu şi luna martie. În timpul acestor trei săptămâni de la naufragiul lui Sloughi, fiecare din ei făcuse tot ce-i stătuse în puteri, având în vedere prelungirea şederii pe această coastă. Dar acum, în pragul iernii, trebuia neapărat pus capăt îndoielii dacă sunt pe continent ori pe o insulă.

La 1 aprilie, vremea începu să dea semne vădite de îmbunătăţire. Barometrul era în urcare şi vântul sufla mai molcom către ţărm, cu tendinţa de a se potoli de tot. Semne de

vreme bună, şi poate de lungă durată. Puteau, aşadar, să pornească într-o recunoaştere a ţinutului.

Cei mari ţinură sfat toată ziua, iar după aceea făcură toate pregătirile în vederea acestei expediţii de a cărei importanţă erau convinşi toţi.

— Sper, spuse Doniphan, că nu s-o mai ivi nici o piedică şi o să plecăm mâine dimineaţă.

— Trag şi eu nădejde, zise Briant. Să fim pregătiţi ca să pornim chiar în zori.

— Mi-am notat, spuse Gordon, că linia aceea de apă, pe care zici că ai zărit-o la răsărit, era cam la şase-şapte mile de promontoriu.

— Exact, răspunse Briant, dar cum golful se adânceşte mult, se poate ca distanţa să fie şi mai apropiată, pornind din tabăra noastră.

— Cu alte cuvinte, zise Gordon, s-ar putea să nu lipsiţi decât douăzeci şi patru de ore.

— Desigur, dacă am avea siguranţa că putem merge în linie dreaptă către răsărit. Dar ştiu eu de-om răzbate prin pădurile astea, de îndată ce-om trece dincolo de stînci!

— Asta să ne fie greutatea! îşi spuse părerea Doniphan.

— Fie, zise Briant, dar se mai pot ivi şi alte piedici: vreun curs de apă, ori locuri mlăştinoase, mai ştii? N-ar fi rău să luăm cu noi merinde ca pentru un drum de câteva zile...

— Şi vreo armă, spuse Wilcox.

— Fără doar şi poate, încuviinţă Briant, şi să fim înţeleşi, Gordon, că de-o fi să nu ne înapoiem în douăzeci şi patru de ore, să nu-ţi faci griji!

— Griji îmi fac eu şi dacă lipsiţi numai o jumătate de zi, răspunse Gordon. Ei, dar ce să mai vorbim? Aţi hotărât să plecaţi, plecaţi! De altfel, mai sunt şi alte scopuri decât să ajungeţi la apa aceea din răsărit. Trebuie neapărat cercetat ţinutul de dincolo de faleză. De partea asta n-a fost chip să găsim vreo peşteră, iar când va fi să părăsim vasul, va trebui să ne mutăm toată tabăra la adăpost de vânturile din larg. Nici vorbă nu poate fi să iernăm pe ţărmul acesta.

— Fireşte, Gordon, răspunse Briant. Căutăm noi o aşezare mai bună...

— Asta dacă nu vom constata că putem părăsi definitiv această pretinsă insulă, spuse Doniphan, care nu ieşea dintr-ale lui.

— Fie, măcar că intrăm în iarnă şi nu-i momentul cel mai prielnic, fu de părere Gordon. În sfârşit, o să facem cum e mai bine. Aşadar, plecarea pe mâine!

Pregătirile au fost repede gata : merinde pe patru zile puse în saci de spate cu curele, patru puşti, patru revolvere, două toporişti, o busolă de buzunar, o lunetă cu o rază de trei-patru mile, pături, apoi, printre uneltele de buzunar, fitiluri de iască, brichete, chibrituri — destul pentru o recunoaştere de scurtă durată, dar nu lipsită de primejdii.

De altfel, atât Briant cât şi Doniphan, Service şi Wilcox, care-i însoţeau, făgăduiseră să fie cu ochii în patru, să nu înainteze decât cu mare grijă şi să nu se despartă niciodată.

Gordon însă tot nu era cu cugetul împăcat: ştia el că prezenţa lui între Briant şi Doniphan ar fi fost necesară. Dar era mai cuminte să rămână pe vas şi să se îngrijească de cei mici. Aşa că, luându-l pe Briant deoparte, îl puse să-i promită că se va abţine de la orice prilej de dezbinare ori de neînţelegere.

Prevestirile barometrului se adeveriră întocmai. Odată cu căderea nopţii, ultimii nori se răzleţiră înspre apus. În zarea depărtată, marea se arcuia pe un cer limpede ca lacrima. Minunea de constelaţii ale emisferei australe smălţiau bolta cerească, iar printre ele, Crucea Sudului, care lumina Polul antarctic al Universului.

În ajunul acesta de despărţire, atât Gordon cât şi colegii lui erau cu inima strânsă. Ce nu se putea întâmpla, câte primejdii neprevăzute nu-i pândeau într-o asemenea încercare! Şi în timp ce priveau bolta înstelată, gândul lor se îndrepta către părinţi şi fraţi, către ţara lor, pe care n-aveau poate s-o mai vadă niciodată!...

Capitolul VII

PĂDUREA DE MESTECENI. DE SUS, DE PE FALEZĂ. STRĂBĂTÂND PĂDUREA. O PUNTE PIETRUITĂ PESTE UN PÂRÂU. RÂULEŢUL CĂLĂUZITOR. TABĂRA DE NOAPTE. COLIBA. LINIA ALBASTRĂ. PHANN SE ADAPĂ.

Briant, Doniphan, Wilcox şi Service plecară de la iaht la şapte dimineaţa. Soarele se înălţa pe un cer limpede şi albastru, prevestind o zi minunată, ca cele care se-ntâlnesc uneori în octombrie în zonele temperate din emisfera boreală. Nici cald, nici frig, cum e mai bine. Numai drumul greu sau vreun obstacol ar fi putut să-i întârzie.

Tinerii exploratori o luară mai întâi de-a curmezişul ţărmului, ca să ajungă la poalele falezei. Gordon fusese de părere să-l ia cu ei şi pe Phann, care, cu instinctul lui, le-ar fi putut fi de folos. Iată de ce şi câinele făcea parte din expediţie.

După un sfert de oră de mers, cei patru băieţi intrară în desişul pădurii şi-l trecură cu bine. Vânat mărunt zbura ici-colo, printre copaci, dar cum nu era vreme de pierdut, Doniphan înţelese că era mai cuminte să se abţină. Până şi Phann îşi dădu seama că zadarnic dă târcoale şi se lăsă păgubaş, mergând la un loc cu stăpânii şi luând-o înainte numai atât cât se cădea unui cercetaş ca el.

Se sfătuiră să meargă de-a lungul zidului stâncos până la capul din nordul golfului, dacă până acolo nu vor găsi alt drum să poată trece. În felul acesta ar merge de-a dreptul spre pânza de apă întrezărită de Briant. Drumul acesta, măcar că nu era cel mai scurt, era cel mai sigur. Ce mai însemnau două mile în plus pentru nişte flăcăi voinici ca ei?

De îndată ce ajunseră la faleză, Briant recunoscu locul unde se oprise cu Gordon la întâia lor cercetare. Cum pe porţiunea aceasta de perete calcaros nu era nici o potecă să coboare înspre sud, nu le rămânea decât să caute spre miazănoapte vreo trecătoare, chiar de-ar fi fost să lungească drumul până la promontoriu. Fireşte că asta le-ar fi luat o zi, dar nu era chip într-altfel, în caz că nu găseau o trecere pe versantul

acesta de apus.

Asta le explică Briant tovarăşilor săi de drum, iar Doniphan, după câteva încercări de a urca pe râpă, nu mai spuse nimic. Acum înaintau toţi patru pe la picioarele peretelui mărginit de ultimul şir de copaci.

Merseră cale de vreo oră şi cum trebuiau să ajungă până la promontoriu, Briant se tot întreba cu nelinişte dacă vor putea trece. Oare între timp fluxul n-o fi acoperit plaja? Ar însemna să piardă o jumătate de zi pentru ca refluxul să descopere bancul de colţi de stâncă.

— Haideţi mai repede! le spuse el, după ce le explicase că era nevoie s-o ia înaintea fluxului.

— Lasă, zise Wilcox, şi ce dacă luăm puţină apă la călcâie?

— Întâi la călcâie, apoi la brâu, apoi peste cap! răspunse Briant. Apa se urcă cel puţin cu cinci-şase picioare. Cred că făceam mai bine dacă veneam de-a dreptul spre promontoriu. N-aveai decât să spui, răspunse Doniphan, doar tu, Briant, te-ai legat să ne fii călăuză şi dacă am întârziat, tu eşti de vină.

— Fie, Doniphan, oricum, nu e o clipă de pierdut. Unde e Service! Hei! Service! Service!

Dar Service, nicăieri. După ce o luase ceva mai înainte cu Phann, se făcuse nevăzut pe după un stei de stîncă, la vreo sută de paşi spre dreapta. Când deodată se auziră strigăte însoţite de lătrăturile cîinelui. Nu cumva Service era în primejdie? Cât ai clipi, Briant, Doniphan şi Wilcox îl ajunseră. Stătea locului, oprit în faţa unei surpări de faleză, surpare de cine ştie câtă vreme! Ploile, intemperiile, infiltraţiile dislocaseră cu vremea masa calcaroasă şi săpaseră în stîncă un fel de pîlnie cu vîrful în jos, din creasta stîncii pînă la sol. Din stîncă cu perete drept se căsca o rîpă, aproape ca un trunchi de con, cu o înclinare de cel mult 50 de grade. Colţurile şi bolovanii formau ca un soi de trepte, pe care puteai să pui cu uşurinţă piciorul. Nişte băieţi ageri şi sprinteni ca ei, sigur că s-ar fi căţărat fără prea multă greutate până sus, numai să nu provoace altă surpare. Era un risc, dar nu mai stătură la gânduri. Doniphan sui primul pe grămada de bolovani de la poale.

— Stai! Stai! Nu face vreo imprudenţă! îi strigă Briant.

Dar Doniphan, în dorinţa să-i întreacă pe ceilalţi, şi mai ales pe Briant, nici că-l luă în seamă şi sui degrabă coasta pe jumătate. Ceilalţi, după el, dar ferindu-se să fie chiar sub el, ca

să nu-i lovească pietrele, care, dislocate, săreau pînă jos.

Ajunseră toţi cu bine, Doniphan având mulţumirea să fie întâiul pe coama falezei, în timp ce ceilalţi îl urmară în curând.

Doniphan îşi scosese luneta din toc şi o plimbă peste pădurile ce se întindeau cât vezi cu ochii în largul zării către răsărit.

Aceeaşi privelişte de păduri şi cer pe care Briant o văzuse de pe culmea stâncoasă a promontoriului — dar pe o rază mai restrânsă, totuşi, căci promontoriul era mai înalt decât faleza aceasta cu vreo sută de picioare.

— Ei, îl întrebă Wilcox, nu vezi nimic?

— Absolut nimic, răspunse Doniphan.

— Ia să mă uit şi eu, spuse Wilcox.

— Doniphan îi trecu luneta, în timp ce faţa i se lumină de satisfacţie.

— Nici urmă de pânză de apă, spuse Wilcox şi lăsă ocheanul.

— Cum e şi firesc, fiindcă nici n-a fost vreodată, zise Doniphan. Uită-te şi tu, Briant; sper că recunoşti că te-ai înşelat.

— E în zadar, replică Briant, sunt sigur că nu m-am înşelat.

— Asta, e prea de tot! când nu vedem nimic!

— Fireşte că nu, căci faleza e mai joasă decât capul, şi vederea e deci mai limitată. Dacă ne-am găsi pe înălţimea unde eram eu, linia albastră ar apărea la o distanţă de şase sau şapte mile. Aţi vedea atunci că e acolo unde v-am spus şi că n-o poţi confunda cu un şir de nori.

— Lesne de spus, zise Wilcox.

— Şi lesne de constatat, răspunse Briant. N-avem decât să suim platoul falezei, să trecem de păduri şi să mergem înainte până ajungem...

— Bun, zise Doniphan, dar asta ne-ar putea duce departe şi nu ştiu dacă merită într-adevăr osteneala...

— Rămâi aici, Doniphan, îi zise Briant împăciuitor, căci, după cum îi făgăduise lui Gordon, se străduia să se abţină, cu toată reaua-voinţă a lui Doniphan. Rămâi aici. Mă duc numai eu cu Service...

— Mergem şi noi! sări Wilcox. Haide, Doniphan, la drum!

— Să mâncăm întâi, fu de părere Service.

Şi într-adevăr, era bine să mănânce înainte de plecare.

Într-o jumătate de oră sfârşiră, apoi porniră la drum. Întâia milă li se păru o joacă. Mergeau prin iarbă, fără stânjenire. Ici şi colo, muşchi şi licheni înverzeau câte o moviliţă de piatră. Din

când în când întâlneau tufe de tot felul: când ferigi înalte sau licopode, când bălării, smocuri de scaieţi, pilcuri de arbuşti cu frunze lucii şi ţepoase, ori tufe de berberia cu frunze tari — plante care cresc până la cele mai ridicate altitudini.

Briant şi ceilalţi trecură destul de lesne podişul superior, dar versantul de răsărit al falezei îl coborâră cu greu, căci era tot atât de abrupt şi de înalt ca şi cel dinspre golf. Avură însă parte să coboare prin albia uscată a unui torent, care prin cotiturile-i dese micşora întrucâtva înclinarea abruptă a râpelor; altfel ar fi fost nevoiţi să se înapoieze înspre promontoriu.

De cum ajunseră însă la pădure, mersul le fu stânjenit de tufele din ce în ce mai mari şi de ierburile înalte. Trunchiuri de arbori prăbuşite de-a curmezişul le tăiau calea, iar hăţişurile erau atât de stufoase, încât trebuiau să-şi croiască drum. Băieţii mânuiau atunci toporişca întocmai ca cercetaşii ce se încumetau să străbată pădurile Continentului Nou. Oprelişti la fiecare pas, iar braţele oboseau mai mult chiar decât picioarele. Bineînţeles că asta îi întârzia; însemna ca timp de o zi întreagă să nu parcurgă decât trei patru mile.

S-ar fi zis că nicicând vreo fiinţă omenească nu s-a abătut prin desişul ăstor păduri. Nu, nici urmă: o cărăruie cât de îngustă ar fi fost o mărturie — dar nici gând de aşa ceva. Numai trecerea vremurilor şi furtunile au prăbuşit copacii, mâna omului nu. Ierburile culcate pe alocuri arătau doar că animale nu prea mari trecuseră de curând; ba pe unele le văzuseră chiar fugind speriate, dar n-ar fi putut spune din ce specie făceau parte. De temut însă nu erau, de vreme ce o luau aşa la goană.

Fireşte că Doniphan ardea de neastâmpăr să împuşte ceva din ele, dar tot el îşi dădea seama, fără să mai fie nevoie de intervenţia lui Briant, că un foc de armă i-ar fi dat de gol. Aşadar, Doniphan şi-a înfrânat dorinţa, măcar că prilejuri ar fi fost cu duiumul. La tot pasul zburau cârduri de un fel de prepeliţe — „tinamu" — cu o carne nespus de gustoasă; şi alte păsări ale ţinutului, ca sturzi, gâşte sălbatice şi altele, din care ar fi putut doborî sute şi sute.

Fapt e că, de-ar fi fost să-şi facă aşezarea prin părţile acelea, vânat ar fi avut din belşug. Atât s-a mărginit Doniphan să constate încă de la început, chiar dacă până la urmă avea să se despăgubească de abţinerea impusă acum de împrejurări.

Pădurile ţinutului erau mai toate de mesteceni şi fagi, de

fel şi fel de specii, cu frunzişul de-un verde proaspăt şi foarte înalţi. Apoi mai vedeai chiparoşi, myrtacee cu trunchiuri roşiatice şi dense, ca şi o splendoare de grupuri de plante numite „winters", cu coaja aromatică amintind pe aceea a scorţişoarei.

Pe la ora două mai făcură încă un popas, într-o poieniţă străbătută de un pârâiaş limpede ca lacrima — cursuri de apă numite „rio" în America de Sud şi „creek" in America de Nord — curgând liniştit într-o albie de stânci negricioase. După cursul molcom şi apa puţin adâncă, nestânjenită de trunchiuri căzute, nici năpădită de ierburi plutitoare, părea că îşi avea izvorul pe aproape.

Puteai foarte bine să-l treci cu piciorul din piatră-n piatră. Ba chiar într-un loc, pietrele erau plate şi îmbinate cu atâta simetrie, încât dădeau de gândit.

— Ciudat! spuse Doniphan.

— Într-adevăr, era ca o potecă pietruită, întinsă de la un mal la celălalt.

— Parcă ar 'fi un mic baraj, spuse Service, gata să treacă.

— Stai! Stai! zise Briant. Să ne uităm bine în ce fel sunt aranjate pietrele!

— Nu e cu putinţă, zise şi Wilcox, ca să se fi aşezat ele singure astfel.

— Nu, de bună seamă cineva a vrut să facă o punte. Ia să vedem!

Se uitară îndeaproape la felul cum erau puse toate pietrele acestei potecuţe, mai sus doar cu câteva degete de nivelul apei, care sigur că se umfla şi o inunda la vremea ploilor.

Mână de om să fi aşezat pietrele astfel, ca să înlesnească trecerea apei? Nu. Mai degrabă îţi venea să crezi că, luate de puhoaiele de apă din vremea inundaţiilor, s-au îngrămădit cu încetul, formând puntea aceasta! Era mai firească explicaţia, iar Briant şi tovarăşii săi se opriră la ea, după o cercetare amănunţită.

De altfel, nici pe malul stâng, nici pe cel drept nu era vreo urmă care să-ţi spună că picior de om a trecut cândva prin poiana aceea.

Cursul pârâului se îndrepta către nord-est şi era opus golfului. Să se verse oare în marea aceea pe care Briant susţinea că a văzut-o de pe culmea promontoriului?

— Dacă nu cumva, spuse Doniphan, o fi doar vreun afluent al unui râu mai important ce ocoleşte către apus.
— Asta o s-o vedem, zise Briant, ferindu-se să mai stârnească iar discuţii. Totuşi, atâta vreme cât curge înspre răsărit, n-ar fi rău să mergem pe lângă el, dacă n-o face prea multe coturi.

Şi porniră cu toţii, după ce avură grijă să treacă pârâul pe poteca pietruită, ca să nu fie nevoiţi să-l treacă mai cu greu spre vărsare.

Drumul pe lângă mal era neted, afară de unele locuri unde pâlcurile de arbori îşi muiau rădăcinile în apă, în timp ce crengile făceau boltă cu ramurile de pe celălalt mal. Chiar dacă pârâul cotea uneori brusc, totuşi în genere păstra direcţia, controlată cu busola, către est. cât despre vărsare, părea să fie departe, căci apa nu era nici mai repede şi nici mai largă.

Către cinci şi jumătate seara, Briant şi Doniphan văzură cu părere de rău că pârâul se îndrepta acum vădit către miazănoapte. Asta putea să-i întârzie şi să-i depărteze de ţinta lor. Hotărâră atunci să părăsească malul şi s-o ia de-a dreptul înspre răsărit, prin desişul pădurii de mesteceni şi fagi.

Greu drum! Printre ierburile înalte ce le treceau peste cap, erau nevoiţi să se strige unul pe altul, ca să nu se răzleţească. Cum după o zi întreagă de mers nu era nici un semn de apropiere a vreunei ape, Briant se simţi neliniştit. Să se fi înşelat el până într-atât în timp ce cercetase zarea de sus, de pe culme?

„Nu, nu, îşi zicea. Nu m-am putut înşela! Nu e cu putinţă!"

Fapt e că la şapte seara erau încă în pădure şi se întunecase prea mult pentru ca să mai vadă încotro merg. Şi Briant, şi Doniphan hotărâră să facă popas şi să petreacă noaptea la adăpostul copacilor. Cu o bucată bună de carne conservată n-aveau să fie flămânzi; cu pături bune n-aveau să sufere de frig. De altfel, ce i-ar fi împiedicat să aprindă un foc bun de vreascuri? Numai că treaba asta, bună ca măsură împotriva animalelor, le-ar fi dăunat în caz că vreun indigen ar fi trecut prin apropiere.
— Mai bine lipsă decât să fim descoperiţi, zise Doniphan.

Toţi găsiră că e mai cuminte aşa şi se îngrijiră doar de masă.

Pofta de mâncare nu le lipsea. După ce mâncară din plin, tocmai se pregăteau să se culce la picioarele unui mesteacăn

enorm, când Service le arătă la câţiva paşi un desiş din mijlocul căruia ieşea un copac nu prea înalt, cu ramuri care se plecau până la pământ. Acolo, pe o grămadă de frunze uscate, se culcară toţi patru, înveliţi în pături. La vârsta lor, somnul vine singur.

Dormiră tun, şi ei şi Phann, măcar că-l puseseră să-şi păzească stăpânii. De vreo două ori însă, câinele mârîi îndelung: sigur că vreun animal, vreo fiară poate, umbla prin pădure, dar nu se apropia de tabăra lor.

Să fi fost şapte dimineaţa când Briant şi ceilalţi se deşteptară. Razele piezişe ale soarelui pătrundeau slabe pe locul unde-şi petrecuseră noaptea. Service ieşi cel dintâi din desiş şi începu să ţipe cât îl ţinea gura, de mirare :

— Briant! Doniphan! Wilcox! Aici! Aici!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Briant.

— Ce s-a-ntâmplat? sări şi Wilcox. Cu mania lui să ţipe, Service ne bagă totdeauna în răcori.

Bine, lasă! zise Service. Deocamdată haideţi să vedeţi unde-am dormit!

Nu era un desiş, ci un fel de colibă pe care indienii o numesc „ajupa", colibă făcută din crengi împletite. Trebuie să fi fost făcută foarte de mult, căci şi acoperişul, şi pereţii nu se mai ţineau decât sprijiniţi de copacul care acum o îmbrăcase din nou cu crengile lui.

— Aşadar sunt localnici pe aici? spuse Doniphan şi-şi roti privirea în jur.

— Sau cel puţin au fost dacă nu mai sunt, răspunse Briant, altfel coliba nu s-ar fi făcut singură.

— Aşa se explică şi poteca pietruită de la pârâu, zise Wilcox.

— Cu atât mai bine! exclamă Service. Dacă sunt localnici, sunt oameni de treabă, pentru că au clădit coliba ca să dormim noi în ea.

Sigur era că, fie acum, fie mai demult, băştinaşii trecuseră prin partea aceasta de pădure şi că asemenea băştinaşi n-ar fi putut fi decât sau indieni, în caz că ţinutul acesta făcea parte din Noul Continent, ori polinezieni sau chiar canibali, dacă insula făcea parte din vreunul din grupurile din Oceania.

Briant era gata chiar s-o ia din loc, dar Doniphan fu de părere să se mai uite o dată amănunţit prin colibă, cu toate că arăta a fi părăsită de multă vreme. S-ar putea să găsească acolo

vreun obiect, vreo sculă, te miri ce care să-i ducă pe vreo urmă...

Răscoliră întreg aşternutul de frunze uscate de pe jos şi într-un colţ Service găsi un ciob de oală de pământ ars — tot dovezi de muncă de om — dar nimic mai mult.

Puteau dar să plece la drum.

La şapte şi jumătate, cu busola în mână, băieţii porniră, ţinând calea către răsărit, pe un povârniş care cobora acum pe nesimţite. Timp de două ore merseră încet, fără spor, printre hăţişuri de bălării şi tufe, iar uneori croindu-şi drum cu toporişca. Dar pe la zece dimineaţa, zarea li se deschise ; ieşiseră din nesfârşitele bolţi de păduri. Dincolo de pădure se întindea un şes larg, plin de cimbru, muşeţel şi alte buruieni mărunte, mărginit mai departe, spre răsărit, de o plajă de nisip cam de o jumătate de milă, pe care se rostogoleau încet valurile acelei mări întrezărite de Briant şi care cuprindea tot orizontul.

Doniphan tăcea, rănit în mândria lui de tânăr ambiţios, că Briant nu se înşelase.

Între timp, Briant, care nu căuta să-şi scoată în relief meritul, cerceta ţinutul cu luneta.

Către miazănoapte, sub lumina vie a soarelui, ţărmul se retrăgea uşor spre stânga. Spre miazăzi, aceeaşi arcuire, dar şi mai pronunţată. Nici urmă de îndoială. Furtuna îi aruncase pe o insulă, nu pe continent, şi nu era nici o nădejde să mai iasă din ea fără un ajutor dinafară.

Pe tot cuprinsul zării, nici urmă de pământ. Părea o insulă pierdută în imensitatea Pacificului.

Briant, Doniphan, Wilcox şi Service, după ce străbătură şesul ce cobora până la ţărm, poposiră pe o movilă de nisip, cu gândul ca, după ce vor fi îmbucat ceva, să se înapoieze tot prin pădure. Poate că, grăbind pasul, mai aveau timp să se întoarcă la tabăra lor înainte să se întunece.

Mâhniţi, mâncară în silă şi abia dacă schimbară câteva cuvinte. Doniphan ridică sacul şi puşca şi nu mai spuse decât :

— Haidem!

Mai aruncară o ultimă privire înspre mare, apoi toţi patru dădură să plece, când Phann o zbughi deodată, alergând spre ţărm.

— Phann! Phann! Aici, Phann! strigă Service.

Dar câinele nu înceta să alerge adulmecând nisipul umed.

Apoi, azvârlindu-se în apă, începu să bea cu sete.
— Bea, uite-l că bea! strigă Doniphan.

Cât ai clipi, Doniphan trecu plaja şi duse la gură un pic din apa din care se adăpa Phann. Era apă dulce.

Aşadar, întinsul nesfârşit de ape de la răsărit nu era oceanul!... Era un lac!

Capitolul VIII

CERCETĂRI LA VEST DE LAC. DE-A LUNGUL ŢĂRMULUI. STRUŢI. UN PÂRÂU IZVORĂŞTE DIN LAC. NOAPTE LINIŞTITĂ. PICIORUL FALEZEI. UN DIG. RĂMĂŞIŢELE UNEI LUNTRI. INSCRIPŢIA. PEŞTERA.

Aşadar, importanta problemă de care depindea salvarea tinerilor naufragiaţi nu fusese definitiv rezolvată. Că ceea ce luaseră ei drept mare era lac, nu mai încăpea îndoială. Dar lacul acesta nu putea fi pe o insulă? Şi dac-ar fi să împingă cercetarea până dincolo de lac, n-ar ajunge oare la adevărata mare, pe care ei nu aveau nici un mijloc de a o străbate?

În orice caz era un lac de dimensiuni foarte mari, de vreme ce orizontul mărginit de cer — după cum remarcase Doniphan — se desena pe trei sferturi din perimetrul lui. S-ar fi putut deduce că se aflau deci pe continent, nu pe o insulă.
— Ar însemna atunci că am naufragiat pe continentul american, zise Briant.
— De asta am fost toată vremea convins, zise Doniphan, şi pare-se că nu m-am înşelat.
— Oricum, reluă Briant, nu poţi nega că am văzut la răsărit o întindere de apă.
— Fie, dar nu marea!

Şi răspunsul lui Doniphan lăsa să se vadă o satisfacţie plină de îngâmfare. Briant nu insistă. Ce n-ar fi dat să se înşele şi să fie cu toţii salvaţi! Căci pe un continent nu eşti prizonier ca pe o insulă. Totuşi era nevoie să aştepte un anotimp prielnic

pentru o călătorie mai lungă în răsărit. Greutăţile întâmpinate pe drumul de câteva mile de la tabără la lac ar fi fost mult mai mari dacă ar fi vorba de adus aici pe cei micuţi, cu tot ce le trebuie.

Intraseră acum în aprilie şi se ştie că iarna australă e mai timpurie decât cea din zona boreală. Nici vorbă de plecare până în primăvară.

Şi totuşi în golful acela orientat spre apus, bântuit veşnic de furtunile dinspre larg, nu mai era cu putinţă de stat. În mai puţin de o lună, schoonerul trebuia părăsit. Iar pentru că Gordon şi Briant nu reuşiseră să găsească vreo peşteră în partea de apus a falezei, trebuia cercetat dacă nu cumva ar găsi o aşezare mai bună înspre lac. Era necesar să se cerceteze neapărat împrejurimile. Cu preţul unei întârzieri de o zi sau două, trebuiau să caute. Fără îndoială că asta l-ar fi neliniştit cumplit pe Gordon, totuşi, atât Briant cât şi Doniphan nu mai stătură la gânduri. Merinde pe patruzeci şi opt de ore mai aveau, semne de vreme bună erau, aşa că hotărâră să meargă de-a lungul lacului.

Şi mai era o pricină care-i făcea să stăruie în cercetări: nu mai rămânea nici o îndoială că părţile acelea fuseseră locuite măcar în trecere de băştinaşi, dovadă puntea pietruită din apă şi coliba făcută de mână de om, nu de mult. Dar trebuiau sporite încă dovezile înainte de a stabili locul unei aşezări de iarnă. Sau dacă nu era vorba de localnici, nu s-ar fi putut oare ca vreun naufragiat să fi trăit prin acele meleaguri până în clipa când a ajuns în vreun oraş de pe continent? Făcea dar să întârzie şi să cerceteze ţărmul lacului.

Rămânea doar ca Briant şi Doniphan să hotărască dacă să pornească spre miazănoapte sau spre miazăzi. Cum însă drumul spre miazăzi îi apropia de iahtul lor, hotărâră să pornească în direcţia aceea, iar mai târziu, de-o fi nevoie, să meargă până la capătul de nord al lacului.

Odată înţeleşi, la opt şi jumătate porniră toţi patru printre dunele ierboase care învăluiau şesul, mărginit înspre apus de întinderi de păduri.

Phann alerga înainte, stârnind stoluri întregi de păsări „tinamu", dar de teamă să nu se trădeze, nu traseră nici de astă dată vreun foc de armă. Mergând de-a lungul malurilor, când pe câmp, când pe prundiş, tinerii străbătură fără multă osteneală vreo zece mile, dar pe tot parcursul, nici urmă de localnici, nici

vreun fum prin pădure. Nici o urmă de pas omenesc pe nisipul umezit de valuri şi nici o pirogă în zare pe luciul întins al apelor. Chiar de va fi fost cândva locuit ţinutul acesta, acum era cu totul pustiu.

Nici chiar animale, feline sau rumegătoare, nu întâlniră, afară doar de nişte vietăţi necunoscute, de care nu se putură apropia.

— Sunt struţi, declară Service, convins de ceea ce spunea.

— Cam mici, fu de părere Doniphan.

— De-ar fi struţi, dădu să spună Briant, şi de ne-am afla pe un continent...

— Tot te mai îndoieşti? îi tăie vorba batjocoritor Doniphan.

— ...atunci ne aflăm pe continentul american, unde păsările astea sunt în număr mare; asta voisem să spun, sfârşi Briant.

Pe la şapte seara poposiră. În ziua următoare aveau să se înapoieze la Sloughi-bav, cum denumiseră ei golful unde naufragiaseră.

Nici n-ar fi fost chip să meargă mai departe, căci aici lacul se revărsa formând un râu pe care ar fi trebuit să-l treacă înot, lucru primejdios pe vreme de noapte.

Pe de altă parte, întunericul nu-i lăsa să-şi poată da seama ce fel erau locurile, dar malul drept al râului părea să fie râpos. Osteniţi după masa de seară, Briant, Doniphan, Wilcox şi Service adormiră degrabă, de astă dată sub cerul liber, din lipsă de colibă. câtă splendoare, ce scânteieri pe bolta înstelată, în timp ce, subţirică, luna nouă apunea în vestul Pacificului!

Linişte deplină pe lac cât şi pe ţărm. Cuibăriţi între rădăcinile vânjoase ale unui fag bătrân, băieţii dormeau atât de adânc, încât nici tunetul nu i-ar fi trezit. Nici ei, nici Phann nu auziră lătrături destul de apropiate, care trebuie să fi fost lătrături de şacali, nici urletele mai îndepărtate ale unor fiare sălbatice. Prin părţile acelea, unde struţii trăiesc în sălbăticie, se puteau teme şi de jaguari şi de cuguari — tigrii şi leii Americii meridionale.

Dar noaptea trecu cu bine, cu toate că pe la ora patru dimineaţa, înainte ca zorii să se ivească deasupra lacului, câinele nu-şi mai găsea astâmpăr, mârâind întruna şi adulmecând pământul, ca şi când ar sta la pândă.

Să fi fost şapte dimineaţa când Briant îşi deşteptă tovarăşii, ghemuiţi în pături. Într-o clipă fură în picioare şi în

vreme ce Service ronţăia un pesmet, ceilalţi merseră să arunce o privire asupra ţinutului de dincolo de râu.
— Ia te uită! strigă Wilcox. Mare noroc că n-am trecut aseară râul! Nimeream drept în mlaştini!
— Într-adevăr, mlaştini cât vezi cu ochii! se minună Briant.
— Uite! Uite! strigă Doniphan. câte cârduri de raţe, lişiţe şi becaţe zboară peste ele! Ce-ar fi să ne mutăm aci la iarnă? N-am mai avea grijă de ale gurii!
— De ce nu? răspunse Briant şi o porni pe ţărmul din dreapta al râului.

În spate se ridica un mal înalt şi râpos, care se termina brusc, în unghi drept, ca un meterez. Cele două versante continuau apoi unul pe cursul râului, celălalt pe ţărmul lacului. Să fi fost cumva faleza care mărginea golful Sloughi dinspre nord-vest? Asta rămânea de văzut după o cercetare mai amănunţită.

Cât priveşte râul, dacă malul lui drept, larg de vreo douăzeci de picioare, forma ca un prim plan al culmilor din preajmă, malul stâng, foarte jos, aproape nu-l deosebeai din adânciturile, smârcurile şi băltoacele şesului mlăştinos ce se-ntindea cât vezi cu ochii înspre miazăzi.

Ca să-ţi dai seama încotro se îndrepta cursul apei, ar fi fost nevoie să urci faleza, şi Briant avea de gând să nu se înapoieze până ce nu va face urcuşul acesta. Întâi de toate trebuia văzut locul unde apele lacului se varsă în albia râului. Aici râul era lat doar de vreo patruzeci de picioare, dar desigur că mergea crescând şi în lăţime şi în adâncime, cu cât se apropia de vărsare, de n-ar fi fost să primească vreun afluent fie din mlaştini, fie din podişurile culmilor.
— Ia priviţi aici! exclamă Wilcox, când ajunse în dreptul piciorului falezei.

Văzură cu uimire o îmbinare de pietre suprapuse, ca un fel de dig, întocmai ca acela din pădure.
— Nu mai încape nici o îndoială! spuse Briant.
— Nici o îndoială! zise şi Doniphan, arătând şi nişte frânturi de lemn învechit, la capătul digului.

Erau rămăşiţele unei luntri putregăite şi care prinseseră muşchi. Printre ele părea să fie o piesă de lemn de la îmbinarea provei, din care mai atârna un belciug de fier ros de rugină.
— Un belciug! Un belciug! strigă Service.

Şi cu toţii, nemişcaţi, se uitau în jur ca şi când stăpânul luntrii, care pietruise şi digul, ar fi fost gata să apară dintr-o clipă în alta.

Dar... nimeni! cât amar de ani o fi trecut de când luntrea asta rămăsese în părăsire pe mal! Fie că omul care a trăit acolo şi-a regăsit pe semenii lui, fie că şi-a sfârşit sărmana-i viaţă pe meleagurile astea, în neputinţă de a pleca.

E uşor de închipuit emoţia celor patru în faţa unor asemenea mărturii de trai omenesc. Atunci îşi dădură seama şi de neastâmpărul câinelui. Desigur că Phann simţise ceva, căci ciulea întruna urechile, dădea agitat din coadă, adulmeca pământul cu botul, vârându-se printre ierburile înalte.

— Ce-o fi cu Phann? spuse Service.

— A simţit el ceva! răspunse Doniphan, alergând înspre câine.

Phann se oprise acum, cu un picior în aer şi cu botul întins. Apoi o luă brusc la goană spre un desiş de copaci de la picioarele falezei, în apropiere de lac.

Briant şi ceilalţi se luară după el, ca peste câteva clipe să se oprească în faţa unui fag bătrîn, pe a cărui scoarţă erau săpate două litere şi o dată, în felul acesta :

FB
1807

Briant, Doniphan, Wilcox şi Service ar fi rămas multă vreme înmărmuriţi în faţa inscripţiei, dacă Phann, întorcându-se, n-ar fi cotit în goană pe după piciorul falezei.

— Aici, Phann! Aici! strigă Briant.

Câinele nici gând să vină, în schimb lătra întruna.

— Atenţie! spuse Briant. Toţi pe un loc şi ochii în patru!

Cu puştile încărcate şi cu revolverele în mână, erau gata de apărare.

Băieţii porniră înainte şi, luând-o pe lângă piciorul de stâncă, se furişară de-a lungul malului îngust al râului.

N-apucară să facă douăzeci de paşi, că Doniphan se aplecă să ridice un obiect de jos. Era o sapă, al cărui fier abia se mai ţinea de coada aproape putredă — o sapă americană ori europeană, în nici un caz o unealtă grosolană făcută de sălbatici polinezieni. Ca şi belciugul luntrii, era foarte ruginită şi de bună seamă că zăcea de mulţi ani acolo.

Tot în acel loc, la picioarele falezei, văzură până şi urme de semănături, nişte brazde neregulat trase şi un răzor de

„igname", sălbatice acum din lipsă de îngrijire.

Dar deodată, un lătrat lugubru sfâşie aerul. Aproape în aceeaşi clipă îl văzură pe Phann înapoindu-se în goană, în prada unui neastâmpăr şi mai de neînţeles. Da întruna târcoale, alerga înspre băieţi, cu ochii ţintă în ochii lor, părând că-i cheamă să-l urmeze.

— S-a întâmplat ceva neobişnuit! spuse Briant, căutând zadarnic să potolească câinele.

— Haidem după el! zise Doniphan, făcând semn lui Wilcox şi lui Service să-l urmeze.

Câţiva paşi mai departe, Phann se opri în faţa unui hăţiş cu ramuri încâlcite, de la poalele falezei.

Briant se duse să vadă dacă nu cumva sub el era vreun cadavru de animal ori de om şi, dând la o parte rămurişul, zări o văgăună.

— Să fie cumva vreo peşteră? strigă Briant şi se dădu câţiva paşi înapoi.

— Se prea poate, spuse Doniphan. Dar ce să fie în ea?

— Vom vedea, zise Briant.

Şi începu să taie vârtos cu toporişca crengile care astupau intrarea. În acelaşi timp îşi plecase urechea să asculte, dar nu auzi nimic suspect.

Între timp, Service se pregătea să intre pe brânci în văgăună, dar Briant îi spuse :

— Ia să vedem mai întâi ce face Phann?

Dar câinele continua să scheaune înfundat, fapt care le sporea neliniştea.

În orice caz, dacă vreo vietate s-ar fi ascuns acolo, ar fi ieşit până acum!...

Trebuiau să hotărască într-un fel. Însă, pentru că s-ar fi putut ca în peşteră aerul să fie viciat, Briant aprinse un mănunchi de ierburi şi-l aruncă în gura peşterii. Ierburile împrăştiate pe pământ ardeau mai departe, dovadă că aerul era curat.

— Intrăm? întrebă Wilcox.

— Intrăm, spuse Doniphan.

— Staţi, baremi să vedem pe unde mergem, zise Briant.

Şi tăind o ramură răşinoasă dintr-un pin care creştea pe marginea râului, îi dădu foc, apoi, urmat de ceilalţi, îşi făcu loc printre tufe.

La intrare, deschizătura să fi fost de cinci picioare înălţime pe două lăţime, dar se lărgea deodată, formând o excavaţie înaltă de vreo zece picioare şi largă de vreo douăzeci, iar pe jos era un nisip foarte mărunt şi uscat.

Intrând, Wilcox lovi un scaun de lemn din faţa unei mese cu obiecte casnice puse pe ea: un urcior de lut, câteva cochilii mari de scoici în loc de farfurii, un cuţit cu lama ştirbită şi ruginită, două-trei undiţe de prins peşte, o ceaşcă de tablă, goală ca şi urciorul.

Lângă peretele din fund se găsea o ladă din scânduri grosolan îmbinate, în care erau câteva haine zdrenţuite.

Aşadar, fără îndoială că peştera fusese locuită. Dar când şi de cine? Oare biata fiinţă ce vieţuise acolo va fi putrezind cumva prin vreun colţ?

În fund era un sărman culcuş acoperit cu o pătură zdrenţuită. La căpătâi, pe o laviţă, se afla încă o ceaşcă şi un sfeşnic de lemn cu o feştilă arsă în el.

Băieţii se cutremurară la gândul că sub pătură ar putea fi un cadavru. Briant, călcându-şi pe inimă, o ridică. Nu era nimeni. Adânc impresionaţi, ieşiră toţi patru. Phann rămăsese afară, neliniştit şi urlând a pustiu.

Coborau încet malul râului, când la o mică depărtare rămaseră locului, îngroziţi: jos, printre rădăcinile unui fag, zăceau pe pământ resturile unui schelet. Aici, aşadar, venise să moară nefericitul care trăise poate în peştera aceea ani şi ani de-a rândul, iar mohorâtul acela de adăpost ce-l folosise ca locuinţă nu-i putuse fi nici măcar mormântul.

Capitolul IX

CERCETĂRI ÎN PEŞTERĂ. MOBILE ŞI UNELTE. BOLAS ŞI LASSO. CEASORNICUL. CAIETUL FERFENIŢIT. HARTA NAUFRAGIATULUI. UNDE SE AFLAU. ÎNTOARCEREA LA TABĂRĂ. MALUL DREPT AL RÂULUI. MLAŞTINA. SEMNALELE LUI GORDON.

Briant, Doniphan, Wilcox şi Service mergeau alături, tăcuţi şi îngânduraţi. Cine să fi fost omul venit să moară în ţinutul acesta? Să fi fost un naufragiat pe care moartea l-a găsit aici fără ca el să fi putut afla ajutor ca să scape de pe insulă? De ce naţie să fi fost? Să fi venit de tânăr prin aste meleaguri?

O fi murit bătrîn? Cum s-o fi ajutat singur? Şi dacă un naufragiu îl aruncase acolo, or mai fi scăpat şi alţii în afară de el? Şi dacă da, să fi rămas el singur după moartea celorlalţi?

Oare obiectele acelea găsite în peşteră să fi fost de pe vas, sau le făcuse el singur?

Câte întrebări ale căror răspunsuri aveau poate să rămînă pe veci o taină!

Şi între ele, una mai gravă ca toate: dacă omul acesta şi-a găsit adăpost pe un continent, cum de n-a putut el ajunge în vreun oraş din interior sau la vreun port de pe litoral? Ce piedici de netrecut să se fi ridicat în faţa înapoierii lui printre oameni? Distanţa să fi fost oare atât de mare, încât să fi devenit de nestrăbătut? Ceea ce era sigur, era că nefericitul acesta pierise ori de boală, ori de bătrâneţe, căci n-a mai avut puterea să se târască până la peşteră şi murise sub copacul acela. Iar dacă el n-a avut putinţa să-şi găsească salvarea nici în partea de miazănoapte, nici în cea de miazăzi a ţinutului, oare nu le va fi hărăzită şi naufragiaţilor de pe Sloughi aceeaşi soartă?

Oricum, era neapărată nevoie să mai cerceteze o dată peştera în amănunţime. Cine ştie, poate or găsi vreun document din care să afle cine era omul, de ce naţie, cât timp a locuit acolo! Iar pe de altă parte, trebuia cercetat şi dacă s-ar putea refugia cu toţii acolo pe timp de iarnă, după ce ar fi părăsit iahtul.

— Haidem! spuse Britint.

Şi luând cu ei pe Phann, se strecurară prin deschizătură, la lumina unei a doua crengi răşinoase.

Primul lucru ce-l zăriră pe o poliţă de pe peretele din dreapta fu un vraf de lumânări rudimentare, făcute din seu şi din feştilă de câlţi. Service aprinse degrabă o lumânare şi fixând-o în sfeşnicul de lemn, începură să privească cu luare-aminte în jurul lor.

Trebuia mai înainte de toate văzută starea încăperii, căci era desigur locuibilă. Era o deschizătură largă în stâncă, cu o

vechime poate din vremea erelor geologice îndepărtate. Nici urmă de umezeală, deşi aerisirea se făcea numai prin deschizătura ce da spre ţărm. Pereţii erau uscaţi ca cei de granit, fără nici o infiltraţie, fără acele şiruri de picăturele care în unele grote formează stalactite. Felul în care era orientată o punea la adăpost de vânturile din largul mării. Drept e că lumina zilei abia dacă pătrundea, dar cu o spărtură sau două în perete ar fi pătruns în interior atâta aer cât era necesar pentru cincisprezece suflete.

Încăpătoare, ca să le fie şi dormitor, şi sufragerie, şi depozit, şi bucătărie, desigur că nu era — având o suprafaţă de douăzeci-treizeci de picioare. În fond însă n-aveau să stea acolo decât cinci-şase luni de iarnă şi apoi urmau să pornească cu toţii înspre nord-est, ca să ajungă în vreun oraş din Bolivia ori Argentina. De bună seamă însă că dacă s-ar fi văzut nevoiţi să-şi dureze o aşezare de lungă durată, ar fi încercat s-o facă mai încăpătoare, săpând calcarul destul de moale al stâncii. Dar şi aşa cum era, tot le prindea bine în timp de iarnă.

Ajuns la această convingere, Briant mai privi o dată cu luare-aminte obiectele dinăuntru. Nimica toată. Bietul de el, trăise în mare lipsă! Ce-o fi putut salva de la înec? Probabil că doar sfărâmături de prăjini, frânturi de schelărie din care-şi făcuse patul, masa aceea, lada, laviţa şi scăunelele — unicul mobilier al locuinţei acesteia de plâns. Mai oropsit de soartă decât supravieţuitorii de pe Sloughi, lui îi lipsiseră cele de trebuinţă. Doar câteva unelte, o sapă, o toporişcă, ceva vase de bucătărie, un butoiaş în care cândva fusese rachiu, un ciocan, două foarfeci, un ferăstrău — atât găsiră deocamdată. Sigur că aceste unelte fuseseră salvate cu barca din care nu mai rămăseseră decât crâmpeiele putregăite de lângă digul râului.

Toate acestea îi trecură prin gând lui Briant şi le spuse apoi cu glas tare tovarăşilor lui. Iată de ce, îngroziţi de scheletul sărmanului naufragiat şi gândind că şi pe ei i-ar putea pândi aceeaşi soartă, se mângâiară totuşi la gândul că, spre deosebire de acela, ei aveau de toate — şi prinseră din nou curaj şi încredere.

Rămânea de văzut cine fusese omul acela. De unde venea? Când să fi avut loc naufragiul? Ani îndelungaţi păreau să fi trecut de când murise. Se vedea după starea osemintelor găsite sub copac. Fierul sapei, belciugul corăbiei, mâncate de

rugină, înălţimea hăţişului care astupase intrarea în peşteră, toate o dovedeau din plin. Şi cine ştie dacă vreun indiciu nou n-avea să schimbe ipoteza în certitudine. Căci în vreme ce continuau să cerceteze, mai găsiră şi alte obiecte — încă un cuţit cu parte din lamă ştirbită, un compas, un ceainic, un suport de fier pentru cordaje, o sulă marinărească pentru despletit frânghiile. Dar nici un instrument de bord : nici ochean, nici busolă, nici măcar o armă de foc ca să vâneze sau să se apere de fiare! Ca să-şi poată ţine viaţa, desigur că a trebuit să se folosească de curse şi capcane. Şi, într-adevăr, nu se înşelaseră, căci Wilcox strigă :
— Dar asta ce să fie?
— Asta? zise Service.
— Vreun joc de bile? se întrebă şi Briant, mirat.

Dar îşi dădu repede seama la ce folosiseră cele două pietre rotunde pe care Wilcox le ridicase de jos. Era un fel de unealtă de vânătoare numită „bolas", formată din două pietre rotunde, legate una de alta printr-o funie şi folosite de indienii din America de Sud. Dacă o mână dibace aruncă bolas-ul, bilele se învârtese în jurul picioarelor animalului, îi paralizează orice mişcare şi astfel acesta cade pradă.

Fără îndoială că sărmanul naufragiat îşi făcuse singur bolas-ul şi totodată şi un lasso — o curea lungă de piele care se mânuieşte tot ca bolas-ul, dar de la o distanţă mai mică.

Astea erau singurele obiecte găsite în peşteră; în privinţa aceasta, Briant şi tovarăşii săi erau cu mult mai bogaţi. E drept însă că ei erau copii, pe când el fusese om în toată firea.

Dar cine să fi fost? Un simplu marinar sau vreun ofiţer pe care l-a ajutat inteligenţa dezvoltată prin studiile făcute mai de mult? Greu de spus, dacă nu se va afla vreun indiciu mai precis.

La căpătâiul culcuşului, sub o îndoitură a păturii pe care o săltase Briant, Wilcox descoperi un ceasornic mic, agăţat în perete cu un cui.

Nu era un ceasornic obişnuit, ca al marinarilor de rând, ci de o fabricaţie fină. Avea un capac dublu de argint, de care era agăţată o cheiţă, cu un lănţişor tot de argint.
— Ora! Vezi când s-a oprit ceasul! strigă Service.
— Ora nu ne-ar spune nimic, răspunse Briant. Sigur că ceasul ăsta s-a oprit mult înainte de moartea omului.

Briant deschise capacele, dar cu oarecare greutate, căci

balamalele ruginiseră. Acele ceasornicului arătau ora 3 şi 27 de minute.
— Uite un nume pe ceas! zise Doniphan. Poate aflăm ceva mai mult!
— Ai dreptate, spuse Briant şi, deschizând capacul interior, reuşi să citească — Delpeuch, Saint-Malo — numele fabricantului şi adresa. Un francez, exclamă Briant, mişcat, un compatriot!

Nu mai rămânea nici o îndoială că un francez trăise acolo în peşteră, până-n clipa când moartea i-a pus capăt chinurilor.

Apoi urmă încă o mărturie, şi mai convingătoare, când Doniphan dădu la o parte culcuşul şi ridică de jos un caiet cu file îngălbenite, scrise cu creionul. Din nefericire, scrisul abia îl mai puteau citi. Doar când şi când câte un cuvânt, printre care Franqois Baudoin.

Două nume, ale căror iniţiale fuseseră săpate de naufragiat în scoarţa copacului! Caietul era jurnalul lui de fiecare zi, din clipa când naufragiase pe coastă. Printre crâmpeie de fraze şterse de vreme, Briant mai reuşi să descopere un nume: Duguay-Trouin, numele, pare-se, al corăbiei care pierise prin meleagurile astea îndepărtate ale Pacificului.

Şi, chiar la început, o dată: aceeaşi din josul iniţialelor şi, fără îndoială, aceea a naufragiului.

Trecuseră aşadar cincizeci şi trei de ani de când Frangois Baudoin ajunsese pe ţărmul acesta. Şi în tot acest răstimp nu i-a venit nici un sprijin din afară.

Ce obstacole de neînvins să-l fi împiedicat pe Frangois Baudoin să se aşeze în alt punct al continentului? Tot mai mult îşi dădeau seama tinerii cât de gravă era situaţia lor. Cum să înfăptuiască ei, nişte copii, ceea ce un om în toată firea, un marinar obişnuit cu munci grele, om hârşit de trudă, nu reuşise să înfăptuiască?

Dar iată că o ultimă mărturie avea să-i încredinţeze că orice încercare de evadare de aci ar fi zadarnică.

În timp ce frunzăreau caietul, Doniphan găsi printre pagini o hârtie îndoită. Era o hartă desenată cu o cerneală făcută probabil din funingine cu apă.
— O hartă! exclamă el.
— Pe care de bună seamă că a desenat-o el, spuse Briant.
— De-ar fi aşa, apoi nu poate fi un simplu marinar, rosti Wilcox, ci vreun ofiţer de pe Duguay-Trouin.

— Să fie cumva harta... îngăimă Doniphan.

Da, era harta acestor locuri! De la prima privire recunoşteai Sloughi-bay, bancul de stânci mărunte, plaja pe care şi-au întocmit tabăra, lacul cu ţărmul de apus pe care Briant şi ceilalţi coborâseră, cele trei insuliţe din zare, capătul falezei care se arcuia înspre malul lacului şi pădurile nesfârşite din regiunea centrală. Dincolo de lac, pe ţărmul opus, alte păduri se întindeau până la un ah litoral şi... litoralul acela era scăldat de ocean, pe întreg perimetrul.

Dintr-o dată li se zădărnicise orice încercare de a-şi mai căuta o scăpare în răsărit. Briant avusese aşadar dreptate, nu Doniphan, şi oceanul înconjura din toate părţile pretinsul lor continent. Se găseau pe o insulă! Iată de ce Frangois Baudoin nu mai putuse ieşi din ea!

În genere, contururile hărţii erau destul de exact redate; bineînţeles, distanţele erau socotite mai mult după ochi şi după durata timpului cât le-a parcurs, nu după măsurători topometrice, dar atât cât cunoşteau Briant şi Doniphan regiunea dintre Sloughi-bay şi lac, vedeau că nu se înşelase cu mult.

Ce reieşea, între altele, era că naufragiatul cutreierase toată insula, de vreme ce notase, până-n amănunt, toate punctele geografice mai însemnate şi că, fără îndoială, coliba din pădure — ajupa — ca şi poteca pietruită de pe pârâiaş erau făcute de mâna lui.

Iată cum arăta insula, după schiţa lui Frangois Baudoin: era de formă ovală şi semăna cu un fluture enorm, cu aripile întinse, îngustându-se către centru, între golful Sloughi şi un alt golf ce se adâncea în răsărit, mai forma un al treilea golf, mai deschis, către miazăzi.

În mijlocul unor păduri nesfârşite se întindea lacul, având o lungime de aproape optsprezece mile şi o lărgime de cinci mile, aşa încât era lesne de închipuit de ce Briant, Doniphan, Service şi Wilcox, ajunşi pe ţărmul apusean, nu i-au putut vedea ţărmurile de nord, de sud şi de est. Aşa se face că, la început, l-au şi luat drept mare. Din lac se formau mai multe râuri, între care chiar râul ce trecea prin faţa peşterii şi se vărsa în Sloughi-bay, aproape de tabăra lor.

Cea mai de seamă dintre înălţimile din preajmă părea să fie faleza, străbătând de-a curmezişul ţinutul de la capul dinspre nord al golfului, până la ţărmul din dreapta al râului. Regiunea

aceasta nordică era însemnată pe hartă ca stearpă şi nisipoasă, în timp ce dincolo de râu se întindea o mlaştină imensă, îngustându-se către miazări într-un cap ascuţit.

Atât în nord-est cât şi în sud-est unduiau şiruri lungi de dune, dând ţărmului o înfăţişare cu totul alta decât a golfului Sloughi. Judecând după scara schiţată mai jos pe hartă, insula ar fi fost de circa cincizeci de mile în lungimea ei maximă de la nord spre sud, pe douăzeci şi cinci de mile lărgimea maximă de la vest spre est. Ţinând seama de neregularităţile de formă, ar fi însemnat că avea o circumferinţă de o sută cincizeci de mile.

N-ai fi putut însă deduce nimic precis în legătură cu faptul dacă insula făcea parte dintr-un grup al Polineziei, sau era o insulă izolată în mijlocul Pacificului.

Fapt este că nu mai aveau de ales: trebuiau acum să-şi facă o aşezare definitivă, nu provizorie. Şi cum peştera se dovedea a fi un minunat adăpost, aveau să-şi care aici materialele, fără să mai aştepte ca viforul de iarnă să le sfarme iahtul.

Aşadar, trebuiau să se înapoieze cât mai degrabă cu putinţă. Şi aşa, Gordon avea de ce fi îngrijorat, căci trecuseră trei zile de la plecarea lor şi se putea teme să nu li se fi întâmplat ceva.

Briant fu dar de părere să plece în aceeaşi zi, la 11 dimineaţa. Ca să mai urce faleza nu era nevoie, de vreme ce harta arăta limpede că drumul cel mai scurt era de-a lungul ţărmului drept al râului, de la est spre vest. Aveau de făcut cel mult şapte mile până la golf. Era drum de câteva ore.

Înainte de a pleca totuşi, tinerii ţinură să dea o ultimă cinstire naufragiatului francez. Folosindu-se de sapă, îi făcură un mormânt chiar la piciorul copacului pe care Frangois Baudoin gravase iniţialele numelui său.

Mişcătoarea ceremonie odată terminată, se înapoiară toţi patru la peşteră şi îi astupară deschizătura, ca nu cumva să se strecoare în ea animale sălbatice şi, după ce mâncară şi restul de merinde, coborâră malul drept al râului, mergând de-a lungul falezei.

O oră mai târziu, ajunseră în dreptul locului unde masivul se depărta, cârmind către nord-vest. cât timp merseseră pe lângă apă, drumul fusese lesne de străbătut, căci ţărmul nu era năpădit de ierburi şi tufe, iar copacii erau rari.

Tot cu gândul că râul le va fi legătura dintre lac şi golful lor, Briant îl cerceta cu de-amănuntul. Astfel îşi dădu seama că măcar pe cursul superior al râului ar putea folosi o luntre sau o plută trasă cu frânghii sau împinsă cu prăjini, ceea ce le-ar înlesni căratul materialelor, folosindu-se, bineînţeles, şi de flux, care se resimţea până la lac.

Totul era ca pe cursul apei să nu fie praguri şi să aibă toată vremea destulă adâncime şi lărgime. Aşa a şi fost, şi, pe o distanţă de trei mile de la ieşirea din lac, râul părea perfect navigabil.

Totuşi, pe la ora patru spre seară, trebuiră să părăsească ţărmul, căci de-a curmezişul malului se întindea o baltă mocirloasă mare şi orice înaintare devenea primejdioasă. Mult mai cuminte era s-o ia prin pădure. Cu busola în mână, Briant se îndreptă înspre nord-vest, ca să taie cât mai scurt spre Sloughi-bay. Întârziară totuşi mult din cauza bălăriilor înalte şi a hăţişurilor din cale. Pe de altă parte, pe sub bolţile dese ale pădurilor de mesteceni, de pini şi de fagi se întunecase aproape odată cu apusul soarelui.

Străbătură foarte greu încă două mile. După ce ocoliră balta care se întindea departe înspre miazănoapte, firesc ar fi fost să caute să ajungă din nou la râu — căci harta arăta clar că râul se varsă chiar în Sloughi-bay — dar ocolul ar fi fost atât de mare, încât nici Briant, nici Doniphan nu mai voiră să piardă timp. Se afundară aşadar în pădure tot înainte, însă către şapte seara fură siguri că s-au rătăcit. încă o noapte s-o petreacă în pădure? Nu ar fi fost cine ştie ce nenorocire, dacă foamea nu s-ar fi făcut simţită tocmai acum, când nu aveau nici un fel de merinde.

— Haidem totuşi mai departe, zise Briant. Dacă mergem tot înspre apus, nu se poate să nu ieşim la tabără.
— Numai să nu fie greşită harta! Te pomeneşti că râul ăsta nu se varsă în golf, zise Doniphan.
— Şi de ce ar fi greşită, Doniphan?
— Şi adică de ce n-ar fi, Briant?

Vedeai bine că Doniphan, care tot nu voia să se dea bătut, căuta pricină susţinând că nu se încrede în hartă. Nu avea dreptate totuşi, căci, din partea de insulă pe care o cercetaseră, se vedea bine că Frangois Baudoin nu se înşelase cu nimic. Briant îşi văzu de drum înainte, fără să mai întindă discuţia.

Pe la opt seara fu cu neputinţă să-şi mai dea seama unde se aflau, într-atât era de întuneric. Şi pădurea asta nesfârşită din care nu mai ieşeau!

Deodată, printr-un luminiş al pădurii, văzură în sus, pe cer, o lumină puternică printre copaci.
— Ce să fie? întrebă Service.
— O stea căzătoare, mai ştii? zise Wilcox.
— Nu, e o rachetă, spuse Briant. Un semnal luminos lansat de pe Sloughi.
— Şi deci un semnal al lui Gordon! exclamă Doniphan, şi-i răspunse printr-un foc de puşcă.

Luară ca punct de reper o stea şi în clipa în care un alt semnal luminos se înălţă, Briant şi ceilalţi se îndreptară către el şi în trei sferturi de oră ajunseră în tabără.

Într-adevăr, Gordon, de teamă ca ei să nu se fi rătăcit, se gândise să lanseze câteva semnale luminoase, ca să le indice unde e tabăra.

Minunată idee, fără de care Briant, Doniphan, Wilcox şi Service, după atâta trudă, nu s-ar fi putut odihni nici în noaptea asta în culcuşurile lor de pe iaht.

Capitolul X

ISTORISIREA CELOR VĂZUTE. HOTĂRÂREA DE A PĂRĂŞI VASUL. DESCĂRCAREA ŞI DEMONTAREA SCHOONERULUI. O FURTUNA CARE-L

DEZMEMBREAZĂ. ADĂPOSTIŢI ÎN CORT. CONSTRUIREA UNEI PLUTE. ÎNCĂRCAREA ŞI ÎMBARCAREA. DOUĂ NOPŢI PE RÂU. SOSIREA LA FRENCH-DEN.

E lesne de închipuit cum fură primiţi Briant şi cei trei tovarăşi. Gordon, Cross, Baxter, Garnett şi Webb îi îmbrăţişară, în timp ce cei mici le săreau de gât. Ce schimb de strigăte de bucurie şi de strângeri de mână! Phann îşi luă şi el partea lui de bun sosit şi lătrăturile lui se învălmăşeau cu uralele copiilor. Părea că nu se mai văzuseră de un veac.

„Să se fi rătăcit?... Să fi căzut în mâna indigenilor? Să fi fost atacaţi de fiare sălbatice?" se întrebau mereu cei rămaşi în tabără.

Dar iată-i sănătoşi pe toţi patru. Ceilalţi erau dornici să afle tot ce au avut de întâmpinat. Dar, obosiţi peste măsură de atâta mers, lăsară povestirea pe a doua zi.

— Suntem pe o insulă, fu tot ce putu să spună Briant, dar destul ca să trezească în toţi grijile şi neliniştile unui asemenea viitor.

Gordon primi totuşi vestea fără să se arate prea descurajat.

„Ce vrei! Mă aşteptam, părea să zică, şi nu mă tulbură peste măsură."

A doua zi, 5 aprilie, din zorii zilei, cei mari : Gordon, Briant, Doniphan, Baxter, Cross, Wilcox, Service, Webb, Garnett şi chiar şi Moko, săritor şi înţelept, se adunară pe puntea iahtului, în vreme ce cei mici dormeau încă. Briant şi Doniphan, rând pe rând, le împărtăşiră celorlalţi toate cele întâmplate. Le-au spus cum o punte pietruită de-a curmezişul unui pârâu şi o colibă aproape dărâmată, ascunsă de un desiş, i-au dus la convingerea că ţinutul acela era locuit, ori că fusese cândva.

Le explicară apoi că întinsul acela de apă pe care ei îi luaseră drept mare nu era decât un lac, apoi cum tot mai multe indicii i-au dus până la peşteră, aproape de locul unde râul iese din lac, cum au descoperit osemintele lui Frangois Baudoin, francez de origine, şi cum, în sfârşit, harta aceea întocmită de el arăta că locul unde au naufragiat ei este o insulă.

Toate acestea, Briant şi Doniphan le povestiră până în cele mai mici amănunte şi toţi îşi dădură seama, uitându-se la hartă,

că nu mai puteau spera ajutor decât dinafară.

În faţa viitorului ce li se prezenta în culori aşa de negre, cel care şi-a păstrat cel mai mult sângele rece a fost Gordon. E drept că tânărul american n-avea o familie care să-l aştepte în Noua Zeelandă. De asemenea, cu spiritul lui practic, metodic şi organizatoric, sarcina de a întemeia acolo o mică colonie n-avea de ce să-l sperie. Tocmai într-asta vedea el o ocazie de a-şi dezvolta înclinaţiile sale fireşti şi, fără preget, se porni să le insufle curaj şi celorlalţi colegi, încredinţându-i că, dacă aveau să-i urmeze sfaturile, aveau să ducă o viaţă destul de bună.

Mai întâi, de vreme ce insula era destul de mare, nu se putea ca ea să nu fie trecută pe harta Pacificului, în apropierea continentului american. Dar, după o cercetare mai amănunţită, îşi dădu seama că pe atlasul lui Stieler nu erau notate insulele de oarecare importanţă, ci doar arhipelagurile din care fac parte: Ţara Focului, Ţara lui Magellan, Ţara Dezolării, insulele Adelaide, Clarence şi altele. Dacă insula aceasta ar fi făcut parte din-trunul din aceste arhipelaguri despărţite de continent doar prin canale înguste, Frangois Baudoin sigur că şi-ar fi trecut-o pe hartă; or, el nu a notat aceasta. Era aşadar o insulă izolată, de unde concluzia că se găsea ori mai la nord, ori mai la sud de regiunile acelea. Dar fără date suficiente şi fără instrumentele necesare, nu era cu putinţă să-i precizezi poziţia în Pacific.

Nu rămânea decât să-şi facă o aşezare definitivă, înainte ca vremea rea să-i împiedice de a se muta.

— Cel mai cuminte ar fi să ne facem locuinţă în peştera descoperită pe marginea lacului, propuse Briant. Ar fi un adăpost minunat.

— E destul de mare pentru toţi? întrebă Baxter.

— Nu este, desigur, zise Doniphan, dar cred că am putea-o lărgi săpând încă o adâncitură în stâncă. Avem şi unelte...

— S-o luăm deocamdată aşa cum e, spuse Gordon, chiar dacă vom fi strâmtoraţi la început.

— Şi mai ales, adăugă Briant, să ne mutăm cât mai degrabă.

Într-adevăr, era şi timpul, căci, după cum le atrăsese atenţia şi Gordon, schoonerul se destrăma văzând cu ochii. Ploile din ultima vreme, urmate de călduri destul de puternice, căscaseră toate încheieturile coastelor şi ale punţii. Prin pânzele sfâşiate pătrundeau vântul şi ploaia. Apoi, din cauza infiltraţiilor şi a scurgerii apei în nisip, fundul se muia din ce în ce, făcând

iahtul să se lase tot mai mult pe o parte, adâncindu-se, în acelaşi timp, în pământul desfundat. O furtună mai puternică — atât de obişnuite acum, la echinocţiu — l-ar fi fărâmiţat cu totul în câteva ore. Trebuia, aşadar, nu numai să-l părăsească degrabă, dar şi să-l demonteze cu grijă, aşa fel încât să scoată tot ce le-ar putea fi de folos: bârne, scânduri, fier, aramă, în vederea aşezării lor de la Frenchden (Grota francezului) — nume ce-l dăduseră peşterii în amintirea naufragiatului francez.

— Dar până să ne vedem instalaţi, întrebă Doniphan, unde vom locui?

— Sub un cort, îi răspunse Gordon, pe care-l vom ridica pe malul râului, între copaci.

— E cel mai cuminte lucru, zise Briant, şi să-l facem cât mai repede!

Adevărul e că demontarea iahtului, descărcarea materialului şi a proviziilor, construirea unei plute pentru transportul încărcăturii aveau să le ia cel puţin o lună şi, până să părăsească golful Sloughi, i-ar fi apucat primele zile de mai, echivalente cu primele zile din noiembrie din emisfera boreală, adică începutul iernii.

Avusese dreptate Gordon să aleagă locul taberii pe malul râului, de vreme ce transportul avea să fie făcut pe apă. Nici un alt drum n-ar fi fost mai drept şi mai practic. Să cari prin pădure sau de-a lungul malului râului rămăşiţele iahtului, ar fi fost aproape cu neputinţă. Dimpotrivă, cu o plută, timp de câteva maree, folosindu-se de fluxul care ajungea până la lac, ar parcurge drumul până la peşteră fără nici o greutate.

După cum constatase şi Briant, pe cursul superior al râului nu întâmpinai nici o piedică, nici o cădere de apă, nici vârtejuri, nici praguri. Briant şi Moko mai făcură încă o cercetare, cu iola, şi în ce priveşte cursul inferior, care se dovedi de asemenea navigabil. Aveau aşadar o cale comodă de comunicare între Sloughi-bay şi French-den.

În zilele următoare se îngrijiră să înjghebeze o tabără pe malul râului. Crengile joase a doi fagi rămuroşi, legate şi sprijinite prin prăjini lungi de crengile unui al treilea copac, serviră de susţinere pânzei celei mari de schimb, găsită pe iaht, căreia îi lăsară laturile în jos, până la pământ. La adăpostul cortului acestuia, fixat solid prin cârlige, aşezară culcuşurile, uneltele mai trebuincioase, armele, muniţiile şi baloturile cu

merinde. Cum pluta aveau s-o facă din schelăria iahtului, era nevoie să aştepte până ce vor termina cu demontarea. Timpul uscat le-a fost prielnic şi chiar dacă uneori era vânt, sufla dinspre pământ, aşa că lucrară cu spor.

Pe la 15 aprilie nu mai rămăseseră pe bordul schoonerului decât piesele prea grele, care nu puteau fi scoase decât după completa demontare, între care: greutăţile de plumb ca balast pentru menţinerea echilibrului, cazanele din cală, cabestanul, bucătăria, prea grele ca să fie ridicate fără o macara. Cât despre armătura vasului, mizena, vergile de vântrele, cablurile de fier, odgoanele, (lanţurile, ancora, funiile, frânghiile, troliurile de tot felul, toate fuseseră rând pe rând transportate în preajma cortului.

Fireşte că oricât de mare era zorul, nici grijile mărunte de fiece zi nu puteau fi lăsate. Aşa, de pildă, Doniphan, Webb şi Wilcox vânau câteva ore pe zi porumbei sălbatici şi alte păsări din bălţi. Cei mici adunau scoici de pe bancul de stânci, de îndată ce marea se retrăgea.

Mai mare dragul să-i fi văzut pe Jenkins, Iverson, Dole şi Costar bălăcindu-se ca un cârd de puişori prin băltoace. De se-ntâmpla să-şi ude şi hăinuţele, să te ţii ceartă ce mâncau de la grijuliul Gordon, în timp ce Briant nu ştia cum să le ia apărarea. Jacques lua şi el parte la truda celorlalţi, dar de râs nu râdea niciodată.

Astfel, treburile mergeau cum nu se poate mai bine sub îndrumarea lui Gordon, care se pricepea la toate. Fireşte că dacă Doniphan asculta de el, pentru nimic în lume n-ar fi ascultat de Briant sau de oricare altul. Totuşi lucrau cu toţii laolaltă, în bună înţelegere.

Principalul însă era să se grăbească. A doua jumătate a lui aprilie fu mai rea. Vremea se răcea simţitor. În câteva rânduri, în zorii zilei termometrul coborî la zero grade. Iarna îşi arăta colţii şi odată cu ea venea tot cortegiul de lapoviţă, zăpadă şi viforniţă, atât de temute înspre extremităţile Pacificului.

Prevăzători, mari şi mici fură nevoiţi să se îmbrace mai gros, să-şi pună tricouri calde, pantaloni de stofă, tunici de lână pregătite din vreme ca pentru o iarnă grea. Nu avuseseră decât să consulte carnetul lui Gordon pentru a afla unde pot să le găsească, gata clasate, pe sorturi şi pe măsuri. De cei mici se îngrijea mai ales Briant: să nu le fie frig la picioare şi să nu

înoate când e vremea prea rece. La cel mai mic guturai, nu-i lăsa să iasă şi îi culca lângă un foc bun, care ardea zi şi noapte. Pe Dole şi pe Costar, în câteva rânduri, îi ţinu în cort dacă n-avea cum să-i ţină în casă, în timp ce Moko le dădea cu sila pe gât ceai de tei din farmacia bordului.

Acum, că iahtul era golit, începură să-i demonteze corpul, care se căsca de altfel din toate părţile. Foile de aramă ale căptuşelii fură scoase cu grijă, căci aveau să le fie de folos la French-den. Acum aveau de lucru cu cleştele, cu şurubelniţa şi ciocanul, ca să desprindă bordajul ţintuit în cuie şi în scoabe de scheletul vasului: treabă, nu glumă, care dădu mult de furcă acestor mâini nedeprinse şi braţe încă puţin vânjoase. Demontarea mergea destul de anevoie, dar noroc că la 25 aprilie un vânt puternic le veni în ajutor.

Peste noapte, cu toate că intraseră în sezonul rece, se stîrni o furtună înspăimântătoare, pe care de altfel barometrul o prevestise. Fulgerele luminau tot largul zării; trăsnetele căzură întruna de la miezul nopţii pînă spre ziuă, spre spaima copiilor. Din fericire, n-a plouat; dar în câteva rînduri fusese nevoie să ţină cortul cu mîinile, ca vîntul să nu-l ia pe sus. Şi dacă pe acesta nu l-a luat, mulţumită copacilor care-l ţineau, în schimb iahtul, aşezat în bătaia vîntului din larg şi a valurilor enorme care se spărgeau în el, a suferit cumplit: s-a prăbuşit cu totul. Din bordajul smuls, din cheresteaua descheiată şi baza spartă de izbituri nu mai rămăseseră decât epave.

Prea mare pagubă n-a fost, căci în retragere valurile nu luară decât o parte din ele, care însă rămaseră mai toate printre colţii de stâncă. Cât despre bucăţile de fier, nu era greu să le găseşti prin nisip.

Zile în şir nu mai făcură decât asta. Bârnele, scândurile, fonta din cală şi obiectele grele rămase pe loc erau presărate ici-colo, gata parcă de cărat pe ţărmul drept al râului, la câţiva paşi de cort.

Muncă, nu glumă, dar pe care reuşiră totuşi s-o ducă la bun sfârşit nu fără destulă osteneală — să-i fi văzut pe toţi înhămaţi la câte o piesă grea de lemnărie, trăgând laolaltă, cu strigăte de îndemn. Se ajutau cu prăjini, ţinând loc de pârghii, sau le săltau pe lemne rotunde, care rulau obiectele mai grele. Tare complicat a fost de cărat macaraua, plita de bucătărie şi cazanele grele de apă, din tablă groasă.

Înhămaţi la cîte o piesă grea...

Ce mult le lipsea acestor copii un om cu experienţă, care să-i îndrumeze! Dacă Briant şi Garnett şi-ar fi avut alături taţii — unul inginer, celălalt căpitan — cum i-ar fi ferit de atâtea greşeli făcute, şi altele pe care aveau să le mai facă! Şi totuşi, Baxter, uimitor de priceput în tot ce e mecanică, s-a dovedit nespus de îndemânatic şi stăruitor. Împreună cu Moko, care-l sfătui să bată în nisip pari cu un scripete în capăt, care să le înlesnească ridicarea obiectelor grele, copiii duseră munca la bun sfârşit.

Pe scurt, în seara de 28, ultimele resturi din iaht au fost cărate la locul de îmbarcare. Cu asta, ce-a fost mai greu s-a făcut, de vreme ce râul avea să transporte totul până la French-den.

— Mâine, spuse Gordon, ne apucăm să facem pluta.

— Întocmai, zise Baxter, şi ca să nu mai trebuiască s-o lansăm pe apă, propun s-o lucrăm chiar pe apă.

— Dar e mai greu aşa, replică Doniphan.

— N-are a face, încercăm, spuse Gordon. O fi mai greu de lucrat, dar ne scuteşte s-o mai lansăm.

Şi într-adevăr era mai bine astfel.

Se apucară, aşadar, în dimineaţa următoare, să întocmească baza plutei, care trebuia să aibă asemenea dimensiuni încât să poată duce o încărcătură grea şi felurită.

Bârnele desprinse din schooner, baza corăbiei, împărţită în două, catargul mizenei, bucata rămasă din catargul mare, frânt la trei picioare deasupra punţii, grinzile de susţinere, bompresul, vergeaua mizenei, ghiul cu brigantina — pânza trapezoidală — fură transportate pe mal, într-un loc unde aşteptară ca fluxul să le ridice ; atunci le împinseră pe râu. Acolo, aducând bârnele cele lungi şi prinzându-le una de alta cu ajutorul celor mai scurte puse transversal, le legară strâns unele de altele. Obţinură astfel o bază solidă de aproape treizeci de picioare lungime pe cincisprezece lăţime.

Lucrară fără răgaz ziua întreagă, iar când se înseră, scheletul plutei era gata. Ca prevedere, Briant o legă bine de copacii de la ţărm, ca nu cumva fluxul s-o ducă în susul apei, spre French-den, ori refluxul către mare. Frânţi de oboseală după o zi de muncă grea, mâncară cu toţii pe rupte şi dormiră duşi până dimineaţa.

A doua zi, la 30 ale lunii, se apucară iar din zori. Trebuiau să acopere acum cu o platformă scheletul plutei. Se folosiră de

scândurile punţii şi de laturile iahtului. Scoabele lungi bătute cu putere şi frânghiile trecute pe sub fiecare bârnă formară legături trainice care consolidară totul.

Trei zile dură această treabă, deşi fiecare se străduia din răsputeri, căci nu era o clipă de pierdut. Pe faţa mlaştinilor, printre colţii stâncilor şi pe marginea ţărmului se prinsese o pojghiţă de gheaţă. Cortul nu le mai ţinea de adăpost, măcar că focul nu se stingea niciodată. Strânşi unul lângă altul şi bine înveliţi cu pături, abia reuşeau să se încălzească. Cu atât mai mult trebuia dat zor să se vadă la French-den. Acolo poate că aveau să ţină piept iernilor atât de aprige din latitudinile ridicate.

Fireşte că platforma au înţepenit-o zdravăn; altfel s-ar fi desprins pe drum şi tot materialul s-ar fi scufundat. Ca să nu se întâmple una ca asta, făcea să mai întârzie încă douăzeci şi patru de ore încărcarea.

— Dar, le atrase atenţia Briant, nu e bine să ne apuce 6 mai.

— De ce? întrebă Gordon.

— Pentru că poimâine e lună nouă, spuse Briant, şi mareele, timp de câteva zile, au să fie mari. Or, cu cât vor fi mai puternice, cu atât au să ne folosească în susul râului. Ia gândeşte-te, Gordon! Să fim nevoiţi să tragem noi greutatea asta de plută sau s-o împingem cu prăjinile! Niciodată nu vom putea învinge curentul apei.

— Ai dreptate, zise Gordon. Cel mult în trei zile trebuie să pornim. Şi se hotărâră cu toţi să nu mai întrerupă lucrul până nu vor termina totul.

La 3 mai începură încărcarea, cumpănind cât mai bine obiectele grele, pentru ca pluta să aibă echilibru. Trecură cu toţii la cărat. Ienkins, Iverson, Dole şi Costar aduceau obiectele mai mărunte — unelte, scule, instrumente — pe platformă, unde Briant şi Baxter le aşezau apoi pe fiecare cu un anumit rost, după cum le indica Gordon.

Pentru piesele mai grele, ca maşina de bucătărie, cazanele, macaraua, fierăria, foile de aramă şi altele, într-un cuvânt ce mai rămânea din epavă, curburile carcasei, bordajul, grinzile punţii, capetele — la acestea trebuiră să se înhame cei mari. Tot ei cărară şi baloturile cu merinde, butoaiele de vin, de bere şi de alcool, fără să mai vorbim de sacii cu sarea ce o strânseseră printre stâncile golfului.

Ca să le fie mai uşoară încărcarea, Baxter înălţă doi stâlpi, susţinuţi de patru cabluri. La extremitatea acestui soi de suport, prinseră o bară mobilă, prevăzută cu scripeţi, ceea ce înlesni să se ia obiectele de la pământ, să le ridice în sus şi să le depună pe platformă fără să le zdruncine.

Pe scurt, lucrară cu atâta prevedere şi râvnă, încât în după- amiaza de 5 mai fiecare obiect era la locul lui. Nu mai rămânea decât să dezlege ataşele plutei. Asta aveau s-o facă în dimineaţa următoare, pe la opt, de îndată ce fluxul se va ridica la gura râului.

Poate că aceşti băieţandri şi-or fi închipuit că dacă au terminat lucrul, aveau să se bucure până seara de o odihnă binemeritată! Da' de unde! Gordon mai veni cu o propunere, care le dădu iarăşi de furcă :

— Dragii mei, le zise el, de vreme ce ne depărtăm de golf, sigur că nu mai avem nici un control pe mare şi dacă vreun vapor s-ar ivi pe coastă, în dreptul insulei, noi n-am mai fi în măsură să-i lansăm semnale. Poate că n-ar fi rău să împlântăm un catarg pe faleză şi să urcăm pe el un pavilion stabil. Ar fi de ajuns, gândesc, ca să atragă atenţia vapoarelor din larg.

Cum toţi fură de aceeaşi părere, porniră cu catargul hunier, din partea din spate a schoonerului, care nu fusese întrebuinţat la facerea plutei, până la picioarele falezei, într-un loc din apropierea râului unde panta nu era prea greu de suit. Cu toate acestea, fură nevoiţi să depună eforturi mari ca să poată străbate panta destul de îngustă şi de întortocheată care ducea până la vârf. Dar se văzură şi acolo, şi împlântară cu putere catargul în pământ. Baxter sui pavilionul englez, în timp ce Doniphan îl salută cu un foc de puşcă.

— Ia te uită! îi spuse Gordon lui Briant. Doniphan a şi luat în stăpânire insula în numele Angliei!

— Nu m-aş mira să aud că era de mult a lui, râse Briant.

Şi Gordon strâmbă un pic din nas, căci din felul cum vorbea uneori de „insula lui", i se părea că nu poate fi decât americană.

A doua zi, la răsăritul soarelui, toţi erau în picioare. Demontară în grabă cortul şi transportară aşternuturile pe plută, învelindu-le cu pânze, ca să le ferească de umezeală. Vremea, de altfel, era bună. Dar se putea ca vântul să se întoarcă şi să aducă peste insulă vaporii din larg.

La şapte dimineaţa erau gata. Aşezaseră toate în aşa fel, încât să poată petrece pe plută două-trei zile, la nevoie. cât despre merinde, Moko se îngrijise în aşa fel încât să nu fie nevoie de foc în tot timpul drumului.

La opt şi jumătate se aşezară pe plută â: cei mari în faţă, înarmaţi cu lopeţi şi prăjini — singurul mijloc de a cârmi. Căci o cârmă n-ar fi putut birui curentul.

Puţin înainte de ora nouă, mareea începu. O pârâitură surdă trecu prin toată schelăria plutei şi bârnele jucară în legături. Dar după opintirea asta, nu mai era nimic de temut.

— Atenţie! strigă Briant.

— Atenţie! strigă şi Baxter.

Amândoi erau postaţi lângă cablurile care ţineau legată pluta în faţă şi în spate, având în mâinile lor capetele cablurilor.

— Gata! strigă Doniphan care, împreună cu Wilcox, stătea în partea dinainte a platformei.

Când văzu că pluta se mişcă sub acţiunea mareei, Briant strigă:

— Daţi-i drumul!...

Ordinul fu executat fără întârziere şi pluta, eliberată, o porni uşor în susul râului, trăgând şi iola, care fusese remorcată.

Ce bucurie pe toţi când văzură greutatea aceea pusă în mişcare! Chiar dacă ar fi construit o adevărată corabie, n-ar fi fost mai mândri. Dar să le fie trecută cu vederea această mică vanitate!

Se ştie că malul drept, mărginit de copaci, era cu mult mai înalt decât cel stâng — un povârniş îngust de-a lungul mlaştinilor învecinate. Grija lui Briant, Baxter, Doniphan, Wilcox şi Moko era cum să îndepărteze de partea aceea pluta, ca să nu se împotmolească, şi se străduiau din greu s-o ţină pe lângă malul drept, apa fiind destul de adâncă şi aici.

Pluta înainta aşadar ţinând mereu dreapta, pe unde curentul fluxului îi împingea mai de-a dreptul şi dădea un punct de reazim lopeţilor.

După două ore de la plecare, străbătuseră circa o milă. Totul decurgea normal şi, în asemenea condiţii, puteau ajunge la French-den fără nici o pierdere. Totuşi, aşa cum socotise Briant, dat fiind că, pe de o parte, cursul de apă era cam de şase mile lungime, de la ieşirea din lac până la vărsarea în Sloughi-bay, iar, pe de alta, nu puteau înainta mai mult de două

mile în timpul unui flux, le trebuiau câteva fluxuri ca să ajungă la destinaţie, într-adevăr, înspre ora unsprezece, refluxul începu să mâne apele în josul cursului şi atunci se grăbiră să se oprească şi să lege strâns pluta, de teamă să nu fie împinşi înapoi spre mare.

Fireşte că ar fi putut să pornească din nou către seară, odată cu mareea de noapte, dar ar fi riscat mult pe întuneric.

— Cred că n-ar fi deloc cuminte, le atrase atenţia Gordon, căci pluta s-ar putea izbi de ceva şi desface. Să aşteptăm mai bine până mâine, la mareea de zi.

Avea prea multă dreptate, ca toţi ceilalţi să nu-l asculte. Mai bine o întârziere de douăzeci şi patru de ore, decât să rişti să pierzi asemenea încărcătură.

Aveau deci să rămână locului o jumătate de zi şi noaptea întreagă. Doniphan şi tovarăşii de vânătoare găsiră dar cu cale să-l ia pe Phann şi să debarce pe ţărmul drept.

Gordon îi sfătuise să nu se depărteze prea mult şi ei îl ascultară. Dar cum se întoarseră cu o pereche de dropii grase şi cu o mulţime de prepeliţe „tinamu", aveau de ce să fie mândri. Moko fu însă de părere că vânatul acesta era mai bine să-l păstreze pentru întâiul dejun sau cină în sufrageria din French-den.

În timpul excursiei, Doniphan nu găsi nici o urmă, nici veche, nici nouă, de aşezare omenească în partea asta a pădurii. Cât despre animale, văzuse ceva păsări foarte mari fugind prin desişuri, dar fără să le recunoască.

Ziua trecu, şi noaptea întreagă Baxter, Webb şi Cross stătură de veghe, gata, la nevoie, sau să lege mai strâns pluta de mal, sau să-i lase puţin joc la întoarcerea fluxului.

Nici o primejdie nu s-a ivit. A doua zi, pe la zece fără un sfert, odată cu fluxul, se îmbarcară din nou şi merseră în aceleaşi condiţii ca în ajun.

Noaptea fusese rece. Ziua la fel. De s-ar vedea ajunşi! Ce s-ar face dacă râul ar îngheţa sau dacă sloiuri de gheaţă s-ar desprinde din lac şi s-ar ciocni de ei, în drum spre vărsarea în golf? Griji şi iar griji câtă vreme nu s-or vedea la French-den!

Dar nu puteau nicicum înainta mai repede ca fluxul, nu puteau nici naviga pe timpul refluxului — aşadar, orice încercare să depăşească o milă într-o oră şi jumătate rămânea zadarnică.

Aceeaşi distanţă o parcurseră şi în ziua aceasta. Către ora

unu după-amiază făcură haltă în dreptul bălţii pe care Briant o ocolise când se înapoiase la Sloughi-bay. Bun prilej ca s-o cerceteze pe partea dinspre râu. Doniphan şi Wilcox, cu Moko la cârmă, înaintară cu iola spre miazănoapte cale de o milă şi jumătate şi nu se opriră decât când apa nu mai avu adâncime. Balta era un fel de prelungire a mlaştinii care se întindea dincolo de ţărmul stâng şi mişuna de vânat de apă. Doniphan se mai alese cu ceva becaţe, care sporiră proviziile, alături de dropii şi prepeliţe.

Noapte calmă, dar îngheţată, cu un vânt tăios care sufla în rafale pe albia râului. Se prinseră şi ceva pojghiţe de gheaţă, care se spărgeau ori se topeau la cea mai mică lovitură. Cu toate măsurile de precauţie, au tremurat cu toţii din greu, deşi adăpostiţi pe după pânze. Ba încă unii din cei mici — Jenkins şi Iverson mai ales — se arătară foarte amărâţi că au plecat din tabăra lor din golf. În câteva rânduri, Briant trebui să-i mângâie şi să le promită că are să fie bine.

În sfârşit, a doua zi după-amiază, cu ajutorul fluxului care a ţinut până la trei şi jumătate, pluta ajunse în dreptul lacului şi se opri la mal, chiar în faţa intrării de la French-den.

Capitolul XI

ÎNTÂIELE ARANJAMENTE IN INTERIORUL PEŞTERII. DESCĂRCAREA PLUTEI. LA MORMÂNTUL NAUFRAGIATULUI. GORDON ŞI DONIPHAN. PLITA DE BUCĂTĂRIE.

VÂNAT CU BLANA ŞI VÂNAT CU PENE. STRUŢUL „NANDU". PLANURILE LUI SERVICE. VINE VREMEA REA.

Debarcară în strigătele de bucurie ale celor mici, pentru care orice schimbare în viaţa obişnuită era totuna cu o joacă nouă. Dole zburda pe ţărm ca o căpriţă. Iverson şi Jenkins alergau spre lac, în vreme ce Costar, luându-l pe Moko deoparte, îi spuse :

— Te lăudai că ne dai o masă bună?

— Ei, o să vă mai puneţi pofta-n cui, domnule Costar! spuse Moko.

— Şi de ce?

— Pentru că n-o să am timp de masă de seară!

— Cum! Şi deseară nu mâncăm?

— Nu: mâncăm la noapte, şi dropiile n-au să fie mai puţin bune atunci.

Şi Moko râse, arătându-şi frumoşii săi dinţi albi.

Copilul îl buşi în glumă şi alergă după ceilalţi. Briant, de altfel, îi ţinea de scurt să nu se ducă departe, ca să-i aibă mereu sub ochi.

— Nu te duci şi tu cu ei? îl întrebă Briant pe fratele său.

— Nu, mai bine rămân, zise Jacques.

— Ai face bine să te mai plimbi şi tu puţin, îi spuse Briant. Nu-mi placi deloc, Jacques! Ce e cu tine? Mi-ascunzi ceva. Nu eşti cumva bolnav?

— Nu, frăţioare, n-am nimic!

Veşnic acelaşi răspuns care-l nemulţumea pe Briant. Ar fi vrut să-l tragă de limbă, să afle ce e, chiar de-ar fi fost să se certe cu el.

Dar nu era o clipă de pierdut dacă voiau să doarmă in French-den.

Trebuia să arate mai întâi peştera celor care n-o cunoşteau. Aşadar, de îndată ce-au legat bine pluta la ţărm, la un cot al apei, ferit de curent, Briant le spuse colegilor săi să-l însoţească. Moko mergea înainte, ţinând un felinar de bord, care, cu flacăra mult mărită de lentile puternice, răspândea o lumină vie.

Desfundară mai întâi intrarea. Crengile cu care Briant şi Doniphan o astupaseră erau neatinse. Prin urmare, nici o fiinţă

omenească şi nici un animal nu încercaseră să pătrundă înăuntru. După ce dădură crengile la o parte, se strecurară toţi prin deschizătura îngustă. La lumina felinarului, în grotă se vedea mult mai bine decât cu crengile răşinoase aprinse sau cu luminările rudimentare ale naufragiatului.
— Ei, dar ştiu că o să stăm înghesuiţi! îi scăpă lui Baxter, în timp ce măsura din ochi adâncimea grotei.
— Da' de unde! exclamă Garnett. Dacă punem culcuşurile unul peste altul, ca într-o cabină...
— Ba deloc! zise Wilcox. Le aşezăm la rând, pe jos.
— Şi atunci nu mai avem loc să circulăm, spuse Webb.
— Foarte simplu, nu circulăm! răspunse Briant. Sau poate ai tu ceva mai bun?
— Nu, dar...
— Dar, adăugă Service, totul e să avem un adăpost. Doar Webb nu s-o fi aşteptat la un apartament complet, cu salon, sufragerie, cameră de culcare, hol, fumoar şi sală de baie...
— Nu, zise Cross. Dar un loc de bucătărie tot trebuie.
— Gătesc afară, răspunse Moko.
— Ar fi greu pe vreme rea, rosti Briant. De asta, chiar mâine sunt de părere să punem aci maşina de gătit de pe vas.
— Maşina de gătit!... în văgăuna asta unde şi mâncăm şi dormim! spuse Doniphan, cu un vădit dezgust.
— Ei bine, îţi vom da să respiri săruri, lord Doniphan! exclamă Service, râzând cu toată gura.
— Dacă voi binevoi să le iau, ajutorule de bucătar! răspunse îngâmfat Doniphan şi încruntă din sprâncene.
— Haide, haide, interveni Gordon. Plăcut ori nu, n-avem încotro deocamdată. Unde mai pui că, în timp ce fierbe mâncarea, se încălzeşte şi peştera. Iar ca să lărgim locuinţa săpând alte încăperi în masiv, avem timp destul o iarnă întreagă, numai să se poată! Pentru început, să ne mulţumim cu ce e şi să ne aşezăm cum s-o putea mai bine.

Înainte de masă aduseră culcuşurile şi le înşirară pe nisip. Deşi înghesuite, copiii, obişnuiţi cu cabinele înguste, nu mai ziseră nimic.

Aşa trecu şi sfârşitul zilei. În mijlocul grotei aşezară masa cea mare de pe iaht, şi Garnett, împreună cu cei mici, care-i aduceau diferitele ustensile de pe bord, se însărcinară să pună tacâmurile.

Moko, pe de altă parte, care-şi luase ca ajutor pe Service, făcuse treabă bună: sub o vatră înjghebată între două pietre mari de la piciorul falezei, aprinsese un foc viu de vreascuri aduse de Webb şi Wilcox din pădure. Pe la şase seara, supa din carne uscată începu să aburească, îmbiindu-i cu mirosul ei bun. Dar asta nu era tot: vreo douăsprezece prepeliţe bine curăţate şi trase într-o frigare se rumeneau la dogoarea flăcărilor, deasupra unei tigăi în care se scurgea mustul şi unde Costar grozav şi-ar fi muiat pesmetul. În vreme ce Dole şi Iverson aveau mare grijă să învârtească frigarea, Phann urmărea toate mişcările cu un interes foarte semnificativ. Nici nu era şapte seara când se adunară toţi în unica încăpere din French-den — sufragerie şi dormitor totodată. Aduseră scaunele fără spetează, pliantele şi băncile de la postul de comandă. Serviţi când de Moko, când luându-şi singuri, copiii mâncară copios; supa fierbinte, o bucată de rasol, friptură de prepeliţă, biscuiţi în loc de pâine, apă cu un pic de rachiu şi o bucăţică de brânză cu câteva păhăruţe de vişinată ca desert îi înviorară după atâtea zile de mâncare pe sponci. Oricât de grea era situaţia, copiii zburdau, lipsiţi de griji, iar Briant era bucuros să-i ştie veseli.

Ziua fusese grea. Acum, că mâncaseră, abia aşteptau să se culce. Dar Gordon, dintr-un simţ de pietate, le spuse că s-ar cădea să meargă cu toţii la mormântul lui Frangois Baudoin, în lăcaşul căruia aveau să-şi ducă viaţa.

Noaptea se lăsase peste întreg cuprinsul lacului. Apele nu mai oglindeau nici urmă de amurg. Cotind pe după capătul falezei, copiii se opriră în faţa pământului uşor movilit, pe care se-nălţa o cruce mică de lemn.

La ora nouă, de cum se văzură în culcuşuri şi vârâţi sub pături, adormiră duşi. Numai Wilcox şi Doniphan, care erau de gardă, avură grijă întruna să pună lemne pe focul de la gura peşterii, care, încălzind şi interiorul, îndepărta şi oaspeţii nepoftiţi şi primejdioşi.

A doua zi, 9 mai, şi următoarele trei zile, descărcară cu toţii pluta. Vântul din apus, vestitor de ploi şi de zăpadă, începuse să adune ceţurile. într-adevăr, temperatura nu se mai ridica peste zero grade, iar mai la sud trebuie să se fi lăsat şi ger. Era dar mare nevoie ca să pună la adăpost în grotă tot ce s-ar fi putut altera: muniţii, provizii solide ori lichide.

În aceste zile, de multe ce erau de făcut, vânătorii nu se

îndepărtară de gospodărie. Dar fiindcă apele râului mişunau de vânat, ca şi lacul, şi bălţile de pe malul lui stâng, Moko nu duse lipsă de nimic. Becaţe, raţe şi lişiţe nu-l lăsară pe Doniphan să tânjească de dorul puştii.

Gordon însă nu vedea cu ochi buni risipa de gloanţe şi de praf de puşcă, chiar dacă aducea vânat din plin. Avea mare grijă să facă economie de muniţii. Şi le notase de altfel pe toate în carnet. Iată de ce îi atrase stăruitor atenţia lui Doniphan să tragă cu economie.

— Nu ştiu ce ne rezervă viitorul, îi spuse.

— Bine, bine, zise Doniphan, dar atunci să ne scumpim şi la conserve. Poate c-o să ne căim că ne-am privat atâta când o fi să părăsim insula...

— Să părăsim insula?! se miră Gordon. Suntem noi în stare să construim o corabie care să poată înfrunta oceanul?

— Şi de ce nu, Gordon, dacă ar fi vreun continent prin apropiere? În orice caz, eu n-am poftă să mor pe aici, cum a murit compatriotul lui Briant!

— Fie, zise Gordon. Deocamdată însă trebuie să ne obişnuim cu gândul că poate vom fi nevoiţi să trăim ani şi ani aici.

— Asta îţi seamănă, Gordon! exclamă Doniphan. Sunt sigur că ai fi încântat să înfiinţezi şi o colonie...

— Şi de ce nu, dacă nu se va putea altcum!

— Mă tem, Gordon, că de scrânteala asta n-o să vrea să asculte nimeni. Nici măcar drăguţul dumitale de Briant.

— Avem tot timpul să mai vorbim de asta, răspunse Gordon, dar, pentru că veni vorba de Briant, dă-mi voie să-ţi spun că nu te porţi frumos cu el şi nu faci bine. E un bun coleg şi a dat destule dovezi de devotament.

— Cum de nu, Gordon! exclamă Doniphan, cu tonul lui dispreţuitor de care nu se putea dezbăra. Briant are toate calităţile! Mai-mai să fie un erou!...

— Nu, Doniphan! Are şi el greşelile lui, ca noi toţi, dar felul tău de a-l privi poate să ducă la o dezbinare care ne-ar îngreuna situaţia şi mai mult. Toţi îl preţuiesc pe Briant.

— Oh, toţi!

— În orice caz cea mai mare parte din colegi. Nu înţeleg ce aveţi voi, Wilcox, Cross, Webb şi tu cu el! Ţi-o spun aşa, în treacăt, Doniphan. Tu mai gândeşte-te!

— M-am şi gândit, Gordon!

Dar lui Gordon nu-i fu greu să vadă că, ambiţios cum era, Doniphan nu va ţine seamă de eforturile lui şi era mâhnit, căci se puteau ivi neajunsuri mari în viitor.

Aşadar, descărcatul plutei a durat trei zile. Nu mai rămânea decât să demonteze bârnele şi podeaua de scânduri, care aveau să fie folosite în peşteră.

Din păcate, înăuntru nu era loc pentru întregul material şi dacă nu vor reuşi să lărgească spaţiul, vor trebui să construiască un şopron, ca să pună la adăpost baloturile.

Deocamdată, Gordon fu de părere să le îngrămădească pe toate în cotul de la capătul falezei şi să le învelească cu pânzele gudronate care serveau să acopere puntea iahtului.

La 13 ale lunii, Baxter, Briant şi Moko începură să monteze maşina de gătit, pe care o aduseseră pe tăvălugi până în grotă. O proptiră de peretele din dreapta, lângă intrare, ca să tragă mai bine. Când să pună coşul prin care avea să iasă fumul, întâmpinară unele greutăţi. Cum însă calcarul stâncii nu era prea tare, Baxter reuşi să dea o gaură prin care burlanul să fie tras afară. După-amiază, când Moko făcu focul la maşină, văzu că ardea destul de bine. Aşadar, masa caldă era asigurată şi pe vreme rea.

Săptămâna următoare, Doniphan, Wilcox, Webb şi Cross, împreună cu Garnett şi Service, putură să-şi satisfacă bucuria de a merge la vânătoare. Într-una din zile, intrară în pădurea de mesteceni şi fagi dinspre lac, la o jumătate de milă de French-den. In câteva locuri găsiră urme de lucrări făcute de mâna omului: erau gropi săpate în pământ şi acoperite cu crengi, gropi destul de adânci pentru ca animalele căzute în ele să nu mai poată ieşi. Dar după starea în care se găseau, îţi dădeai seama că trebuie să fi fost făcute de ani îndelungaţi. Într-una din ele se mai vedeau încă rămăşiţele unui animal — dar greu de spus care anume.

— În orice caz, oseminte de animal mare, spuse Wilcox, şi se lăsă uşor până-n fund, de unde aduse câteva oase albite de vreme.

— Un patruped! Uite-i oasele de la cele patru labe!

— Numai să nu fie pe aici şi animale cu cinci picioare, zise Service, atunci n-ar putea fi decât vreun berbec sau vreun viţel fenomen.

— Tot cu glumele, Service! zise Cross.

— Râsul nu e oprit, interveni Garnett.
— Ce e sigur, reluă. Doniphan, e că trebuie să fi fost un animal foarte puternic. Uite ce cap şi ce falcă plină încă de colţi! Râdă Serivce cât o vrea de viţeii şi de berbecii de bâlci, dar dacă animalul ăsta ar învia acum, nu ştiu dacă nu i-ar pieri pofta de râs!
— I-ai zis-o! exclamă Cross, gata totdeauna să-şi aplaude vărul.
— Crezi cumva, îl întrebă Webb pe Doniphan, că ar fi un carnivor?
— Fără îndoială.
— Un leu? Ori poate un tigru? întrebă Cross, care-şi cam pierdu cumpătul.
— Dacă nu un tigru sau un leu, zise Doniphan, sigur un jaguar sau un cuguar.
— Ia să luăm seama! zise Webb.
— Şi să nu ne ducem prea departe, sări Cross.
— Auzi, Phann, se-ntoarse Service către câine, sunt animale mari pe-aici!

Phann răspunse printr-un lătrat vesel, care arăta că nu-i pasă.

Şi vânătorii noştri erau gata să se înapoieze la French-den, când lui Wilcox îi veni o idee :
— Ce-ar fi, spuse, dacă am acoperi groapa din nou cu crengi verzi? Poate că se va prinde iar un animal!
— Cum vrei, Wilcox, răspunse Doniphan, cu toate că prefer să vânez un animal în libertate, decât să-l măcelăresc într-un fund de groapă.

Vorbea sportivul din el. În fond, Wilcox, pe care din totdeauna îl amuza să pună capcane, se arătă mai practic ca Doniphan şi se şi apucă de lucru. Ceilalţi îl ajutară să taie crengi din copacii din apropiere; pe cele lungi le aşezară de-a curmezişul, astfel că frunzişul ascundea cu totul deschizătura gropii. Capcană destul de banală, dar de care vânătorii din pampas se folosesc adesea cu succes.

Ca să găsească mai bine locul gropii, Wilcox însemnă drumul cu crăci până-n marginea pădurii, apoi se întoarseră din nou la French-den.

Între timp, vânătorile dădeau roade bune. Păsările de baltă erau în număr mare. În afară de dropii şi de prepeliţe „tinamu". se mai găseau nenumăraţi lăstuni cu pene pestriţe ca

de bibilici, stoluri-stoluri de porumbei de pădure şi gâşte antarctice, destul de gustoase dacă erau fierte până îşi pierdeau mirosul acela de untură de peşte. Cât despre vânatul cu blană, acesta era reprezentat de un fel de rozătoare numite „tucutucos", amintind la gust iepurele de casă, şi „maras", iepuri de câmp cenuşii-roşietici, cu coada înspicată cu negru, foarte hrănitori, „aguti" şi „pichis" din specia „tatu", mamifere cu carne delicioasă, apoi „pecari", un fel de mistreţi mici, şi „guagulis", o specie de cerbi foarte iuţi.

Doniphan reuşi să doboare câteva din animale; dar cum erau foarte iuţi, dispăreau de îndată ce simţeau primejdia, aşa că risipi mai mult praf de puşcă şi gloanţe decât făcea vânatul, fapt care-i atrase observaţii din partea lui Gordon, spre marea neplăcere şi a lui şi a prietenilor lui.

Tot într-o asemenea excursie adunară o bună provizie din două legume pe care le descoperise Briant în prima lui expediţie spre lac: ţelina sălbatică, foarte răspândită în ţinutul acela de mlaştini, şi cresonul, ai cărui lăstari tineri sunt un minunat leac împotriva scorbutului. Aceste două legume erau nelipsite de la orice masă, ca măsură de igienă.

Pe de altă parte, cum frigul nu îngheţase încă suprafaţa lacului şi a râului, prinseră păstrăvi cu undiţa şi totodată un fel de ştiucă, foarte gustoasă dacă aveai grijă să nu te îneci cu mulţimea de oscioare. Şi, în sfârşit, într-o zi, Iverson, mândru nevoie mare, veni cu un somon cât toate zilele, cu care se luptase o grămadă, mai să rupă undiţa. Aşadar, la vremea când peştii pornesc pe nu în sus, se puteau aproviziona din plin, ca să-şi facă o bogată rezervă de iarnă.

Între timp, se duseră în câteva rânduri să vadă ce mai e pe la groapa acoperită de Wilcox. Dar nici o vietate nu căzuse în capcană, cu toate că puseseră o bucată mare de carne, ca să se poată prinde un carnivor.

Şi totuşi, la 17 mai se întâmplă ceva.

În ziua aceea, Briant şi câţiva dintre ceilalţi merseră în pădurea din apropierea falezei. Voiau să vadă dacă nu cumva e rost să mai găsească vreo peşteră în stâncă prin apropiere de French-den şi să facă din ea o magazie de adăpostit materialele. Când iată că dinspre groapă se auziră nişte ţipete răguşite.

Briant pornise într-acolo, dar Doniphan îl şi ajunse, ca să nu i-o ia înainte. Ceilalţi îi urmau la câţiva paşi, cu puştile gata

de tras, în timp ce Phann o luase înainte, cu urechile ciulite şi coada băţ. Nu mai erau decât la douăzeci de paşi de groapă când ţipetele deveniră şi mai dese. În mijlocul învelişului de crengi văzură atunci un gol mare, semn că un animal căzuse înăuntru.

Ce fel de animal era, nu s-ar fi putut spune. Oricum, trebuiau să fie gata să înfrunte orice.

— Pe el, Phann! strigă Doniphan.

Câinele sări lătrând tare, dar fără semne de nelinişte. Briant şi Doniphan alergară într-acolo şi după ce se aplecară să vadă ce este, strigară :

— Veniţi! Veniţi!

— N-o fi un jaguar? întrebă Webb.

— Ori un cuguar? strigă Cross.

— Nu, răspunse Doniphan. E un animal pe două labe, un struţ!

Era într-adevăr un struţ — şi aveau de ce să se bucure că asemenea păsări alergau prin pădurile din ţinut, căci au o carne minunată, mai ales partea grasă de la piept.

Dacă însă nu mai rămânea nici o îndoială că e struţ, mărimea lui, în schimb, mai mică decât cea ştiută, capul ca de gâscă şi penele mici care-i acopereau tot trupul cu un fel de blăniţă creaţă cenuşiu-albicioasă arătau că e din specia „nandu", atât de numeroasă prin regiunile de pampas din America de Sud. Şi chiar dacă nu se putea compara cu struţul african, făcea totuşi cinste faunei ţinutului.

— Să-l prindem viu! spuse Wilcox.

— Cred şi eu! strigă Service.

— N-o să fie prea uşor, răspunse Cross.

— Al nostru e ! strigă Webb

— Să-ncercăm! propuse Briant.

Deşi puternic, animalul nu putuse scăpa din cauză că aripile nu-l ajutau să se ridice până sus, iar picioarele îi alunecau pe pereţii verticali. Wilcox trebui dar să se lase jos în groapă, cu riscul ca struţul să-l rănească, ciupindu-l cu ciocul. Cum însă îi veni în minte să-i arunce haina peste cap şi să-l înfăşoare, struţul nu mai făcu nici o mişcare de împotrivire.

Foarte uşor fu atunci să-i lege picioarele cu trei batiste înnodate cap la cap şi, opintindu-se toţi laolaltă, unii de jos, alţii de sus, îl scoaseră din groapă.

— Al nostru e! strigă Webb.

— Şi ce facem cu el? întrebă Cross.

— Foarte simplu! spuse Service, naiv şi încrezător. Îl luăm la French-den, îl domesticim şi încălecăm pe el. Las' pe mine! Fac întocmai ca Jack din „Robinson elveţianul".

Oricât de veridic părea episodul amintit de Service, mare minune ar fi fost să vezi un struţ încălecat în felul acesta. Totuşi, cum nu găsiră nimic rău într-asta, îl luară cu ei la French-den.

Când zări struţul, Gordon intră probabil un pic la grijă că o să fie încă o gură în plus de hrănit. Dar gândindu-se că-l poate hrăni doar cu frunze şi cu iarbă, îi făcu o primire bună. Pentru cei mici, însă, fu o adevărată bucurie să-l admire — nu prea de aproape totuşi, şi numai după ce-l legară cu o frânghie. Când mai auziră şi că Service avea de gând să-l dreseze ca pe un cal, îl puseră să le promită că îi va lua şi pe ei călare cu el.

— Da, dacă veţi fi cuminţi, copii! spuse Service, trecând de pe acum în ochii lor drept un erou.

— O să fim! spuse Costar.

— Cum, Costar, zise Service, ai avea tu curajul să te sui?

— La spatele tău, şi dacă te ţii bine, da.

— Dar ia adu-ţi aminte prin ce spaimă ai trecut pe spatele ţestoasei!

— Ei, nu-i tocmai aşa! Cel puţin struţul nu te bagă în apă!

— Nu, dar te duce în văzduh... zise Service. Şi cu asta amândoi copiii rămaseră pe gânduri.

Bineînţeles că după ce s-au aşezat definitiv la French-den, Gordon şi tovarăşii lui au trecut la organizarea vieţii de zi cu zi. Când vor termina cu totul instalarea, Gordon se gândea să dea fiecăruia din ei sarcini precise şi mai ales să nu-i lase pe cei mici de capul lor. Fireşte că aceştia nu aşteptau decât să ajute pe cei

mari la tot ce le sta în putinţă; dar de ce n-ar continua mai bine cursurile începute la Institutul Chairman?
— Avem cărţi cu care să putem merge mai departe, spuse Gordon, şi din câte mai ştim noi şi mai putem învăţa, e foarte firesc să-i învăţăm şi pe cei mici.
— Aşa e, spuse Briant, iar de-om ajunge vreodată ziua când să plecăm din insula asta şi să ne mai vedem cu ai noştri, cel puţin să n-avem regretul de a fi pierdut prea mult timp.

Hotărâră, aşadar, să întocmească un program şi de îndată ce vor cădea cu toţii de acord, să-l îndeplinească întocmai.

Şi într-adevăr, odată cu venirea iernii aveau să fie atâtea zile de ger şi de vifor, în care nici mari, nici mici nu vor mai ieşi din grotă — încât măcar să se aleagă cu ceva.

Deocamdată, însă, ce-i supăra mai rău ca orice era strâmtoarea acestei singure încăperi în care se îngrămădiseră. Trebuia cu orice preţ găsit vreun mijloc să lărgească peştera.

Capitolul XII

LĂRGIREA GROTEI. ZGOMOTE CIUDATE. PHANN DISPARE, PHANN REAPARE. ÎMBUNĂTĂŢIRI ADUSE PEŞTERII. VREME REA. NUME DATE. INSULA CHAIRMAN. ŞEFUL COLONIEI.

În ultimele lor recunoaşteri, tinerii vânători cercetaseră în mai multe rânduri faleza, cu gândul să găsească vreun nou intrând în stâncă. Dacă l-ar fi găsit, le-ar fi prins bine ca magazie pentru materialele rămase acum afară. Negăsind însă nimic, au fost nevoiţi să se întoarcă iar la gândul lărgirii încăperii actuale, săpând una ori mai multe cămăruţe alături de peştera lui Frangois Baudoin.

În granit ar fi fost cu neputinţă, dar în calcarul acesta, pe care-l puteai sparge cu târnăcopul ori cu ranga, lucrul n-ar fi fost prea greu. De durată nu le păsa. Abia aveau cu ce umple urâtul din zilele nesfârşite de iarnă şi totul ar putea să fie gata până-n primăvară, dacă nu se întâmplă vreo surpătură sau, şi mai de temut, vreo infiltraţie.

De altfel, nici măcar n-ar fi nevoie să folosească explozibilul. Uneltele le-ar fi de ajuns, dovadă e că au putut găuri peretele ca să scoată burlanul sobei de bucătărie. Mai mult, Baxter reuşise să lărgească, e drept destul de greu, intrarea în grotă atât cât a fost necesar ca să-i adapteze una din uşile de pe Sloughi. Apoi străpunseseră pereţii stâncii din dreapta şi stânga intrării, făcând două ferestrui înguste, mai degrabă un fel de firide, pe unde să poată pătrunde înăuntru mai mult aer şi mai multă lumină.

Între timp, cam de vreo săptămână, venise şi vremea rea. Vijelii puternice s-au abătut peste insulă şi numai orientarea peşterii înspre sud-est au ferit-o întrucâtva. Ploi răpăitoare şi viforniţe cumplite vuiau peste coama falezei. Vânătorii nu se mai încumetau să plece după vânat decât prin preajma lacului şi se mulţumeau cu raţe şi becaţe, nagâţi, cârstei, găinuşe de apă şi un fel de babiţe cu guşi sub cioc, numite porumbei albi prin ţinuturile de sud ale Pacificului.

Lacul şi râul nu erau încă prinse, dar primele geruri după viscol aveau să le îngheţe tun.

Obligaţi să stea mai tot timpul în adăpost, băieţii aveau prilejul să lărgească peştera, şi în ziua de 27 mai se şi apucară. Cu târnăcopul şi hârleţul, începură lucrul la peretele din dreapta.

— Săpând înclinat, fu de părere Briant, s-ar putea să ieşim înspre lac şi atunci am mai avea încă o intrare în grotă. Asta ar înlesni supravegherea împrejurimilor, iar dacă pe timp de vifor am rămâne troieniţi pe o parte, am ieşi pe cealaltă.

Deci, această nouă ieşire din peşteră le era întru totul

folositoare şi nu era exclus să reuşească săparea ei.

De fapt aveau de străbătut numai patruzeci sau cincizeci de picioare pentru ca să iasă pe versantul de răsărit. Ar fi fost, dar, de săpat o galerie în direcţia aceea, orientându-se cu busola şi lucrând în aşa fel încât să nu provoace surpături. Baxter se gândi chiar că ar fi bine să sape mai întâi un tunel îngust până la capăt şi apoi să-l lărgească atât cât ar fi fost necesar. Cele două încăperi din French-den ar urma deci să fie unite printr-un coridor care s-ar închide la capete şi în care s-ar putea săpa lateral două cămări fără ferestre. Fireşte că era cea mai bună soluţie, între altele pentru că puteau să cerceteze cu prudenţă masivul, oprind înaintarea la vreme, dacă s-ar fi trezit cu vreo infiltraţie neprevăzută.

Timp de trei zile, de la 27 la 30 mai, lucrul merse bine şi cu spor. Calcarul stâncii era moale de parcă să-l tai cu cuţitul, din care cauză fură nevoiţi să sprijine deschiderea, căptuşind-o cu scânduri, lucru care nu era deloc uşor. Pe măsură ce săpau, scoteau de îndată afară pietrele căzute, ca să nu încurce locul. Pentru că din cauza strâmtorii nu era de lucru pentru toţi, găseau ei ce să facă. În răstimpuri, când ploaia ori ninsoarea încetau, Gordon şi ceilalţi demontau pluta, pentru ca să poată folosi la altceva bârnele şi scândurile platformei. Apoi se duceau să vadă ce mai e cu lucrurile îngrămădite în cotul de la piciorul falezei, căci pânzele gudronate cu care erau învelite nu le apărau prea bine de viscol.

Lucrul înainta pe încetul şi cu multe dibuieli. Tunelul era săpat pe o lungime de patru-cinci picioare, când, în după-amiaza zilei de 30, se întâmplă ceva foarte neaşteptat.

Lui Briant, care lucra în fundul tunelului, chircit pe vine ca un adevărat miner, i se păru că aude un zgomot din interiorul masivului.

Se opri din lucru ca să audă mai bine. Şi în urechi îi răsună din nou acelaşi zgomot.

Cât ai clipi fu lângă Gordon şi Baxter, care erau la gura tunelului, şi le spuse întâmplarea.

— Ţi s-a părut, îi răspunse Gordon.

— Stai ici, în locul meu, Gordon, îi zise Briant, pune urechea la peretele tunelului şi ascultă.

Gordon se vârî în deschizătura îngustă, dar ieşi după câteva clipe :

— Ai dreptate. Am auzit un fel de zgomote surde, depărtate.

Baxter veni şi el să asculte.

— Ce poate să însemne asta? se miră el ieşind.

— Nu pot să-mi închipui, zise Gordon. Ar trebui să-i spunem lui Doniphan şi celorlalţi.

— Nu celor mici, adăugă Briant. S-ar speria!

Dar tocmai atunci se înapoiau cu toţii pentru masa de seară, aşa că cei mici aflară, ceea ce-i făcu să se teamă oarecum.

Doniphan, Wilcox, Webb şi Garnett intrară pe rând în tunel. Dar zgomotul încetase. Nu se mai auzea nimic, aşa că gândiră că ceilalţi se înşelaseră.

Hotărâră însă ca în nici un caz să nu înceteze lucrul şi se apucară din nou de îndată ce luară masa de seară.

Câtăva vreme nu se mai auzi nimic, când deodată, către ora 9 seara, prin pereţi răsunară clar alte zgomote surde şi prelungi. În acest timp, Phann aci intra în tunel, aci ieşea, arătându-şi colţii, cu părul zbârlit şi lătrând din răsputeri, parc-ar fi vrut să răspundă zgomotelor surde din masiv.

Copiii, din speriaţi cum erau, se înspăimântară de-a binelea. Închipuirea copiilor englezi este mereu întreţinută în familie cu poveşti specific nordice. Spirite de tot felul, ca pitici, spiriduşi, valchirii, silfe, ondile, le dau târcoale chiar din leagăn. Aşadar, Dole şi Costar, ba chiar şi Jenkins şi Iverson mureau de frică. Briant, văzând că nu-i poate linişti nicicum, îi trimise la culcare — şi chiar dacă până la urmă adormiră, prin somn li se înfăţişară numai stafii şi strigoi, arătări din altă lume care-i ameninţau din adâncimile muntelui.

Cât despre Gordon şi ceilalţi, tot se mai întrebau în şoaptă ce să fie. În câteva rânduri auziră zgomotele, iar Phann era extrem de agitat; într-un târziu, obosiţi, merseră la culcare, în afară de Briant şi de Moko, şi până la ziuă liniştea fu deplină.

A doua zi dis-de-dimineaţă au fost cu toţii în picioare. Baxter şi Doniphan se târâră până-n fundul tunelului. Nici un zgomot, iar câinele umbla de colo-colo, liniştit şi fără să mai sară pe pereţi ca în ajun.

— Hai, la lucru! spuse Briant.

— Hai, zise Baxter. Ne-om opri dacă mai auzim ceva.

— Nu cumva, îşi dădu cu părerea Doniphan, zgomotul o fi al vreunui izvor care trece vuind pe sub stâncă?

— L-am auzi şi acum, zise Wilcox. Or, acum nu se aude.
— E drept, răspunse Gordon. Să fie cumva răbufniri de vânt prin vreo crăpătură pe coama falezei?
— Să ne urcăm deasupra, zise Service, poate descoperim ce e.

Aşa şi făcură. La vreo cincizeci de paşi din jos de mal se făcea o potecuţă cotită, care urca până sus pe creasta falezei. În câteva clipe, Baxter cu doi-trei dintre ei au fost sus şi au mers de-a lungul coamei până deasupra grotei, dar în zadar. Pe întreg podişul acesta neted, acoperit cu iarbă măruntă şi deasă, nici urmă de crăpătură prin care să străbată vreun curent de aer sau vreun şuvoi de apă.

Coborâră deci fără să afle nimic mai mult despre ciudatul fenomen, iar cei mici rămaseră tot la părerea lor că locul e bântuit de iele.

Se apucară dar din nou să sape stâncă şi lucrară toată ziua. Nu mai auziră zgomotele din ajun, dar Baxter le atrase atenţia că peretele, care până ieri suna înfundat, începea acum să sune a gol. Să fi fost în direcţia aceea, la capătul tunelului lor, o altă grotă în stâncă? Şi nu cumva de acolo venea zgomotul? N-ar fi fost de mirare, ba ar fi fost chiar de dorit. Câtă muncă cruţată în lucrarea de lărgire!

E uşor de închipuit cu ce sete se apucară acum să sfredelească. Ziua aceasta a fost poate cea mai obositoare din câte au apucat. Cu toate astea n-a adus nimic nou, decât că spre seară s-au trezit că le-a dispărut câinele. De obicei, la ora meselor, Phann era nelipsit de lângă scaunul stăpânului lui; or, în seara asta, locul era gol. Îl strigară : Phann!... Dar Phann nicăieri!

Gordon ieşi în prag. Îl strigă din nou, dar... linişte deplină.

Doniphan şi Wilcox alergară, unul pe malul râului, celălalt pe ţărmul lacului... Nici urmă de câine!

Zadarnic căutară jur împrejurul grotei. Pe Phann nu l-au mai găsit.

Câinele era sigur mult mai departe, altfel nu se putea să nu fi răspuns la vocea lui Gordon. Să se fi rătăcit? Mai greu de crezut. Să-l fi sfâşiat vreo fiară? Asta mai degrabă. Numai aşa se putea explica dispariţia.

Să fi fost 9 seara. Lacul şi faleza erau cufundate în întuneric. Au trebuit să renunţe la cercetări şi să se înapoieze la French-den.

Se întoarseră foarte îngrijoraţi şi, mai mult decât atâta, adânc mâhniţi la gândul că au pierdut poate pentru totdeauna un animal atât de inteligent.

Parte din ei se aşezară pe paturi, parte în jurul mesei, dar nici unuia nu-i mai ardea să se culce. Se simţeau mai singuri, mai năpăstuiţi, mai departe de ţară şi de-ai lor.

Deodată, în mijlocul tăcerii se auziră din nou vuietele acelea surde; dar de astă dată erau urlete, urmate de strigăte de durere, şi asta dură timp de aproape un minut.

— De acolo! De acolo vine! strigă Briant, alergând prin tunel.

Toţi săriră în picioare ca şi când s-ar fi aşteptat la o apariţie.

Copiii, înmărmuriţi de frică, se vîrîră sub paturi.

Dar Briant se întoarse, spunând :

— Trebuie să fie o grotă acolo, cu intrarea pe la picioarele falezei.

— Şi în care probabil că noaptea se adăpostesc animale, zise Gordon.

— Asta e! spuse Doniphan. Mâine trebuie neapărat să căutăm locul.

În clipa aceea răsună un lătrat care, ca şi urletele, se auzea dinăuntrul stâncii.

— Să fie Phann acolo, în luptă cu vreun animal? strigă Wilcox.

Briant intră din nou prin tunel şi, lipind urechea de peretele din fund, ascultă. Nimic. Phann o fi fost sau nu acolo, dar că mai era încă o grotă care avea o ieşire afară prin vreo crăpătură ascunsă printre hăţişurile de la baza falezei — asta era sigur.

Noaptea trecu fără să se mai audă nici urlete, nici lătrături.

Dimineaţa, din zori, aceeaşi căutare zadarnică pe lângă râu, spre lac şi, ca în ajun, pe coama falezei. Oricât l-au căutat şi l-au chemat prin împrejurimi, Phann n-a mai apărut.

Briant şi Baxter, rând pe rând, se apucară de lucru, când cu ranga, când cu târnăcopul, fără încetare. În cursul dimineţii, tunelul a înaintat cu încă două picioare.

Se opreau când şi când, ciuleau urechea, dar nu mai auziră nimic.

Încetară lucrul numai câtă vreme prânziră, apoi începură din nou. Şi-au luat toate măsurile de prevedere pentru cazul

când la ultima lovitură de târnăcop, care ar sparge peretele, vreun animal s-ar năpusti asupra lor prin deschizătură. Pe cei mici îi trimiseseră pe ţărm. Cu puştile şi revolverele gata, Doniphan, Wilcox şi Webb stăteau de veghe.

Către ora două, Briant scoase un strigăt: târnăcopul străpunsese calcarul şi prin deschizătura pricinuită de surpătură văzu că se deschide o încăpere destul de largă. Se întoarse degrabă către ceilalţi, care nu mai ştiau ce să creadă. Dar nici n-apucă să deschidă gura, când din tunel simţi furişându-i-se pe lângă picioare un animal, care dădu buzna în peşteră. Era Phann! însuşi Phann, care alergă mai întâi la găleata cu apă şi începu să bea cu lăcomie, apoi, dând din coadă, plin de bucurie, prinse a sări în jurul lui Gordon. N-aveau aşadar de ce se teme.

Briant luă atunci un felinar şi intră prin tunel, urmat de Gordon, Doniphan, Wilcox, Baxter şi Moko. Trecând prin spărtura peretelui, intrară într-o grotă întunecoasă în care pe nicăieri nu pătrundea vreo lumină din afară.

Era într-adevăr o peşteră la fel de largă şi de înaltă ca şi French-den, dar mult mai adâncă, cu o suprafaţă de cincizeci de iarzi pătraţi şi pe jos cu un strat gros de nisip foarte mărunt.

Cum grota părea că nu are nici o ieşire în afară, era de aşteptat ca aerul să lipsească. Flacăra felinarului ardea însă foarte bine: însemna dar că pe undeva tot pătrundea aer. Altfel pe unde ar fi intrat Phann?

În clipa aceea, Wilcox se împiedică de un trup ţeapăn şi rece.

Briant apropie felinarul.

— E un cadavru de şacal, exclamă Baxter.

— Da, un şacal pe care pesemne că 1-a gîtuit viteazul nostru Phann! răspunse Briant.

— Asta era aşadar explicaţia, zise Gordon.

Dar dacă unul sau mai mulţi şacali îşi găsiseră adăpost acolo, pe unde intraseră? Trebuiau numaidecât să descopere.

Ieşind din French-den, Briant merse de-a lungul falezei, de partea lacului, strigând din afară, iar ceilalţi răspunzând dinăuntru. În felul acesta descoperiră o crăpătură îngustă printre hăţişuri, chiar la nivelul solului, prin care se furişau şacalii. Dar după cum îşi dădură seama, de când îl pierduseră pe Phann se întâmplase o mică surpătură care închisese intrarea.

Acum îşi explicau şi urletele şacalilor, şi lătrăturile

câinelui, care timp de douăzeci şi patru de ore n-a mai putut ieşi de acolo.

Ce bucurie pe toţi! Nu numai că-l regăsiseră pe Phann, dar câtă muncă cruţată! Acolo, lângă ei, „de-a gata", cum zicea Dole, se găsea o vastă deschizătură în stâncă, de care Baudoin nici nu visase. Dacă lărgeau crăpătura, aveau încă o intrare deschisă către lac. Câtă înlesnire pentru treburile lor de fiecare zi! Se adunară cu toţii în peştera cea nouă şi nu mai conteniră cu uralele, la care Phann se asocia prin lătrături.

Acum lucrau cu sete la lărgirea tunelului, ca să-l transforme într-un coridor comod. Celei de-a doua peşteri îi dădură numele de „hol", nume care se potrivea dimensiunilor. Şi până la săparea celor două cămări pe laturile coridorului, transportară în hol toate materialele. În el aveau să-şi facă dormitorul şi sala de lucru, iar întâia încăpere o păstrau ca bucătărie, oficiu şi sufragerie. Şi pentru că acolo se gândeau să depoziteze proviziile, o denumiră „store-room"[4] — şi aşa rămase.

Mutară mai întâi culcuşurile, rânduindu-le simetric pe nisipul din hol, unde aveau loc destul. Apoi aşezară mobilierul iahtului: divane, fotolii, mese, dulapuri etc. Şi mai ales instalară sobele din cabinele şi salonul iahtului, aşa fel încât să încălzească bine o încăpere atât de mare.

Lărgiră, în acelaşi timp, intrarea dinspre lac, pe măsura uneia din uşile schoonerului, treabă la care Baxter munci din greu. De o aparte şi de alta a uşii săpară în perete două deschizături, prin care lumina zilei pătrundea în hol; iar seara, îl luminau cu un felinar atârnat de sus.

Amenajările acestea le luară vreo cincisprezece zile. Era şi timpul să fie gata, căci, după zilele însorite, vremea se strică brusc. Gerul poate că nu era prea mare, în schimb furtunile deveniră aşa de violente, că nu mai era chip să iasă cineva afară din grotă.

Vântul sufla cu atâta putere, încât, cu tot adăpostul falezei, ridica apele lacului în talazuri ca ale mării. Valurile se rostogoleau turbate şi e sigur că nici o corabie, nici o şalupă de pescuit, nici o pirogă de indigeni n-ar fi scăpat de pieire. A fost nevoie să suie iola pe ţărm, altfel furia apelor ar fi smuls-o. În câteva rânduri, apele râului, luate în răspăr şi întoarse împotriva

---

4 Store-room — în limba engleză, cameră de provizii, depozit.

curentului, se ridicară peste mal, ameninţând să ajungă până la piciorul falezei. Din fericire, nici depozitul, nici holul nu erau direct în bătaia ploii, fiindcă vântul sufla din vest. Sobele şi plita de bucătărie, înfundate cu vreascuri aduse din vreme şi din belşug, gemeau de flăcări şi trăgeau destul de bine.

Piesele rămase din iaht şi-au găsit la vreme un adăpost bun. Merindele nu mai aveau de suferit de pe urma furtunilor. Gordon şi toţi ceilalţi, siliţi de vremea rea să stea închişi, avură prilejul de a se instala mai în voie. Au lărgit tunelul, transformându-l în coridor. Au săpat cele două pivnicioare în adâncime, dintre care una avea chiar o uşă încuiată, păstrată anume pentru muniţii, ca să fie ferită de vreo explozie.

În sfârşit, pentru vânat, chiar dacă nu se încumetau să meargă mai departe, păsările de baltă le asigurau strictul necesar, cu toate că îşi mai păstrau un gust mlăştinos, oricât s-ar fi trudit Moko, fapt care dădea loc la proteste şi la tot felul de strâmbături. Bineînţeles că au amenajat un loc în depozit şi pentru struţul „nandu" — până când să-i facă şi lui un adăpost afară.

Atunci Gordon se gândi că ar fi bine să întocmească un program pe care să-l respecte întocmai, de îndată ce-l vor fi adoptat. Partea materială odată asigurată, trebuiau să se îngrijească de învăţătură. Cine putea şti cât avea să dureze şederea lor pe insulă! Atunci când ar fi să plece, ce mulţumire să ştii că timpul n-a fost pierdut!

Cu cărţile din biblioteca iahtului, oare cei mari nu şi-ar putea lărgi bagajul de cunoştinţe, ocupându-se în acelaşi timp şi de instruirea celor mici? Muncă rodnică şi care avea să le umple atât de plăcut zilele lungi de iarnă!

Între timp, înainte chiar ca programul să fie înjghebat, mai puseră la cale altceva, şi iată în ce împrejurare.

În seara de 10 iunie, după masa de seară, cum stăteau toţi în hol în jurul sobelor care duduiau, vorbiră între altele că ar fi bine să găsească denumiri pentru principalele puncte geografice ale insulei.

— Ar fi şi folositor, şi practic, spuse Briant.

— Ah, nume! exclamă Iverson. Să alegem nume frumoase!

— Cum au făcut adevăraţii Robinsoni, sau chiar şi cei imaginari, zise Webb.

— De fapt, dragii mei, zise Gordon, asta şi suntem noi!

— Un pension de Robinsoni! exclamă Service.
— De altfel, zise Gordon, dând un nume golfului, mărilor, pădurilor, lacului, falezei, mlaştinilor, capurilor, ne vine şi nouă mai uşor să ne orientăm.

Cu câtă bucurie primiră propunerea, şi acum care mai de care se întreceau ce numiri mai bune să găsească.
— Pentru început, avem Sloughi-bay, golful unde a eşuat schoonerul, spuse Doniphan, şi s-ar cădea să-i păstrăm numele.
— Desigur, încuviinţă Cross.
— Şi tot aşa păstrăm peşterii numele de French-den, peştera francezului, în amintirea naufragiatului căruia i-am luat locul!

Nimeni nu se opuse, nici chiar Doniphan, cu toate că propunerea venea de la Briant.
— Şi acum, întrebă Wilcox, ce nume-i punem râului care se varsă în Sloughi-bay?
— Râul Zeelanda, propuse Baxter, ca să ne amintească de ţara noastră.
— Da! Da! spuseră toţi într-un glas.
— Dar lacului? întrebă Garnett.
— Dacă râului i-am dat numele Zeelandei noastre, zise Doniphan, lacul să ne amintească de familiile noastre şi să-i zicem Family-lake (lacul familiei) — ceea ce primiră cu aclamaţii.

Toţi erau într-un gând şi cu aceeaşi însufleţire dădură falezei numele de Auckland-hill (înălţimea Auckland). Cât despre capul falezei, promontoriul din vârful căruia Briant crezuse că vede oceanul spre est, l-au denumit False Sea-point (capul presupusei mări).

Urmară rând pe rând alte denumiri. Astfel botezară Traps-woods (pădurea capcanelor) partea de pădure unde au descoperit capcanele, Bog-woods (pădurea mlaştinii), cealaltă pădure, situată între Sloughi-bay şi faleză, South-moors (mlaştinile din sud), ţinutul mlăştinos din partea de sud a insulei, Dike-creek (pârâul digului), râuleţului traversat de puntea pietruită, Wreck-coast (coasta naufragiatului), coasta insulei pe care a naufragiat iahtul, în fine Sport-terrace (terasa de sport), porţiunea dintre râu şi lac care forma în faţa holului un fel de peluză destinată în viitor exerciţiilor prevăzute de program.

Rămânea ca celelalte puncte de pe insulă să primească

noi denumiri, pe măsură ce locurile vor fi cunoscute şi noi peripeţii s-or petrece în ele.

Şi totuşi, unor promontorii, trecute pe harta lui Frangois Baudoin, le trebuia un nume. Hotărâră aşadar ca la nordul insulei să fie Capul Nord, iar în punctul cel mai sudic — Capul Sud şi în unanimitate dădură celor trei capuri ce înaintau în ocean numele de Capul Francez, Capul Englez şi Capul American, în cinstea celor trei naţiuni: franceză, engleză şi americană, reprezentate în mica lor colonie.

Da, colonie! Acesta era cuvântul şi-l adoptară, căci aşezarea lor nu mai avea un caracter de provizorat şi aceasta, fireşte, datorită iniţiativei Iui Gordon, care se preocupase mai mult de a organiza o viaţă în ţinutul acesta nou decât de a căuta cum să plece de acolo. Tinerii nu mai erau acum naufragiaţii de pe Sloughi, ci coloniştii insulei.

Dar ai cărei insule? Trebuia neapărat botezată insula.

— Staţi! Staţi! Vă spun eu ce nume să-i dăm! exclamă Costar.

— Tu! Tocmai tu? răspunse Doniphan.

— Are haz Costar! zise Garnett.

— Fără îndoială că o să-i spună Insula Bebe, zise Service.

— Hai-hai! Nu-l luaţi în râs, interveni Briant. Să vedem şi părerea lui.

Copilul, buimăcit, tăcea.

— Spune, Costar! îl încurajă Briant. sunt sigur că ai o idee bună.

— Ei bine, zise Costar, mă gândeam că dacă suntem elevii Institutului Chairman, se cade ca insulei să-i zicem insula Chairman.

Şi într-adevăr, nu s-ar fi putut găsi ceva mai bun. Toţi primiră propunerea cu aplauze, lucru ce-l făcu pe Costar să se simtă foarte mândru.

Insula Chairman! într-adevăr, acest nume are o rezonanţă geografică şi ar putea să ocupe cu toată cinstea un loc într-un atlas, în viitor.

Şedinţa se termină şi, mulţumiţi, se pregăteau să meargă la culcare, când Briant luă din nou cuvântul :

— Prieteni, le zise, acum că am dat un nume insulei, nu s-ar cădea să alegem un şef ca s-o guverneze?

— Un şef? sări Doniphan.

— Da, gândesc că toate ar merge mai bine, zise Briant, dacă unul din noi ar avea autoritate asupra celorlalţi. Dacă se

obişnuieşte astfel pentru o ţară, de ce n-ar fi tot aşa şi pentru insula Chairman?
— Da! Da! Un şef! Să numim un şef! strigară mari şi mici.
— Să numim un şef, zise Doniphan, dar numai pe un interval limitat de timp, un an, bunăoară!
— Şi cu dreptul de a fi reales, adăugă Briant.
— Perfect, pe cine numim? întrebă Doniphan, cu un tremur în glas.

Invidios, simţeai cum îl roade teama că de nu-l vor alege pe el, îl vor alege pe Briant. Dar se linişti degrabă.
— Pe cine? răspunse Briant. Fireşte că pe cel mai mare dintre noi: pe Gordon!
— Da! Da! Trăiască Gordon!

Gordon voi mai întâi să refuze cinstirea asta unanimă, dat fiind că el urmărea mai mult să organizeze decât să comande, dar gândindu-se la câte neînţelegeri se puteau ivi în viitor din ciocnirea de caractere la vârsta aceasta când copiii devin bărbaţi, îşi zise că autoritatea lui le va prinde bine.

Şi iată acum Gordon fu ales şef al micii colonii de pe insula Chairman!

Capitolul XIII

PROGRAMUL DE STUDII. PRĂZNUIREA DUMINICII. BULGĂRI DE ZĂPADĂ. DONIPHAN ŞI BRIANT. GERURI MARI. PROBLEMA LEMNELOR DE FOC. EXCURSIE LA TRAPS-WOODS. EXCURSIE LA SLOUGHI-BAY. FOCI ŞI PINGUINI. O PEDEPSIRE ÎN PUBLIC.

Odată cu venirea lunii mai, iarna puse stăpânire pe tot cuprinsul insulei Chairman. Cât avea să dureze oare? Cinci luni pe puţin, dacă insula se găsea pe o latitudine mai ridicată decât Noua Zeelandă. Gordon îşi luase toate măsurile ca să facă faţă cumplitelor asprimi ale unei ierni lungi.

În orice caz, iată ce-şi notase tânărul american printre

observaţiile meteorologice: iarna abia a început odată cu luna mai, adică două luni înaintea lui iulie din zona boreală, care corespunde lui ianuarie din zona australă. Se putea dar deduce că va sfârşi cu două luni în urmă, aşadar către mijlocul lui septembrie. Totuşi, la perioada aceasta atât de lungă se mai adaugă şi furtunile atât de dese la vremea echinocţiului. Probabil deci că micii colonişti aveau să stea închişi în grotă până la începutul lui octombrie, fără putinţa de a face vreun drum mai lung prin insulă.

Pentru ca viaţa din interior să nu sufere, Gordon întocmi un program de ocupaţii zilnice. Bineînţeles, fagismul care se practica în Institutul Chairman nu-şi avea nicidecum locul pe insulă. Dimpotrivă, ceea ce urmărea Gordon era să-i obişnuiască pe tinerii săi colegi cu gândul că erau aproape oameni formaţi şi, în consecinţă, să-i facă să se poarte ca atare.

Aşadar, nici vorbă de fagism la French-den, nici vorbă deci ca cei mici să-i servească pe cei mari. Dar toate celelalte tradiţii aveau să fie respectate.

Fireşte că programul, vrând-nevrând, părtinea mai mult pe cei mici decât pe cei mari, căci biblioteca din French-den neavând, în afara cărţilor de călătorie, decât un număr restrâns de cărţi ştiinţifice, cei mari nu-şi puteau continua studiile decât într-o mică măsură. Drept e că greutăţile exilului de acum, lupta pentru procurarea celor de trebuinţă, nevoia ca la fiecare pas să-şi exercite judecata şi să recurgă la imaginaţie în împrejurări atât de felurite — toate astea îi formau şi îi căleau pentru viaţă. Şi, bineînţeles, odată cu sarcina să-i educe pe cei mici, le revenea şi sarcina să-i instruiască.

Totuşi, departe de a-i surmena cu o muncă mai presus de vârsta lor, căutau toate prilejurile ca să le dezvolte trupul deopotrivă cu intelectul şi, ori de câte ori nu era prea frig, îi scoteau, bine îmbrăcaţi, afară, în aer liber, să alerge şi chiar să facă diferite treburi, după putinţa fiecăruia.

De fapt, programul a fost întocmit tocmai pe principiile :

„Ori de câte ori un lucru te înspăimântă, fă-l!"

„Nu pierde niciodată prilejul de a face un efort, dacă-ţi stă în putinţă."

„Nu te da în lături de la nici o osteneală, căci nici una nu e fără folos."

Punând în practică aceste precepte, trupul se fortifică,

sufletul de asemenea.

Iată dar programul stabilit, după aprobarea lui de către mica colonie :

Două ore în fiecare dimineaţă şi două ore în fiecare seară, lucru în comun în hol. Rând pe rând, Briant, Doniphan, Cross şi Baxter, din categoria a cincea, şi Wilcox şi Webb, dintr-a patra, vor ţine cursuri pentru colegii din categoriile a treia, a doua şi întâia. Le vor preda matematică, geografie, istorie, folosindu-se de cele câteva cărţi din bibliotecă şi de cele învăţate mai înainte. Bun prilej şi pentru ei ca să nu uite ce-au învăţat. Apoi, de două ori pe săptămână — duminica şi joia — vor ţine o conferinţă cu un subiect fie ştiinţific, fie istoric sau chiar de actualitate, cu privire la întâmplările zilnice. Cei mari îşi vor spune pe rând părerea, iar discuţia îi va instrui şi amuza în acelaşi timp.

Ca şef de colonie, Gordon va veghea ca programul să fie aplicat întocmai, fără schimbări nejustificate. Şi mai luară încă o măsură, în privinţa orientării în timp: aveau calendarul iahtului, dar trebuia ştearsă din el fiecare zi trecută. Aveau ceasornicele de bord, dar trebuiau întoarse la vreme. La doi dintre cei mari le reveni însărcinarea aceasta — Wilcox pentru cearsornice, iar Baxter pentru calendar — şi se puteau bizui pe ei. Grija de barometru şi de termometru fu dată în seama lui Webb, care avea să le anunţe schimbarea timpului. Hotărâră, de asemenea, să ţină un jurnal cu tot ce se petrecuse până la zi şi cu ce se va petrece în viitor, în timpul şederii lor pe insula Chairman. Baxter se oferi să-l scrie el şi, datorită lui, „Jurnalul din French-den" avea să fie ţinut până în cele mai mici amănunte.

Una dintre griji şi care nu suferea amânare era spălatul rufelor. Noroc că săpunul nu lipsea şi, doamne! ce se puteau murdări cei mici, oricât i-ar fi ţinut de scurt Gordon, când se jucau pe terasa de sport sau când se bălăceau la pescuit prin apa râului. De câte ori nu i-a dojenit şi nu i-a ameninţat cu pedeapsa!

La treaba asta, Moko era foarte priceput. Dar el singur n-ar fi scos-o la capăt şi, oricât le-ar fi displăcut, cei mari au fost nevoiţi să dea o mână de ajutor, dacă voiau rufe curate.

A doua zi, tocmai era duminică — şi e ştiut cu câtă stricteţe e respectată duminica în Anglia şi în America. Oraşe, cătune şi sate sunt parcă moarte: interzisă orice distracţie, orice

voioşie. Nu numai că trebuie să te plictiseşti, dar să se şi vadă că te plictiseşti. De la copii până la oameni în toată firea! Tradiţie! Tradiţie! Cu asta te omora.

Pe insula Chairman, mica colonie fu scutită de atâta rigoare, ba chiar în duminica aceea copiii se plimbară pe marginea lacului. Dar pentru că gerul era mare, după două ore de mers şi de întreceri la fugă pe terasa de sport, fură foarte bucuroşi să găsească holul bine încălzit şi o mâncare caldă preparată cu pricepere de maestrul bucătar din French-den.

Seara se termină cu un concert în care acordeonul lui Garnett ţinu loc de orchestră, în vreme ce ceilalţi cântau mai mult sau mai puţin fals, dar cu multă convingere. Singurul care avea o voce destul de frumoasă era Jacques, dar neînţeles şi ciudat cum devenise de câtva timp, nu mai lua parte la bucuria celorlalţi şi zadarnic îl rugară toţi să cânte ca altădată cântecele copilăreşti pe care le interpreta cu atâta dărnicie la Institutul Chairman.

Duminica aceea, începută cu o cuvântare a „venerabilului Gordon", cum îl numea Service, se termină pe la zece seara, când toţi dormeau pe rupte sub paza lui Phann, pe care te puteai bizui în caz de primejdie.

Cât ţinu luna iunie, gerul merse crescând. Webb constată că barometrul rămânea în general la peste 27 de degete, în timp ce termometrul era la 10 — 12° sub zero.

De îndată ce vântul, care sufla din miazăzi, se întorcea înspre apus, se mai încălzea şi o zăpadă groasă acoperea întreg cuprinsul. Bucuria copiilor, căci atunci începeau câte o bătaie cu bulgări de zăpadă mai îndesaţi, cum obişnuiau în Anglia. Să fi văzut atunci cucuie! Şi cine a fost mai lovit, tocmai Jacques, care nici măcar nu se juca cu ei, ci doar se uita. Un bulgăre pe care Cross îl aruncă cu putere, deşi nu înspre el, îl lovi atât de tare, încât, fără voie, acestuia îi scăpă un strigăt de durere.

— N-am făcut-o înadins! spuse Cross, răspuns obişnuit al celor neîndemânatici.

— Te cred! răspunse Briant, atras de ţipătul fratelui său. Dar de ce să azvârli atât de tare?

— Dar şi Jacques de ce stă în drum dacă nu se joacă? zise Cross.

— Atâta vorbărie pentru un cucui! se amestecă Doniphan.

— Fie! Nu-i nimic grav, spuse Briant, simţind că Doniphan caută ceartă, dar eu îl rog pe Cross să înceteze.

— Să înceteze ce? spuse dispreţuitor Doniphan. Când îţi spune că n-a fost înadins!
— De ce te amesteci, Doniphan? zise Briant. Asta mă priveşte pe mine şi pe Cross.
— Ba mă priveşte şi pe mine, Briant, dacă o iei pe tonul ăsta.
— Îţi stau la dispoziţie cum vrei şi când vrei, spuse Briant, cu braţele încrucişate.
— Acum! exclamă Doniphan.

Chiar atunci pică Gordon, tocmai la timp ca să împiedice o încăierare şi îl mustră pe Doniphan, care trebui să se supună şi se întoarse bombănind la French-den. Dar era de aştepfa că aveau să se încaiere la primul prilej.

Şi ninse, ninse întruna timp de două zile. Ca să-i amuze pe cei mici, Service şi Garnett făcură un om uriaş de zăpadă, cu un cap mare, un nas cât toate zilele şi o gură cât o şură — un adevărat căpcăun. Şi trebuie spus că dacă, atâta vreme cât era ziuă, Dole şi Costar se încumetau să arunce în el cu bulgări, cum se lăsa noaptea şi întunericul îl făcea să pară mai înalt şi mai fioros, se uitau la el cu ochii măriţi de spaimă.
— Uite la ei, fricoşii! strigau atunci Iverson şi Jenkins, care făceau pe grozavii, dar aproape că tremurau şi ei.

Către sfârşitul lui iunie, nu mai avură nici atâta bucurie. Nu se mai putea merge prin zăpadă troienită şi groasă de trei-patru picioare. Dacă te depărtai la câteva sute de paşi de French-den, erai în pericol să nu te mai poţi întoarce.

Au stat aşadar toţi zăvorâţi timp de cincisprezece zile — până la 9 iulie. În schimb, studiile n-au avut de suferit, ba dimpotrivă. Programul zilei a fost îndeplinit întocmai. Conferinţele s-au ţinut în zilele hotărâte şi au fost ascultate cu multă plăcere; şi nu e de mirare că Doniphan, cu talentul lui de orator şi mulţimea de cunoştinţe, era întâiul. Dar de ce se arăta atât de mândru? Îngâmfarea asta îi întuneca toate calităţile.

Deşi recreaţiile şi le petreceau în hol, sănătatea copiilor n-a avut nimic de suferit datorită aerisirii care se făcea dintr-o cameră într-alta prin coridor. Igiena de altfel n-a fost nicidecum dată uitării. Dacă vreun copil s-ar fi îmbolnăvit, cine i-ar fi dat îngrijirile necesare? Aşa, din fericire, au scăpat cu ceva guturaiuri sau vreo durere în gât, repede curarisită cu odihnă la pat şi băuturi calde.

Tot atunci trebuiră să soluţioneze şi o altă problemă. De

obicei, apa întrebuinţată la French-den era luată din râu la vremea refluxului, ca să nu fie sălcie. Când însă suprafaţa râului va fi complet îngheţată, nu vor mai putea lua apa în felul acesta. Gordon se sfătui aşadar cu Baxter, „inginerul" coloniei, cum să procedeze. Baxter, după multă chibzuială, propuse să sape un şanţ la câteva picioare adâncime sub mal, ca să nu îngheţe conducta care va aduce apa din râu în încăperea depozitului. Lucru greu, şi Baxter n-ar fi putut s-o scoată la capăt dacă n-ar fi avut una din ţevile de plumb de la instalaţiile de pe Sloughi. După multe încercări, în sfârşit apa fu adusă în interiorul depozitului. Cât despre luminat, ulei pentru lămpi şi felinar mai aveau, dar de îndată ce-o trece iarna, era nevoie să se mai aprovizioneze, ori măcar să fabrice ceva opaiţe din grăsimile pe care Moko le punea deoparte.

În timpul acesta, aprovizionarea coloniei le dădea destulă bătaie de cap, căci şi vânătoarea, şi pescuitul erau mai slabe ca înainte. Fireşte că animale flămânzite se abăteau pe lângă French-den. Dar erau doar şacali, pe care Doniphan şi Cross îi alungau cu focuri de armă. Odată însă au venit în haită de vreo douăzeci şi au trebuit să baricadeze zdravăn uşile de la hol şi de la depozit. O invazie a acestor carnivore înrăite de foame ar fi fost primejdioasă, dar cum Phann i-a semnalat la vreme, n-au ajuns să forţeze intrarea de la French-den.

În asemenea condiţii, Moko s-a văzut nevoit să atace ceva din proviziile iahtului, măcar că trebuiau cruţate. Gordon se-nvoia tare greu şi vedea cu durere cum se lungeşte pe carnetul lui lista de ieşire din depozit, pe când cea de intrare stătea pe loc. Totuşi, cum aveau un stoc destul de mare de raţe şi de dropii ermetic închise în butoaie după ce fuseseră fierte pe jumătate, Moko prepara mâncare din ele şi din somonii ţinuţi la saramură. Dar să nu uităm că French-den avea cincisprezece guri de hrănit!

Şi totuşi nu se poate spune că peste iarnă n-au avut şi carne proaspătă. Wilcox, foarte priceput în mânuirea uneltelor de vânătoare, pusese capcane pe mal. Erau simple curse fixate într-o parte prin bucăţi de lemn în formă de 4 şi în care uneori se prindea ceva vânat mărunt.

Cu ajutorul celorlalţi, Wilcox întinse şi plase pe malul râului, folosindu-se de plasele de pescuit ale iahtului, suspendându-le pe prăjini înalte. În ochiurile acestor lungi pânze

de păianjen, păsările din mlaştinile din miazăzi cădeau în număr mare când treceau de pe un mal pe celălalt. Dacă multe din ele izbuteau totuşi să scape din ochiurile prea mici pentru un asemenea vânat, erau şi zile în care prindeau atât cât să le ajungă la dejun şi seara.

Unul care le-a dat de furcă cu hrana a fost „nandu"-ul — struţul. Mai întâi trebuie spus cinstit că domesticirea lui nu făcea nici un progres, oricât se lăuda cu asta Service, care primise sarcina să se ocupe de el.

— Să vezi ce mai armăsar fac eu din el! spunea întruna, măcar că nu prea ştia nici el cum o să-l încalece.

Deocamdată, „nandu"-ul nefiind carnivor, Service era nevoit să plece după provizia zilnică de ierburi şi de rădăcini îngropate la două-trei picioare sub zăpadă. Dar ce n-ar fi făcut pentru favoritul lui? Dacă totuşi struţul a slăbit în iarna asta nesfârşită, de vină n-a fost bietul Service, care tot trăgea nădejde că pune grăsimea la loc în primăvară.

La 9 iulie, dis-de-dimineaţă, de cum trecu pragul peşterii, Briant îşi dădu seama că vântul îşi schimbase direcţia şi acum bătea dinspre sud.

Gerul devenise atât de pătrunzător, încât Briant se înapoie degrabă să-l înştiinţeze pe Gordon.

— Era de aşteptat, spuse Gordon, şi nu m-aş mira să mai avem câteva luni de iarnă grea.

— Asta înseamnă că iahtul a fost dus de curent mult mai la sud decât am fi gândit.

— De bună seamă, zise Gordon, cu toate astea, în atlasul nostru nu e trecută nici o insulă în preajma drumului antarctic.

— Nu pot să-mi explic, Gordon, şi, crede-mă, nu ştiu încotro am porni dacă ar fi să părăsim insula.

— Să părăsim insula? se miră Gordon. Tu mai speri aşa ceva, Briant?

— Sper întruna, Gordon. Dac-am putea construi o corabie care să reziste cât de cât oceanului, n-aş mai sta o clipă pe gânduri să plec în cercetare.

— Bine! Bine! zise Gordon. Nu e nici o grabă. Stai întâi să organizăm colonia!

— Hei, dragul meu Gordon, oftă Briant, tu uiţi că acolo avem familii!

— Fireşte, fireşte, Briant! Oricum, nu suntem nici aici prea de

plâns. Merge! Aş putea zice că nu ne lipseşte nimic.
— Ba încă multe, Gordon, zise Briant, bucuros să schimbe conversaţia. De pildă, iată că lemnele sunt pe sfârşite.
— Da, dar nu s-au isprăvit pădurile din insulă!
— Nu, Gordon, dar trebuie să înnoim cât mai degrabă provizia de lemne, până nu se termină.
— Chiar astăzi, răspunse Gordon. Să vedem ce zice termometrul!

Termometrul pus în depozit nu trecea de 5° deasupra lui zero, măcar că soba duduia. când îl aplică însă pe peretele exterior, scăzu deodată la 17° sub zero.

Era un ger năprasnic şi care avea să se înăsprească şi mai mult, de va fi senin şi uscat timp de câteva săptămâni. Şi aşa, cu toate că cele două sobe din hol şi soba din bucătărie pocneau, în grotă frigul creştea simţitor.

Pe la nouă dimineaţa, după micul dejun, hotărâră să meargă toţi la Traps-woods — pădurea capcanelor — ca să aducă un transport de lemne.

Câtă vreme nu e vânt, oricât de mare ar fi gerul, îl suporţi. Când însă vântul suflă aprig şi parcă te taie la obraz şi la mâini, atunci e groaznic. Din fericire, în ziua aceea vântul era foarte slab şi cerul ca lacrima, iar aerul era de gheaţă.

Aşa se face că zăpada moale din ajun, în care te afundai până la brâu, se întărise într-atât, încât piciorul mergea ca pe o podişcă de fier. Păstrând echilibrul ca să nu aluneci, puteai merge ca pe gheaţa lacului şi a râului, prinse în întregime. Cu rachete de lemn în picioare, cum poartă indigenii din regiunile polare, sau chiar cu o sanie trasă de câini sau de reni, ar fi putut străbate lacul pe toată întinderea, de la sud la nord, doar în câteva ore.

Deocamdată însă n-aveau nevoie de o asemenea expediţie. Să meargă până la pădurea cea mai apropiată şi să-şi facă provizie de lemne — asta era de neapărată trebuinţă.

Dar ca să cari până la French-den cantitatea de lemne necesară, era o muncă istovitoare, căci trebuiau să le ducă ori în braţe, ori în spate.

Cum ar fi luat prea mult timp ca să-şi clădească singuri vreun vehicul de transport din scândurile iahtului, Moko avu o idee pe care toţi se grăbiră s-o pună în practică. Ce-ar fi să răstoarne cu picioarele în sus masa aceea mare şi solidă din

cămară, de douăsprezece picioare lungime pe patru lăţime, s-o umple cu lemne şi s-o tragă peste stratul neted de zăpadă îngheţată? Fireşte că era minunat; şi aşa şi făcură. Patru băieţi dintre cei mari se înhămară la ea cu frânghii şi plecară de la opt dimineaţa înspre Traps-woods.

Cei mici, cu nasul roşu şi obrajii arşi de ger, fugeau înainte ca nişte căţei, cu Phann care le dădea exemplu. Uneori se urcau pe masă, certându-se de zor, iac-aşa, numai pentru prilejul să cadă, dar nici prea de sus. Cum răsunau de limpede glasurile acelea argintii în aerul îngheţat şi uscat! Era o plăcere să-i vezi pe toţi atât de voioşi şi de îmbujoraţi!

Între faleza Auckiand şi lacul Family se desfăşura, cât vedeai cu ochii, o întindere albă. Pădurea deasă, cu copacii plini de chiciură şi crengile cu ţurţuri scânteietori, se profila în depărtare ca un decor feeric. Pe deasupra lacului, stoluri de păsări zburau până la marginea falezei. Doniphan şi Cross nu uitaseră să-şi ia puştile. Prevederea avea să le prindă bine, căci văzură urme suspecte de animale care nu erau nici şacali, nici cuguari şi nici jaguari.

— Or fi urme de pisici sălbatice, numite „paperos", spuse Gordon, şi care sunt foarte primejdioase.

— Cum, dacă sunt doar pisici! râse Costar şi dădu din umeri.

— Ei, şi tigrii sunt tot pisici, îi zise Jenkins.

— Adevărat, Service, întrebă Costar, că sunt şi pisici rele?

— Da, da, adevărat, zise Service, şi-i înghit pe copii ca pe nişte şoricei.

Costar rămase pe gânduri.

Străbătură în grabă jumătatea de mila dintre French-den şi Traps-woods, iar micii pădurari se puseră pe lucru. Doborau cu topoarele numai copaci ceva mai groşi, pe care-i curăţau apoi de crengi. N-aveau ce face cu beţe subţiri, care se treceau repede. Lor le trebuiau butuci, care să menţină focul în cuptor şi în sobe. Cu toate că o încărcară din plin, masa-sanie aluneca totuşi atât de bine şi ei trăgeau cu atâta voie bună, încât până-n prânz făcură două transporturi.

După dejun porniră iar şi nu lăsară lucrul decât pe la patru, când începu să însereze. Erau obosiţi rău şi pentru că nu aveau de ce să se istovească, Gordon amână transportul pe a doua zi; şi când dădea Gordon un ordin, trebuia să asculţi!

De altfel, de cum se înapoiară la French-den, tăiară

lemnele în butuci, pe care îi sparseră şi-i aşezară, treabă care dură până la ora de culcare.

Timp de şase zile cărară fără încetare şi se asigurară de lemne pe câteva săptămâni. Bineînţeles că atâta cantitate n-avea loc în depozit, dar putea foarte bine să stea şi afară, la piciorul falezei.

La 15 iulie, după calendar, cădea sfântul Swithin, şi în Anglia sfântul Swithin are cam aceeaşi însemnătate ca sfântul Medard în Franţa.

— Care va să zică, spuse Briant, dacă plouă astăzi, o să plouă patruzeci de zile în şir!

— Ei şi? zise Service. Nouă ce ne pasă? Şi aşa e iarnă şi urât. Ei, dacă era vară...

Şi într-adevăr, oamenilor din emisfera australă puţin le pasă de influenţa sfântului Medard sau a sfântului Swithin, care sunt sfinţi de iarnă din ţări de la antipod.

Între timp, ploaia încetă, vântul îşi schimbă din nou direcţia, suflând dinspre sud-est, şi odată cu el începură din nou geruri atât de mari, încât Gordon nu-i mai lăsă pe cei mici nici să scoată nasul afară.

Într-adevăr, pe la mijlocul primei săptămâni din august, termometrul scăzu până la 27° sub zero. Destul să fi ieşit în aer liber, că aburul respiraţiei îngheţa. Nu puteai atinge un obiect de metal cu mâna fără să simţi o durere vie ca arsura. Se îngrijiră aşadar ca temperatura dinăuntru să fie suportabilă.

Trecură cincisprezece zile grele. Le lipsea la toţi mişcarea. Briant se uita mâhnit cum copiii, aşa de rumeni până atunci, se făceau mai palizi pe zi ce trecea. Ceaiurile calde însă nu le lipseau şi în afară de ceva guturaiuri şi bronşite, colonia trecu cu bine acest răstimp primejdios.

Pe la 16 august, situaţia atmosferică se schimbă odată cu vântul care se statornici să bată dinspre vest. Termometrul se sui la 12° sub zero — temperatură suportabilă dacă nu e vânt.

Doniphan, Briant, Service şi Baxter se gândiră atunci să facă o excursie la Sloughi-bay. Dacă plecau din zori, se puteau înapoia în seara aceleiaşi zile. Voiau să cerceteze dacă pe coastă se află în număr mare amfibii din cele care trăiesc în ţinuturile antarctice şi din care văzuseră câteva atunci când au eşuat. Voiau în acelaşi timp să schimbe pavilionul din care sigur că nu mai rămăseseră decât zdrenţe după furtunile din iarnă şi,

după părerea lui Briant, să bată în cuie pe catargul de semnalizare o scândurică pe care să se indice direcţia unde se află French-den — pentru cazul când marinari, care ar fi văzut pavilionul, ar debarca pe ţărm.

Gordon consimţi, dar stărui ca toţi să fie înapoi înainte de înserat şi astfel micul grup porni în zorii zilei de 19 august. Cerul era ca lacrima şi cornul de lună în ultimul pătrar lumina slab.

Şase mile până la golf era o nimica toată pentru picioarele lor tinere şi odihnite. Le făcură degrabă. Mlaştina de la cotul râului fiind îngheţată, nu mai fu nevoie s-o ocolească, aşa că scurtară drumul, şi la nouă dimineaţa Doniphan şi ceilalţi erau pe plajă.

— Ia te uită ce multe păsări! exclamă Wilcox.

Într-adevăr, pe colţii stâncoşi stăteau înşiruite câteva mii de păsări asemănătoare unor raţe mari, cu ciocul lung ca scoica unei midii şi cu strigătul ascuţit şi supărător.

— Parc-ar fi soldaţi care aşteaptă inspecţia lui dom' general! râse Service.

— Sunt pinguini, zise Baxter. Nu face să strici un foc de puşcă pe ei.

Aceste păsări nătângi, părând că stau în picioare fiindcă au labele prea spre spate, nici măcar n-o luară la fugă. Ai fi putut să le omori şi numai cu o lovitură de băţ. Doniphan ar fi fost poate gata să le omoare numai de joacă, dar cum Briant avu grijă să nu-l contrazică, lăsă bietele păsări în pace.

Dar dacă pinguinii nu erau de nici un folos, se aflau acolo în schimb alte animale, a căror grăsime ar fi prins grozav de bine la luminatul grotei în iarna viitoare: erau focile din aşa-zisa specie „foca cu trompă", care se zbenguiau printre capetele de stânci acoperite cu uri strat gros de gheaţă. Dar ca să poţi vâna o parte din ele, ar fi trebuit să le încolţeşti înspre stânci. De îndată însă ce Briant şi prietenii lui se apropiară, focile se dădură la fund cu nişte salturi nemaipomenite şi se făcură nevăzute sub apă. Ar fi fost bine menită o vânătoare organizată special pentru ele.

După ce luară o gustare din merindele aduse, băieţii cercetară golful pe toată întinderea.

Un strat alb şi neîntinat acoperea şesul de la gura râului Zeelanda până la promontoriul falezei. În afara pinguinilor şi altor păsări de mare ca răţuşte, pescăruşi şi goelanzi, părea că

toate zburătoarele se adăpostiseră în interiorul insulei, ca să-şi găsească hrana.

O zăpadă de două-trei picioare acoperea plaja şi ce mai rămăsese din schooner era îngropat sub zăpadă.

Resturi de ierburi tocate, rămase după reflux printre colţii de stâncă, arătau că mareea puternice de echinocţiu încă nu cotropiseră golful. Cât despre mare, era tot pustie, pe tot cuprinsul acestui orizont pe care Briant nu-l mai văzuse de mai bine de trei luni. Şi dincolo de el, departe, departe, la sute de mile, se afla Noua Zeelandă, pe care tot mai nădăjduia s-o revadă într-o zi.

Baxter se apucă de îndată să înalţe pavilionul cel nou pe care-l aduseseră şi bătu în cuie o scândurică, indicând că French-den se află la şase mile în susul râu lui. Apoi, pe la unu după-amiază, porniră din nou pe malul stâng.

Între timp, Doniphan dobori două lişiţe şi doi stârci care zburătăceau pe deasupra râului, iar la patru, pe înserat, ajunseră cu toţii la French-den. Îi spuseră lui Gordon tot ce văzuseră, şi de vreme ce erau atâtea foci la Slough u-bay, vor pune la cale o vânătoare de îndată ce timpul va fi prielnic.

Iarna era acum pe sfârşite. În ultima săptămână din august şi întâia din septembrie, vântul începu să sufle iar dinspre mare. În urma unor ploi torenţiale cu măzăriche, vremea se încălzi brusc. Zăpada începu să se topească şi gheaţa lacului porni să se spargă cu un zgomot asurzitor. Gheţurile carte nu se topeau pe lac porneau în josul râului, îngrămădindu-se unele peste altele şi făcând zăpoare, care nu se risipiră decât pe la 10 septembrie.

Aşa trecu şi iarna. Datorită bunei gospodăriri, mica colonie n-a avut prea mult de suferit. Toţi erau sănătoşi şi cum urmaseră studiile cu sârguinţă, Gordon n-a avut nesupuşi de pedepsit.

Într-o zi, totuşi, a trebuit să-l pedepsească cu asprime pe Dole pentru purtarea lui: de câteva ori refuzase cu încăpăţânare să-şi facă temele şi Gordon îl certase, dar în zadar. La pâine şi apă nu l-au pus, pentru că nu se obişnuia în şcolile anglo-saxone — în schimb l-au pedepsit să fie bătut c u biciul.

Şi de astă dată Briant s-ar fi împotrivit unui asemenea mod de a pedepsi, dacă n-ar fi fost vorba să respecte hotărârea lui Gordon. De altfel, dacă un şcolar francez s-ar simţi ruşinat de

o asemenea pedeapsă, pe un şcolar englez l-ar umple de ruşine faptul că ar părea că îi este teamă de o corecţie corporală.

Dole îşi primi raţia cuvenită de bice pe care i le aplică Wilcox, ales călău prin tragere la sorţi. Pedeapsa a avut efect, nemaiînregistrându-se vreun alt caz de nesupunere.

La 10 septembrie se împlineau şase luni de când schoonerul naufragiase în stâncile insulei Chairman.

Capitolul XIV

ULTIMELE RĂBUFNIRI DE IARNĂ. CĂRUŢA.
ÎNTOARCEREA PRIMĂVERII. SERVICE ŞI STRUŢUL.
PREGĂTIRI PENTRU O EXPEDIŢIE ÎN NORD.
VIZUINI. STOP-RIVER. FAUNĂ ŞI FLORĂ.
CAPĂTUL LACULUI FAMILY. DEŞERTUL DE NISIP.

Odată cu venirea primăverii, mica colonie avea să pună in fapt unele din proiectele de peste iarnă.

Către apus, nici urmă de vreun pământ în apropiere de insulă. Dacă aceasta era situaţia şi la nord, la sud şi la vest, atunci insula lor mai putea fi socotită ca făcând parte dintr-un arhipelag important sau chiar dintr-un grup mai mic din Pacific? Desigur că nu, luându-te după harta lui Baudoin. Şi totuşi, insuliţe ar fi putut fi prin regiunile acelea, numai că naufragiatul nu le-a văzut, nedispunând nici de lunetă, nici de ochean, iar de pe faleza Auckland neputând cuprinde cu ochiul liber mai mult de câteva mile. Tinerii noştri, mai bine înarmaţi pentru a cerceta largul mării, poate că ar descoperi ceea ce supravieţuitorul corăbiei Duguay-Trouin nu putuse să zărească.

Aşa cum era înfăţişată, insula Chairman nu era mai largă de douăsprezece mile în partea ei centrală, înspre răsărit de French-den. În partea opusă golfului Sloughi, ţărmul era mai adâncit, aşa că ar fi fost bine să pornească cercetările într-acolo.

Dar înainte să ia cunoştinţă de diferite regiuni ale insulei, trebuia cercetat ţinutul dintre faleza Auckland, lacul Family şi Traps-woods. Ce s-o fi găsind în el? Or fi ceva copaci sau arbuşti

folositori? Pentru a stabili resursele regiunii, hotărâră o expediţie pentru primele zile ale lui noiembrie.

Dar, deşi după calendarul astronomic primăvara trebuia să înceapă, în insula Chairman, aflată la o latitudine ridicată, era încă iarnă.

Toată luna septembrie şi jumătate din octombrie, numai vreme rea. Tot geruri mari, care nu ţineau însă mult, căci direcţia vântului se schimba mereu. În timpul echinocţiului se abătură furtuni violente şi ploi torenţiale, ca acelea care-l târâseră pe Sloughi când naufragiase. Sub furia mereu crescândă a vântului, părea că faleza întreagă se cutremură când rafalele din sud, pornite din Antarctica, măturau fără oprelişti ţinutul mlăştinos cu suflul lor de gheaţă. Se opinteau cu toţii din greu ca să închidă intrarea peşterii. De zeci de ori rafalele de vânt le dădea de perete uşa dinspre depozit şi pătrundeau prin coridor până-n hol. Avură atunci de pătimit mai mult chiar decât pe vremea gerurilor cumplite, când termometrul cobora la 30° sub zero. Au trebuit să lupte nu numai cu furia vânturilor, dar şi cu ploile, cu grindina.

Mai rău ca tot era că pierise orice urmă de vânat: fugise să-şi caute adăpost în părţile mai ferite de furia echinocţiului. Până şi peştele dispăruse, speriat de zbuciumul de ape care se izbeau cu turbare de ţărmurile lacului.

Nici în acest timp însă la French-den nu se stătea cu mâinile în sân. Cum pentru căratul lemnelor nu se mai putea folosi de masa întoarsa, din cauză că stratul de zăpadă întărit şi lucios pe care o târau ca pe o sanie, se topise, Baxter chibzui cum să facă un vehicul pentru transportat greutăţi.

Îi veni atunci în minte să se folosească de cele două roţi de mărime egală care sprijiniseră macaraua schoonerului. Lucru cu multă bătăi te de cap pentru cine nu era de meserie, căci roţile erau dinţate şi, după ce se munci în zadar să le pilească dinţii, Baxter fu nevoit să umple golurile cu colţare de lemn bine înţepenite şi legate pe deasupra cu un cerc de fier. Apoi uni cele două roţi printr-o bară de fier, şi pe osia aceasta construi din lemn un coş de căruţă solid şi încăpător: vehicul cu totul elementar, dar, aşa cum era, le-a fost şi avea să le mai fie de mult folos.

Fireşte că din lipsă de cal, de catâr sau de măgar, cei mai voinici din colonie aveau să se înhame la cărucior.

Ah, să poată prinde ei şi dresa ceva animale pentru trasul căruţii, câte eforturi le-ar fi cruţat! De ce oare fauna insulei Chairman, cu excepţia câtorva carnivore, de care aflaseră datorită resturilor sau urmelor lor, părea mai bogată în păsări decât în rumegătoare? Dar chiar aşa, prinzându-le, cum făcuseră cu struţul lui Service, puteai trage nădejde că se vor lăsa îmblânzite? Căci struţul lui Service dovedise că nu şi-a schimbat nimic din sălbăticie: se repezea cu ciocul şi cu ghearele de îndată ce s-ar fi apropiat cineva de el, se smucea să rupă funia care-l ţinea legat şi, dac-ar fi putut, ar fi fugit cât îl ţineau picioarele sub copacii din Traps-woods.

Dar Service tot mai trăgea nădejde; i-a pus struţului numele de Brausewind — vânt turbat — aşa cum îşi botezase struţul şi Jack din „Robinson elveţianul". Dar cu toate că îşi punea în joc toată ambiţia ca să-l îmblânzească pe îndărătnicul animal, n-o scotea la capăt nici cu binele, nici cu răul.

— Şi totuşi, spuse într-o zi, amintind de romanul lui Wyss pe care-l citea întruna, Jack a reuşit să facă din struţ un adevărat cal năzdrăvan.

— Se prea poate, îi zise Gordon. Dar între eroul tău şi tine e tot atâta diferenţă ca între struţul lui şi al tău!

— Care anume, Gordon?

— Pur şi simplu diferenţa dintre închipuire şi realitate.

— N-are a face, spuse Service. Ai să vezi că reuşesc. Dacă nu, îi arăt eu!

— Ei, ascultă-mă pe mine, îi spuse Gordon, mai degrabă cred că îţi arată el ţie.

Cu toate glumele celorlalţi, Service era hotărît să-şi încalece struţul de îndată ce s-o îndrepta timpul. Şi întocmai eroului aceluia imaginar, îi făcu un hăţ din pânză de corabie şi un fel de căpăstru cu ochelari mobili care se lăsau când pe un ochi, când pe altul, după cum îl cârmea Jack, la dreapta ori la stânga. Adică de ce băiatul aceia ar fi reuşit, iar el nu? Service îi mai trecu pe după gât şi o zgardă din împletitură de cânepă, găteală de care struţul s-ar fi lipsit. Cât despre căpăstru, n-a fost chip să i-l pună pe după cap.

Zilele se scurgeau una după alta cu treburi având drept scop să facă aşezarea de la French-den cât mai comodă. Acesta era cel mai cuminte mijloc să-şi petreacă timpul când nu puteau lucra pe afară şi când nu aveau ore de învăţătură.

Echinocţiul era pe trecute. Soarele prindea putere şi cerul se făcea tot mai albastru. Erau la mijlocul lui octombrie. Pământul transmitea căldură tufişurilor şi copacilor gata să înmugurească. Acum puteau lipsi din French-den zile de-a rândul. Hainele calde, pantalonii de pâslă groasă, tricourile şi tunicile de lână fuseseră scuturate, reparate, împăturite şi apoi aşezate cu grijă în cufere, după ce Gordon le notă mai întâi pe fiecare. Copiii, mişcându-se în voie în haine uşurele, zburdau în aerul de primăvară. Zburdau şi de nădejdea, care nu-i părăsea nici o clipă, că poate or descoperi vreun mijloc de plecare. Pe timpul verii, oare nu s-ar putea ca vreun vapor să viziteze ţinuturile astea? Şi, de-ar fi ca să treacă pe lângă insula Chairman, cum de n-ar acosta când ar vedea pavilionul care flutură pe coama falezei Auckland?

Într-a doua jumătate a lui octombrie încercară câteva excursii pe o rază de două mile în jurul lui French-den. Merseră însă numai vânătorii. Proviziile de alimente s-au îmbogăţit, deşi, la recomandarea lui Gordon, s-a făcut economie de praf de puşcă şi de gloanţe. Wilcox întinse laţuri şi curse cu care prinse câteva lişiţe şi dropii, ba chiar şi „maras", un fel de iepure. În timpul zilei treceau mereu pe la capcane, căci şacalii şi „paperos" le-o luau înainte şi le furau vânatul. Îţi venea nebunie să te munceşti pentru jivinele astea, dar şi când le cădeau în mână! Prinseră câteva în capcanele mai vechi pe care le reparaseră, ca şi în cele noi, aşezate în marginea pădurii. Cât despre fiare sălbatice, urme tot mai găsiră, dar nu avură de luptat cu ele, deşi erau pregătiţi. Doniphan mai vână şi câţiva „pecaris" şi „guaculis", specii de mistreţi mici şi de cerbi pitici cu o carne foarte gustoasă. Cât despre struţii „nandu", nimănui nu-i păru rău că nu i-a vânat după ce-au văzut cât de zadarnic s-a chinuit Service să-l îmblânzească pe-al lui. Şi-au dat mai ales seama de acest lucru în dimineaţa de 26, când Service a ţinut morţiş să-şi încalece struţul, pe care cu atâta greutate reuşise să pună hăţul. Toţi băieţii ieşiseră pe terasa de sport, să asiste la o asemenea experienţă. Cei mici se uitau cu oarecare jind la colegul lor, dar şi cu ceva teamă, iar în clipa hotărâtoare, mai-mai să-l roage pe Service să-i ia şi pe ei în crupă. Cei mari dădeau din umeri. Gordon încercă chiar să-l oprească de la asemenea aventură, care-i părea primejdioasă. Dar Service se încăpăţânase într-atât, încât trebuiră să-l lase.

În timp ce Baxter şi Garnett ţineau animalul cu ochii acoperiţi de ochelarii căpăstrului, Service, după ce-şi făcu vânt de câteva ori, izbuti până la urmă să se avânte pe spatele struţului şi, cu un glas nesigur, strigă :

— Drumu'!

Struţul, lipsit de vedere cât timp avusese ochelarii pe ochi, rămase locului nemişcat, în vreme ce copilul se ţinea strâns încleştat pe spinarea lui; dar de cum ochelarii, mişcaţi de hăţuri, se dădură la o parte, făcu un salt nebun şi-o luă la goană înspre pădure.

Service nu mai era stăpân pe un bidiviu atât de nărăvaş, care zbura ca o săgeată. Zadarnic încercă să-i ia din nou vederea! Cu o smucitură din cap, struţul aruncă cât colo căpăstrul, care-i alunecă pe gât în jos. Încă o smucitură, şi mai puternică, îl descumpăni de tot pe nesigurul călăreţ, care căzu în clipa când „nandu"-ul o luase razna printre copacii din Traps-woods.

Toţi băieţii alergară înspre Service, dar când ajunseră, struţul nu se mai vedea. Din fericire, Service, care căzuse pe o iarbă moale şi înaltă, scăpă teafăr.

— Tâmpit animal! Tâmpit animal! strigă el buimăcit. Nu l-oi prinde eu iar!

— Atâta rău când l-oi mai prinde tu! zise Doniphan, bucuros să râdă de Service.

— Hotărât lucru, zise Webb, Jack era mai bun jocheu decât tine!

— Asta pentru că struţul meu nu era încă destul de dresat.

— Nici n-avea să fie vreodată, spuse Gordon. Nu fi supărat, Service! N-o scoteai la căpătâi cu lighioana asta şi apoi, nu uita, nu le lua toate de bune din romanul lui Wyss.

Aşa s-a încheiat păţania, iar celor mici n-avea de ce să le mai pară rău că n-au călărit pe struţ.

În primele zile de noiembrie, timpul fu prielnic pentru o recunoaştere de oarecare durată, având ca scop cercetarea ţărmului de apus al lacului Family până la capătul de nord. Cerul era senin şi destul de cald ca să poţi dormi câteva nopţi sub cerul liber, fără să răceşti. Făcură toate pregătirile de drum.

Aveau să plece în recunoaştere numai vânătorii coloniei, şi de data asta îi însoţea şi Gordon. Cât despre ceilalţi, rămâneau la French-den sub supravegherea lui Briant şi a lui Garnett. Mai târziu, către sfârşitul primăverii, Briant va merge să cerceteze

partea de jos a lacului, fie pe lângă ţărm, în iolă, fie străbătându-l, căci după hartă nu părea mai lat de patru-cinci mile în dreptul lui French-den.

Aşa fiind, în dimineaţa de 5 noiembrie, Gordon, Doniphan, Baxter, Wilcox, Webb, Cross şi Service plecară, după ce-şi luară rămas bun de la ceilalţi.

La French-den, viaţa n-avea să se schimbe cu nimic. În afara orelor de lucru, Iverson, Jenkins, Dole şi Costar urmau să meargă mai departe la pescuit în apele lacului şi ale râului — cea mai plăcută din toate ocupaţiile. Dacă Moko nu-i însoţea pe cei plecaţi, nu însemna că au s-o ducă mai rău cu ale mâncării. Nu-l aveau oare pe Service, care de atâtea ori fusese ajutor de bucătar? câte bunătăţi nu le făcuse, tocmai ca să-l ia cu ei! Şi mai ştii dacă nu trăgea nădejdea să-şi găsească struţul?

Gordon, Doniphan şi Wilcox erau înarmaţi cu puşti. Afară de asta, mai aveau şi câte un revolver la cingătoare. Cuţite de vânătoare şi două toporişti completau echipamentul. Dar n-aveau voie să se atingă de praful de puşcă şi de gloanţe decât ca să se apere în caz că sunt atacaţi sau ca să împuşte ceva vânat, dacă nu-l pot prinde printr-o metodă mai puţin costisitoare. Baxter, care între timp se antrenase, luase cu el lasso-ul şi bolas-ul, după ce le reparase. Un băiat tăcut Baxter ăsta, dar cât se poate de îndemânatic; în ultima vreme învăţase destul de bine să mînuiască aceste două unelte de vînătoare. E drept că pînă atunci se exersase numai la ţinte fixe şi nu era sigur că va ajunge să prindă un animal în goană, dar se va vedea la treabă.

Service nu mai era stăpîn pe un bidiviu atît de nărăvaş

Gordon se gândise că n-ar fi rău să ia cu el şi bărcuţa de cauciuc, uşor de cărat, căci se strângea în formă de valiză şi nu cântărea decât zece livre. Pe hartă, într-adevăr, erau trecute două râuri care se vărsau în lac. Bărcuţa avea să le prindă bine dacă nu le puteau trece cu piciorul.

Aşa cum arăta harta lui Baudoin, după care Gordon îşi luase o copie ca s-o consulte şi s-o verifice în acelaşi timp, ţărmul de apus al lacului Family se întindea pe o lungime de circa optsprezece mile, ţinând seama şi de curbură. Ar fi, aşadar, un drum de cel puţin trei zile dus şi întors, dacă n-aveau nici o întârziere.

Gordon şi însoţitorii săi, cu Phann înainte, lăsară pădurea Traps în urmă, pe stânga, şi înaintară cu pas sigur pe ţărmul nisipos al lacului. Trecură de cele două mile străbătute de ei în excursiile precedente. Mergeau acum printr-un ţinut de ierburi înalte numite „cortadere", ierburi ce creşteau în tufe care le veneau până la umeri. Acest lucru îi cam întârzie, dar cu folos, căci Phann se opri mirosind şi uitându-se ţintă la vreo şase muşuroaie cu galerii, care duceau la nişte vizuini în pământ.

Phann desigur că adulmecase vreun animal uşor de prins. Doniphan îşi şi luă puşca, dar Gordon îl opri:

— Nu strica gloanţele, Doniphan, nu le strica!

— Dar, Gordon, poate că aici înăuntru e dejunul nostru! răspunse Doniphan.

— Poate şi cina, zise Service, care se şi aplecase să se uite.

— Dacă e vreun animal, zise Wilcox, îl poftim să iasă fără să ne coste o alice.

— Ei, dar cum? întrebă Webb.

— Afumându-l, ca pe dihor sau vulpe.

Pe lângă tufele de cortadere erau o grămadă de ierburi uscate. Wilcox luă o mână din ele şi le dădu foc la gura unui muşuroi. Cât ai clipi dădură buzna afară vreo doisprezece iepuri „tucutucos", zăpăciţi de fum şi care nu mai puteau fugi. Service şi Webb omorâră câţiva cu toporişca, în timp ce Phann îi gâtui pe ceilalţi.

— Straşnică friptură! zise Gordon.

— Las' pe mine! strigă Service, gata să-şi ia rolul de bucătar-şef. Chiar acum, dacă vreţi!...

— La primul popas! zise Gordon.

Le trebui o oră să iasă din pădurea asta pitică de

cortadere înalte. De cealaltă parte se arătă ţărmul brăzdat de dune lungi, cu un nisip atât de mărunt încât se ridica la cea mai uşoară adiere.

De la distanţa aceea, versantul falezei Auckland rămânea cu mai mult de două mile în urmă spre vest, luând o altă direcţie şi făcând un cot dinspre French-den până la golful Sloughi.

Toată partea asta a insulei era năpădită de pădurea aceea deasă străbătută de Briant şi colegii săi când cu întâia recunoaştere a lacului şi prin care curgea pârâul cu puntea pietruită, denumit de ei râul Digului. Cum rezulta şi de pe hartă, pârâul curgea înspre lac şi exact la vărsarea lui ajunseră băieţii pe la 11 dimineaţa, după şase mile de mers.

Poposiră dar în locul acela, sub un pin de toată frumuseţea, în formă de umbrelă. Aprinseră un foc bun de vreascuri între două pietre mari, iar peste puţin, doi iepuri „tucutucos", jupuiţi, curăţiţi şi traşi în frigare, se rumeneau pe un jar viu. În timp ce Phann chircit în faţa focului adulmeca mirosul bun de vânat fript, Service se da de ceasul morţii învârtind de zor frigarea pentru ca friptura să fie pătrunsă pe toate părţile.

Mâncară cu poftă şi nu avură a se plânge de astă primă încercare a lui Service. „Tucutucos "-ii le fură de ajuns şi nici nu se atinseră de merindele din săculeţe, în afară de pesmeţi, care ţineau loc de pâine. Ba încă nu prea mult nici de ei, de vreme ce carnea era destulă şi încă cu un miros plăcut, datorită faptului că aceste animale se hrănesc cu plante aromatice.

După aceea plecară, şi pentru că pârâul putea fi trecut prin vad, nu se mai folosiră de bărcuţa de cauciuc, cu care s-ar fi pierdut mult timp.

Ţărmul lacului începând să devină mlăştinos, fură nevoiţi s-o ia din nou pe lângă pădure, rămânând să reia direcţia spre răsărit de îndată ce vor da de pământ sănătos. Acelaşi fel de pădure, aceiaşi arbori falnici, fagi, mesteceni, stejari, pini de mai multe specii.

Păsărele nenumărate zburau din creangă-n creangă, ghionoaie negre cu creastă roşie, altele cu pămătufuri albe, sfredeluşi mişunând pe sub frunziş, în timp ce piţigoii, ciocârliile şi mierlele cântau şi fluierau pe întrecute. Sus, în văzduhuri, pluteau condori, urubuşi şi caracaras în perechi, vulturi nesăţioşi, care se simt la ei acasă în ţinuturile acestea ale Americii de Sud.

Bineînţeles că, amintindu-şi de Robinson Crusoe, lui Service îi părea rău că nu vedea şi papagali pe insulă. Dacă nu putuse dresa un struţ, poate că ar fi reuşit să-l facă pe un guraliv de papagal să vorbească. Dar nu era nici unul!

Pe scurt, vânat era din plin: tot felul de păsări de baltă, maraşi, pichis şi un fel de cocoşi sălbatici. Gordon trebui să-i facă lui Doniphan hatârul să împuşte un pecari, mic mistreţ sud-american, pentru dejunul de a doua zi, dacă nu pentru masa de seară.

Ca să mai intre în pădure nu era nevoie, căci ar fi înaintat mai greu. Merseră aşadar tot pe margine, până la 5 seara, când al doilea curs de apă, lat de vreo patruzeci de picioare, le tăie drumul. Izvora din lac şi curgea înspre Pacific, unde-şi avea vărsarea dincolo de golful Sloughi, după ce cotea la nord de faleza Auckland. Gordon hotărî să se oprească aci; douăsprezece mile de mers ajungeau într-o zi. Între timp trebuia neapărat găsit un nume pentru cursul de apă, şi cum aveau să poposească pe ţărmul lui, îl numiră Stop-river — râul popasului.

Îşi aşezară tabăra sub primii copaci de pe mal. Păstrară cocoşii vânaţi pe a doua zi, iar acum se mulţumiră cu iepurii „tucu-tucos" fripţi cu grijă de Service. Le era de altfel mai mult somn decât foame, şi dacă gurile se căscau a mâncare, ochii se-nchideau a somn. Aprinseră dar un foc mare şi toţi se culcară în jurul lui, vârâţi în pături. Wilcox şi Doniphan îl înteţeau cu schimbul, iar lumina lui ajuta ca să depărteze fiarele sălbatice.

Pe scurt, noaptea trecu cu bine şi în zori de zi toţi erau gata de pornit mai departe.

Dar faptul că i-au pus râului un nume nu era de ajuns, mai trebuiau şi să-l treacă, şi cum n-avea vad, recurseră la bărcuţa de cauciuc. Dar jucăria asta de nimic neputând să transporte decât câte o singură persoană, a fost nevoie ca de şapte ori să treacă de pe malul stâng pe cel drept al râului, lucru care le luă mai mult de o oră. Dar ce mai însemna aceasta faţă de mulţumirea că merindele şi muniţiile n-au luat apă? Cât despre Phann, lui nu-i păsa că îşi moaie lăbuţele. Se aruncă înot şi din câteva sărituri se văzu dincolo.

Acum pământul nu mai era mlăştinos. Gordon o luă de-a curmezişul ca să iasă la ţărmul lacului şi ajunseră acolo pe la 10.

Întremaţi cu ceva friptură de mistreţ, porniră mai departe, către miazănoapte.

Nici un semn nu arăta că lacul s-ar apropia de sfârşit. Acelaşi întins de ape mărginite jur împrejur de cer, când, privind prin ochean, înspre amiază, Doniphan exclamă :

— Se vede ţărmul!

Toţi priviră într-acolo, spre depărtarea de unde coroane de copaci mari apăreau pe deasupra apelor.

— Nu ne oprim, spuse Gordon, să ajungem până nu se înserează.

Un şes pustiu, învălurat de dune lungi, doar când şi când presărat cu câte un smoc de trestii şi papură, se întindea cât vezi cu ochii înspre miazănoapte. Părea că în partea aceea insula Chairman era toată numai pustietăţi nesfârşite de nisip, în izbitor contrast cu pădurile de un verde luxuriant din centru. Cu drept cuvânt le puse Gordon numele de Sandy-desert (deşertul de nisip).

Era ora 3, când celălalt ţărm, care se arcuia la mai puţin de două mile spre nord-est, se arătă clar; ai fi zis că-i un ţinut de unde a fugit orice vietate, în afară de păsările de mare: cormorani, pescăruşi şi cufundări, care treceau către stâncile de pe ţărm.

E sigur că dacă iahtul ar fi eşuat pe meleagurile astea şi tinerii naufragiaţi ar fi văzut un pământ atât de sterp, s-ar fi crezut pierduţi. Zadarnic ar fi căutat în mijlocul unui asemenea pustiu ceva asemănător aşezării lor confortabile de la French-den; de n-ar fi fost iahtul, n-ar fi găsit nicăieri un adăpost.

Mai era oare nevoie acum să meargă mai departe în recunoaştere, ca să vadă în întregime partea aceasta de insulă cu neputinţă de locuit? Şi n-ar fi fost mai bine să amâne pentru o a doua expediţie explorarea ţărmului drept al lacului, unde poate că în altfel de păduri ar găsi cele de trebuinţă? Fireşte că da. Înspre răsărit trebuia să fie şi continentul american, în caz că insula Chairman s-ar găsi în apropierea lui.

Şi totuşi, ascultând de propunerea lui Doniphan, se hotărâră să meargă până la extremitatea lacului, care nu părea prea departe de vreme ce şi a doua arcuire a ţărmului se contura din ce în ce.

Porniră aşadar mai departe şi, odată cu înseratul, poposiră într-o adâncitură a ţărmului, la curbura de nord a lacului Family.

Dar în regiunea aceea nu era nici un copac, nici măcar smocuri de iarbă, de muşchi ori de licheni uscaţi. Din lipsă de

lemne cu care să facă focul, s-au mulţumit cu merindele din saci, iar în lipsă de adăpost, cu covorul de nisip pe care şi-au întins păturile.

În cursul nopţii, nimic nu veni să tulbure liniştea din deşertul de nisip.

Capitolul XV

CE DRUM SA IA LA ÎNAPOIERE. CERCETARE SPRE APUS. „TRULCA" ŞI „ALGARROBA". TUFA DE CEAI. TORENTUL DIKE-CREEK. LAMA DIN PERU. NOAPTE AGITATĂ. GUANACI. ÎNDEMÂNAREA LUI BAXTER LA ARUNCAT LASSO-UL. ÎNTOARCEREA LA FRENCH-DEN.

La două sute de paşi de golfuleţul unde au poposit se afla o dună de vreo cincizeci de picioare înălţime, constituind un punct de observaţie din care Gordon şi însoţitorii săi puteau să-şi dea mai bine seama de înfăţişarea regiunii.

La răsăritul soarelui se grăbiră să se suie până în vârful dunei şi să îndrepte luneta înspre miazănoapte.

Dar dacă pustiul acesta nesfârşit se întindea până la ocean aşa cum arăta harta, atunci era cu neputinţă să-i vezi capătul, deoarece litoralul trebuia să fie cam la douăsprezece mile înspre nord şi cam la şapte înspre vest.

Era aşadar în zadar să mai înainteze spre nordul insulei Chairman.

— Şi atunci ce facem? întrebă Cross.

— Ne întoarcem, propuse Gordon.

— Dar mai întâi luăm dejunul, îndrăzni Service.

— Pune masa! zise Webb.

— Dar dacă e vorba să ne întoarcem, interveni Doniphan, n-ar fi mai bine să luăm alt drum până la French-den?

— Să-ncercăm, răspunse Gordon.

— Cred chiar, adăugă Doniphan, că explorarea noastră ar fi mai cu folos dacă am coti pe după ţărmul drept al lacului.

— Ar dura cam mult, fu de părere Gordon. După hartă sunt treizeci-patruzeci de mile, adică patru zile de mers dacă nu vom întâmpina nici un obstacol. Cei de la French-den vor fi tare îngrijoraţi şi de ce să nu-i cruţăm?
— Şi totuşi, acum ori mai târziu va trebui să cercetăm şi partea aceasta a insulei.
— Fără îndoială, răspunse Gordon, şi chiar trebuie să organizăm o expediţie în acest scop.
— Dar are dreptate Doniphan, interveni Cross. Ce rost are să mai facem încă o dată acelaşi drum?
— Fie, răspunse Gordon. în cazul acesta mergem pe marginea lacului până la Stop-river, de unde o luăm direct către faleză şi apoi pe lângă ea.
— La ce bun să mergem în josul râului, pe unde am mai fost? întrebă Wilcox.
— Ba nu, zău, Gordon, fu de părere Doniphan, de ce să nu tăiem şesul nisipos ca să ajungem la marginea lui Traps-woods, doar la trei-patru mile spre sud-vest?
— Pentru că va trebui să trecem râul Stop, zise Gordon. Or, prin punctul de ieri suntem siguri că-l putem trece, pe când mai jos nu ştim dacă nu devine prea repede. Aşadar, intrăm în pădure numai după ce am apucat să trecem pe malul stâng al râului; e mai cuminte.
— Tot prevăzător, Gordon! zise Doniphan, nu fără un pic de ironie.
— Niciodată destul! răspunse Gordon.

Coborâră apoi povârnişul dunei până la locul taberei, ronţăiră câte un pesmet şi ceva vânat rece, apoi făcură păturile sul, îşi luară armele şi porniră voiniceşte pe drumul din ajun.

Cerul era minunat. O boare de vânt încreţea uşor faţa lacului. Totul prevestea o zi frumoasă. ,,De-ar mai ţine vremea bună încă treizeci şi şase de ore, atât, nu mai mult", gândea Gordon, care trăgea nădejde să fie la French-den a doua zi seara.

De la şase până la unsprezece dimineaţa străbătură cu uşurinţă cele două mile dintre capătul lacului şi Stop-river. Nu interveni nimic de seamă pe tot parcursul, decât că, în apropierea râului, Doniphan împuşcă două minunate dropii moţate, cu pene negre-roşcate deasupra şi albe pe dedesubt, lucru care-i învioră pe toţi, chiar şi pe Service, căci era veşnic

gata să jumulească, să cureţe de măruntaie şi să frigă orice pasăre.

Asta şi făcu o oră mai târziu, în timp ce tovarăşii lui treceau rând pe rând râul în bărcuţă.

— Iată-ne şi în pădure! spuse Gordon. Poate s-o ivi ocazia ca Baxter să arunce lasso-ul sau bolas-ul!

— Ar fi şi timpul, căci până acum n-a prea făcut minuni! spuse Doniphan, cu un fel de dispreţ pentru orice altă unealtă de vânătoare decât arma de foc.

— Dar ce, era să prind păsări? îi răspunse Baxter.

— Păsări ori animale, Baxter, eu n-am încredere şi pace!

— Nici eu, zise Cross, gata totdeauna să-l susţină pe vărul său.

— Aşteptaţi măcar ca Baxter să aibă ocazia să arate ce poate, şi abia după aceea să vă spuneţi părerea! interveni Gordon. Eu unul sunt sigur că va da o lovitură frumoasă. Şi dacă muniţiile ne-ar lipsi vreodată, lasso-ul şi bolas-ul ne-ar scăpa din greu.

— Ar scăpa mai degrabă vânatul! răspunse Doniphan, cu înfumurare.

— Rămâne de văzut, insistă Gordon. Şi acum haideţi la masă!

Dar pregătirea mesei ceru timp, căci Service ţinea ca dropia să fie friptă cum trebuie. Dacă friptura a fost de ajuns pentru o poftă de mâncare ca a lor, asta se datora dropiei, care era de o mărime considerabilă. E drept că această specie de dropii, care cântăresc treizeci de livre şi au o lungime de trei picioare de la cap la coadă, sunt socotite printre cele mai mari specimene de galinacee. O mâncară până la ultima bucăţică, ba chiar până la ultimul oscior, căci Phann, căruia îi aruncară scheletul, nu se lăsă mai prejos decât stăpânii lui.

De cum terminară de mâncat, băieţii intrară în partea necunoscută a pădurii Traps, străbătută de Stop-river înainte de vărsarea lui în Pacific. Harta arăta că râul se îndrepta către nord-vest, înconjurând capătul falezei, şi că vărsarea se găsea dincolo de promontoriul de unde Briant crezuse că vede marea. Gordon părăsi aşadar ţărmul râului care l-ar fi dus în direcţia opusă celei în care se afla French-den. El voia să ajungă pe drumul cel mai scurt la faleza Auckland şi să meargă pe lângă ea spre sud.

Orientându-se cu busola, Gordon apucă direct către vest. Copacii nu erau atât de deşi ca în sudul pădurii. Puteai înainta în voie, neţinut în loc de tufe şi hăţişuri.

Printre mesteceni şi stejari se deschideau din când în când luminişuri în care soarele pătrundea din plin. Culorile vii şi proaspete ale florilor sălbatice se amestecau cu verdele copacilor şi al covorului de iarbă. Din loc în loc, minunate flori de bătătarnică se legănau pe tije înalte de două-trei picioare.

Service, Wilcox şi Webb îşi puseră câte o floare la butonieră.

Gordon, ale cărui cunoştinţe de botanică fuseseră de mult folos micii colonii, făcu atunci o descoperire: îi atrăsese atenţia un arbust foarte stufos, cu frunzuliţe mici, crenguţe ţepoase şi cu un fruct roşcat de mărimea unui bob de mazăre.

— Dacă nu mă-nşel, este o „trulca", zise. Indienii o folosesc foarte mult.

— Dacă se mănâncă, s-o mâncăm! zise Service. Tot nu costă nimic!

— Şi înainte ca Gordon să-l poată opri, Service ronţăi câteva fructe în dinţi.

Ce strâmbătură şi ce râsete pe ceilalţi când acesta începu să scuipe de atâta acreală care-i strepezea dinţii!

— Şi tu, Gordon, care spuneai că se mănâncă! se văicări Service.

— N-am spus că se mănâncă, spuse Gordon. Indienii o folosesc pentru o băutură pe care o obţin prin fermentare. atâta pot să-ţi spun: că va fi pentru noi o băutură preţioasă când s-o termina provizia de rachiu, dar atenţie numai, că se urcă la cap. Să luăm cu noi un săculeţ de „trulca" şi să le încercăm la French-den!

Fructul era greu de cules dintre miile de ghimpi din jur. Dar lovind încetişor crenguţele, Baxter şi Webb făcură să cadă o mulţime de bobiţe. Umplură un săculeţ şi porniră din nou la drum.

Mai departe întâlniră un alt copăcel de prin America de Sud, din care culeseră păstăi. Erau păstăi de „algarroba" — un fruct din care, tot prin fermentare, se extrage un suc foarte tare. De astă dată, Service nu-şi mai înfipse dinţii, şi bine făcu, căci „algarroba", dulce la început, pungeşte apoi gura, uscând-o de-ţi trece pe multă vreme pofta să guşti din ea.

În fine, o altă descoperire, poate cea mai de seamă din după-amiaza aceea, fu făcută cu puţin înainte de a ajunge la faleza Auckland. Pădurea îşi schimbase între timp înfăţişarea. Datorită luminii şi căldurii care pătrundea din plin, vegetaţia era

mai bogată. Copacii rămuroşi şi înalţi de şaizeci-optzeci de picioare îşi răsfirau jur împrejur crengile vânjoase, sub care un popor întreg de păsări gălăgioase se sfădeau între ele. Printre cei mai frumoşi copaci erau fagii antarctici, care-şi păstrează tot anul frunzişul de un verde fraged. Ceva mai scunzi, dar tot falnici, creşteau în pilcuri aşa-numiţii „winters", a căror coajă poate înlocui scorţişoara — adevărat chilipir pentru maestrul bucătar din Franch-den, ca să dea gust la sosuri.

Tot atunci, Gordon recunoscu printre arbuştii aceia „pernetia" sau arborele de ceai, din familia vaccineelor, întâlnit şi la latitudinile ridicate, ale cărui frunzuliţe aromatice dau, prin infuzie, o băutură binefăcătoare.

— Iată ce ne va înlocui provizia de ceai! zise Gordon. Să luăm acum câteva frunzuliţe din astea, iar altă dată venim să strângem pentru toată iarna?

Era ora patru după-amiază când ajunseră la limita nordică a falezei Auckland. In partea aceasta, deşi părea mai puţin înaltă în apropiere de French-den, ar fi fost cu neputinţă de urcat versantul, care cădea vertical. Mare pagubă nu era, căci n-aveau decât să meargă de-a lungul ei pe lângă râul Zeelanda.

Două mile mai departe auziră ropotul unui torent, care venea spumegând printr-o trecătoare îngustă a falezei, uşor de trecut prin vad, puţin mai jos de locul unde se găseau.

— Trebuie să fie torentul pe care l-am descoperit în prima noastră expediţie la lac, spuse Doniphan.

— Cel cu puntea pietruită? întrebă Gordon.

— Întocmai, răspunse Doniphan, din care cauză l-am şi numit Dike-creek.

— Să poposim pe malul lui drept, propuse Gordon. S-a făcut ora cinci. Dacă e să mai dormim încă o noapte în aer liber, mai bine rămânem aici, lângă pârâu, la adăpostul copacilor ăştia mari. Mâine seară, dacă totul merge bine, sper să dormim în culcuşurile noastre din hol!

Service se apucă să frigă pentru cină dropia care mai rămăsese. Friptură şi iar friptură; dar nu din vina lui Service, care nu avea ce altceva să pregătească.

Între timp, Gordon şi Baxter au intrat din nou în pădure, unul ca să mai caute plante şi pomişori noi, celălalt să-şi încerce norocul cu lasso-ul şi bolas-ul — chiar dacă făcea acest lucru numai ca să pună capăt glumelor lui Doniphan.

Nici nu făcură o sută de paşi prin pădure, când Gordon, cu un gest, îi arătă lui Baxter un grup de animale care zburdau pe iarbă.

— Capre? şopti Baxter.

— În orice caz seamănă, zise Gordon. Să încercăm să le prindem.

— Vii?

— Sigur că vii, Baxter! Bine că nu e Doniphan cu noi, că ar fi şi omorât una, iar pe celelalte le punea pe fugă! Să ne apropiem uşor, să nu ne simtă!

Erau vreo şase căpriţe sprintene şi graţioase, care nu prinseseră de veste. Totuşi una din ele, o mamă probabil, presimţind o primejdie, adulmeca zarea şi sta de veghe, gata s-o ia din loc cu toată ceata.

Deodată se auzi un şuier. Baxter, care era doar la douăzeci de paşi, aruncase bolas-ul cu atâta îndemânare şi putere, încât acesta se încolăci în jurul unei căpriţe, în timp ce restul se făcură nevăzute în desişul codrului.

Gordon şi Baxter alergară spre căpriţa care se zbătea zadarnic să scape din bolas. O prinseră cu grijă şi, odată cu ea,

şi doi iezi, care rămăseseră lângă mamă.
— Bravo! strigă Baxter, care se bucura de succesul lui. Bravo! Să fie oare capre?
— Nu, spuse Gordon. Cred mai degrabă că sunt lame din Peru.
— Şi or fi dând lapte?
— Ba bine că nu!
— Bine, fie şi lame!

Gordon nu se înşelase. Într-adevăr, lamele se aseamănă cu caprele, numai că picioarele lor sunt lungi, blana scurtă şi mătăsoasă, capul mic şi fără cornițe. Sunt animale care trăiesc mai ales în pampasurile din America şi în jurul strâmtorii lui Magellan.

Vă închipuiţi cum au fost primiţi Gordon şi Baxter când s-au înapoiat în tabără, unul trăgând lama după el cu o funie a bolas-ului, celălalt ţinând câte un ied sub fiecare braţ. De vreme ce mama lor îi alăpta încă, erau lesne de crescut. Poate că aveau să se înmulţească şi să fie de mult folos coloniei. Fireşte, lui Doniphan îi părea rău de ocazia pierdută de a vâna ceva, dar dacă era vorba de prins vânatul viu, trebui să recunoască şi el că bolas-ul era mai folositor decât puşca.

Plini de voie bună îşi luară cina. Lama, legată de un copac, păştea, în timp ce iezii zburdau pe lângă ea.

Noaptea totuşi nu a mai fost tot atât de liniştită ca cea petrecută în deşertul de nisip. Partea aceasta de pădure era populată de animale mai de temut decât şacalii, uşor de recunoscut după urletul lor, care în acelaşi timp e şi lătrat. Către ora trei dimineaţa, trecură printr-o mare spaimă, căci auziră urlete sălbatice, care răsunau prin apropiere.

Doniphan, de veghe lângă foc, cu puşca la-ndemână, nu vruse mai întâi să-şi deştepte colegii. Dar urletele se înteţiră într-atât, încât Gordon şi ceilalţi se deşteptară singuri.
— Ce e? întrebă Wilcox.
— Trebuie să fie o haită de fiare care ne dau târcoale, spuse Doniphan.
— Jaguari, probabil, sau cuguari, răspunse Gordon.
— La fel de fioroşi şi unii, şi alţii.
— Nu tocmai, Doniphan. Cuguarul e mai puţin primejdios, dar în haită sunt foarte răi.
— Las' că-i primim noi bine! zise Doniphan, pregătindu-se să-i întâmpine, în timp ce ceilalţi îşi luară revolverele.

— Nu trageţi decât la sigur, spuse Gordon. De altfel, cred că focul va împiedica fiarele să se apropie.
— Nu sunt departe, îi preveni Cross.

Într-adevăr, haita trebuie să fi fost aproape, căci nu era chip să-l mai ţii pe Phann; totuşi, nu puteai vedea nimic prin bezna de sub copaci.

De bună seamă că animalele obişnuiau să vină să se adape noaptea în locul acela şi, găsindu-l ocupat, urlau cât puteau de ciudă. S-or mulţumi cu atât, sau se vor năpusti şi se va încinge o luptă care s-ar putea sfîrşi rău?

Deodată, la mai puţin de douăzeci de paşi, se văzură luminiţe care se mişcau prin întuneric — apoi deodată urmă o detunătură. Doniphan trăsese un foc, urmat de urlete şi vaiete prelungi. Tovarăşii săi stăteau cu revolverele pregătite, gata să tragă dacă fiarele ar fi năvălit spre tabără.

Baxter, luând atunci o creangă aprinsă, o azvârli cu putere în direcţia unde luciseră ochii de jeratic. Fiarele, dintre care una fusese sigur lovită de glonţul lui Doniphan, o luară atunci la fugă în desişurile din Traps-voods.
— Au şters-o! strigă Cross.
— Drum bun! exclamă Service.
— Dar dacă se întorc? întrebă Cross.
— Nu cred, zise Gordon, însă trebuie să stăm de veghe până-n zori.

Mai puseră lemne pe foc şi avură grijă să nu se stingă până se crăpă de ziuă. Atunci, băieţii ridicară tabăra şi se afundară în codru, să vadă dacă vreuna din fiare nu fusese răpusă.

La douăzeci de paşi, o baltă mare de sânge. Animalul fugise totuşi. Poate că ar fi fost lesne de găsit dacă l-ar fi trimis pe Phann pe urme, însă Gordon găsi cu cale că nu era nevoie să se aventureze mai departe în pădure, aşa încât nu se putură lămuri dacă au fost jaguari, cuguari sau de alte sălbăticiuni. Principalul era că scăpaseră cu toţii teferi.

Pe la şase dimineaţa porniră din nou la drum. Nu mai era timp de pierdut dacă voiau să străbată cele nouă mile ce despărţeau Dike-creek de French-den.

Service şi Web avură grijă de iezi, iar lama fu bucuroasă să-i urmeze, dusă cu o frânghie de Baxter.

Drum plicticos, de-a lungul falezei Auckland. Pe stânga, un

şir de copaci ce formau uneori desişuri de nepătruns sau creşteau in pilcuri la marginea poienilor. În dreapta, pereţi drepţi de stâncă, brăzdaţi de straturi de pietriş intercalate în calcar, şi care păreau că se înalţă pe măsură ce coteau spre sud.

La unsprezece dimineaţa poposiră pentru dejun. Ca să nu piardă vremea, se înfruptară cu merinde din sac şi porniră mai departe.

Înaintau repede. Părea că nimic nu-i va întârzia, când, pe la trei după-amiază, o detunătură de armă se auzi pe sub copaci. Doniphan, Webb şi Cross, urmaţi de Phann, erau la vreo sută de paşi înainte. Cei rămaşi în urmă nu-i mai vedeau, când deodată
îi auziră strigând :
— Păziţi! Păziţi!

Voiau să-i înştiinţeze pe Gordon, Wilcox, Baxter şi Service să se ferească de vreo primejdie?

Pe neaşteptate, dintr-un şanţ apăru un animal mare. Baxter, care tocmai îşi pregătea lasso-ul, îi făcu vânt, învârtindu-l deasupra capului, şi-l aruncă cu atâta dibăcie, încât ochiul curelei căzu peste gâtul animalului, în aşa fel încât acesta nu mai putu scăpa. Animalul fiind foarte puternic, l-ar fi târât pe Baxter cu el, dacă Gordon, Wilcox şi Service n-ar fi apucat celălalt capăt al lasso-ului şi nu l-ar fi petrecut pe după un copac, înfăşurându-l de câteva ori.

Puţin după aceea, Webb şi Cross ieşeau din pădure, urmaţi de Doniphan care bombănea bosumflat :
— Afurisit animal! Cum de mi-a scăpat!
— Lui Baxter uite că nu i-a scăpat! spuse Service. Şi-l avem viu, iată, viu!
— Ce-are a face? Parcă tot nu trebuie omorât? Zise Doniphan.
— Omorât? sări Gordon. Să-l omori când vine tocmai la vreme pentru a fi înhămat?
— Ce spui? se miră Service.
— E un guanac, lămuri Gordon, şi guanacii sunt folosiţi la înhămat în America de Sud!

Dar oricât ar fi fost de folositor guanacul, lui Doniphan tot nu-i trecea supararea că nu l-a omorât el. Fireşte însă că nu spuse nimic şi veni să vadă mai de aproape frumosul exemplar al faunei din insula Chairman.

Cu toate că în ştiinţele naturale guanacul trece ca făcând

parte din aceeaşi familie cu cămila, totuşi nu seamănă deloc cu animalul atât de răspândit în nordul Africii. Guanacul, cu gâtul lui subţire, cu capul fin, cu picioarele lungi şi delicate, de animal iute şi ager, cu blana lui galbenă, cu pete albe — nu e cu nimic mai prejos decât cei mai frumoşi cai americani. Sigur că putea fi întrebuinţat pentru tracţiune ori deplasări grabnice, dacă era mai întâi îmblânzit, apoi dresat, cum obişnuiesc adesea fermierii din pampasul argentinian.

De altfel, guanacul e sfios, iar acesta nici măcar n-a încercat să se împotrivească. De cum i-a dezlegat Baxter laţul care-l strângea de gât, s-a lăsat dus de capătul lasso-ului ca de un frâu.

Hotărât, excursia aceasta în nordul lacului Family a fost de mult folos coloniei. Guanacul, lama cu cei doi iezi, descoperirea arbustului de ceai şi a plantelor „trulca" şi „algarroba" erau destul pentru ca Gordon, dar mai ales Baxter, să fie primiţi cu alai, cu atât mai mult cu cât Baxter, care n-avea nimic din îngâmfarea lui Doniphan, nici n-a căutat să-şi facă un merit dintr-asta.

În orice caz, Gordon fu foarte mulţumit că bolas-ul şi lăsso-ul puteau fi de un ajutor nepreţuit. Bineînţeles că Doniphan rămânea un ţintaş de seamă, pe care te puteai bizui la nevoie, dar îndemânarea lui însemna de fiecare dată o pierdere de praf de puşcă şi de alice. Iată de ce Gordon îşi propunea să încurajeze pe copii să întrebuinţeze şi aceste unelte de vânătoare, de care indienii se folosesc atât de minunat.

După hartă, le mai rămâneau acum încă patru mile până la French-den, aşa că lungiră pasul ca să ajungă înainte de căderea nopţii. Ce n-ar fi dat Service să încalece pe guanac şi să-şi facă o intrare senzaţională pe „bidiviul" acesta! Dar Gordon îl opri. Era mai cuminte ca animalul să fie mai întâi dresat pentru călărie.

— Sper că nu s-o lăsa prea mult rugat! zise. Şi în caz că nu mă vrea călare, măcar să ne tragă căruţa. Răbdare, dar, Service, şi nu uita lecţia pe care ţi-a dat-o struţul!

Pe la şase seara erau în faţa grotei French-den.

Micul Costar, care se juca pe terasa de sport, dădu de veste că vine Gordon. Într-o clipă, Briant şi ceilalţi alergară în întâmpinarea lor, şi cu urale nesfârşite îi primiră pe exploratori.

Capitolul XVI

BRIANT E NELINIŞTIT DE JACQUES. ÎMPREJMUIRE ŞI CURTE DE PĂSĂRI. ZAHĂR DIN ARŢAR. STÂRPIREA VULPILOR. O NOUA EXPEDIŢIE LA GOLFUL SLOUGHI. ÎNHĂMAREA. VÂNĂTOARE DE FOCI. TRÂIASCĂ BRIANT!

La French-den fusese linişte în lipsa lui Gordon. Şeful avea de ce să fie mândru de Briant, pe care şi cei mici îl iubeau din toată inima. De n-ar fi fost Doniphan atât de înfumurat şi de invidios, ar fi preţuit şi el cum se cuvine meritele de netăgăduit ale colegului lor. Fapt este însă că pe Doniphan nu-l puteai schimba, şi cum avea o mare influenţă asupra lui Wilcox, Webb şi Cross, aceştia îi cântau în strună ori de câte ori era vorba să-i opună o împotrivire tânărului francez, atât de deosebit şi prin gesturi, şi prin fire de colegii lui anglo-saxoni. Briant nu lua în seamă. El făcea ceea ce credea că e de datoria lui să facă, fără să-i pese de ce gândesc alţii despre el.

Ce-l mâhnea într-adevăr însă era purtarea tot mai ciudată a fratelui său. Cu câteva zile în urmă, Briant îl întrebase din nou stăruitor ce e cu el şi dacă-l doare ceva, dar el, tot şovăielnic, i-a răspuns :

— Nu, frate, nu! N-am nimic!

— De ce nu-mi spui, Jacques? Faci rău! Ar fi o uşurare şi pentru mine. Eşti din ce în ce mai tăcut, mai îngândurat. Ce te apasă? Doar sunt fratele tău mai mare! Am dreptul să ştiu ce te

mâhneşte într-atâta. Ai făcut ceva rău?
— Frate! avu o mişcare Jacques, ca şi când n-ar mai fi putut suporta atâta apăsare şi remuşcare tainică. Ce-am făcut? Tu poate că m-ai ierta... dar ceilalţi... ceilalţi...
— Ceilalţi? Care ceilalţi? exclamă Briant. Ce vrei să spui, Jacques?

Ochii lui Jacques se umplură de lacrimi şi, oricât stărui Briant, nu putu să adauge decât:
— Mai târziu!... Mai târziu ai să afli!...

E lesne de înţeles cât de îngrijorat era Briant. Ce s-a putut petrece atât de grav în trecutul fratelui său? Trebuia să afle cu orice preţ. De îndată ce se înapoie Gordon, Briant îi vorbi de mărturisirea smulsă pe jumătate de la fratele său şi-l rugă să intervină şi el.
— La ce bun? spuse Gordon, dând dovadă de înţelepciune. Mult mai bine e să-l laşi să spună singur. Ce a putut să facă? Sigur că o copilărie, iar el îi exagerează importanţa. Lasă-l pe el să spună!

Chiar de-a doua zi — 9 noiembrie — toată colonia se şi apucă de lucru. Totdeauna se găsea ceva de făcut. Mai întâi de toate însă trebuiră să-i facă dreptate lui Moko, care se plângea că i s-a golit cămara, cu toate că în laţurile întinse în jurul lui French-den se prindea mereu câte ceva. Lipsea însă vânatul mare. Era, aşadar, nevoie să facă nişte capcane mai solide, în care să se prindă lame şi iepuri — fără nici o risipă de muniţii. Asta făcură mai toată luna lui noiembrie, echivalând cu luna mai în latitudinile emisferei boreale.

De cum sosiră, guanacul, lama şi cei doi iezi fură instalaţi sub copacii cei mai apropiaţi de French-den. Priponiţi de ei cu frânghii lungi, puteau să se mişte în voie pe o anumită rază. Câtă vreme zilele erau lungi, mergea, dar pentru iarnă trebuia neapărat un adăpost bun. Aşadar, Gordon hotărî să facă un staul şi o împrejmuire apărată de o ulucă înaltă, la picioarele falezei, înspre lac, ceva mai încolo de intrarea în hol.

Se apucară dar de lucru şi organizară un adevărat şantier sub conducerea lui Baxter. Era o plăcere să-i vezi pe harnicii băieţi cum mânuiau cu mai multă sau mai puţină pricepere uneltele din lada de tâmplărie a schoonerului, unii ferăstrăul, alţii barda, alţii rindeaua. Şi dacă stricau ceva, o luau iar de la început. Din copacii de grosime mijlocie, tăiaţi din rădăcină şi

bine curăţaţi de crengi, făcură parii de împrejmuire a unui spaţiu cât să cuprindă douăsprezece animale, care să trăiască în voie. Trunchiurile bine bătute în pămînt şi prinse între ele cu grinzi erau destul de solide ca să facă faţă oricărei încercări a vreunui animal sălbatic ca să dea gardul jos sau să sară peste el.

Cât despre staul, îl făcură din bordajul iahtului, care-i scuti pe tinerii dulgheri să mai tragă scânduri din trunchiurile copacilor, lucru mult prea greu în astfel de condiţii. Acoperiră staulul cu o pânză groasă, gudronată, care să reziste la rafalele de vânt. Pe jos, drept culcuş, un strat gros de ierburi uscate, cât mai des schimbate, iar drept hrană, iarbă verde proaspătă, muşchi şi frunze strânse din vreme — mai mult nu era nevoie pentru ca nişte animale domestice să fie ţinute cum trebuie. Garnett şi Service, a căror însărcinare anume era să vadă de ogradă, au fost din plin răsplătiţi văzând că atât guanacul, cât şi lama se îmblânzeau pe zi ce trece.

În curând ograda avea să adăpostească şi alţi oaspeţi: mai întâi încă un guanac, căzut într-una din capcanele din pădure, apoi o pereche de lame, mascul şi femelă, prinse de Baxter cu ajutorul lui Wilcox, care învăţase şi el să mânuiască bine bolas-ul. Mai veni şi un struţ, căruia Phann îi dădea prilej să alerge. Dar îşi dădură seama că au să pătimească şi cu el ce au pătimit cu primul, cu toată bunăvoinţa lui Service, care-şi bătu capul şi cu acesta; totul era însă în zadar.

Bineînţeles că până să fie gata staulul, guanacul şi lama stătură noaptea în cămară, căci şacalii, vulpile şi alte fiare sălbatice le dădeau târcoale până lângă French-den, aşa că era mai cuminte să nu fie lăsate afară.

În timp ce Garnett şi Service aveau de lucru mai mult la animale, Wilcox şi parte din ceilalţi nu încetau să întindă capcane şi laţuri, pe care le inspectau zilnic. Se mai găsi de lucru şi pentru doi dintre cei mici — Iverson şi Jenkins — căci dropiile şi găinile sălbatice, bibilicile şi tinamu — găinuşa de mare — avură nevoie de o curte de păsări, pe care Gordon puse s-o facă într-un colţ al ogradei şi dădu sarcină copiilor să aibă grijă de ea, lucru pe care-l îndepliniră cu multă tragere de inimă.

Moko nu mai avu de ce se plânge: avea acum şi lapte de la lama, şi ouă de la păsări, şi poate i-ar fi venit în minte să facă deseori şi dulciuri, dacă Gordon nu l-ar fi ţinut de scurt pentru risipa de zahăr. Numai în zilele de duminică şi de sărbătoare îl

vedeai că pune pe masă câte o minunăţie, care-i făcea pe Dole şi pe Costar să se lângă pe buze.

Dar dacă nu le sta în putinţă să-şi facă singuri zahăr, oare nu s-ar fi găsit cumva o substanţă care să-l înlocuiască? Service, tot cu „Robinsonii" în mână, era de părere că e destul să caute şi găsesc. Gordon căută într-adevăr şi până la urmă descoperi printre tufişurile din Traps-woods un pâlc de copaci care, trei luni mai târziu — în primele zile de toamnă — aveau să fie plini de nişte frunze roşii de toată frumuseţea.

— Sunt arţari, zise Gordon, arbori care dau zahăr...

— Arbori de zahăr! exclamă Costar.

— Nu, mâncăcios mic, îi spuse Gordon. Am spus: „care dau zahăr!" Aşa că pune-ţi pofta-n cui!

Asta era una dintre cele mai de seamă descoperiri pe care le făcuseră de la aşezarea lor la French-den. Cu o simplă crestătură în coaja arţarului, Gordon obţinu un lichid produs prin condensare şi care, întărindu-se, dădea o substanţă dulce. Deşi inferioară în calităţi zaharoase sfeclei şi trestiei de zahăr, era totuşi o substanţă nepreţuită pentru preparatele culinare, în orice caz mai bună decât alte produse de acest fel, care se extrag din mesteacăn primăvara.

Acum, că aveau zahăr, avură în curând şi lichior. Îndemnat de Gordon, Moko încercă şi puse să fermenteze bobiţele de „trulca" şi de „algarroba". Strivite mai întâi într-un vas cu un mai greu de lemn, bobiţele lăsară un lichid alcoolic şi parfumat, cu care, în lipsă de zahăr din arţar, puteau îndulci băuturile calde.

Cât despre foiţele culese din arborele de ceai, toţi fură de părere că erau aproape la fel de aromate ca şi ceaiul chinezesc, fapt care îi îndemnă ca la fiecare drum prin pădure să-şi facă o cât mai mare provizie din el.

Pe scurt, dacă insula Chairman nu le oferea chiar belşugul, e sigur că le dădea cel puţin cele de trebuinţă. Duceau însă lipsă de zarzavaturi proaspete şi trebuiau să se mulţumească cu cele conservate — din care mai aveau doar vreo sută de cutii, economisite de Gordon cât mai mult posibil. Briant încercase zadarnic să salveze nişte pipernicite de „igname", un fel de legume semănate cândva de Frangois Baudoin. Din fericire însă, pe marginea lacului, cum am mai spus, creştea foarte multă ţelină şi cum nu aveau de ce face economie, în ea rămânea nădejdea să înlocuiască cu succes celelalte legume.

Bineînţeles că plasele pentru pescuit, întinse pe malul stâng al râului în toamnă, erau transformate odată cu primăvara în plase pentru vânat. Au fost prinse, între alte păsări, prepeliţe mici şi scoicari veniţi desigur din regiuni mai îndepărtate ale insulei.

Doniphan, pe de altă parte, ar fi vrut să exploreze şi ţinutul întinsurilor de mlaştini de pe cealaltă parte a râului Zeelanda. Era însă primejdios să te avânţi în regiunile acelea, mai toată vremea înecate de apele lacului crescut de maree.

Wilcox şi Webb mai prinseră şi ceva aguţi, mari cât nişte iepuri, cu o carne albă, cam seacă, amintind carnea de iepure, cât şi cea de porc. Iuţi de picior, erau greu de fugărit chiar cu ajutorul lui Phann. Totuşi, când erau în vizuină, pe sub muşuroaie, era destul să fluieri încetişor, că ieşeau la gura muşuroiului şi-i prindeai numaidecât. În câteva rânduri, vânătorii noştri mai aduseră mufete, gluton şi zorilos, asemănători cu jderul, cu o blană neagră, lucioasă, cu dungi albe, dar care împrăştiau un miros nesuferit.

— Cum or fi putînd să suporte un asemenea miros? întrebă Iverson.

— Ce vrei!... Chestie de obişnuinţă! răspunse Service.

Cât despre peşti, dacă în râu nu găseau decât peştişori mici numiţi galaxias, în lacul plin de peşti mai mari găseau şi păstrăvi frumoşi, dar care, oricât îi fierbeau, tot mai păstrau un fel de gust sălciu. Le rămânea, e drept, putinţa să pescuiască, printre alge şi printre rădăcinile lungi de fucus din golful Sloughi, nişte peşti asemănători morunului, care se refugiau aici cu grămada. Şi cum era tocmai la vremea când somonii încep să pornească în susul râului Zeelanda, Moko trebuia să se îngrijească de aprovizionarea cu somoni, care, păstraţi în sare, le asigurau o minunată hrană pe timp de iarnă.

Tot atunci, lui Gordon îi veni în minte să-l pună pe Baxter să facă arcuri din ramuri mlădioase de frasin, cu săgeţi din trestie, la vârful căreia se punea un cuişor — armă cu care Wilcox şi Cross, cei mai îndemânatici după Doniphan, nimereau când şi când ceva vânat mărunt.

Cu toate că Gordon, grijuliu, se împotrivea de obicei la orice risipă de muniţii, veni şi o împrejurare care-l scoase din zgârcenia de totdeauna.

Într-o zi — era în 7 decembrie — Doniphan, luându-l

deoparte, îi spuse :
— Gordon, ne-au năpădit şacalii şi vulpile! Vin în haite noaptea şi ne strică cursele, mâncând şi vânatul din ele. Trebuie să-i stârpim!
— Ei, şi nu putem pune capcane? îi răspunse Gordon, simţindu-l unde bate.
— Capcane? zise Doniphan cu acelaşi dispreţ de totdeauna pentru asemenea mijloace vulgare. Capcane! Hai, treacă-meargă dacă ar fi vorba numai de şacali, care de proşti ce sunt dau în gropi. Dar cu vulpile nu merge! sunt prea viclene! Simt, oricât s-ar strădui Wilcox! Parcă văd că într-o noapte ne năpădesc ograda, de nu se mai alege nici urmă de păsările noastre!
— Dacă e aşa, se schimbă lucrurile! Pun la bătaie câteva duzini de cartuşe. Dar să ştii, tragi numai la sigur!
— Bine, Gordon, las' pe mine! mâine noapte le aţinem calea şi o să fie o vânătoare cum nu s-a pomenit!

E drept că trebuiau stârpite cât mai degrabă. Vulpile de aici, şi îndeosebi cele din America de Sud, sunt, se pare, mai viclene decât cele din Europa. Într-adevăr, prin apropierea fermelor fac prăpăd: le dă prin minte şi să roadă cureaua care împiedică picioarele cailor sau vitelor de la păşune.

Când se-nnoptă, Doniphan, Briant, Wilcox, Baxter, Webb, Cross şi Service trecură la postul din marginea unui „covert" — nume ce se dă în Anglia unei întinderi pline de tufişuri şi mărăciniş. Un astfel de covert se afla lângă Traps-woods, înspre lac.

Pe Phann nu-l luară cu ei. I-ar fi stânjenit cu neastâmpărul lui — şi l-ar fi simţit vulpile. De altfel, nu putea fi vorba să le ia urma, căci vulpile, chiar când sunt încălzite de goană, tot nu lasă miros după ele, sau dacă lasă, e atât de slab, încât nici cei mai grozavi câini nu-l simt.

Să fi fost unsprezece noaptea când Doniphan şi însoţitorii lui se aşezară la pândă printre tufele sălbatice din marginea covert-ului.

Era o noapte întunecoasă. O tăcere adâncă, netulburată nici de cea mai mică adiere de vânt, lăsa să se audă foşnetul trecerii vulpilor printre ierburile uscate.

Puţin după miezul nopţii, Doniphan semnală că o haită de vulpi e pe aproape şi trece spre lac să se adape.

Vînătorii aşteptară cu nerăbdare să se strângă vreo douăzeci la un loc — lucru care ceru timp, căci vulpile înaintau ferit, de parcă s-ar fi aşteptat la vreo cursă. Deodată, la un semn al lui Doniphan, răsunară câteva focuri. Toate nimeriră în plin. Cinci-şase vulpi se rostogoliră pe jos, în timp ce celelalte, înnebunite, o apucau care încotro; dar fură şi ele împuşcate. În zori, zece din ele zăceau întinse printre hăţişuri. Şi cum vânătoarea continuă trei nopţi la rând, colonia scăpă de oaspeţii nepoftiţi care puneau în primejdie animalele din ţarc. Unde mai pui cele vreo cincizeci de blăni argintii de toată frumuseţea, care, fie ca îmbrăcăminte, fie în chip de covoare, veneau să sporească bunăstarea de la French-den.

La 15 decembrie, mare expediţie la golful Sloughi. Cum vremea era foarte frumoasă, Gordon fu de părere să meargă cu toţii. Cei mici primiră vestea cu strigăte de bucurie.

Plecând în zorii zilei, era posibil să se poată înapoia înainte de căderea nopţii. Dacă s-ar fi ivit vreo întârziere, puteau să-şi petreacă noaptea sub copaci.

Adevăratul scop al expediţiei era o vânătoare de foci, care se refugiau în timpul iernii pe litoralul naufragiului. Era şi timpul, căci uleiul pentru felinarul care fusese mereu umplut în serile şi nopţile iernii aceleia de pomină era acum pe sfârşite, iar din provizia de lumânări făcute de Frangois Baudoin nu mai rămăseseră decât două-trei duzini. Şi uleiul din butoaiele de pe iaht, cel pentru felinarele din hol, se consumase mai tot, ceea ce-l preocupa serios pe prevăzătorul Gordon.

Nu-i vorbă, Moko punea el deoparte destule grăsimi de la vânat — ierbivore, rumegătoare şi păsări — dar bineînţeles că se terminau degrabă la bucătărie. Nu era oare posibil să le înlocuiască cu o grăsime pe care natura le-o scotea de-a gata în cale — sau aproape de-a gata? În lipsă de grăsime vegetală, n-aveau să găsească mijlocul să-şi procure un stoc infinit de grăsime animală?

Ba da, şi încă cum, dacă reuşeau să vâneze un număr oarecare de foci, de otarii din acestea îmblănite, care veneau în timpul verii să se întindă la soare printre colţii stâncoşi din golful Sloughi. Dar trebuiau să se grăbească, căci în curând focile aveau să plece spre apele din sud ale Oceanului Antarctic. Aşa încât expediţia aceasta era de mare însemnătate şi pregătirile trebuiau făcute cu multă chibzuială, ca să aducă cât mai multe

foloase.

De câtăva vreme, Service şi Garnett îşi dădeau toată silinţa şi izbutiseră să dreseze pe cei doi guanaci pentru tracţiune. Baxter le făcuse câte un căpăstru, cu hăţuri împletite din ierburi trainice şi acoperite cu fîşii de pînză de corabie cusute dublu. Dacă nu reuşiseră încă să încalece animalele, cel puţin le puteau înhăma la cărucior. Tot mai bine decât să se înhame ei.

În ziua aceea, căruţa fu deci încărcată cu muniţii, merinde şi diferite materiale şi unelte, un cazan mare şi şase butoaie goale care urmau să fie aduse înapoi pline cu untură de focă. S-au gândit că e mai bine să taie focile în bucăţi acolo pe loc, decât să le aducă la French-den şi să strice tot aerul cu mirosuri dezgustătoare.

Plecară aşadar în zorii zilei şi făcură cu uşurinţă drumul în primele două ore ale dimineţii. Dacă totuşi carul n-a mers destul de repede, se datora pământului plin de hârtoape de pe malul drept al râului Zeelanda, care nu era cel mai nimerit pentru guanacii înhămaţi. Dar momentul cel mai greu a fost acela când mica trupă a trebuit să înconjoare balta de la Bog-woods printre copacii din pădure. Era cam mult pentru picioruşele lui Dole şi ale lui Costar, lucru care-l făcu pe Briant să-i ceară voie lui Gordon să-i aşeze pe copii în cărucior ca să se odihnească fără a se opri din drum.

Către ora opt, în vreme ce căruciorul silea din greu pe lângă marginea bălţii, Cross şi Webb, care mergeau înainte, strigară deodată la cei rămaşi în urmă. Doniphan alergă să vadă ce e, urmat de ceilalţi.

În mijlocul nămolului de la Bog-woods, la o distanţă de vreo sută de paşi, se bălăcea o namilă de animal, pe care Doniphan îl recunoscu de îndată. Era un hipopotam gras şi trandafiriu care — din fericire pentru el — se făcu nevăzut printre tufele dese din mlaştini înainte ca ei să fi putut trage. De altfel, la ce bun să strici un glonţ pe el?

— Ce e animalul acela mare? întrebă Dole, neliniştit numai la vederea lui.

— E un hipopotam, spuse Gordon.

— Un hipopotam! Ce nume caraghios!

— Asta înseamnă „cal de fluviu", zise Briant.

— Dar nici nu aduce a cal, găsi Costar, şi avea dreptate.

— Sigur că nu, zise Service, mai bine i-ar zice „porcopo-tam"! — reflecţie justă şi care stârni râsul celor mici.

Era trecut de zece dimineaţa când Gordon puse piciorul pe ţărmul golfului Sloughi. Poposiră pe malul râului, în locul unde-şi făcuseră prima tabără, când au demontat iahtul.

Vreo sută de foci se încălzeau la soare, zburdând printre stânci. Altele se zbenguiau pe nisip, dincolo de bancurile de colţi stâncoşi.

Amfibiile astea nu prea erau obişnuite cu prezenţa omului. Poate că nici nu văzuseră vreodată fiinţă omenească, de vreme ce numai de la moartea naufragiatului francez trecuseră peste douăzeci de ani. Aşa se şi explică de ce, cu toate că este o măsură obişnuită de prevedere la animalele fugărite din ţinuturile arctice ori antarctice, nici chiar cele mai bătrâne nu stăteau de veghe ca în caz de primejdie. Totuşi era mai cuminte să nu le sperii mai din vreme, altfel în câteva minute n-ar mai fi rămas nici una.

Din prima clipă când s-au văzut la Sloughi-bay, ochii tuturor s-au îndreptat în larg, spre orizontul nesfârşit dintre Capul American şi promontoriul falezei. Marea era cu totul pustie, motiv să se convingă că insula aceasta părea aşezată departe de orice rută a corăbiilor sau vapoarelor. S-ar fi putut totuşi ca vreun vas să treacă prin faţa insulei. În asemenea caz, un post de observaţie instalat pe coama falezei Auckland, sau chiar pe culmea promontorului — unde să fie suit unul din micile tunuri ale schooneru-lui — ar fi poate mai indicat pentru a atrage atenţia, decât catargul de semnalizare. Dar asta ar însemna să se stea de gardă zi şi noapte la post şi, prin urmare, departe de French-den. Gordon găsea că ar fi o absurditate. Însuşi Briant, care nu visa decât înapoierea în patrie, fu de aceeaşi părere. Ce păcat că French-den nu era situat pe coasta falezei, chiar în faţa golfului!

După un dejun luat în grabă, în vreme ce focile se lăfăiau pe ţărm la căldura soarelui de amiază, Gordon, Briant, Doniphan, Cross, Baxter, Webb, Wilcox, Garnett şi Service se pregăteau să le vâneze. În acelaşi timp, Iverson, Jenkins, Jacques, Dole şi Costar trebuiau să rămână în tabără, sub paza lui Moko, împreună cu Phann, care trebuia ţinut pe loc, să nu sperie vânatul. Ei, de altfel, trebuiau să vadă şi de guanaci, care rămăseseră să pască pe sub copacii din marginea pădurii.

Toate armele din colonie, puşti şi revolvere, fuseseră luate pentru această vânătoare, ca şi cantitatea de muniţii necesară. Gordon se arătase darnic de astă dată, ca totdeauna când era vorba de interesul tuturor.

Mai întâi de toate trebuiau să le taie focilor calea către mare. Doniphan, căruia colegii îi încredinţaseră conducerea, îi sfătui să se lase în josul râului, până la vărsare, şi să se ascundă după mal. De acolo era lesne să se furişeze apoi printre şirurile de colţi stâncoşi şi să înconjoare plaja.

Planul fu executat cu multă prudenţă. Tinerii vânători, la o distanţă de treizeci-patruzeci de paşi unul de altul, făcură în curând un semicerc între ţărm şi mare. Apoi, la un semn al lui Doniphan, se ridicară toţi deodată, focurile de puşcă răsunară în acelaşi timp şi fiecare împuşcătură făcu câte o victimă.

Focile rămase neatinse se ridicară bătând din cozi şi înotătoare, înspăimântate mai ales de zgomot, se aruncau în salturi printre stânci. Le fugăriră atunci cu revolverele. Doniphan, dezlănţuit, făcu minuni, dar nici ceilalţi nu se lăsară mai prejos.

Vânătoarea nu dură decât câteva minute, cu toate că animalele fuseseră hăituite până la povârnişul stâncilor. De acolo, cele care scăpară cu viaţă se făcură nevăzute, lăsând pradă pe ţărm vreo douăzeci moarte şi rănite.

Expediţia reuşise din plin, şi vânătorii, înapoiaţi la tabără, îşi făcură sub copaci o aşezare ca pentru treizeci şi şase de ore.

După-amiază se îndeletniciră cu o operaţie nespus de dezgustătoare. Gordon însuşi luă parte şi, pentru că era o treabă necesară şi în interesul tuturor, munciră toţi, cu hotărâre. Trebuiră mai întâi să care pe nisip toate focile care căzuseră printre bancurile de stânci ; şi cu toate că animalele nu erau prea mari, fu totuşi destul de greu.

Între timp, Moko făcuse, cu ajutorul a două pietroaie, o vatră deasupra căreia pusese cazanul. Sferturile de focă, ciopârţite în bucăţi de cinci-şase livre fiecare, erau zvârlite în cazan, după ce acesta fusese mai întâi umplut cu apă luată din râu în vremea refluxului. Câteva clipe de fierbere au fost de ajuns pentru ca un strat limpede de grăsime să se ridice la suprafaţă. O adunară şi umplură pe rând butoaiele.

Operaţia aceasta răspândi însă un miros urât, nesuferit. Fiecare îşi astupă nasul, dar nu şi urechile, ca să audă toate

glumele care se făceau pe socoteala unei asemenea ocupaţii neplăcute. Până şi delicatul „lord Doniphan" se supuse corvezii, care se mai prelungi şi a doua zi. Până-n seară, Moko reuşi să obţină câteva sute de galioane de ulei. Nici nu le trebuia mai mult. Cu asta, luminatul la French-den era asigurat pe toată iarna. Dar nici focile nu se mai întoarseră pe stânci sau pe ţărm şi nici n-aveau să mai vină pe litoralul golfului Sloughi până nu le-o trece spaima.

În dimineaţa următoare ridicară tabăra din zori, spre uşurarea tuturora, cum e şi lesne de înţeles. De cu seară încărcaseră căruţa cu butoaie, cu unelte şi scule şi, pentru că era cu mult mai greu la întors decât la dus, guanacii aveau s-o care mai încet, cu atât mai mult cu cât drumul urca simţitor înspre lac.

La plecare, toată împrejurimea răsuna de ţipetele asurzitoare a mii de păsări de pradă, ulii şi şoimi, care, veniţi din interiorul insulei, se năpustiră pe resturile de focă din care n-avea să mai rămână nici fărâmiţă.

După un ultim salut adresat drapelului care flutura pe coama falezei Auckland şi o ultimă privire spre depărtările albastre ale Pacificului, mica ceată porni pe malul drept, în susul râului Zeelanda.

Înapoierea se petrecu fără nici un incident. Cu toate greutăţile drumului, guanacii îşi îndepliniră atât de bine sarcina, iar băieţii cei mari îi ajutară atât de la vreme, pe unde urcuşul era mai greu, încât ajunseră la French-den înainte de şase seara.

A doua zi şi în zilele următoare gospodăriră ca de obicei. încercară untura de focă în lămpile felinarelor şi văzură că, deşi de o calitate inferioară, dădea destulă lumină şi în hol, şi în depozit. Scăpaseră dar de teama să nu rămână cufundaţi în întuneric în lungile luni de iarnă.

Între timp se apropia Crăciunul. Gordon ţinea, cu drept cuvânt, să-l sărbătorească cu oarecare solemnitate, ca pe o datină a ţării pierdute, ca pe un prinos sufletesc adus familiilor lor din depărtare. Ah, dacă aceşti copii s-ar fi putut face auziţi, cum ar fi strigat ei: „suntem aici... toţi! Trăim!... Trăim!... Şi ne vom revedea!..." Da, ei mai păstraseră nădejdea pe care părinţii lor, acolo, la Auckland, o pierduseră!

Gordon îi anunţă dar că zilele de 25 şi 26 decembrie sunt

zile de repaus la French-den şi că acest întâi Crăciun petrecut pe insula Chairman îl vor sărbători aşa cum unele ţări din Europa sărbătoresc întâia zi a anului.

Ce bucurie pe toţi la auzul unei asemenea vesti! Era de la sine înţeles că în cinstea sărbătorii urma să aibă loc un dejun de gală şi că Moko avea să pregătească minunăţii. Şi el, şi Service se tot sfătuiau şi tot şopoteau prin colţuri, în timp ce Dole şi Costar, făcând mai dinainte zâmbre, stăteau la pândă să vadă ce şi cum. La cămară, de altfel, erau de toate cât pentru un banchet.

Ziua cea mare veni. Afară, deasupra uşii de la intrare, Baxter şi Wilcox aranjaseră artistic fanioanele şi pavilioanele iahtului Sloughi, care dădeau un aer de sărbătoare şi de măreţie locuinţei de la French-den.

De cum se lumină de ziuă, o salvă puternică de tun duse în depărtări ecourile bucuriei din Auckland-hill. Era salva trimisă de unul din cele două tunuri mici îndreptate în afară printr-o deschizătură din peretele holului, salvă pe care Doniphan a tras-o în cinstea zilei de Crăciun.

Îndată după aceea, copiii merseră să le ducă celor mari urările de bine pentru noul an, la care aceştia răspunseră cu alte urări făcute cu dragoste părintească. Mai mult, în cinstea şefului insulei Chairman, Costar spuse o poezioară, şi încă destul de bine.

Fiecare-şi pusese hainele de sărbătoare. Vremea era minunată şi ziua întreagă se plimbară de-a lungul lacului şi jucară cu toţii fel de fel de jocuri pe terenul de sport, căci luaseră cu ei pe bordul iahtului toate piesele speciale ale jocurilor atât de obişnuite în Anglia : bile, mingi, capete de tacuri de biliard, rachete. Unele piese erau pentru „golf" — care constă în a plasa mingea de cauciuc în diferite gropi mici, săpate la distanţe mari — altele pentru „fotbal" — joc în care mingea se loveşte cu piciorul — altele pentru „bowls" — bile de lemn pe care le arunci cu mâna, căutând să le îndrepţi direcţia deviată din cauza formei ovale — şi altele, în sfârşit pentru „fives" — care aminteşte jocul de-a mingea în perete.

Fu o zi de petrecere din plin; mai ales copiii se bucurară. Şi fu linişte; nici discuţii, nici certuri. E drept că Briant a căutat să-i distreze mai ales pe Dole, Costar, Iverson şi Jenkins — dar nu a putut cu nici un chip să şi-l apropie pe Jacques. Cât despre

Doniphan şi grupul lui de totdeauna: Webb, Cross şi Wilcox, s-au ţinut deoparte, oricât a stăruit Gordon să-i adune pe toţi laolaltă.

În sfârşit, când o nouă salvă de tun anunţă ora dejunului, tinerii oaspeţi veniră degrabă să-şi ocupe locurile la banchetul dat în sufrageria încăperii ce servea şi de cămară.

În mijlocul mesei lungi, învelită cu o frumoasă faţă de masă albă, se afla un pom de Crăciun înfipt într-un vas mare, înconjurat de verdeaţă şi de flori. Pe crengile lui erau suspendate steguleţe mici în culorile Angliei, Americii şi Franţei.

Moko, care se întrecuse în pregătirea meniului, se ţinea foarte mândru de atâtea complimente primite de el şi de Service, care-l ajutase. Un iepure „aguti" înăbuşit, ostropel de găinuşă „tinamu", un iepure fript şi împănat cu ierburi aromatice, o dropie friptă cu aripile în sus şi ciocul în aer, ca un fazan din cei mai grozavi, trei cutii cu legume conservate şi un pudding — dar ce pudding! în formă de piramidă, cu tradiţionalele stafide de Corint amestecate cu bobiţe de „algarroba", şi care de mai bine de o săptămână era îmbibat cu rom. Apoi, câteva păhăruţe de vin alb, de vişinată, lichioruri, ceai şi cafea, ca desert. Nici că s-ar fi putut sărbători mai strălucit un Crăciun pe insula Chairman.

Briant închină un pahar şi ţinu o cuvântare în cinstea lui Gordon, care-i răspunse bând în sănătatea coloniei şi în amintirea familiilor absente.

În sfârşit, gestul mişcător al lui Costar, care se ridică în numele celor mici, mulţumind lui Briant pentru grija de care dădea dovadă totdeauna faţă de ei.

Briant nu-şi mai putu ascunde emoţia când toţi izbucniră în urale în cinstea lui — urale care nu-şi găsiră însă ecou şi în inima lui Doniphan.

Capitolul XVII

PREGĂTIRI ÎN VEDEREA IERNII VIITOARE.
CE PROPUNE BRIANT. PLECAREA LUI BRIANT,
A LUI JACQUES ŞI A LUI MOKO. TRAVERSAREA
LACULUI. EAST-RIVER. UN MIC PORT LA GURA RÂULUI.

MAREA DIN RĂSĂRIT. JACQUES ŞI BRIANT. ÎNAPOIEREA LA FRENCH-DEN.

Opt zile mai târziu, intrau în anul 1861. Aci, în emisfera australă, Anul nou începea în toiul verii.

Se împlineau zece luni de când tinerii naufragiaţi ai iahtului Sloughi fuseseră aruncaţi de furtună pe insulă, la 1800 leghe depărtare de Noua Zeelandă.

Trebuie să recunoaştem că între timp situaţia lor se îmbunătăţise din ce în ce. Părea chiar că de-aci înainte vor putea birui grijile vieţii de fiecare zi. Rămâneau totuşi aruncaţi pe un pământ străin! Sprijinul dinafară, singura lor speranţă, avea să le vină oare? Şi avea să le vină înainte de reînceperea vremii rele? Sau poate aveau să îndure din nou cumplitele geruri ale unei ierni antarctice?

Până acum, cel puţin, au scăpat sănătoşi. Toţi, mari şi mici, se văzuseră cu bine în primăvară. Mulţumită înţelepciunii lui Gordon şi grijii lui de fiecare clipă, care-l făceau uneori temut — şi i se reproşa aceasta — colonia n-a făcut nici imprudenţe, nici risipe.

Dar oare aveau să fie ocoliţi şi de acum înainte de bolile de care suferă mai toţi copiii, mai ales la o vârstă fragedă? Oricum, chiar dacă în prezent se simţeau destul de bine, viitorul rămânea plin de îngrijorări.

Iată de ce Briant se gândea, fără încetare, cum să găsească un mijloc să poată pleca. Dar numai cu bărcuţa aceea de nimic a lor cum să se încumete să străbată o întindere care putea să fie mare, dacă insula lor nu făcea parte dintr-un arhipelag din Pacific, sau dacă cel mai apropiat continent ar fi fost la câteva sute de mile? Chiar dacă doi-trei dintre cei mai îndrăzneţi şi-ar fi pus în cumpănă viaţa pentru ca să caute vreun teritoriu în răsărit, câte şanse ar fi avut ca să ajungă la ţintă? Iar ca să construiască o corabie destul de. mare cât să poată străbate aceste ţinuturi ale oceanului, ar fi ei în Stare? Desigur că nu. Era peste puterile lor — iată de ce Briant nu mai ştia ce să pună la cale pentru salvarea tuturor.

Aşadar nu rămânea decât să aştepte şi iar să aştepte, iar între timp să facă din French-den o aşezare din ce în ce mai confortabilă. Apoi, dacă nu în vara asta, pentru că era mult de

lucru în vederea iernii, dar măcar în vara viitoare să cerceteze insula în întregime.

Se puseră deci cu nădejde pe lucru. Simţiseră pe spinarea lor cât de cumplite sunt iernile antarctice. Săptămâni şi poate chiar luni în şir, vremea rea îi poate ţine zăvorâţi în hol — iată de ce trebuiau să lupte de pe acum împotriva foamei şi a frigului, duşmanii cei mai de temut.

Lupta împotriva frigului la French-den nu era decât o chestiune de combustibil, şi oricât de scurtă ar fi toamna, Gordon nu s-ar fi lăsat până n-ar fi adus din vreme destule lemne cât să nu se stingă focurile nici ziua, nici noaptea.

Dar nu trebuia să se gândească şi la animalele domestice închise în ţarc şi în curtea de păsări? Ca să le adăpostească în depozit, ar fi fost o strâmtoare nespusă, iar din punct de vedere igienic, o imprudenţă. Trebuia neapărat consolidat staulul din ogradă, ferit să nu îngheţe şi încălzit cu o sobă de lut, care să păstreze înăuntru un aer călduţ.

Baxter, Briant, Service şi Moko îşi luară sarcina aceasta chiar din prima lună a noului an.

Cât despre cealaltă chestiune, tot atât de gravă, alimentarea pe toată iarna, Doniphan şi tovarăşii lui de vânătoare se angajară să o rezolve. Nu era zi să nu vadă de capcane, de laţuri şi de plase. Ceea ce prisosea peste consumul zilnic mergea să îngroaşe rezervele din cămară sub formă de cărnuri sărate ori afumate, pe care Moko le pregătea cu mare grijă. În felul acesta îşi asigurau o hrană îndestulătoare, oricât de lungă şi geroasă ar fi fost iarna.

Totuşi mai trebuia făcută o explorare, nu pentru ca să cerceteze toate ţinuturile necunoscute din insula Chairman, ci măcar partea de răsărit a lacului. Să fi fost şi acolo tot păduri, mlaştini şi dune? Sau poate ar mai fi de găsit şi alte posibilităţi de înlesnire a vieţii?

Briant îi spuse într-o zi lui Gordon ce-l preocupa, dar sub altă formă :

— Cu toate că harta lui Baudoin pare să fie destul de exactă, îi zise, ar fi totuşi bine să cercetăm Pacificul şi înspre est. Noi dispunem de lunete minunate, care lui Baudoin îi lipseau. Cine ştie dacă nu descoperim vreo insuliţă pe care el n-a putut-o vedea? După harta lui, insula Chairman pare izolată, şi poate că nu e.

— Nu-ţi iese nici o clipă din cap gândul să pleci, răspunse Gordon.
— Desigur, Gordon, cred că şi ţie la fel. Ţinta noastră, a tuturor, sforţările noastre comune nu trebuie să tindă la întoarcerea cât mai degrabă în patrie?
— Fie, spuse Gordon, pentru că ţii atât, să punem la cale o expediţie.
— O expediţie la care să luăm toţi parte? întrebă Briant.
— Nu, zise Gordon. Cred că numai şase-şapte.
— Sunt prea mulţi, Gordon. Dacă ar fi atâţia, nu ar putea decât să înconjoare lacul pe la nord ori pe la sud. Asta ar fi lung şi obositor.
— Şi atunci ce propui, Briant?
— Propun să traversăm lacul în iolă, plecând din dreptul lui French-den şi ajungând pe malul opus. Dar pentru asta nu trebuie să fim decât doi sau trei.
— Şi cine să conducă iola?
— Moko, răspunse Briant. El ştie să o manevreze; oarecum mă pricep şi eu. Cu pânza, dacă e vânt prielnic, şi cu două lopeţi, dacă e contrar, parcurgem degrabă cele cinci-şase mile cât are lacul până-n dreptul cursului de apă care, pe hartă, trece prin pădurile de est; apoi mergem pe el până la vărsare.
— Ne-am înţeles, Briant, aprobă Gordon, sunt de aceeaşi părere. Şi cine-l însoţeşte pe Moko?
— Eu, Gordon, deoarece n-am mers cu expediţia din nordul lacului. E rândul meu să fiu de folos, şi o cer...
— De folos? exclamă Gordon. Ca şi când nu ne-ai fi făcut mii de servicii, Briant! N-ai fost tu cel mai devotat dintre toţi? Nu-ţi datorăm toţi recunoştinţă?
— Lasă, Gordon! Toţi ne-am făcut datoria! Ei, rămâne hotărât?
— Hotărât, Briant. Cine să fie al treilea tovarăş de drum? Nu ţi-l propun pe Doniphan, pentru că nu vă înţelegeţi.
— De ce? Eu l-aş lua, spuse Briant. Doniphan nu e băiat rău; e curajos, îndemânatic şi, dacă n-ar fi invidios, ar fi un coleg minunat. De altfel, cu vremea se va schimba el, când îşi va da seama că eu nu caut să fiu în fruntea nimănui, nici mai presus de ceilalţi, şi sunt sigur atunci că vom fi cei mai buni prieteni. Dar eu m-am gândit la altul.
— La cine?
— La fratele meu Jacques, răspunse Briant. Starea lui mă

nelinişteşte. Sunt sigur că are ceva grav pe suflet şi nu vrea să mărturisească. Poate că în împrejurarea aceasta, fiind numai el cu mine...
— Ai dreptate, Briant. Ia-l pe Jacques şi începeţi chiar de astăzi pregătirile de drum.
— Multe pregătiri nu trebuie, zise Briant, căci nu lipsim mai mult de două-trei zile.
— În aceeaşi zi, Gordon făcu cunoscută celorlalţi expediţia ce se pregătea. Doniphan nu-şi ascunse ciuda că nu merge şi el, şi pentru că se plânse lui Gordon, acesta îi arătă că în condiţiile în care se face excursia, nu puteau fi mai mult de trei persoane şi că ideea pornind de la Briant, el trebuia să o şi transpună în fapte, şi aşa mai departe...
— Sigur, spuse Doniphan, toate numai pentru el, ca de obicei! Nu, Gordon?
— Eşti nedrept, Doniphan, nedrept şi faţă de Briant, şi faţă de mine!

Doniphan nu mai stărui şi îndreptându-se către Wilcox, Cross şi Webb, îşi vărsă lor tot focul.

Moko nu mai putea de bucurie auzind că măcar pentru câteva zile va fi cârmaci de iolă în loc de maistru bucătar. Bucuria era şi mai mare la gândul că pleacă cu Briant. Fireşte că Service avea să-i ţină locul, vesel şi el să gătească după placul lui, fără să-l bată nimeni la cap. Jacques, la rândul lui, păru mulţumit să-l însoţească pe fratele său şi să plece din French-den câteva zile.

Iola fu pregătită imediat. Îi adaptară o pânză triunghiulară, mobilă, pe care Moko o fixă jos, desfăşurând-o de-a lungul catargului. Două puşti, trei revolvere, muniţii, trei pături, provizii lichide şi solide, capote ceruite în caz de ploaie şi două vâsle, şi încă o pereche de schimb — iată tot ce le trebuia 'pentru o expediţie care nu avea să depăşească două-trei zile. Fireşte, nu uitară nici copia după harta naufragiatului, la care aveau să se adauge noi denumiri, pe măsură ce descopereau ceva.

La 4 februarie, pe la opt dimineaţa, după ce-şi luară rămas bun de la ceilalţi, Briant, Jacques şi Moko se îmbarcară la malul pietruit al râului Zeelanda. Vremea era frumoasă, cu o uşoară briză din sud-vest. Înălţară pânza şi Moko, aşezat în spate, luă cârma, lăsându-i lui Briant grija pânzei. Cu toate că suprafaţa apei era abia încreţită de o boare uşoară de vânt, iola simţi mai

bine efectul brizei de cum ieşiră în larg. După o jumătate de oră, Gordon şi cei rămaşi pe ţărm nu mai zăriră decât un punct negru care dispărea.

Moko era la spate, Briant la mijloc, iar Jacques în faţă, la piciorul catargului. Timp de o oră văzură mereu coama stâncoasă a falezei Auckland, apoi faleza se lăsă sub orizont. Totuşi, ţărmul opus al lacului nu se arăta încă, deşi nu putea fi departe. Din nefericire, cum se întâmplă adesea când soarele e în putere, vântul începu să cadă şi înspre amiază mai adia doar când şi când.

— Ce necaz că n-a ţinut briza toată ziua! zise Briant.

— Şi mai mare ar fi fost necazul dacă se întorcea în sens contrar!

— Eşti filozof, Moko!

— Nu ştiu ce vrei să zici, răspunse Moko. Eu una ştiu: că orice-ar fi, nu-mi fac sânge rău.

— Ei da, tocmai într-asta stă filozofia!

— Fie şi aşa, dar să luăm lopeţile căci ar fi bine să ajungem la ţărm înainte să înnopteze, iar de n-om ajunge, să ne mulţumim şi aşa.

— Bine zici, Moko. Iau eu o lopată, tu alta şi Jacques trece la cârmă.

— Chiar aşa, întări Moko. Dacă Jacques ţine cârma bine, înaintăm straşnic.

— Să-mi spui tu cum, Moko, zise Jacques, şi aşa voi face.

Moko strânse pânza care nu se mai umfla deloc, căci vântul căzuse cu desăvârşire. Băieţii se grăbiră să îmbuce ceva, apoi Moko trecu în faţă, Jacques la cârmă şi Briant rămase la mijloc. Iola o luă repede din loc, cârmind puţin înspre nord-est, după busolă.

Se găseau în mijlocul unei vaste întinderi de apă, ca şi cum ar fi fost în plină mare, deoarece suprafaţa întregului lac se mărginea la orizont cu cerul. Jacques se uita cu atenţie înspre răsărit, doar o vedea apărând ţărmul opus lui French-den.

Către ora trei, Moko, punând la ochi luneta, zări în sfârşit oarecare semne că se apropiau de pământ. Ceva mai târziu, Briant se convinse că Moko avusese dreptate. Pe la patru începură să se vadă vârfuri de copaci, deasupra unui ţărm jos. Aşa se explică de ce Briant, de pe culmea promontoriului, nu-l putuse zări. Aşadar, insula Chairman nu mai avea alte înălţimi în

afară de faleza Auckland, care constituia singurul accident de relief între golful Sloughi şi lacul Family.

Încă două mile jumătate şi ajungeau la ţărmul de est. Briant şi Moko vâsleau din răsputeri, obosiţi de arşiţă. Apele lacului erau ca oglinda. Uneori, prin limpezimea apei vedeai, la douăsprezece-cincisprezece picioare adâncime, fundul zbârlit de ierburi marine, printre care se zbenguiau miriade de peşti.

În sfârşit, pe la şase seara, iola acostă la picioarele unui ţărm abrupt, deasupra căruia se plecau crengi mari de stejari şi de pini maritimi. Ţărmul, destul de înalt, făcea grea debarcarea, aşa că trebuiră să mai meargă cale de vreo jumătate de milă pe lângă ţărm, înspre miazănoapte.

— Iată râul notat pe hartă, spuse Briant, arătând o adâncitură în ţărm, pe unde se scurgea lacul.

— Ei bine, eu cred că e cazul să-i punem un nume, adăugă Moko.

— Sigur, Moko, să-i zicem East-river (râul de est), odată ce curge în răsăritul insulei.

— Exact, răspunse Moko, şi acum s-o luăm pe East-river în jos, până la vărsare.

— Asta mâine, Moko. Deocamdată să ne petrecem noaptea aici, apoi mâine, în zori, ne îmbarcăm şi ne lăsăm duşi de curent; aşa putem cerceta mai bine cele două ţărmuri ale râului.

— Debarcăm? întrebă Jacques.

— Fireşte, răspunse Briant, şi dormim sub copaci.

Briant, Moko şi Jacques săriră pe ţărm. După ce legară bine iola de un trunchi de copac, scoaseră din ea armele şi merindele. Aprinseră un foc de găteje la picioarele unui stejar. Mâncară carne rece şi pesmeţi, întinseră păturile pe jos şi adormiră cât ai clipi. Pentru orice întâmplare, încărcară armele, dar, cu toate că odată cu înserarea auziră ceva urlete, noaptea trecu cu bine.

— Şi acum, la drum! îi trezi Briant, care se deşteptă din zori.

Peste puţin, fiecare îşi ocupă locul din ajun şi se lăsară duşi de cursul apei. Curentul era destul de puternic, căci refluxul începuse de o jumătate de oră, aşa că nu fu nevoie de lopeţi. Briant şi Jacques se aşezară în faţă, în timp ce Moko, în spate, se folosea de o vâslă numai ca să menţină barca pe firul apei.

— S-ar putea ca un singur reflux să ne ducă până la mare, dacă râul nu are mai mult de cinci-şase mile, căci are cursul mai

repede decât al râului Zeelanda.
— Bine-ar fi, zise Briant. La înapoiere însă, vom avea nevoie de două-trei maree.
— Mă tem că aşa va fi. De asta aş zice să nu întârziem prea mult şi s-o pornim degrabă înapoi...
— Fireşte, Moko, de îndată ce-om şti dacă se vede sau nu pământ la răsărit de insula Chairman.

Între timp iola aluneca cu o iuţeală de circa o milă pe oră. Pe de altă parte, East-river curgea aproape în linie dreaptă spre est-nord-est, lucru controlat cu busola. Albia era mai adâncă decât a râului Zeelanda şi mai puţin largă — abia treizeci de picioare — de aceea şi avea un curs atât de rapid. Briant se temea doar să nu aibă porţiuni de praguri sau vârtejuri, astfel încât să nu fie navigabil până la vărsare. În orice caz, aveau timpul să ia măsuri dacă ar fi survenit vreun obstacol.

Se găseau acum în plină pădure, cu o vegetaţie destul de deasă. Erau cam aceiaşi copaci ca şi în Traps-woods, cu diferenţa că dominau stejarii antarctici, veşnic verzi, plute, pini şi brazi.

Între altele, cu toate că în botanică avea mai puţine cunoştinţe decât Gordon, Briant recunoscu un anume copac deseori întâlnit în Noua Zeelandă. Copacul acesta, care-şi deschide coroana de crengi la o înălţime de şaizeci de picioare de pământ, făcea un fel de fructe conice, lungi de trei-patru şchioape, ascuţite la vârf şi îmbrăcate într-un fel de solzi lucioşi.
— Ăsta trebuie să fie „pinul cu migdale"! exclamă Briant.
— De-o fi aşa, spuse Moko, să ne oprim un pic, căci face!

Cu o mişcare de vâslă cârmi iola către ţărmul stâng; Briant şi Jacques săriră pe mal. câteva minute mai târziu aduceau cu ei o bogată recoltă de asemenea fructe, care conţin câte o migdală de formă ovală, învelită într-o peliculă subţire, cu un parfum de alună. Nepreţuită comoară pentru copiii din colonie, dornici de trufandale, dar mai ales, după cum le spuse la înapoiere Gordon, pentru faptul că din fructul acesta se extrage un ulei delicios.

Trebuia aflat iarăşi dacă pădurea aceasta era tot atât de bogată în vânat ca şi pădurile din vestul lacului. Probabil că era, căci Briant văzu fugind prin desişuri struţi „nandu", speriaţi, şi lame de Peru, ba chiar o pereche de guanaci, care alergau într-o goană nebună.

Cât priveşte păsările, Doniphan e sigur că ar fi avut ce împuşca! Briant însă s-a abţinut să tragă şi să risipească zadarnic alicele când în iolă aveau destule merinde.

Către ora unsprezece, pădurea începu să se rărească; se vedeau tot mai multe poieniţe printre copaci şi în acelaşi, timp briza aducea cu ea o boare sărată, care arăta că marea nu putea fi departe.

Câteva minute mai târziu, deodată, dincolo de un minunat pâlc de stejari umbroşi, la orizont apăru o dungă albăstrie.

Iola înainta mereu, dusă de curent, dar adevărat că ceva mai încet. Fluxul avea să se resimtă în curând în albia râului, larg acum - de patruzeci-cincizeci de picioare.

Ajuns la stâncile care se înălţau pe litoral, Moko împinse iola pe ţărmul stâng al râului, apoi, aducând cu el o mică ancoră, o împlântă adânc în nisip, în timp ce Briant şi Jacques debarcau şi ei.

Ce aspect diferit avea coasta aceasta faţă de cea din apusul insulei Chairman! Şi aici se deschidea un golf adânc, chiar la acelaşi nivel cu golful Sloughi — dar în loc de o plajă

Cu o mişcare de vîslă cîrmi iola către ţărmul stîng

largă de nisip înconjurată de un cerc de bancuri de stânci mărunte şi colţuroase, mărginite de faleza care se înălţa dincolo de Wreck-coast, aci era o îngrămădire de stânci mai înalte, în mijlocul cărora ar fi putut găsi douăzeci de grote, nu una.

Era, aşadar, o coastă foarte primitoare. Dacă schoonerul ar fi eşuat în locul acesta şi dacă l-ar fi despotmolit, l-ar fi putut adăposti la gura lui East-river, într-un mic port natural, în care apa potabilă n-ar fi lipsit nici măcar la reflux.

Întâiul gând al lui Briant fu să-şi poarte privirea în larg, către extremul orizont al acestei vaste excavaţii. Desfăşurată pe o întindere de aproape cincisprezece mile şi cuprinsă între două capuri nisipoase, îşi merita numele de golf.

În clipa aceasta, golful era pustiu — ca întotdeauna, fără îndoială. Nici o navă în larg, pe toată întinderea nemărginită, înconjurată de cer. Nici urmă de continent ori de insulă! Moko însuşi, obişnuit să recunoască acele vagi contururi ale înălţimilor din zare, care se confundă atât de ades cu vaporii din larg, nu descoperi nimic cu luneta. Insula Chairman apărea tot atât de izolată pe ţărmurile astea din est, ca şi în vestul ei. Iată de ce harta naufragiatului francez nu arăta nici un uscat într-acolo.

Să se spună că Briant a fost cine ştie ce mâhnit, ar fi o exagerare. Nu! Se aştepta la aşa ceva. Se mulţumi doar să-i pună golfului numele de Deception-bay (golful dezamăgirii).

— Haidem! Nu pe aici vom reuşi să ne înapoiem!

— Ei, Briant, răspunse Moko, pe un drum sau altul tot ne înapoiem noi! Dar până atunci ar fi bine să mâncăm ceva.

— Fie, zise Briant, dar cât mai repede. La ce oră poate iola s-o ia din nou pe râu în sus?

— Dacă vrem să prindem fluxul, trebuie să plecăm acum, îndată.

— Asta nu se poate, Moko. Trebuie neapărat să mai cercetez orizontul în condiţii mai favorabile şi de pe vreo stâncă mai înaltă, care să domine ţărmul.

— Atunci, suntem nevoiţi să aşteptăm fluxul următor, care va pătrunde în East-river abia la zece seara.

— Dar nu ţi-e teamă să navigăm în timpul nopţii? întrebă Briant.

— Nu, nu-i nici o primejdie, răspunse Moko. Avem lună plină. De altfel, cursul râului e atât de drept, încât ajunge să ţii direcţia cu o vâslă cât timp durează fluxul. Apoi, în vremea refluxului, ne folosim de lopeţi, iar de va fi prea puternic, ne oprim până la

ziuă.
— Bine, Moko, ne-am înţeles. Şi acum, pentru că avem douăsprezece ore libere, să profităm pentru o cercetare mai amănunţită.

După dejun şi până la ora cinei, petrecură tot timpul cercetând această parte a coastei, adăpostită de masele de copaci care înaintau până la picioarele stâncilor. Cât despre vânat, părea tot atât de bogat ca şi în jurul lui French-den, aşa că Briant împuşcă vreo câteva „tinamu" pentru masa de seară.

Ce te uimea aici era îngrămădirea de blocuri de granit. Mulţimea de stânci gigantice, semănate la întâmplare, avea în ea ceva grandios — în felul platoului de la Kamak, dar care nu erau puse de mâna omului. Printre stânci se deschideau nişte intrânduri adânci şi cotite, numite „vetre" în unele ţări celtice, şi ar fi fost uşor de făcut o aşezare printre pereţii aceia de stâncă. Colonia n-ar fi dus lipsă acolo nici de holuri, nici de cămări de depozitat. Pe un spaţiu de o jumătate de milă numai, Briant găsi vreo douăsprezece intrânduri din acestea foarte confortabile, ceea ce îl făcu să se întrebe de ce Frangois Baudoin nu se refugiase pe partea aceasta a insulei Chairman. De vizitat, o vizitase doar, ca probă că principalele accidentări ale coastei erau trecute cu exactitate pe hartă. Aşadar, dacă nu găseau nici o urmă de trecere a lui pe aici, asta se datora probabil faptului că îşi avea de mai înainte aşezarea la French-den, în clipa când explorase regiunile astea din răsărit, şi găsind că interiorul insulei era mai puţin expus furtunilor din larg, gândise că e mai bine să se statornicească acolo. Explicaţie firească, pe care Briant o admise.

Pe la două, când soarele începu să coboare din punctul cel mai înalt, lui Briant i se păru că e momentul cel mai nimerit ca să scruteze în amănunţime orizontul până unde poate cuprinde cu privirea. Încercară dar toţi trei să urce pe o stâncă uriaşă, care semăna cu un urs enorm. Masivul se înălţa cu circa o sută de picioare deasupra intrândului în care se găseau, aşa că ajunseră cu greu sus.

De acolo, privind în spate, văzură o imensă pădure ce se întindea spre apus, până spre lacul Family, a cărui suprafaţă era ascunsă de o imensă perdea de verdeaţă. La sud, tot ţinutul era străbătut de dune gălbui, întretăiate de brădet verde închis, ca în şesurile pustii din ţările nordice. Către miazănoapte, coasta

golfului se termina cu un cap jos, dincolo de care se întindea un nesfârşit pustiu de nisip. Adevărul e că insula Chairman nu era roditoare decât în partea centrală, unde apele dulci ale lacului revărsau viaţă prin cele câteva râuri de pe ambele ţărmuri.

Briant îşi îndreptă din nou luneta înspre zarea de est, care se desena acum cu maximum de limpezime. Dacă pe o rază de şapte-opt mile ar fi existat vreun pământ, cu siguranţă că ar fi apărut în obiectivul lunetei.

Nimic în direcţia aceea! Nimic decât întinsul nesfârşit al mării, mărginit de linia neîntreruptă a cerului.

Timp de o oră, Briant, Jacques şi Moko se uitară rând pe rând, cu încordare — şi erau gata să coboare pe plajă, când Moko îl opri pe Briant :

— Dar acolo ce să fie? întrebă el, arătând cu mâna către nord-est.

Briant îndreptă luneta degrabă înspre punctul acela.

Acolo, într-adevăr, ceva mai sus decât linia orizontului, licărea o pată albă, pe care o puteai lesne confunda cu un nouraş, dacă cerul n-ar fi fost de o limpezime absolută în clipa aceea. De altfel, chiar după ce multă vreme ţinu punctul acela în câmpul lunetei, Briant îşi dădu seama că pata aceea rămâne pe loc şi nu-şi schimbă forma cu nimic.

— Nu pot să-nţeleg, zise, poate doar să fie un munte. Dar şi aşa, ar fi avut altă înfăţişare.

Puţin după aceea, soarele coborând din ce în ce către vest, pata dispăru. Să fi fost într-adevăr vreo stâncă înaltă, sau mai degrabă pata aceea albicioasă nu era decât reflexul luminos al apelor? Şi Jacques şi Moko se opriră la ipoteza aceasta, măcar că Briant se îndoia.

Explorarea fiind terminată, coborâră toţi trei din nou la gura lui East-river, unde era ancorată iola. Jacques adună uscături de pe sub copaci şi aprinse focul, în timp ce Moko se pregătea să frigă păsările vânate.

Pe la şapte seara, după ce mâncară cu poftă, Jacques şi Briant merseră pe plajă în aşteptarea fluxului, ca să poată pleca.

Moko, pe de altă parte, o luă pe ţărmul râului în sus să adune migdale de pin.

Când se înapoie la gura râului, se întunecase. În larg, marea încă mai era luminată de ultimele raze de soare, în timp ce ţărmul era năpădit de umbrele înserării.

Când Moko ajunse la iolă, Briant şi Jacques încă nu se întorseseră, dar fiindcă nu puteau fi departe, n-avea de ce fi îngrijorat.

Moko fu însă foarte mirat auzind gemete şi în acelaşi timp o voce mâniată. Nu se înşela, vocea era a lui Briant. Să fi fost cei doi fraţi în primejdie? Moko alergă înspre plajă, după ce coti pe după ultimele stânci care închideau micul port. Deodată rămase locului şi nu îndrăzni să mai înainteze: Jacques era în genunchi în faţa lui Briant. Părea că-l imploră, că-i cere iertare. El gemea, aşadar...

Dintr-un sentiment de discreţie, Moko ar fi vrut să se întoarcă. Dar prea târziu! Auzise şi înţelesese tot. Ştia acum care era greşeala de care se făcuse vinovat Jacques şi pe care o mărturisise fratelui său, care nu înceta să-i spună :

— Nenorocitule!... Tu, care va să zică... tu ai făcut asta!... Tu eşti cauza...

— Iartă-mă, frate... iartă-mă!

— De-asta stăteai tu departe de ceilalţi!... De-asta ţi-era frică de ei!... Ah, de n-ar afla vreodată!... Nu! Nici un cuvânt!... Nici un cuvânt!... Nimănui!

Moko ar fi dat mult să nu fi aflat taina. Acum însă i-ar fi fost atât de greu să se prefacă faţă de Briant! Iată de ce, când peste câteva minute îl găsi singur lângă iolă, îi spuse:

— Briant, îmi pare rău, dar am auzit...

— Cum, ştii că Jacques?...

— Da, şi trebuie să-l ierţi!

— Dar ceilalţi or să-l ierte?

— Poate că da, răspunse Moko. În orice caz, mai bine să nu afle. Eu am să tac, fii sigur.

— Ah, dragul meu Moko! Şi Briant îi strânse mâna.

Timp de două ore, până la îmbarcare, Briant nu-i adresă nici un cuvânt lui Jacques, care, de altfel, rămase la piciorul stâncii, şi mai abătut acum, de când, încolţit de Briant, trebuise să-i mărturisească totul.

Pe la zece seara, începând fluxul, Briant, Jacques şi Moko se suiră în iolă. De cum o desprinseră de mal, curentul o şi împinse cu putere. Luna, care răsărise puţin după apusul soarelui, lumina de ajuns cât să poată înainta fără grijă până la miezul nopţii, când se produse acalmia şi fură nevoiţi să ia vâslele, cu care totuşi înaintau mult mai greu. Timp de o oră nu

străbătură decât o milă în susul râului.

Briant fu de părere să se oprească mai bine până în zori şi să aştepte din nou fluxul — ceea ce şi făcură. La şase dimineaţa porniră din nou, iar pe la nouă fură iarăşi în faţa lacului.

Acolo, Moko înălţă pânza şi cu o briză bună se îndreptă direct înspre French-den.

Pe la şase seara, după ce străbătură cu bine lacul, fără ca Briant şi Jacques să mai schimbe o vorbă, Garnett, care pescuia pe marginea lacului, îi zări. Câteva clipe mai târziu, iola acosta la malul pietruit, unde Gordon aştepta cu nerăbdare întoarcerea tovarăşilor săi.

Capitolul XVIII

BALTA DE EXTRAS SARE. PICIOROANGE. EXCURSIE LA SOUTH-MdORS. APROVIZIONĂRI DE IARNĂ. DIFERITE JOCURI. ÎNTRE DONIPHAN ŞI BRIANT. GORDON INTERVINE. ÎNGRIJORARE PENTRU VIITOR. ALEGERILE DE LA 10 IUNIE.

Cumpănind scena dintre el şi fratele său Jacques, Briant se gândi ca e mai bine să tacă, chiar faţă de Gordon. Le povesti, aşadar, colegilor adunaţi în hol doar cele văzute în cursul expediţiei. Le descrise coasta de răsărit a insulei Chairman, pe porţiunea care forma golful Deception, şi cursul lui East-river printre pădurile din vecinătatea lacului — păduri atât de bogate în copaci care nu-şi schimbă frunza. Le spuse că o aşezare pe litoralul din est ar fi fost mai avantajoasă, fără să fie însă de părere să părăsească French-den-ul. În ce priveşte porţiunea aceea de Pacific, nici un pământ nu se vedea în zare. Briant le vorbi totuşi de pata aceea albicioasă pe care o zărise în larg şi a cărei apariţie deasupra orizontului nu şi-o explica. Să fie oare o simplă învolburare de aburi? Ar merita să mai controleze o dată, cu prima expediţie la Deception-bay. Pe scurt, ce e sigur e că insula Chairman nu era învecinată cu nici un uscat în ţinuturile

acelea şi fără îndoială că sute de mile îi despărţeau de continent ori de arhipelagurile cele mai apropiate.

Trebuia, aşadar, până la vreun ajutor din afară, căci altul, prin ei înşişi, nu le stătea în putinţă, să ia viaţa în piept. Se puseră dar din nou pe muncă. Cel mai mult le dădu de lucru grija pentru iarna ce avea să vină. Briant muncea mai cu râvnă ca niciodată. Se simţea însă că devenise mai puţin comunicativ, şi, ca şi fratele său, începuse să stea mai deoparte. Gordon, dându-şi seama de schimbare, văzu de asemenea cum Briant îl împingea pe Jacques oriunde era nevoie de un curaj mai mare, oriunde pândea vreo primejdie — iar Jacques parcă abia aştepta. Totuşi, cum Briant nu scotea nici un cuvânt, Gordon se abţinu să-l întrebe, cu toate că avea toate motivele să creadă că avusese loc o explicaţie între fraţi.

Trecu şi luna februarie, cu treburi de tot felul. Când Wilcox dăduse de ştire că somonii se refugiau înspre apele dulci ale lacului, prinseră cu ajutorul unor plase întinse de-a curmezişul râului Zeelanda o mulţime de somoni. Ca să-i poată însă conserva, aveau nevoie de o cantitate mai mare de sare, pentru care merseră în câteva rânduri la golful Sloughi, unde Baxter şi Briant amenajară o baltă pentru sare: un simplu pătrat săpat între dune de nisip, unde sarea avea să se depună prin evaporarea apei de mare sub acţiunea razelor solare.

În primele cincisprezece zile din martie, trei-patru din colonie explorară o parte din ţinutul de mlaştini South-moors, care se întindea pe malul stâng al râului Zeelanda. Ideea fusese a lui Doniphan şi, la indicaţiile lui, Baxter făcu mai multe perechi de picioroange, folosindu-se de câteva prăjini din lemn uşor. Cum smârcurile acestea erau pe alocuri acoperite cu un strat subţire de apă, suit pe picioroange puteai trece cu bine şi ajunge din nou pe uscat.

În dimineaţa de 17 aprilie, Doniphan, Webb şi Wilcox, după ce au traversat râul cu iola, debarcară pe ţărmul stâng, purtând puştile pe umăr. Ba încă Doniphan se înarmase cu carabina aflată în arsenalul lui French-den, gândind că era cea mai nimerită ocazie s-o întrebuinţeze.

De cum debarcară pe ţărm, se şi suiră pe catalige ca să poată câştiga înălţimea necesară pentru a fi deasupra apei ridicate de flux. Phann ii însoţea. Lui nu-i trebuiau catalige, nici nu se temea să-şi ude labele alergând încoace şi încolo prin

bălţile de apă.

După ce străbătură vreo milă înspre sud-vest, Doniphan, Wilcox şi Webb ajunseră la locul uscat al ţinuturilor de mlaştini. Atunci îşi scoaseră picioroangele, ca să urmărească mai în voie vânatul.

Întins nesfârşit de mlaştini, pe care ochiul zadarnic ar fi căutat să-l cuprindă — decât doar în est, unde marea se boltea albastră la orizont.

Şi cât vânat la suprafaţa întinsului acestuia din South-moors! Becaţe, lişiţe, raţe, cârstei, sitari şi potârnichi cu miile, raţe sălbatice polare, mai căutate pentru puf decât pentru carne, dar care, preparate cum trebuie, erau bune. Doniphan şi ceilalţi ar fi putut prinde sute din puzderia de păsări de baltă fără să piardă o singură alice, dar se mulţumiră cu câteva duzini de păsări, pe care Phann le adună de prin băltoacele mai mari.

Şi totuşi Doniphan fu ispitit să împuşte unele păsări care nici măcar n-aveau să fie puse la masă, cu tot talentul culinar al lui Moko. Erau aşa-zişii „thinocori" din familia stârcilor, cu o egretă de pene strălucitoare pe cap. Dacă vânătorul nostru se reţinu de astă dată — căci ar fi însemnat să strice gloanţele chiar degeaba — totuşi nu mai putu rezista când văzu un stol de flamingo de culoarea focului, păsări de apă sălcie, dar cu o carne delicioasă, ca de prepeliţă. Păsările acestea stăteau locului, înşirate ca la paradă şi bine păzite de santinele tot din neamul lor păsăresc, care scoaseră un strigăt ca de trâmbiţă când simţiră primejdia. Văzând aşa minune de specimene de ornitologie ale insulei, Doniphan, stârnit, îşi dădu drumul instinctelor, iar Wilcox şi Webb se arătară tot atât de nesăbuiţi. Iată-i dar avântându-se fără nici un rost după păsări. Nici măcar nu ştiau că, dacă s-ar fi apropiat fără să fie văzuţi, după un foc de puşcă ar fi putut prinde câţi flamingo ar fi vrut, căci un foc de armă are darul să-i ţintuiască locului, nu să-i pună pe fugă.

Aşadar, zadarnic încercară Doniphan, Webb şi Wilcox să fugărească frumuseţea de palmipede care măsurau patru picioare în lungime, din vârful ciocului până-n vârful cozii. De îndată ce au primit semnalul semenilor lor, stolul s-a făcut nevăzut, luând-o către miazăzi, fără speranţa să-i mai poţi ajunge nici chiar cu carabina cu tragere lungă.

Totuşi, cei trei vânători se înapoiară cu destul vânat cât să nu le pară rău de plimbarea prin bălţile din sud.

Când ajunseră la mlaştini, îşi puseră din nou picioroangele şi merseră până la malul râului, hotărâţi să se mai întoarcă pe aci de îndată ce va da frigul, căci atunci se vânează şi mai bine.

Gordon, pe de altă parte, nu aştepta să înceapă gerul pentru ca să se îngrijească de căldură. Mai aveau de adus lemne, nu glumă, pentru ca să încălzească şi staulul, şi coteţul de păsări. Puseră dar la cale o mulţime de drumuri până la Bog-woods. Căruciorul cu cei doi guanaci înhămaţi la el sui şi coborî malul de câteva ori pe zi, timp de cincisprezece zile. Putea să ţină iarna acum şi şase luni, şi cât o voi; cu câtă stivă de lemne şi câtă untură de focă aveau, nu le mai păsa celor de la French-den nici de frig, nici de întuneric.

Nu înseamnă însă că dacă făceau treburi gospodăreşti nu-şi urmau şi programul de studii. Elevii cei mari ţineau cu schimbul cursuri pentru cei mici. La conferinţele care aveau loc de două ori pe săptămână, Doniphan îşi tot dădea unele ifose de superioritate, lucru care nu-l făcea prea simpatic. În afară de cercul lui obişnuit, era ocolit de ceilalţi. Şi totuşi, el trăgea nădejde ca peste două luni, când Gordon înceta de a fi preşedinte, să poată fi el şef al coloniei. Încrezut în sine, i se părea că e un merit care-i revenea de drept. Nu i s-a făcut oare destulă nedreptate că nu l-au ales de la început? Wilcox, Webb şi Cross îl încurajau cum se pricepeau şi ei, mai căutau pe ici pe colo să vadă ce părere aveau ceilalţi în privinţa viitoarei alegeri şi erau siguri de succesul lui Doniphan.

Totuşi Doniphan nu se bucura de multă simpatie printre colegi. Cei mici, mai ales, nu erau pentru el, nici pentru Gordon, de altfel.

Gordon simţea toate astea şi, cu toate că avea dreptul să fie reales, nu ţinea, cum s-a mai spus, la şefie. Îşi dădea seama că severitatea cu care condusese în „anul său de preşedinţie" nu era făcută să-i aducă voturi. Purtarea sa cam dură, spiritul său practic displăcuseră uneori — iar Doniphan spera ca aceasta să-i fie de folos. Cu siguranţă că alegerile n-aveau să se ţină fără rivalităţi.

Cei mici îi reproşau în primul rând lui Gordon că făcea prea multă economie de zahăr când era vorba de dulciuri. Apoi îi certa când se-ntorceau la French-den cu hainele rupte ori pătate, sau cu găuri în pantofi, greu de reparat şi care făceau şi mai gravă problema încălţămintei. Apoi, când mai era vorba şi

de nasturi pierduţi — să te ţii observaţii şi pedepse! Veşnic şi veşnic erau certuri pentru nasturii de la haină sau de la pantaloni, şi Gordon le făcea în fiecare seară numărătoarea, iar dacă lipseau, nu le dădea desertul sau îi punea la colţ. Briant le lua atunci apărarea, când lui Jenkins, când lui Dole, şi asta-l făcea grozav de iubit. Apoi micuţii mai ştiau că cei doi de la oficiu, Service şi Moko, ţineau trup şi suflet cu Briant şi că, dacă Briant va fi vreodată şeful insulei Chairman, au să-şi lingă degetele de atâtea bunătăţi şi dulciuri.

Ca să vezi cum stau lucrurile pe lume! La urma urmei, colonia aceasta de copilandri nu era o imagine a societăţii, iar celor mici nu le place, oare, s-o facă pe „oamenii mari" încă de la începutul vieţii?

Pe Briant, toate chestiunile astea îl lăsau rece. Muncea fără preget şi fără încetare şi nu-l cruţa pe Jacques cu nimic. Ei erau primii la lucru, ei plecau cei din urmă, ca şi când ei doi aveau mai mult ca oricine o datorie de plătit.

Ziua însă nu era folosită în întregime numai pentru învăţătură. Programul prevedea şi câteva ore de recreaţie. Nu poate fi ceva mai bun pentru sănătate decât să te destinzi în exerciţii de gimnastică Mari şi mici făceau gimnastică: se suiau în copaci, căţărându-se până la întâile crengi pe frânghii încolăcite în jurul trunchiului. Săreau la distanţe mari, sprijinindu-se în prăjini lungi, se scăldau în lac, şi cei care nu ştiau să înoate au învăţat repede. Se întreceau la fugă, cu premii pentru învingători, făceau exerciţii de aruncare cu bolas-ul şi cu lasso-ul.

Mai organizau şi alte jocuri, din cele atât de obişnuite la tineretul din Anglia. În afară de cele pomenite mai înainte, mai erau: crochetul, „rounders" — în care mingea e trimisă cu un băţ lung către nişte ţăruşi înfipţi în cele cinci colţuri ale unui vast pentagon regulat — sau jocul cu „discuri", care cere multă putere şi îndemânare în braţ şi agerime a ochiului. Dar se cuvine să fie descris mai amănunţit jocul acesta, pentru că el a dat loc într-o zi unei scene foarte supărătoare între Briant şi Doniphan.

Era în ziua de 25 aprilie, după-amiază. Împărţiţi în două tabere, opt jucători în total, Doniphan, Webb, Wilcox şi Cross de o parte, Briant, Baxter, Garnett şi Service de alta, făceau o partidă de discuri pe peluza terenului de sport.

Pe suprafaţa netedă a terenului, doi ţăruşi de fier fuseseră

împlântaţi la o distanţă de circa cincizeci de paşi unul de altul. Fiecare jucător avea câte două discuri de metal, găurite în centru şi subţiate către marginile exterioare. Fiecare jucător trebuia să arunce de două ori, pe rând, câte un disc, cu aşa îndemânare, încât primul disc să cadă ca un inel pe ţăruş, iar al doilea disc pe al doilea ţăruş. Dacă reuşea să intre pe un singur ţăruş, câştiga două puncte; dacă intra pe amândouă — patru. Dacă discurile doar atingeau ambii ţăruşi, înregistrau două puncte pentru amândouă aruncăturile, iar dacă se opreau imediat lângă amândoi ţăruşii, se câştiga un singur punct.

În ziua aceea, jocul era mai încordat ca întotdeauna, poate din cauză că Doniphan fiind în tabăra opusă celei a lui Briant, fiecare îşi punea în joc toată ambiţia.

Jucaseră două partide. Briant, Baxter, Garnett şi Service o luaseră înainte cu un punct; câştigaseră prima cu şapte puncte, în timp ce adversarii o câştigaseră pe a doua, dar numai cu şase puncte. Acum se desfăşura lupta decisivă. Şi cum amândouă taberele ajunseseră în această a treia partidă la câte cinci puncte, mai rămâneau de lansat numai două discuri.

— E rândul tău, Doniphan, spuse Webb. Ţin-te bine! E ultimul nostru disc! Nu te lăsa!

— Fii pe pace! răspunse Doniphan.

Îşi luă poziţia studiată, cu picioarele bine depărtate, unul înaintea celuilalt, cu discul în mâna dreaptă, cu bustul uşor înclinat spre stânga, ca să fie mai sigur pe mişcare.

Se vedea cum ţine morţiş ca el să câştige, şi juca cu dinţii strânşi, cu faţa puţin palidă, cu privirea fixă şi sprâncenele încruntate.

După ce ochi cu atenţie, făcu vânt discului, aruncându-l cu putere, căci ţinta era la cincizeci de paşi.

Discul atinse doar marginea ţăruşului, în loc să intre pe el în jos, şi căzu alături, ceea ce-i mări doar cu un punct şansa — adică rezultă şase puncte în total.

Doniphan nu-şi stăpâni un gest de mânie şi lovi cu piciorul în pământ.

— Supărător lucru! spuse Cross. Dar încă nu suntem bătuţi, Doniphan!

— Cred şi eu! sări Wilcox. Discul tău e lângă ţăruş şi afară de cazul când discul lui Briant intră chiar pe ţăruş, mai multe şanse ca tine tot nu are!

Într-adevăr, dacă discul pe care l-ar fi lansat Briant — căci era acum rândul lui — nu ar fi intrat pe ţăruş în jos, echipa lui ar fi pierdut partida, căci n-ar fi putut fi mai aproape de ţăruş decât al lui Doniphan.

— Ia seama, ocheşte bine! strigă Service către Briant.

Acesta nu răspunse, gândind să nu-l înfurie pe Doniphan. Câştigul, el nu-l voia pentru persoana lui, ci pentru partenerii din echipă.

Îşi luă şi el poziţia şi trimise discul cu atâta dibăcie, încât acesta căzu drept peste ţăruş şi se lăsă în jos ca un inel.

— Şapte puncte! strigă Service, triumfător. Am câştigat partida! Am câştigat partida!

Doniphan însă veni degrabă.

— Nu, n-aţi câştigat partida! spuse.

— Cum asta? întrebă Baxter.

— Pentru că Briant a trişat.

— Trişat? întrebă Briant, pălind sub asemenea învinuire.

— Da! Trişat! spuse Doniphan. Briant a depăşit linia de plecare! Era cu doi paşi mai în faţă.

— Nu e adevărat! sări Service.

— Nu e adevărat! răspunse Briant. Chiar de-ar fi fost adevărat, ar fi fost din greşeală, deci nu permit ca Doniphan să mă acuze că am trişat!

— Poftim! „Nu permite"! zise Doniphan, dând din umeri.

— Nu, răspunse Briant, care nu se mai putea stăpâni. Şi mai întâi de toate am să-ţi dovedesc că picioarele mi-au fost pe poziţia reglementară.

— Da! Da! strigară Baxter şi Service.

— Nu! Nu! strigară Webb şi Cross.

— Uite aici urma pantofilor pe nisip! răspunse Briant. Şi cum Doniphan ştie perfect de bine că e aşa, de data asta am să-i spun eu că a minţit.

— Minţit! strigă Doniphan, care se apropie pe încetul de Briant.

Webb şi Cross îl urmau din spate, ca să-l susţină, în timp ce Service şi Baxter stăteau gata să-l ajute pe Briant în caz că se va ajunge la încăierare.

Doniphan îşi şi luase poziţia de box, dezbrăcându-se de haină, cu mânecile suflecate până la coate şi cu batista înnodată în jurul pumnului.

Briant, care-şi regăsise sângele rece, stătea neclintit, vădit

dezgustat să se bată cu un coleg şi să dea asemenea exemplu coloniei.
— Destul de rău, Doniphan, că m-ai insultat, îi spuse, şi mai rău acum că mă provoci!
— Ce spui! răspunse Doniphan, pe un ton de biciuitor dispreţ. Într-adevăr, e rău să provoci pe unul care nu se pricepe să răspundă unei provocări!
— Dacă nu răspund e pentru că nu se cade.
— Nu, nu răspunzi pentru că ţi-e frică!
— Frică?... Mie?!...
— Da, pentru că eşti un laş!

Briant, suflecându-şi mânecile, înaintă hotărât spre Doniphan. Cei doi adversari erau faţă-n faţă. La englezi, chiar şi în pensioane, boxul făcea parte oarecum din educaţie. Şi, lucru ciudat, tocmai băieţii mai tineri şi mai antrenaţi se dovedesc a fi mai îngăduitori şi mai cu tact decât alţii care caută în toate prilej de ceartă.

Briant era cu totul împotriva schimbului acestuia de pumni care iau drept ţintă faţa. Se găsea dar în inferioritate faţă de adversarul lui, un pugilist exersat, cu toate că amândoi erau de aceeaşi vârstă, de aceeaşi talie şi de aceeaşi forţă musculară.

Erau gata de luptă şi de primul asalt, când Gordon, chemat în grabă de Dole, alergă să-i despartă.
— Briant!... Doniphan!... strigă el.
— M-a făcut mincinos! spuse Doniphan.
— După ce m-a acuzat că am trişat şi m-a făcut laş, răspunse Briant.

Băieţii se strânseseră în jurul lui Gordon, în timp ce cei doi adversari făcură câţiva paşi îndărăt, Briant cu braţele încrucişate, iar Doniphan în poziţia de box.
— Doniphan, îl mustră Gordon, eu îl cunosc bine pe Briant. El n-a putut să-ţi caute pricină! Sigur că tu l-ai provocat!
— Ce spui, Gordon? răspunse Doniphan. Mă aşteptam! întotdeauna pe mine mă acuzi!
— Da... când eşti de vină! răspunse Gordon.
— Fie! zise Doniphan. Eu una ştiu. Oricare din noi ar avea dreptate, dacă Briant refuză să se bată, îl declar laş.
— Iar tu, Doniphan, spuse Gordon, eşti un element rău, care dai un exemplu de neiertat colegilor tăi! Cum! În situaţia grea în care ne găsim, mai poate fi vorba ca unul din noi să împingă la

dezbinare?! Şi să caute întruna pricină celui mai bun dintre noi toţi?
— Briant, mulţumeşte-i lui Gordon! exclamă Doniphan. Şi acum, în gardă!
— Ei bine, nu! Ajunge! se răsti Gordon. În calitatea mea de şef, mă opun la orice acte de violenţă între voi! Briant, treci înăuntru! Iar tu, Doniphan, varsă-ţi mânia unde-i vrea şi întoarce-te numai când vei fi în stare să înţelegi că dacă nu-ţi dau dreptate e pentru că e de datoria mea să nu ţi-o dau.
— Da! Da! strigară toţi, afară de Webb, Cross şi Wilcox. Trăiască Gordon! Trăiască Briant!

În faţa unei astfel de majorităţi, nu-i mai rămânea decât să se supună. Briant se duse în hol, iar seara, când Doniphan se întoarse la culcare, renunţară să mai vorbească de cele petrecute. Dar simţeai cum coace în el o ură aprigă împotriva lui Briant, simţeai că la prima ocazie nu va uita să răspundă cum se cuvine lecţiei pe care i-o dăduse Gordon. De altfel, nici nu vru să audă de vreo împăcare.

Erau într-adevăr un prilej de mâhnire rivalităţile astea care ameninţau liniştea coloniei. Doniphan, având de partea lui pe Wilcox, Webb şi Cross, gata să-i dea dreptate în orice împrejurare, nu devenea o primejdie de dezbinare în viitor?

Din ziua aceea, totuşi, nu s-a mai vorbit despre întâmplarea petrecută. Nimeni n-a mai făcut vreo aluzie la neînţelegerea dintre cei doi adversari, ci şi-au văzut ca şi mai înainte de pregătirile în vederea iernii.

De altfel, iarna nu s-a lăsat mult aşteptată. În prima săptămână din mai, frigul se făcu destul de simţit încât să-l determine pe Gordon să se îngrijească de sobele din hol ca să ardă zi şi noapte. Ba în curând fu nevoie să încălzească şi staulul din ogradă, precum şi adăpostul păsărilor, care erau în sarcina lui Service şi a lui Garnett.

La epoca aceasta, parte din păsări se pregăteau să emigreze în stoluri. Înspre ce ţinuturi? De bună seamă înspre ţinuturi mai nordice ale Pacificului sau ale continentului american, cu clima mai blândă decât a insulei Chairman. Printre ele, în primul rând erau rândunelele, minunatele păsări călătoare care cu atâta uşurinţă parcurg distanţe enorme. Obsedat întruna de gândul cum să se înapoieze în patrie, lui Briant îi veni ideea să se folosească de plecarea rândunelelor ca

să poată da ştiri despre starea naufragiaţilor de pe vasul Sloughi. Cum rândunelele veneau până în cămară să-şi facă cuibul, nu-i fu greu să prindă câteva duzini din specia aşa-zisă „rândunele rustice". La gâtul lor atârnă câte un săculeţ de pânză cu un bileţel în care indica aproximativ cam în ce parte a Pacificului ar putea fi căutată insula pe care se aflau, rugind stăruitor să se vestească aceasta la Auckland, capitala Noii Zeelande. Apoi dădu drumul rândunelelor, petrecându-le cu privirea în timp ce dispăreau înspre nord-est şi spunându-le cu emoţie : „La revedere!”

Foarte slabă nădejde de scăpare, dar, oricât de puţin probabil ar fi fost ca unul din bileţele să ajungă în vreo mână de om, Briant avea dreptate să se agaţe şi de un pai.

La 25 mai căzu întâia zăpadă, aşadar cu câteva zile mai devreme decât în anul trecut. Trebuiau să se aştepte la o iarnă şi mai grea? N-ar fi fost exclus. Din fericire se îngrijiseră din vreme să aibă căldură, lumină şi de-ale gurii pe luni şi luni înainte, fără să mai vorbim de vânatul din South-moors care se abătea în vreme de iarnă pe ţărmurile râului Zeelanda. Cu câteva săptămâni mai înainte fuseseră împărţite hainele groase, iar Gordon se îngrijea de igienă.

În aceste ultime săptămâni, la French-den domnea o mare emoţie, care înfierbânta şi mai mult minţile tinerilor. Într-adevăr, la 10 iunie se încheia anul de când Gordon fusese numit şef al coloniei. De aici, tratative, demersuri, intrigi chiar, o stare de nelinişte care-i cuprinsese pe toţi. Gordon, se ştie, se ţinea deoparte. cât despre Briant, nici prin gând nu i-ar fi trecut că ar putea fi şeful unei colonii.

În fond, dar fără să arate, cel pe care-l preocupa cel mai mult alegerea era Doniphan. E sigur că, datorită inteligenţei lui şi curajului, pe care nimeni nu i le contesta, ar fi avut toate şansele să fie ales, de n-ar fi fost atât de înfumurat, de autoritar şi de invidios.

Şi totuşi, fie că era ferm convins că-i urmează lui Gordon la şefie, fie că din mândrie nu voia să aibă aerul că cere să i se dea voturi, se ţinea în aparenţă deoparte. Dar ceea ce nu făcea el pe faţă făceau Wilcox, Webb şi Cross pe sub mână, cerând celorlalţi, mai ales celor mici — care contau cel mai mult — să-şi dea votul pentru Doniphan. Şi, cum nu se pronunţase nici un nume, Doniphan îşi vedea alegerea asigurată.

Sosi şi ziua de 10 iunie. În după-amiaza zilei aveau să deschidă urna. Fiecare trebuia să scrie pe un bileţel numele celui pe care credea de cuviinţă să-l aleagă. Cel care întrunea cele mai multe voturi, era ales. Cum colonia era formată din paisprezece membri — căci Moko, fiind negru, nu avea dreptul să-şi exercite mandatul de alegător — însemna că şapte voturi plus unu, pe acelaşi nume, decideau alegerea noului şef.

Urna fu deschisă la ora două, sub preşedinţia lui Gordon, cu acea gravitate specifică anglo-saxonilor în asemenea ocazii.

Şi, la numărătoare, rezultatul fu următorul :

Briant ....8 voturi

Doniphan ....3 voturi

Gordon..1 vot

Nici Gordon, nici Doniphan n-au vrut să ia parte la alegeri. Cât despre Briant, el votase pentru Gordon.

La auzul rezultatului, Doniphan nu-şi putu ascunde dezamăgirea şi necazul. Briant, foarte mirat de majoritatea de voturi în favoarea lui, fu gata să refuze cinstea ce i se făcea, dar se vede că un gând îi fulgeră prin minte, căci, uitându-se la Jacques, zise :

— Vă mulţumesc, prieteni, primesc!

Din ziua aceea, Briant avea să fie timp de un an şeful coloniei din insula Chairman.

Capitolul XIX

CATARGUL DE SEMNALIZARE. GERURI MARI. FLAMINGO-UL. PATINAJUL. ÎNDEMÂNAREA LUI JACQUES. NESUPUNEREA LUI DONIPHAN ŞI A LUI CROSS. CEAŢA. JACQUES PRINS DE CEŢURI. SALVELE DE TUN DIN FRENCH-DEN. PUNCTELE NEGRE. PUTEREA LUI DONIPHAN.

Alegându-l pe Briant, colegii au ţinut să-i dovedească recunoştinţa lor pentru firea lui atât de îndatoritoare, pentru curajul şi devotamentul de care dăduse dovadă ori de câte ori fusese în joc soarta coloniei şi interesele tuturor. Din ziua când şi-a luat asupra lui conducerea schoonerului pe întreg parcursul dintre Noua Zeelandă până în insula Chairman, Briant nu s-a dat înapoi de la nici o primejdie şi de la nici o osteneală. Toţi îl iubeau, mari şi mici — mai ales cei mici, care îl şi votaseră în unanimitate pentru dragostea cu care veghease asupra lor toată vremea. Doar Doniphan, Cross, Wilcox şi Webb se încăpăţânau să nu-i recunoască meritele, şi totuşi, în sinea lor ştiau foarte bine cât sunt de nedrepţi faţă de cel mai plin de calităţi dintre ei.

Cu toate că-şi dădea seama cât avea să înăsprească neînţelegerile dintre ei alegerea aceasta şi cu toate că se temea ca Doniphan şi cercul lui să nu ia vreo hotărâre necugetată, Gordon ţinu totuşi să-l felicite pe Briant. Cinstit din fire, Gordon simţea, pe de o parte, că pe drept se cădea ca Briant să fie ales, iar pe de altă parte era mulţumit că în viitor nu avea să se mai ocupe decât de contabilitatea coloniei.

Din ziua aceea însă, Doniphan şi cercul lui se arătară în mod vădit potrivnici, cu toate că Briant îşi dădea toată silinţa ca să nu-i nemulţumească cu nimic.

Cât despre Jacques, era destul de surprins că Briant primise şefia.

— Cum, ai primit...? îi zise fără să-şi termine gândul, pe care Briant îl completă însă pe şoptite

— Da, pentru că vreau să-mi stea în putinţă să facem amândoi şi mai multe ca să răscumpărăm greşeala ta!

— Îţi mulţumesc, frăţioare, spuse Jacques, şi te rog nu mă cruţa!

A doua zi, viaţa îşi reluă cursul obişnuit pe care zilele lungi de iarnă îl făceau atât de monoton.

Acum, înainte ca gerurile mari să facă imposibile alte drumuri la golful Sloughi, Briant luă o măsură care putea să prindă bine.

Se ştie că pe una din cele mai înalte creste ale falezei ridicaseră un catarg de semnalizare cu un pavilion, care desigur că, bătut întruna de furtunile din larg, se transformase în zdrenţe. Era nevoie să-l înlocuiască aşadar cu un dispozitiv care să reziste la vijeliile şi viforniţele de iarnă. După sfatul lui Briant, Baxter construi un fel de balon, împletit din papura aceea flexibilă care creştea din belşug în mlaştini şi care, fiind atât de suplu şi cu spaţii, ar fi rezistat când vântul ar fi trecut prin el. Lucrul odată terminat, făcură un ultim drum la golf, în ziua de 17 iunie, şi în loc de pavilionul Angliei, Briant instală acest nou semnal, vizibil pe o rază de mai multe mile.

Se apropia şi timpul când Briant şi „supuşii săi" aveau să ierneze luni şi luni, închişi în grotă. Termometrul cobora în fiecare zi tot mai mult, semn că vor fi geruri de lungă durată.

Briant puse să tragă iola pe ţărm, adăpostind-o în colţul falezei, unde o acoperiră cu o pânză groasă, pentru ca uscăciunea să nu-i descleieze încheieturile. Apoi Baxter şi Wilcox întinseră laţuri pe lângă ogradă şi mai săpară şi alte gropi la marginea pădurii, pentru capcane. În sfârşit, întinseră din nou plase pe prăjini pe malul stâng al râului Zeelanda, astfel încât păsările de baltă să se încurce în ochiurile plaselor când, fugind de furtunile din sud, s-or abate spre mijlocul insulei.

Între timp, Doniphan, cu încă doi-trei dintre colegi, suiţi pe picioroange, străbăteau mlaştinile din miazăzi de unde niciodată nu se întorceau cu mâinile goale, scutind totodată şi alicele, căci în privinţa muniţiilor Briant era la fel de chibzuit ca şi Gordon.

În primele zile din iulie, râul începu să îngheţe. Sloiurile care se formară pe lac o porniră în jos pe râu şi se îngrămădiră cu încetul mai jos de French-den, făcând zăpor, aşa încât tot râul nu mai fu decât o gheaţă groasă. Cu gerul care persista şi care ajunsese la 12° sub zero, desigur că şi lacul avea să îngheţe în întregime. Într-adevăr, după un şir de rafale neîntrerupte, care stânjeniră întrucâtva îngheţul, vântul începu să sufle din sud-est, cerul se lumină şi termometrul coborî sub — 20°.

Programul de iarnă fusese reluat, acelaşi ca şi anul trecut. Briant se arăta ferm, fără abuz de autoritate. Îl ascultau cu toţii bucuros, de altfel — iar Gordon, prin exemplul de supunere ce-l dădea, îi înlesnea mult sarcina. De altfel, nici Doniphan, cu cercul lui, nu se dădea în lături de la vreo muncă. Aveau sarcina să inspecteze zilnic capcanele, laţurile, plasele şi cursele de tot felul; făcea parte din specialitatea lor, ceea ce nu-i împiedica să facă cerc aparte şi să şoptească între ei, neluând parte la vreo convorbire în comun, nici chiar în timpul meselor ori în serile lungi de iarnă. Să fi pus ceva la cale? Se prea poate. Erau totuşi corecţi în totul, nedându-i lui Briant prilej să se plângă, aşa că Briant se mulţumi doar să fie nepărtinitor şi să ia asupră-şi sarcinile cele mai grele şi mai ingrate, necruţându-l nici pe fratele său Jacques, care se lua la întrecere cu el în ceea ce priveşte zelul.

Gordon urmărea schimbarea în bine din caracterul lui Jacques, şi Moko se bucura de asemenea văzând că, de când cu explicaţia dintre cei doi fraţi, Jacques devenise mai comunicativ şi lua şi el parte la jocurile celorlalţi copii.

Programul de studii umplea lungile ore pe care, din cauza frigului, băieţii şi le petreceau în hol. Jenkins, Iverson, Dole şi Costar erau în mare progres. Învăţându-i pe ei, cei mari se învăţau pe ei înşişi. În serile acelea lungi de iarnă, citeau cu glas tare povestiri de călătorii, dar Service ar fi preferat să citească despre Robinsonii lui. Alteori, acordeonul lui Garnett scotea nişte armonii de ţi se zbârlea părul, melodii pe care nefericitul amator de muzică le interpreta cu o convingere regretabilă. Alţii cântau laolaltă cântece din copilărie şi, după ce se săturau de cântat, unul câte unul se duceau la culcare.

Între timp, Briant se gândea în fel şi chip cum să se vadă iar în Noua Zeelandă. Asta-l muncea pe el, câtă vreme pe Gordon îl preocupa doar cum să organizeze şi mai bine colonia de pe insula Chairman. Ca preşedinte, toate sforţările lui Briant tindeau către înapoierea în ţară. Nu-i ieşea din minte pata aceea albă zărită în largul golfului Deception. Să fi fost cumva vreun pământ prin preajma insulei? se întreba. Şi, de-ar fi aşa, le-ar fi oare chiar cu neputinţă să construiască vreo corabie cu care să încerce să ajungă până acolo? Dar, ori de câte ori îi vorbea lui Baxter, acesta clătina din cap, spunându-i că asta ar fi peste puterile lor.

Şi Briant nu înceta să spună cu amărăciune :

— Ah! De ce suntem doar copii, în loc să fim bărbaţi!

Şi era nemângâiat.

În nopţile acestea de iarnă, oricât s-ar fi crezut ei la adăpost la French-den, tot trecură prin câteva spaime: în câteva rânduri, Phann lătră îndelung a primejdie, simţind haite de fiare — mai totdeauna şacali — care dădeau târcoale ogrăzii. Doniphan şi ceilalţi alergau atunci pe uşa holului şi aruncau cu tăciuni aprinşi în jivine, până ce le puneau pe fugă.

De vreo două-trei ori, câţiva jaguari şi cuguari se arătară prin preajma grotei, fără să se apropie însă ca şacalii. Pe aceştia îi primeau cu focuri de puşcă, cu toate că la distanţa de la care trăgeau nu-i puteau omorî. Fapt este că apărară cu foarte multă greutate ograda.

La 24 iulie, Moko se arătă şi mai destoinic decât până acum in arta culinară, preparînd un vânat pe care cu toţii îl savurară, unii ca mâncăcioşi, iar alţii ca fini cunoscători.

Wilcox şi Baxter, care-l ajutau bucuros, nu se mulţumiseră să întindă numai curse pentru animale rozătoare ori păsări, ci, aplecând unele ramuri flexibile dintre doi copaci mari din Traps-woods, legaseră de la o creangă la alta laţuri, ca nişte adevărate ştreanguri, cu nod care se strînge, pentru vînat mai mare. Felul acesta de laţ se pune de obicei ca să aţină calea la căpriţe, care, de cele mai multe ori, se prind.

La Traps-woods însă nu se prinsese o căpriţă, ci o frumuseţe de flamingo, care, în noaptea de 24, a intrat în ochiul laţului, de unde, oricât s-a zbătut, n-a mai putut ieşi. A doua zi, când Wilcox trecu pe la curse, găsi flamingo-ul spânzurat de ştreangul care se strânsese în jurul gâtului când creanga se ridicase.

Bine jumulit, bine curăţat şi bine împănat cu mirodenii, fript şi pătruns pe toate părţile, flamingo-ul fu o minune. Se înfruptară cu toţii şi din aripi, şi din pulpe, ba avu fiecare şi câte un sfârculeţ din limbă, care este tot ce poate fi mai bun pe lume.

În prima jumătate a lui august avură patru zile de ger cumplit. Briant se uita neliniştit la termometrul care coborâse la — 30°. Aerul era de o puritate fără seamăn. Şi cum se întâmplă adesea la temperaturile scăzute, încetase orice adiere de vânt.

Pe frigul acela nu putea nimeni ieşi din French-den fără să

se simtă pătruns până la oase. Pe cei mici nu-i lăsau nici să scoată capul pe uşă. Nici cei mari, de altfel, nu ieşeau decât ca să întreţină zi şi noapte focul din grajd şi de la păsări. Din fericire, gerul încetă curând. Pe la 6 august, vântul se schimbă iar din vest. Golful Sloughi, cât şi întreg litoralul unde naufragiaseră, fu bântuit de furtuni năprasnice, care băteau când în plină coastă a falezei, când suflau peste coama ei cu o furie nemaivăzută. În grotă totuşi nu s-a resimţit. Nici un cutremur de pământ n-ar fi putut să-i disloce pereţii trainici. Cele mai cumplite furtuni, care ar fi aruncat vase de mare tonaj pe ţărm sau care ar fi năruit edificii de piatră, se dovedeau neputincioase în a-i dăuna falezei. cât despre copacii doborâţi, cu cât erau mai mulţi, cu atât mai puţină bătaie de cap pentru tinerii pădurari când va fi nevoie să-şi înnoiască provizia de lemne.

Şi totuşi furtunile astea schimbară cu desăvârşire starea atmosferică şi anume puseră capăt gerurilor mari. De atunci încolo temperatura se ridică treptat şi, de îndată ce vremea se linişti, se statornici la circa 7° sub zero.

În a doua jumătate a lui august, clima a fost mai blândă, şi Briant începu din nou să gospodărească pe afară. La pescuit nu se putea merge, căci atât râul cât şi lacul erau încă sub un strat gros de gheaţă. Merseră în schimb pe la capcane, pe la laţuri şi plase, unde se prindea mult vânat de baltă, aşa încât cămara era bine îndestulată cu vânat proaspăt.

De altfel şi ograda avu oaspeţi noi. În afară de familia sporită a dropiilor şi a bibilicilor, lama şi-o spori şi ea cu cinci iezişori, de care Service şi Garnett aveau mare grijă.

Aşa stăteau lucrurile când Briant se gândi să profite cât timp era încă gheaţă, propunând colegilor o mare partidă de patinaj; cu o lamă de fier aplicată pe o talpă de lemn, Baxter reuşi să facă câteva perechi de patine. Mai toţi băieţii patinaseră de altfel şi mai înainte, căci era unul din sporturile frecvente în Noua Zeelandă, oricât ar fi fost de aspră iarna. Fură deci încântaţi să-şi desfăşoare talentul pe gheaţa lacului.

Aşadar, la 25 august, pe la unsprezece dimineaţa, Briant, Gordon, Doniphan, Webb, Cross, Wilcox, Baxter, Garnett, Service, Jenkins şi Jacques, lăsându-i pe Iverson, Dole şi Costar în seama lui Moko şi a lui Phann, plecară din French-den să caute locul unde stratul de gheaţă era cât mai neted pe o

suprafaţă cât mai vastă.

Briant luase cu el o trompetă de bord pentru ca să-şi recheme colonia în caz că vreunii s-ar fi răzleţit, depărtându-se prea mult pe lac. Toţi luaseră masa înainte de plecare, rămânând să se înapoieze pentru cină.

Trebuiră să meargă pe ţărm în sus aproape trei mile ca să găsească un loc bun, căci în preajma lui French-den lacul era plin de sloiuri. Abia în dreptul lui Traps-woods se opriră în faţa unei vaste întinderi netede, înspre est, cât vedeau cu ochii. Minunat câmp de exerciţii pentru o armată de patinatori!

Bineînţeles că Doniphan şi Cross îşi luaseră puştile ca să doboare ceva vânat, dacă le pica. Cât despre Briant şi Gordon, nicidecum atraşi înspre vânătoare, nu veniseră decât cu gândul să împiedice pe ceilalţi să facă imprudenţe.

Fără îndoială că cei mai buni patinatori erau Doniphan, Cross, dar mai ales Jacques, care îi întrecea prin iuţeala cu care se deplasa şi prin precizia cu care descria curbe foarte complicate.

Înainte de a se da semnalul de plecare, Briant îi întruni pe toţi şi le spuse :

— Cred că nu mai e nevoie să vă atrag atenţia să fiţi prudenţi şi să nu vă ambiţionaţi în întreceri, căci, şi dacă nu e primejdie să se rupă gheaţa, tot rămâne primejdia să vă rupeţi o mână sau un picior! Şi nu vă depărtaţi! Chiar dacă se-ntâmplă să vă duceţi prea departe, nu uitaţi că Gordon şi cu mine vă aşteptăm aici, în punctul acesta, iar când voi da semnalul, sunând din goarnă, oriunde aţi fi, veniţi!

Cu aceasta, patinatorii porniră pe luciul lacului şi Briant se linişti văzându-i cât patinau de liberi şi siguri pe mişcări. Chiar dacă la început câţiva căzură, nu fu decât prilej pentru hohote de râs.

Într-adevăr, era o minune să-l vezi pe Jacques când înainte, când înapoi, când pe un picior, când pe celălalt, când înălţat, când mult înclinat, făcând cercuri şi serpentine cu o perfectă siguranţă. Şi câtă mulţumire pentru Briant să-şi vadă în sfârşit fratele petrecând laolaltă cu ceilalţi.

Pesemne că Doniphan, sportivul pasionat pentru toate exerciţiile, trebuie să fi simţit oarecare invidie că toţi îl aplaudau pe Jacques, din care cauză se şi depărtă de lângă ţărm, fără să mai ţină seama de recomandările lui Briant. Ba chiar la un

moment dat îi făcu semn şi lui Cross să vină după el.
— Hei, Cross! Uite colo un cârd de raţe... colo... în răsărit... Le vezi?
— Da, Doniphan.
— Ai puşca? Şi eu o am. Hai!
— Dar Briant a spus...
— Lasă-mă în pace cu Briant al tău! Hai! Hai mai repede!

Cât ai clipi, Doniphan şi Cross străbătură o jumătate de milă în urmărirea cârdului care zbura peste lac.
— Dar încotro se duc? întrebă Briant.
— Or fi văzut ceva vânat, răspunse Gordon, şi, pasionaţi după vânătoare...
— Da... pasionaţi după nesupunere, zise Briant. Tot Doniphan...
— Şi crezi, Briant, că ar putea să li se-ntâmple ceva?
— Dar poţi şti, Gordon? Nu e niciodată bine să te depărtezi! Ia uite-i unde sunt!

Într-adevăr, antrenaţi de iuţeala cu care alunecau, Doniphan şi Cross nu se mai vedeau decât ca două puncte la orizontul lacului. Chiar având tot timpul să se reîntoarcă, fiindcă mai aveau câteva ore de zi înaintea lor, şi tot era o imprudenţă. La epoca aceea a anului, te puteai foarte lesne aştepta la o schimbare bruscă a vremii. O întoarcere a vântului era de ajuns pentru ca să aducă furtună sau ceaţă.

Vă puteţi închipui câtă nelinişte îl cuprinse pe Briant când înspre ora două orizontul dispăru deodată sub un văl gros de ceţuri. Iar Cross şi Doniphan nu se întorseseră şi ceţurile cuprinseseră acum tot lacul, astfel încât ţărmul apusean nici nu se mai vedea.
— Iată! De asta m-am temut! exclamă Briant. Au să mai găsească drumul?
— Sună din goarnă! Sună! spuse în grabă Gordon.

În trei rânduri răsună goarna şi sunetul metalic porni prelung în depărtări. Poate or răspunde printr-un foc de armă, singurul mijloc pentru ca Doniphan şi Cross să-şi precizeze poziţia.

Briant şi Gordon ascultau încordaţi... Nici o detunătură.

Între timp, ceaţa se făcea tot mai deasă, tot mai întinsă, se învolbură de nu mai vedeai decât până la un sfert de milă — şi cum în acelaşi timp creştea şi în sus, tot lacul avea să dispară în câteva minute.

Briant chemă atunci pe cei din preajmă. În curând, toţi îl înconjurară pe ţărm.
— Ce e de făcut? întrebă Gordon.
— Tot ce ne stă în putinţă ca să-i găsim pe Cross şi Doniphan, până nu s-or rătăci cu totul în ceţuri! Unul din noi să plece în direcţia în care au plecat ei şi să încerce să facă legătura sunând din goarnă.
— Plec eu! zise Baxter.
— Şi noi! săriră alţi câţiva.
— Nu, mă duc eu! zise Briant.
— Ba eu, frate! spuse Jacques. Patinând repede, îi ajung!
— Fie! primi Briant. Du-te, Jacques, şi fii atent : poate auzi focuri de armă! Uite, ia şi goarna, ca să ne dai de veste unde te afli.
— Da, frate!

Şi într-o clipă, Jacques pieri în ceţurile care se lăsau tot mai dese.

Briant, Gordon şi toţi ceilalţi îşi plecau urechea să audă semnalele lui Jacques, care, depărtându-se, se stingeau încet.

Trecu o jumătate de oră. Nici o veste de la cei plecaţi, nici de la Cross, nici de la Doniphan, în neputinţă să se mai orienteze pe lac, şi nici de la Jacques, plecat să-i întâmpine. Ce se vor face toţi trei, dacă se lasă noaptea şi-i prinde departe?
— Măcar de-am avea arme cu noi, spuse Service, poate...
— Arme? zise Briant. sunt la French-den. Să nu pierdem o clipă! Hai!

Era cea mai bună soluţie, căci mai întâi de toate trebuia dat de ştire atât lui Jacques cât şi lui Doniphan şi Cross ce direcţie să ia ca să ajungă la ţărmul lacului. Cel mai bine, dar, era să se înapoieze la French-den, de unde aveau să le trimită semnale prin detunături la intervale scurte.

În mai puţin de o jumătate de oră, Briant, Gordon şi ceilalţi străbătură cele trei mile până la terenul de sport. Nu mai era cazul acum să facă economie de praf de puşcă. Wilcox şi Baxter îşi încărcară puştile şi traseră înspre răsărit...

Nici un răspuns. Nici foc de armă, nici sunet de goarnă.

Se făcuse trei şi jumătate. Ceaţa tindea să fie tot mai deasă, pe măsură ce soarele se lăsa pe după faleză. Prin aburul compact nu era chip să desluşeşti ceva pe suprafaţa lacului...
— Tunul! strigă Briant.

Unul din cele două tunuri mici de pe Sloughi, cel a cărui

ţeavă ieşea prin firida de lângă uşa holului, fu împins până în mijlocul terasei şi îndreptat în direcţia nord-est.

Îl încărcară cu o ghiulea pentru semnalizări şi Baxter tocmai se pregătea să tragă de coarda percutorului, când lui Moko îi veni în minte să pună pe deasupra ghiulelelor un smoc de ierburi uscate, muiate în grăsime, pentru ca detunătura să fie mai puternică — şi nu se înşela.

Salva porni, după ce Dole şi Costar îşi astupară mai întâi urechile.

Era cu neputinţă ca într-o atmosferă atât de calmă salva să nu fie auzită la o distanţă de câteva mile.

Ascultară din nou... Nimic!

Timp de o oră încă, tunul trase din zece în zece minute. Să nu fi înţeles Doniphan, Cross şi Jacques că salvele acelea repetate însemnau că le indică poziţia lui Frejicb-den — nu era posibil! Şi iarăşi, nu se putea ca detunăturile să nu se fi auzit pe întreaga suprafaţă a lacului, căci ceaţa are proprietatea să propage sunetul până departe, cu atât mai mult cu cât e mai deasă.

În sfârşit, puţin înainte de ora cinci, se auziră destul de clar două-trei focuri de armă din direcţia nord-est.

— Ei sunt! strigă Service.

Şi Baxter răspunse cu încă o salvă la semnalul lui Doniphan.

După câteva minute, două umbre se iviră printre ceţurile care erau mai slabe pe ţărm decât pe lac, apoi uralele celor care soseau se contopiră cu uralele celor de pe mal.

Erau Doniphan şi Cross. Jacques nu era cu ei. Ce chin de moarte pentru Briant! Jacques nu-i întâlnise pe ceilalţi doi, care nici măcar nu auziseră goarna sunând. Fapt este că Cross şi Doniphan, căutând să se orienteze, cotiseră înspre sudul lacului, în timp ce Jacques se afundase tot mai mult înspre răsărit, gândind să-i întâmpine. Altfel, chiar ei n-ar fi mai ştiut în ce direcţie să meargă, dacă nu ar fi auzit bubuiturile de tun.

Cu gândul la fratele lui pierdut prin ceţuri, lui Briant nici nu-i mai trecu prin cap să-l mustre pe Doniphan pentru o neascultare care putea să aibă consecinţe atât de grave. De-o trebui ca Jacques să-şi petreacă noaptea pe lac, la o temperatură care putea să scadă şi la — 15°, cum avea să reziste la un asemenea frig?

— Eu ar fi trebuit să mă duc, nu el, eu! se acuza Briant, pe care Gordon şi Baxter nu izbuteau să-l liniştească.

Mai traseră câteva salve de tun. E sigur că dacă Jacques s-ar fi apropiat de French-den, le-ar fi auzit şi ar fi răspuns şi el printr-un sunet de goarnă.

Dar şi când ultimele ecouri ale salvelor se pierdură în depărtări, ele rămaseră tot fără răspuns.

Iar noaptea se lăsa şi întunericul avea să cuprindă întreaga insulă.

Salva porni...

Din fericire, o împrejurare favorabilă se produse între timp: ceaţa părea că se ridică. Un vânt iscat odată cu apusul soarelui, cum se întâmpla mai în fiecare seară după acalmia zilei, împingea ceţurile înspre răsărit, dezvelind suprafaţa lacului.

În curând, aşadar, singurul neajuns ca să găsească drumul spre French-den ar fi numai întunericul. În cazul acesta, nu rămânea decât să aprindă un foc mare pe ţărm, ca semnalizare.

Wilcox, Baxter şi Service îngrămădiră degrabă vreascuri în mijlocul terenului de sport, când Gordon îi opri :

— Staţi!

Şi cu luneta la ochi se uită ţintă înspre nord-est.

— Îmi pare că văd un punct. Un punct care se mişcă!

Briant apucă luneta şi privi şi el.

— El e! E Jacques! îl văd!

Şi toţi începură să strige cât îi lua gura, ca şi când ar fi putut să-i audă de la o distanţă de o milă!

Distanţa aceasta se micşora acum văzând cu ochii. Jacques, cu patinele în picioare, înainta ca o săgeată pe gheaţa lacului, apropiindu-se de French-den. Câteva minute încă şi avea să ajungă.

— Dar parcă nu e singur! strigă Baxter, cu un gest de mirare.

Într-adevăr, privind mai atent, se vedeau încă două puncte, care veneau după el cam la o sută de paşi.

— Ce să fie? întrebă Gordon.

— Oameni? întrebă Baxter.

— Nu, animale parcă! exclamă Wilcox.

— Fiare sălbatice, poate! exclamă Doniphan.

Nu se înşela, şi fără să stea la gânduri, cu puşca-n mână, se avântă pe lac să-l întâmpine pe Jacques. În câteva clipe, Doniphan îl ajunse şi descărcă două gloanţe înspre animalele care cotiră şi se făcură nevăzute.

Erau doi urşi, care nu te aşteptai să facă parte din fauna insulei; de vreme ce animalele astea primejdioase se găseau pe insulă, cum se face că vânătorii nu le descoperiseră măcar urmele? Nu trebuie oare admis că nici nu locuiau pe insulă şi că, pe timp de iarnă, fie că au venit pe vreo parte îngheţată a mării, fie că, suiţi pe vreun sloi plutitor, au ajuns prin ţinuturile astea? De-ar fi aşa, concluzia n-ar fi că în vecinătatea insulei Chairman s-ar găsi teritorii? Asta da de gândit...

Oricum ar fi fost, fapt e că Jacques era salvat şi fratele lui îl strângea la piept.

Felicitări, îmbrăţişări, strângeri de mână, fiecare avea un cuvânt de laudă pentru viteazul copil care, după ce zadarnic sunase din goarnă ca să-şi cheme colegii, s-a văzut el însuşi pierdut în ceţuri, în neputinţă de a mai şti unde se află, când primele salve de tun răsunară.

„Nu poate fi decât tunul din French-den!" îşi zisese, căutând să prindă de unde venea bubuitul.

Se găsea atunci la câteva mile, în nord-estul lacului. Atunci, în toată goana patinelor, zbură în direcţia semnalată. Când, în vreme ce ceaţa începuse să se risipească, se trezi în faţă cu doi urşi, care se repeziră la el. Cu toată primejdia, nu-şi pierdu cumpătul şi, graţie iuţelii vertiginoase cu care alerga, îi ţinuse pe urşi la distanţă. Dacă ar fi căzut însă, ar fi fost pierdut.

Ajuns, îl luă pe Briant deoparte şi, în timp ce ceilalţi se întorceau la French-den, îi şopti :

— Îţi mulţumesc, frate, că mi-ai dat prilejul...

Briant îi strânse mâna fără să răspundă, apoi, în clipa în care Doniphan se pregătea să intre în hol, îi spuse :

— Te rugasem să nu te depărtezi. Acum vezi şi tu ce nenorocire se putea întâmpla din cauza neascultării tale. Cu toate astea însă, Doniphan, nu pot să nu-ţi mulţumesc că te-ai dus în ajutorul lui Jacques!

— Nu mi-am făcut decât datoria, răspunse cu răceală Doniphan.

Şi nici nu se uită la mâna pe care colegul său i-o întinsese cu atâta drag!

Capitolul XX

POPAS LA CAPĂTUL DE MIAZĂZI AL LACULUI. DONIPHAN, CROSS, WEBB ŞI WILCOX. DESPĂRŢIREA. DOWNS-LANDS. EAST-RIVER. PE ŢĂRMUL STÂNG IN JOS. SOSIREA LA GURA RÂULUI.

Şase săptămâni mai târziu, către seară, patru dintre tinerii din colonie se opriră la capătul de miazăzi al lacului.

Era 10 octombrie. Se desprimăvărase. Pe sub copacii proaspăt înfrunziţi, iarba înverzise pe toată pajiştea. O adiere uşoară încreţea faţa lacului, luminată de ultimele raze ale soarelui, care mângâiau vastul întins al mlaştinilor, mărginite de un prund îngust de nisip. O mulţime de păsări treceau în cârduri zgomotoase spre odihna de noapte, în cuiburile ocrotite din umbra pădurilor sau în crăpăturile dintre stânci. Câteva pâlcuri de copaci, pini, stejari antarctici, iar ceva mai departe o pădurice de brazi erau singurii care aduceau un pic de viaţă în ţinutul acesta sterp al insulei. Verdeaţa care înconjura lacul lipsea aici şi ca să ajungi la reţeaua deasă de păduri, trebuia să mergi cale de câteva mile pe o latură sau alta a lacului.

În clipa aceasta, un foc bun, aprins la rădăcina unui pin maritim, îşi înălţa fumul izbitor de parfumat, pe care vântul îl ducea înspre mlaştini: o pereche de raţe se frigea la para unui foc adăpostit între două pietre. După masa de seară, cei patru băieţi nu se mai gândeau decât cum să intre sub pături, şi-n timp ce unul din ei ar sta de veghe, ceilalţi trei ar dormi tihnit până la ziuă.

Cei patru erau Doniphan, Cross, Wilcox şi Webb şi iată in ce împrejurări se despărţiseră de ceilalţi :

În ultimele săptămâni ale celei de-a doua ierni petrecute la French-den, relaţiile dintre Doniphan şi Briant se înăspriseră. Se cunoaşte necazul ce l-a cuprins pe Doniphan când la alegeri a ieşit rivalul său. Tot mai invidios şi mai înrăit pe zi ce trecea, nu se obişnuise nicidecum cu gândul să se supună ordinelor noului şef al insulei Chairman. Şi dacă nu se răzvrătea chiar făţiş, era doar din cauză că majoritatea nu l-ar fi susţinut — asta o ştia. Totuşi, în câteva rânduri s-a arătat atât de răuvoitor şi îndărătnic, încât Briant a fost nevoit să-l mustre, cum era şi firesc. De când cu incidentul de la patinaj — când nesupunerea lui a fost vădită, fie că se datorase pasiunii pentru vânătoare, fie încăpăţânării lui — de atunci nesupunerea lui n-a făcut decât să crească în aşa grad, încât Briant vedea venind momentul să-i aplice o pedeapsă.

Îngrijorat de starea aceasta de lucruri, Gordon putuse obţine de la Briant promisiunea că se va abţine. Dar răbdarea lui Briant ajunsese acum la capăt şi, în interesul tuturor şi pentru

menţinerea disciplinei, era nevoie de un exemplu. Zadarnic a încercat Gordon să-l aducă pe Doniphan la sentimente mai bune. Dacă până atunci avusese oarecum influenţă asupra lui, trebuia să recunoască acum că o pierduse cu totul. Doniphan nu putea nicicum să-i ierte că în atâtea rânduri luase apărarea rivalului său, aşa încât toate încercările lui Gordon fură zadarnice, şi acesta vedea foarte mâhnit cum se apropie dezlănţuirea.

Rezulta de aici că tihna şi buna înţelegere, atât de necesare coloniei de la French-den, aveau să înceteze. Se făcea simţită o stinghereală, care le otrăvea traiul în comun.

Adevărul e că, în afară de orele de masă, Doniphan împreună cu Cross, Wilcox şi Webb, care erau tot mai mult influenţaţi de el, formau un cerc aparte. De se-ntâmpla să fie vremea rea şi nu mergeau la vânătoare, se adunau toţi patru într-un colţ al holului şi acolo şopoteau între dânşii.

— Sigur că pun ceva la cale, îi spuse într-o zi Briant lui Gordon.

— Sper că nu împotriva ta! răspunse Gordon. Adică să încerce să-ţi ia locul? Nu cred că Doniphan ar îndrăzni! Noi toţi am fi de partea ta! Asta o ştie şi el!

— Poate că Wilcox, Cross şi Webb se gândesc să se despartă de noi!

— Mă tem că da, Briant, şi poate că n-avem dreptul să-i împiedicăm.

— Dar poţi tu să ţi-i închipui, Gordon, trăind izolaţi...

— Poate că nu se gândesc totuşi s-o facă, Briant!

Ba tocmai că se gândesc. L-am văzut pe Wilcox făcând o copie după harta lui Baudoin, şi asta, sigur, pentru ca s-o ia cu ei.

— A făcut Wilcox asta?

— Da, Gordon ; şi, crede-mă, mă-ntreb dacă n-ar fi bine ca eu să pun capăt atâtor neplăceri, dându-mi demisia în favoarea altcuiva... a ta, Gordon, sau chiar a lui Doniphan! Ar înceta odată atâta rivalitate!

— Nu, Briant! se opuse cu tărie Gordon. Niciodată! Ar fi să te sustragi de la îndatoririle faţă de cei care te-au numit şef... şi faţă de tine însuţi!

Şi iarna trecu, în timp ce neînţelegerile dintre ei se ţineau lanţ.

Cu primele zile din octombrie, frigul încetă cu desăvârşire, iar faţa lacului şi a râului se curăţiră cu totul de gheţuri.

Atunci, în seara de 9 octombrie, Doniphan aduse la cunoştinţă tuturora hotărârea de a părăsi French-den, împreună cu Webb, Cross şi Wilcox.
— Cum? Vreţi să ne părăsiţi? întrebă Gordon.
— Să vă părăsim?... Nu, Gordon! răspunse Doniphan. Ci intenţionăm doar, Webb, Cross, Wilcox şi cu mine, să ne facem o aşezare în altă parte a insulei.
— Şi de ce, Doniphan? întrebă Baxter.
— Pur şi simplu pentru că dorim să ne conducem singuri, după bunul nostru plac şi, ca să fiu sincer, pentru că nu-mi convine să primesc ordine de la Briant.
— Aş vrea să ştiu ce învinuire îmi aduci, Doniphan? îl întrebă Briant.
— Nici una, decât că eşti în fruntea noastră! răspunse Doniphan.
— Eşti serios când spui asta? întrebă Gordon.
— Serios este faptul că, spuse Doniphan dispreţuitor, dacă ceilalţi colegi ai mei se învoiesc să te recunoască drept şef, prietenii mei şi cu mine nu ne învoim.
— Fie, răspunse Briant. Wilcox, Webb, Cross şi cu tine, Doniphan, sunteţi liberi să plecaţi şi să luaţi partea voastră de obiecte la care aveţi dreptul.
— De asta nici nu ne-am îndoit, Briant. Chiar mâine părăsim French-den-ul.
— Numai să nu vă pară rău de o asemenea hotărâre, mai spuse Gordon, care înţelese că orice stăruinţă ar fi în zadar.

Iată şi planul pe care Doniphan hotărâse să-l pună în aplicare :

Cu câteva săptămâni mai înainte, povestind despre recunoaşterea pe care o făcuse în partea de răsărit a insulei, Briant le spusese că s-ar fi putut instala acolo în bune condiţiuni. Le spusese că în stâncile de pe coastă erau o mulţime de grote, că pădurile din răsăritul lacului înaintau pînă pe plajă, că râul din est ar fi procurat permanent apa de băut, că vânatul — şi animale, şi păsări — mişuna pe ţărmuri, într-un cuvânt că viaţa era tot atât de îmbelşugată ca şi la French-den şi cu mult mai mult decât pe ţărmul golfului Sloughi. Pe de altă parte, între French-den şi coastă era o depărtare doar de douăsprezece mile în linie dreaptă, dintre care şase pentru traversarea lacului şi cam tot atât până la mare, în josul lui East-river. Aşadar, în caz de neapărată nevoie, nu era greu de comunicat cu French-den-

ul. Numai după ce a cumpănit un timp toate avantajele, i-a convins Doniphan pe Wilcox, Cros şi Webb să-şi facă o aşezare împreună cu el pe celălalt litoral al insulei.

Totuşi Doniphan n-avea de gând să străbată calea până la golful Deception pe apă. Itinerarul pe care şi-l propusese era să o ia de-a lungul lacului Family în jos, până la capul îngust pe care lacul îl formează la miazăzi, după care, cotind pe după el, s-o ia în sus pe celălalt ţărm al lacului, până la East-river, explorând astfel ţinutul acesta încă necunoscut, apoi de-a lungul cursului de apă, până la vărsare. Drum lung şi de ocol, de aproape cincisprezece-şaisprezece mile, dar pe care l-ar face în etape, vânând. În felul acesta, Doniphan evita să se îmbarce în iolă, care, pentru a fi cârmuită, cerea o mână mai experimentată decât a lui. Se gândea în schimb să ia bărcuţa de cauciuc cu care putea traversa East-river — şi, la nevoie, alte râuleţe ce vor fi prin răsăritul insulei. Mai mult, această primă expediţie n-avea alt scop decât să ia cunoştinţă de golful Deception şi să găsească locul unde să se stabilească definitiv împreună cu cei trei tovarăşi. Totodată, nevrând să se încarce cu bagaje, hotărâră să ia cu ei doar două puşti, patru revolvere, două toporişti, muniţii câte le trebuiau, undiţe, pături, o busolă de buzunar, bărcuţa de cauciuc şi doar câteva conserve, ştiind mai dinainte că din vânat şi pescuit vor avea hrană din belşug.

De altfel, gândeau ei, recunoaşterea aceasta n-avea să le ia mai mult de şase-şapte zile, iar când îşi vor fi ales un loc de aşezare, se vor înapoia la French-den ca să-şi ia partea lor din ce le-ar reveni de pe Sloughi, lucruri pe care le-ar încărca în căruţă. Dacă Gordon sau vreunul dintre cei de la French-den ar vrea să vină pe la ei, va fi binevenit — dar o convieţuire cu ei toţi, în condiţiile de acum, era cu neputinţă ; hotărîrea era luată şi asupra ei nu se mai putea reveni.

A doua zi la răsăritul soarelui, Doniphan, Cross, Webb şi Wilcox îşi luară rămas bun de la ceilalţi, care erau foarte mâhniţi de despărţire. Ei înşişi se simţeau mai tulburaţi decât aveau aerul, cu toate că erau ferm hotărâţi să-şi ducă la îndeplinire planul în care încăpăţânarea juca cel mai de seamă rol.

După ce trecură aşadar râul Zeelanda, în iola pe care Moko le-o duse până la puntea pietruită, cei patru se depărtară fără grabă, cercetând totodată partea aceasta inferioară a lacului, care se îngusta tot mai mult, făcând un cap ascuţit, şi

imensitatea şesului de mlaştini din sud, nemărginit şi înspre nord, şi înspre sud. Pe drum împuşcară câteva păsări pe marginea mlaştinilor. Înţelegând că trebuie să facă economie de muniţii, s-au mulţumit să vâneze numai cât le era necesar pe o zi.

Cerul era înnourat, dar nu a ploaie, şi briza părea să se fi statornicit dinspre nord-est. Băieţii nu putură face mai mult de cinci-şase mile timp de o zi întreagă, şi, ajunşi la extremitatea de sud a lacului, se opriră pentru odihna de noapte.

Acestea au fost faptele petrecute la French-den, începând din ultimele zile ale lui august şi până la 11 octombrie.

Doniphan, Cross, Webb şi Wilcox se găseau acum departe de colegii lor, de care sub nici un motiv de pe lume n-ar fi trebuit să se despartă. Se simţeau ei oarecum izolaţi? Poate, dar, hotărâţi să-şi ducă planul până la capăt, nu se gândeau decât cum să-şi organizeze o viaţă nouă, pe alt punct al insulei.

A doua zi, după o noapte destul de rece pe care numai un foc bun, ţinut până la ziuă, o făcu suportabilă, toţi patru se pregătiră de plecare. Capătul de sud al lacului Family se îngusta mult, formând un unghi foarte ascuţit între cele două ţărmuri, dintre care cel din dreapta suia aproape perpendicular înspre nord. În răsărit, tot mlaştini, dar care nu inundau pajiştile, acestea fiind cu câteva picioare mai ridicate decât nivelul lacului.

Începeau acum să răsară movile mici, acoperite cu ierburi şi umbrite de copaci firavi. Cum mai tot ţinutul era brăzdat numai de dune, Doniphan îl denumi „Downs-lands" (ţara dunelor), apoi, ca să nu rişte mergând la întâmplare în necunoscut, hotărî s-o pornească de-a lungul ţărmului până la East-river şi la partea de litoral explorată de Briant, rămânând ca regiunea dunelor s-o cerceteze mai târziu.

Tovarăşii lui erau însă de altă părere.

— Dacă distanţele de pe hartă sunt bine calculate, spuse Doniphan, ar trebui să dăm peste East-river la cel mult şapte mile de la extremitatea lacului în sus şi am putea, fără osteneală, să fim acolo pe seară.

— Şi de ce să nu tăiem prin nord-est, ca să ajungem direct la vărsarea lui? întrebă Wilcox.

— Ei da, asta ne-ar scuti mai bine de o treime din drum, spuse şi Webh

— Bineînţeles, răspunse Doniphan, dar poţi risca să mergi la întâmplare prin locurile astea mlăştinoase, ca la urmă, neputând înainta, să te întorci de unde ai plecat? Pe câtă vreme dacă mergem pe ţărmul lacului înainte, avem toate şansele să nu ni se ivească nici o piedică în cale.
— Mai avem şi interesul să cercetăm cursul lui East-river. interveni şi Cross.
— Neapărat, răspunse Doniphan, doar e râul care face legătura directă cu lacul Family. De altfel, mergând pe el în jos, ne dăm seama şi ce fel e pădurea prin care trece.

Şi cu asta porniră, lungind pasul. Un dâmbuleţ îngust domina cu trei-patru picioare nivelul lacului, ca şi întinderea de dune de pe dreapta. Cum urcuşul începuse să devină simţitor, era de aşteptat ca la câteva mile mai departe întreaga privelişte să se schimbe.

Într-adevăr, către ora unsprezece, Doniphan şi tovarăşii săi se opriră într-un fel de intrând, umbrit de stejari falnici. De acolo până-n depărtări, înspre răsărit, privirea se afunda în masa de păduri care împânzea zarea.

Un iepure „aguti", pe care Wilcox îl împuşcase de dimineaţă, constitui dejunul. Cross, care luase acum locul lui Moko, îl prepară cum se pricepu şi el. Poposiră doar cât să frigă nişte bucăţi de carne pe cărbuni aprinşi, cât să le mănânce şi să-şi astâmpere foamea şi setea, apoi Doniphan şi tovarăşii săi de drum porniră pe ţărmul lacului în sus.

Pădurea de pe marginea ţărmului, aceeaşi ca şi pădurile din partea de vest, se deosebea numai prin faptul că predominau arborii cu cetina mereu verde. Numărul de pini maritimi, brazi şi stejari care nu-şi schimbă frunza întrecea cu mult pe al mestecenilor sau fagilor, dar toţi erau falnici şi rămuroşi.

Spre marea lui satisfacţie, Doniphan mai constată că fauna era şi ea foarte variată în partea aceasta de insulă. În mai multe rânduri văzu guanaci şi lame de Peru, ca şi un cârd de struţi „nandu" alergând prin pădure după ce se adăpaseră. Văzu iepuri de speciile „maras", „tucutucos" şi „pecaris", iar tufele mişunau de vânat păsăresc.

Înspre seară se opriră să răsufle. Aici, ţărmul era întretăiat de un curs de apă pornit din lac. Trebuia să fie, cum şi era, East-river. Nu-i fu greu lui Doniphan să-l ghicească, cu atât mai mult

cu cât sub un pâlc de copaci, într-o crestătură a ţărmului, găsiră urme de tabără, mai precis cenuşa unui foc de lemne. Era chiar locul în care Briant, Jacques şi Moko debarcaseră când cu recunoaşterea la golful Deception şi unde-şi petrecuseră întâia noapte.

Rămaseră dar şi ei acolo, aprinseră tăciunii stinşi, îşi luară masa de seară şi se întinseră sub aceiaşi copaci care-i adăpostiseră pe tovarăşii lor.

Acum opt luni, când Briant poposise pe lacul acesta, odată cu capul nu s-ar fi gândit că patru dintre tovarăşii lui aveau să vină şi ei acolo, cu gândul să se rupă de colonie şi să trăiască izolaţi în această parte de insulă.

Poate că văzându-se acolo, departe de aşezarea gospodărească de la French-den, unde ar fi putut sta în bună pace, Cross, Wilcox şi Webb se cam căiau de ce-au făcut. Dar soarta lor era legată acum de a lui Doniphan, iar Doniphan era prea îngâmfat ca să-şi recunoască vina, prea încăpăţânat ca să renunţe la planurile lui. Prea ambiţios ca să se plece în faţa rivalului său.

Nici nu se făcu bine ziuă, şi Doniphan fu de părere să traverseze East-river.

— Cu asta scăpăm de grijă şi ne rămâne liberă ziua ca să ajungem până la vărsare, care nu poate fi mai departe de cinci-şase mile.

— Unde mai pui, zise Cross, că de pe malul stâng a adunat Moko fructele acelea ca migdala. Bine ar fi să ne facem şi noi o provizie pentru drum!

Despăturiră bărcuţa de cauciuc şi de cum o puseră pe apă, Doniphan se îndreptă spre celălalt mal târând după el o funie. Cu câteva lovituri de vâslă trecu repede lărgimea de treizeci-patruzeci de picioare din partea aceea a râului. Trăgând apoi frânghia, al cărei capăt îl ţinuse Wilcox, Webb şi Cross aduseră la ei bărcuţa în care trecură şi ei, rând pe rând, pe celălalt ţărm.

Acum, că trecuseră toţi, strânseră din nou bărcuţa în formă de valiză, o luară în spate şi porniră din nou. Bineînţeles că ar fi fost mai puţin obositor să ia iola, să se fi lăsat duşi de curentul lui East-river, aşa cum făcuseră Briant, Jacques şi Moko, dar bărcuţa de cauciuc neputind duce decât o persoană, au fost nevoiţi să renunţe la acest mijloc de locomoţie.

A fost o zi grea. Desişul pădurii, ierburile ţepoase care-i stânjeneau la tot pasul, crengile doborâte de ultimele furtuni şi care le tăiau drumul, ca şi câteva bălţi pe care le ocoliră cu greu le întârziară sosirea pe litoral. În timp ce mergeau, Doniphan se miră cum de naufragiatul francez nu lăsase nici o urmă a trecerii lui prin această parte a insulei, aşa cum lăsase la Traps-woods. Şi totuşi, nu mai rămânea îndoială că o explorase, de vreme ce pe hartă îşi însemnase toate detaliile cursului acestui râu, până la golful Deception.

Puţin înainte de amiază se opriră să dejuneze chiar pe locul unde era pinul cu migdale. Cross culese câteva fructe, din care mâncară toţi cu poftă. Apoi, cale de încă două mile, fură nevoiţi să ia din nou în piept toate tufişurile şi să-şi croiască drum cu toporişca, numai ca să nu se depărteze de cursul apei.

Din cauza diferitelor piedici, abia către şapte seara izbutiră să iasă cu totul din pădure, şi, cum noaptea se lăsase, Doniphan nu se putu orienta pe litoral. Cu toate astea, deşi nu desluşea decât lunga linie a valului înspumat, auzea vuietul prelung şi grav al mării care se izbea de ţărm.

Hotărâră să se oprească acolo şi să doarmă sub cerul liber. Pentru noaptea următoare nu se putea să nu găsească vreun adăpost mai bun în vreo peşteră, la gura râului.

Tabăra odată înjghebată, urmă cina sau, mai degrabă, pentru că se făcuse târziu, „supeul", care se compuse din câţiva cocoşei de câmp perpeliţi la flacăra unui foc de vreascuri şi câteva migdale de pin, culese pe sub copaci.

Prevăzători, puseră la cale ca să ţină focul până la ziuă, şi în primele ore să-i poarte de grijă Doniphan.

Wilcox, Webb şi Cross, întinşi sub ramurile unui pin mare, foarte obosiţi de o zi întreagă de mers, adormiră de îndată.

Doniphan abia se ţinea să nu adoarmă. Rămase totuşi treaz, dar când veni momentul ca unul din ceilalţi să-i ia locul, dormeau toţi atât de adânc, că nu vru să-i mai trezească.

De altfel, pădurea era atât de liniştită în preajma taberei, încât te simţeai în siguranţă ca şi la French-den.

Şi aşa, după ce aruncă câteva braţe de lemne pe foc, Doniphan se întinse şi el la piciorul copacului; ochii i se închiseră pe dată şi nu se mai redeschiseră decât dimineaţă, când soarele se ridica pe un vast orizont, care-n largul zării se întâlnea cu marea.

Capitolul XXI

CERCETAREA GOLFULUI DECEPTION. GOLFUL BEAR-ROCK. CUM SA SE ÎNAPOIEZE LA FRENCH-DEN. RECUNOAŞTERE ÎN NORDUL INSULEI. NORTH-CREEK. PĂDUREA DE FAGI. FURTUNA CUMPLITĂ. NOAPTE DE SPAIMĂ. ÎN ZORI.

Prima grijă a lui Doniphan, Wilcox, Cross şi Webb fu să meargă pe râu în jos până la vărsare. De acolo îşi rotiră cu sete ochii peste partea aceasta de ocean pe care o vedeau pentru întâia oară. Era tot atât de pustie ca şi pe celălalt litoral.

— Şi totuşi, zise Doniphan, dacă, după cum presupun, insula Chairman nu este departe de continentul american, vapoarele care ies din strâmtoarea Magellan şi suie înspre Chile şi Peru trebuie să treacă prin est. Un motiv mai mult ca să ne facem aşezarea pe ţărmul golfului Deception care, cu toate că Briant l-a numit astfel, sper că nu-şi va justifica mult timp numele ăsta cu nenoroc.

Poate că, motivând astfel, Doniphan căuta pretexte sau în orice caz urmărea să arate într-o formă definitivă ruptura sa de ceilalţi colegi. La urma urmei însă, chibzuind bine, ajungeai la concluzia că numai pe partea aceasta a Pacificului, adică la răsărit de insula Chairman, rămâneau şanse să se arate vapoare în trecere către porturile Americii de Sud.

După ce scrută cu luneta întreg orizontul, Doniphan se gândi să cerceteze vărsarea lui East-river. Şi ei, ca şi Briant, îşi dădură seama că se formase acolo în mod natural un mic port, la adăpost de vânt şi talazuri.

Dacă schoonerul ar fi acostat pe insulă în locul acesta, poate că n-ar fi eşuat şi s-ar fi păstrat întreg, putând să-i ducă înapoi în patrie.

În spatele stâncilor care mărgineau portul se înălţau primii arbori din pădurea ce se întindea nu numai până la lacul Family,

dar şi înspre miazănoapte, unde ochiul se afunda într-un noian de verdeaţă.

Cât despre intrândurile pe care apa le săpase în granitul stâncilor de pe litoral, Briant avusese dreptate: aveai de unde alege grota. Gândi totuşi că e mai bine să nu se depărteze de malul lui East-river şi găsi o grotă încăpătoare, pardosită cu un nisip foarte mărunt, cu tot felul de colţuri şi colţuleţe confortabile, unde puteai să te simţi la fel de bine ca şi la French-den. Grota aceasta aproape că ar fi adăpostit toată colonia, căci în pereţii ei mari erau scobite în stâncă o serie de grote mici, putându-se face din fiecare o cameră separată, în loc de îngrămădeala din cele două încăperi de la French-den.

Toată ziua nu făcură decât să viziteze coasta pe o întindere de două mile, timp în care Doniphan şi Cross împuşcară un tinamu, iar Wilcox şi Webb aruncară un pripon de undiţe pe fundul lui East-river, la vreo sută de paşi în sus de vărsare. Prinseră vreo şase peşti la fel cu cei din râul Zeelanda, între care doi bibani mari. Prin mulţimea de văgăuni de sub stâncile din apă care închideau portul înspre nord-est, adăpostindu-l de valurile mari din larg, existau mii de scoici. Se găseau de asemenea midii şi patele[5] cu duiumul, de un soi foarte bun. Aveau deci la îndemână scoici, peşti de mare, care alunecau printre fucuşii enormi de pe sub bancurile de stânci din apă, încât nu era nevoie să-i cauţi la patru-cinci mile depărtare.

Se ştie că Briant, când cercetase ţărmul la vărsarea lui East-river în mare, se urcase pe o stâncă înaltă de forma unui urs uriaş. Şi Doniphan fu mirat de asemănare. Iată de ce acum, când lua în stăpânire ţinutul, puse numele de Bear-rock (stâncă ursului) portului dominat de stâncă aceasta, nume care figurează acum pe harta insulei Chairman.

În după-amiaza aceleiaşi zile, Doniphan şi Wilcox suiră şi ei pe Bear-rock, ca să aibă o cât mai largă vedere peste cuprinsul golfului. Dar la orizont nu li se arătă nici vapor, nici pământ. Pata aceea albă din nord-est, care-i atrăsese atenţia lui Briant, ei nici măcar n-o zăriră, fie că soarele se lăsase prea jos la orizontul opus, fie că pata nici nu exista şi fusese doar o iluzie optică a lui Briant.

---

5 Patele — un fel de moluşte comestibile, cu cochilie conică, obişnuite pe toate ţărmurile marine.

Când se înseră, Doniphan cu tovarăşii lui îşi luară masa sub un pâlc de ulmi minunaţi, cu crengi joase, care se aplecau peste apă. Se sfătuiră între ei dacă să se înapoieze de îndată la French-den, ca să aducă lucrurile de trebuinţă pentru o aşezare definitivă în grota de la Bear-rock.

— Cred, zise Webb, că ar trebui să ne grăbim, deoarece drumul prin sudul lacului ne ia câteva zile.

— Dar, spuse Wilcox, n-ar fi mai bine, când va fi să ne întoarcem aici, să traversăm lacul şi să venim pe East-river până la vărsare? Adică de ce n-am face şi noi drumul pe care l-a făcut Briant cu iola?

— Am câştiga şi timp, am scuti şi osteneală, întări Webb.

— Tu ce zici, Doniphan? întrebă Cross.

Doniphan se gândea şi el la soluţia asta plină de avantaje.

— Ai dreptate, Wilcox, zise, dacă am veni cu iola condusă de Moko…

— Numai să vrea Moko, îl întrerupse Webb, dar ştiu eu?

— Şi de ce n-ar vrea? întrebă Doniphan. La urma urmei, n-ar trebui decât să stea la cârmă cât timp trecem lacul.

— Trebuie să vrea! exclamă Cross. Dac-am fi obligaţi să cărăm pe jos toată partea noastră, n-am mai isprăvi niciodată! Unde mai pui că poate căruciorul nici n-ar răzbate prin pădure. Trebuie să cărăm cu iola!

— Şi dacă totuşi refuză să ne-o dea? întrebă Webb.

— Refuză?! se-ncruntă Doniphan. Şi cine-o să refuze?

— Briant! Nu e el şeful coloniei?

— Briant? Să refuze? strigă Doniphan. Cu ce este iola mai mult a lui decât a noastră? Numai să îndrăznească Briant şi…

Doniphan se opri, dar îl simţeai că, trufaş cum era, cu nici un preţ n-ar fi admis refuzul rivalului.

Dar, după cum spuse Wilcox, la ce să-şi facă sânge rău de pe acum? E sigur că Briant n-avea să le pună beţe-n roate ca să se instaleze la Bear-rock. Rămânea doar de hotărât dacă să se înapoieze la French-den acum sau mai târziu.

— Cât mai degrabă, cred, zise Cross.

— Atunci mâine? întrebă Webb.

— Nu, răspunse Doniphan. Aş vrea ca înainte de plecare să mergem şi dincolo de golf, să cercetăm şi coasta de nord a insulei, în patruzeci şi opt de ore putem fi înapoi la Bear-rock. Cine ştie dacă în direcţia aceea nu s-o vedea în larg vreun

teritoriu pe care Baudoin nu l-a putut zări şi deci nici indica pe hartă? Cred că n-ar fi cuminte să ne facem aşezarea fără să ştim tot ce ne interesează.

Avea dreptate. Deci, chiar dacă întârziau cu două-trei zile, s-au hotărât să plece în nord cât mai degrabă.

A doua zi, 14 octombrie, Doniphan şi cei trei tovarăşi plecară din zori către miazănoapte, de-a lungul ţărmului.

Pe o distanţă de vreo trei mile, între pădure şi mare se continua şirul de stânci, având la picioarele lor o plajă de nisip de peste o sută de picioare.

Spre amiază, când tinerii trecură de ultima stâncă, se opriră să prânzească.

În acest loc întâlniră încă un curs de apă care se vărsa în golf; dar după direcţia sa dinspre sud-est către nord-vest bănuiră că nu izvora din lac. Pârâul curgea printr-o albie îngustă şi probabil că în el se vărsau apele mai mici din toată partea de miazănoapte a insulei. Doniphan îl numi North-creek (pârâul de nord), căci era mic şi nu merita numele de râu.

Câteva zvâcnituri de vâslă au fost de ajuns ca bărcuţa de cauciuc să-l treacă şi n-avură decât să cotească pe după pădurea care-l mărginea.

În timp ce mergeau, două focuri de armă au fost trase de Doniphan şi de Cross, în împrejurările următoare: Era în jurul orei trei. Ţinând cursul apei, Doniphan înaintase spre nord-vest mai mult decât era necesar ca să ajungă pe coasta de miazănoapte. Tocmai se gândea cum s-o ia din nou spre dreapta, când Cross, oprindu-l deodată, strigă :

— Uite, Doniphan, uite! Şi-i arătă o namilă roşcată care se mişca printre ierburile înalte din păpurişul pârâului, pe sub bolţile copacilor.

Doniphan îi făcu semn lui Webb şi Wilcox să nu mişte, apoi, însoţit de Cross, cu puşca gata să ţintească, se furişă fără zgomot înspre jivină.

Era un animal mare, puţind fi luat drept un rinocer dacă ar fi avut un corn pe cap şi dacă partea de jos a fălcilor ar fi fost mai proeminentă.

Două detunături consecutive: Doniphan şi Cross trăseseră aproape în acelaşi timp. Bineînţeles că, la distanţa de o sută cincizeci de paşi, glonţul nu avusese nici un efect pe pielea atât de groasă a animalului, căci, ţâşnind din păpuriş, acesta trecu în

goană pârâul şi se făcu nevăzut în pădure. Dar Doniphan avu timp să-l recunoască. Era o amfibie deloc primejdioasă, un „anta" cu blană castanie, un fel de tapir enorm cum deseori se-ntâlnesc prin vecinătatea fluviilor din America de Sud. Cum însă animalul nu le-ar fi servit la nimic, nici nu le păru rău că s-a dus — decât doar dintr-o ambiţie de vânători.

Şi în partea aceasta a insulei se întindeau păduri cât vedeai cu ochii, dese, dese, cu copaci rotunzi şi cu fagi care se-mbulzeau cu miile. Doniphan îi dădu numele de Beechs-forest (pădurea de fagi) şi o trecu pe hartă, alături de celelalte două noi denumiri.

Când se lăsase seara, parcurseseră nouă mile. Încă pe atât, şi tinerii exploratori ajungeau în nordul insulei. Dar asta pe a doua zi.

Drumul fu reluat a doua zi în zori. Aveau de ce se grăbi: vremea era în schimbare. Vântul sufla dinspre apus, cu tendinţa de a se înteţi. Dinspre larg, norii şi începuseră să gonească pe cer. E drept că mai pe sus, lăsând încă speranţe că nu se vor preface în ploaie. Ca să ia în piept vântul, oricât ar fi bătut de tare, era un fleac pentru nişte băieţi hotărâţi ca ei. Dar de s-ar fi prefăcut în rafale, cu întreg alaiul de ploi torenţiale, asta i-ar fi stingherit grozav şi ar fi fost nevoiţi să renunţe la expediţie şi să se înapoieze degrabă la Bear-rock.

Iuţiră aşadar pasul, măcar că luptau cu vântul care-i hărţuia dintr-o parte. A fost o zi rea, care prevestea o noapte şi mai rea. Într-adevăr, vântul se prefăcu în furtună, care se dezlănţui peste toată insula, iar pe la cinci seara, tunetele începură să bubuie prelung, în timp ce fulgerele brăzdau cerul, luminându-l.

Doniphan şi tovarăşii săi nu dădură înapoi. Gândul că se apropiau de ţintă îi îmbărbătă. De altfel, pădurile compacte de fagi se continuau şi în direcţia aceea şi le-ar fi dat putinţa să se adăpostească sub copaci. Dar vântul se dezlănţuia cu atâta violenţă, încât nu se temeau de ploaie. Şi nici ţărmul nu putea fi departe.

Către opt seara auziră vuietul tumultuos de valuri, semn că erau în preajma unui banc de stânci.

Între timp, cerul năpădit de nori se întuneca din ce în ce. Ca să mai apuce să vadă ceva în largul mării înainte ca ultimele licăriri ale zilei să se stingă, trebuiau să iuţească încă pasul.

Dincolo de marginea pădurii se întindea o plajă largă, de un sfert de milă, pe care talazuri înalte, albe de spumă se rostogoleau despletindu-se, după ce se izbiseră de colţurile de stâncă din miazănoapte.

Doniphan, Webb, Cross şi Wilcox, deşi frânţi de oboseală, mai avură putere să şi fugă. Trebuia cu orice preţ să arunce măcar o privire peste partea aceasta de Pacific, cât timp mai era un pic de zi... Să fi fost oare marea în toată imensitatea ei sau doar un canal care îi separa de un continent sau de o insulă?

Deodată, Wilcox, care o luase puţin înainte, se opri locului. Arătă cu mâna înspre ceva negru şi inform, movilit la picioarele prundului. Să fi fost oare vreun animal marin? Vreun cetaceu, balenă ori pui de balenă, eşuat pe nisip? Ori poate mai degrabă o barcă răsturnată, după ce fusese izbită de stânci?

Da, era o barcă culcată pe o parte, iar dincolo de ea, alături de dâra de ierburi încâlcite aduse de flux, Wilcox arătă două trupuri omeneşti, întinse la câţiva paşi de barcă.

Doniphan, Webb şi Cross, rămaşi mai întâi jocului, traversară în fugă plaja, fără să se gândească, şi ajunseră la cele două trupuri, poate neînsufleţite, întinse pe nisip.

Abia atunci, cuprinşi de spaimă, fără măcar să le treacă prin minte că ar putea să mai fie o fărâmă de viaţă în acele trupuri şi că le-ar mai fi putut da vreun ajutor, fugiră repede să-şi caute un adăpost sub copaci.

Se întunecase acum de tot, cu toate că fulgerele luminau din când în când cerul, dar în curând se stinseră şi ele. În bezna nopţii, urletele furtunii erau dublate de vuietul mării dezlănţuite.

Ce furtună! Copacii trosneau din toate încheieturile, gata să se năruie peste cei care căutaseră adăpost sub ei. Dar nici pe plajă nu ar fi putut rămâne, căci nisipul dus de vânt biciuia aerul ca o mitralieră.

Noaptea întreagă, Doniphan, Wilcox, Webb şi Cross rămaseră sub copaci, fără să închidă ochii o clipă. Suferiră cumplit de frig; foc nu puteau face, căci s-ar fi împrăştiat şi ar fi aprins crengile uscate de pe jos.

Şi apoi emoţia celor văzute îi ţinea încordaţi. De unde venise barca aceea? De ce naţie să fi fost naufragiaţii? Să fie oare vreun pământ prin preajmă, de vreme ce barca putuse să ajungă la ţărmul insulei? Sau poate era de pe vreun vas care naufragiase pe tărâmurile astea în timpul furtunii?

Orice presupunere era cu putinţă şi, în scurtele răstimpuri de acalmie, Doniphan şi Wilcox, ghemuiţi laolaltă, se întrebau unul pe altul în şoaptă.

În acelaşi timp, în închipuirea lor, pradă tuturor nălucirilor, li se părea că aud ţipete din depărtare când vântul mai slăbea şi, trăgând cu urechea, se întrebau dacă n-or fi rătăcind pe plajă şi alţi naufragiaţi! Nu! Erau victimele unor năluciri ale propriilor lor simţuri. Nici un strigăt de deznădejde nu răsunase în tumultul furtunii. Acum se învinuiau că în spaima aceea de moment fugiseră! Ar fi vrut să alerge înapoi printre stânci, cu riscul să fie spulberaţi de vânt! Dar, prin negura nopţii, pe plaja aceea deschisă, măturată de năvala de valuri a fluxului, cum ar mai fi găsit locul unde eşuase luntrea răsturnată, locul unde trupurile zăceau pe nisip?

De altfel, părea că se topise în ei orice forţă fizică sau morală. După ce fuseseră atâta vreme stăpâni pe ei, după ce se crezuseră poate bărbaţi, se simţeau acum redevenind copii în faţa acestor fiinţe omeneşti, întâiele pe care le revedeau de ia naufragiul lui Sloughi, aruncate de mare în stare de cadavre pe insula lor!

La urmă, când îşi veniră în fire, înţeleseră care le era datoria. A doua zi, de cum s-o lumina, aveau să coboare jos la ţărm, să sape o groapă în nisip şi să-i înmormânteze.

Ce noapte fără sfârşit! Părea că niciodată n-au să mai vadă lumina zilei, care să le împrăştie spaimele!

Şi măcar dac-ar fi putut să se uite la ceas ca să-şi dea seama cât mai e până la ziuă! Însă, cu neputinţă de aprins un chibrit, chiar adăpostindu-l sub pătură. Cross încercă, dar în zadar.

Atunci Wilcox recurse la un alt mijloc ca să ştie cu aproximaţie ora: ceasul lui se întorcea răsucindu-l de douăsprezece ori pentru douăzeci şi patru de ore — adică o răsucire pentru două ore. Or, cum îl întorsese la ora opt seara, însemna că, socotind numărul de turaţii care ar mai rămâne, ar afla orele trecute. Aşa şi făcu şi, nemaiavând decât patru turaţii de dat, deduse că e aproape patru dimineaţa. Aşadar, în curând avea să se facă ziuă.

Într-adevăr, nu mult după aceea începu să se lumineze în răsărit. Vântul nu se potolise şi cum norii se lăsau tot mai jos pe mare, era de temut că ploaia avea să-i prindă pe băieţi înainte

de a fi ajuns la adăpostul din Bear-rock.

Orice-ar fi fost, întâi de toate aveau de împlinit o ultimă datorie faţă de cei doi naufragiaţi. Aşa încât, de cum se ivi întâia geană de lumină pe sub învolburările de nori din zare, înaintară pe ţărm luptând din răsputeri cu răbufnirile de vânt. În câteva rânduri se proptiră unul de altul, ca să nu-i răstoarne.

Luntrea eşuase lângă o movilă de nisip. Se vedea după urmele de valuri că fluxul, înteţit de vânt, o depăşise.

Cât despre cele două trupuri, nu mai erau acolo...

Doniphan şi Wilcox înaintară vreo douăzeci de paşi pe ţărm...

Nimic!... Nici măcar vreo urmă, pe care de altfel refluxul ar fi şters-o.

— Nenorociţii, exclamă Wilcox, erau aşadar în viaţă, dacă au reuşit să se ridice!

— Unde pot fi? întrebă Cross.

— Unde să fie? răspunse Doniphan, arătând valurile care se rostogoleau turbate. Acolo unde i-o fi târât refluxul!

Doniphan se căţără cu greu până pe marginea bancului de stânci şi privi cu luneta peste suprafaţa mării.

Nici un cadavru! Sigur că trupurile naufragiaţilor au fost duse în larg!

Doniphan se întoarse la Wilcox, Cross şi Webb, care rămăseseră lângă luntre.

O mai fi poate vreun supravieţuitor în ea?

Dar luntrea era goală.

Era o şalupă de pe un vas de comerţ, cu punte în faţă şi lungă de vreo treizeci de picioare. Nu mai era în stare de navigare, fiind avariată în flanc, pe linia de plutire, din cauza izbiturilor de stânci. Un ciot de catarg rupt de la bază, câteva zdrenţe de pânză care fâlfâiau prinse în cârligele de pe marginea punţii, capete de frânghii — e tot ce mai rămăsese din echipament. cât despre provizii, unelte şi arme, nimic în lăzi şi nimic în deschizătura de sub punte.

În spate, două nume arătau cărui vas aparţinuse şi portul de origine :

Severn — San Francisco.

San Francisco! Unul din porturile litoralului californian! Aşadar, o navă americană!

Cât despre partea aceasta de coastă pe care naufragiaţii

de pe Severn fuseseră aruncaţi de furtună, avea ca orizont marea, în toată imensitatea ei.

Capitolul XXII

O INSPIRAŢIE A LUI BRIANT. BUCURIA CELOR MICI. CONSTRUIREA UNUI ZMEU. EXPERIENŢA ÎNTRERUPTA. KATE. SUPRAVIEŢUITORII DE PE SEVERN. PRIMEJDIILE PRIN CARE TREC DONIPHAN ŞI TOVARĂŞII LUI. DEVOTAMENTUL LUI BRIANT. DIN NOU ÎMPREUNA.

Sunt cunoscute împrejurările în care Doniphan, Webb, Cross şi Wilcox au părăsit locuinţa de la French-den. De la plecarea lor, viaţa tinerilor colonişti devenise mai tristă. Cu câtă îndurerare au privit toţi despărţirea aceasta care putea să aibă urmări foarte rele în viitor! Bineînţeles, Briant nu avea de ce să-şi aducă învinuiri, totuşi era cel mai mâhnit dintre toţi, fiind considerat motivul despărţirii.

Zadarnic căuta Gordon să-l mângâie zicându-i :

— Au să se-ntoarcă, Briant, mai repede chiar decât crezi. Oricât de îndărătnic ar fi Doniphan, împrejurările au să fie mai tari decât el. Pariez că înainte de venirea iernii ai să-i vezi pe toţi din nou la French-den.

Briant dădea din cap şi nu mai ştia ce să răspundă. Că vor fi siliţi de împrejurări să se înapoieze, da, se poate. Dar atunci, cât de vitrege ar trebui să fie împrejurările acelea!

„Înainte de venirea iernii!" zisese Gordon. Adică să mai fie osândiţi să petreacă şi o a treia iarnă pe insula Chairman? Şi până atunci nu le va veni nici un ajutor de nicăieri? Adică pe tărâmurile astea ale Pacificului să nu treacă în timpul verii nici un vapor de comerţ şi nici balonul-semnal suit pe faleza Auckland să nu fie în sfârşit văzut? E drept că balonul, înălţat doar la două sute de picioare deasupra nivelului insulei, nu era posibil de văzut decât pe o rază restrânsă. Aşadar, după ce a încercat zadarnic împreună cu Baxter să pună la cale un plan de

a construi o navă care să poată străbate marea, Briant se gândi la un mijloc de a ridica un semnal la o înălţime mai mare. Vorbea adesea de asta şi într-o zi îi spuse lui Baxter că lui îi părea foarte posibil ca pentru semnalizare să se folosească de un zmeu.

— Nici pânza, nici sfoara nu ne lipsesc, zise, şi dacă aparatul e destul de mare, ar plana într-o zonă înaltă, să zicem la o mie de picioare.

— Afară de zilele când n-ar fi vânt deloc, răspunse Baxter.

— Zile fără vânt sunt puţine, şi atunci l-am trage jos. Dar în afară de cazul acesta, dacă sfoara e bine fixată pe sol, el însuşi se va întoarce după vânt şi n-am mai avea grija lui.

— Să încercăm, zise Baxter.

— Mai mult, adăugă Briant, dacă zmeul va fi vizibil ziua la o mare depărtare, poate vreo şaizeci de mile, va putea fi văzut şi noaptea, dacă-i atârnăm un felinar de coadă sau de speteze.

De fapt, ideea lui Briant era bună. Cât despre punerea ei în aplicare, nu prezenta nici o greutate pentru nişte băieţi tineri care de atâtea ori înălţaseră zmeie pe pajiştile din Noua Zeelandă.

Aşa că, de cum aflară de proiectul lui Briant, îi cuprinse pe toţi o mare bucurie. Cei mici mai ales, Jenkins, Iverson, Dole şi Costar, se bucurară ca de o jucărie, extaziindu-se la gândul să vadă un zmeu cum nu mai văzuseră niciodată. Ce minune să ţii de sfoară, în vreme ce zmeul se leagănă pe sus!

— Să-i punem o coadă lungă, zise unul.

— Şi nişte zbârnâitori mari! spuse altul.

— Şi o să-i facem deasupra un maimuţoi frumos, care va dănţui sus!

— O să-i trimitem ştafete!

Erau toţi în culmea fericirii.

Şi când te gândeşti că acolo unde ei vedeau doar un prilej de distracţie, era o idee ingenioasă, care avea toate şansele să dea rezultate bune!

Baxter şi Briant se apucară aşadar de lucru, chiar a treia zi după ce Doniphan şi ceilalţi trei părăsiseră grota de la French-den.

— Să vedeţi ce ochi au să facă, zise Service când or vedea asta! Ce păcat că nu le-a venit în minte şi Robinsonilor mei să înalţe un zmeu!

— Are să se vadă din toate părţile insulei? întrebă Garnett.
— Nu numai de pe insulă, răspunse Briant, dar şi de la o mare distanţă de jur împrejur.
— Şi din Auckland? întrebă Dole.
— Vai, nu! răspunse Briant, surâzând la auzul unei asemenea întrebări. Dar poate că dacă l-or vedea Doniphan şi ceilalţi, au să se înapoieze!

Cu firea lui deschisă, Briant se gândea fără încetare la cei plecaţi şi nu dorea altceva decât să-i vadă mai repede înapoi.

Şi în ziua aceea, şi în zilele următoare, nu făcură altceva decât să se ocupe de zmeu. Baxter fu de părere să-i dea forma unui octogon. Spetezele, uşoare şi rezistente, au fost făcute dintr-un fel de trestii foarte tari, care creşteau pe malurile lacului. Erau destul de solide ca să reziste la un vânt potrivit. Pe armătura aceasta întinseră o pânză uşoară, cauciucată, pe care o întrebuinţau la acoperitul spaţiilor dintre scândurile punţii schoonerului — o pânză atât de impermeabilă, încât vântul n-ar fi putut pătrunde prin ţesătura ei. Cât despre sfoară, vor întrebuinţa o strună lungă de cel puţin două mii de picioare şi cu o împletitură foarte deasă, din cele cu care se leagă loch-ul[6] şi care este în stare să suporte o tensiune cât -de mare.

Zmeul avea să fie împodobit cu o coadă lungă, care să-l menţină în echilibru. Era atât de solid construit, încât ar fi putut, fără nici o primejdie, să ridice şi pe unul din băieţi în aer. Dar nu era vorba de aşa ceva, ci doar să fie destul de solid ca să reziste unui vânt mai tare şi destul de mare ca, atingând o înălţime considerabilă, să poată fi totuşi văzut de la o distanţă de cincizeci-şaizeci de mile.

Bineînţeles că un asemenea zmeu nu era de ţinut cu mâna. Cu puterea ce i-o dădea vântul, ar fi luat pe sus toată colonia, şi încă cum! Iată de ce sfoara trebuia încolăcită pe un scripete al schoonerului; troliul acesta orizontal fu deci adus pe terenul de sport şi bine fixat în pământ, ca să poată rezista la tracţiunea „uriaşului văzduhurilor" — nume pe care cei mici îl admiseră imediat.

Terminară lucrul în seara de 14 şi Briant hotărî să lanseze zmeul în după-amiaza zilei următoare, în prezenţa tuturor.

A doua zi însă a fost cu neputinţă de făcut experienţa. Cu

6 Loch (se citeşte „log") — instrument care se lasă in apă pentru a măsura viteza unui vas în mers.

furtuna ce se dezlănţuise, aparatul ar fi fost sfârtecat în câteva clipe dacă ar fi fost lăsat în voia vântului. Era aceeaşi furtună care îi surprinsese pe Doniphan şi pe colegii lui în partea de nord a insulei şi care împinsese şalupa naufragiaţilor înspre stâncile din nord, cărora mai târziu le-au pus numele de Severn-shores (ţărmul Severn).

Peste două zile — 16 octombrie — cu toate că furtuna se mai liniştise, vântul era încă prea puternic pentru ca Briant să-şi înalţe aparatul aerian. Dar cum în după-amiaza aceleiaşi zile vremea se îndreptă datorită vântului care slăbise simţitor, schimbându-şi direcţia şi suflând dinspre sud-est, hotărâră experienţa pentru a doua zi.

Era 17 octombrie, dată care avea să fie păstrată la loc de frunte în analele insulei Chairman.

Vremea era numai bună, cu o briză potrivită, continuă şi regulată, cât să susţină bine zmeul. Cu o înclinare bine calculata, ca să se menţină în albia vântului, putea să fie ridicat la o înălţime mare, iar seara urma să fie dat iar jos, ca să i se ataşeze un felinar ce l-ar face vizibil toată noaptea.

Dimineaţa întreagă nu făcură decât pregătiri, care se prelungiră cu un ceas şi după-amiază. Apoi trecură toţi pe terenul de sport.

— Ce bună idee a avut Briant cu aparatul ăsta! nu încetau să se minuneze Iverson şi ceilalţi, bătând din palme.

Era ora unu şi jumătate. Zmeul stătea întins pe jos, cu coada desfăşurată în toată lungimea, gata doar ca, la semnalul lui Briant, să-şi ia zborul, când Briant se opri locului. În clipa aceea, atenţia sa fusese atrasă de purtarea stranie a lui Phann, care se repezise înspre pădure lătrând atât de jalnic şi de ciudat încât îi uimi pe toţi.

— Ce e cu Phann? întrebă Briant.

— O fi simţit vreun animal prin pădure, spuse Gordon.

— Nu, că ar lătra altfel.

— Ia să vedem, interveni Service.

— Nu fără arme! zise Briant.

Service şi Jacques dădură fuga la French-den, de unde fiecare aduse câte o puşcă încărcată.

— Hai! spuse Briant.

Şi toţi trei, însoţiţi de Gordon, o luară înspre Traps-woods.

Phann ajunsese; nu se vedea, dar lătra întruna. Nu

apucară să facă cincizeci de paşi, că Briant şi ceilalţi îl zăriră oprit în faţa unui copac, la piciorul căruia zăcea o fiinţă omenească.

Era o femeie, care stătea pe jos, nemişcată, ca moartă, îmbrăcată într-o rochie simplă de lână şi cu un şal gros, cafeniu, legat în talie. Pe faţă i se citeau urmele unei dureri mari, măcar că arăta voinică şi nu-i dădeai mai mult de patruzeci-patruzeci şi cinci de ani. Istovită de osteneală şi poate de foame, îşi pierduse cunoştinţa, dar respira încă.

Cu câtă emoţie văzură tinerii această întâie făptură omenească de la naufragiul lor!

— Respiră!... Respiră! exclamă Gordon. Poate foamea şi setea...

Jacques alergă degrabă la French-den, de unde aduse nişte pesmeţi şi o ploscuţă cu rachiu.

Briant se aplecă înspre femeie şi, deschizându-i cu greu gura încleştată, reuşi să-i toarne câteva picături din băutura întăritoare.

Femeia făcu o mişcare şi ridică pleoapele. Privirea i se învioră dintr-o dată văzând copiii adunaţi lângă ea, apoi duse cu lăcomie la gură pesmetul pe care i-l întinsese Briant.

Vedeai bine că nefericita era mai mult moartă de foame decât de osteneală. Dar cine să fi fost femeia aceasta? Să fie cu putinţă să schimbi două cuvinte cu ea şi s-o înţelegi?

Briant nu avu mult de aşteptat, căci, săltându-se un pic, necunoscuta spuse în englezeşte :

— Vă mulţumesc, copii, vă mulţumesc!

O jumătate de oră mai tîrziu, Briant şi Baxter o aşezară în hol, unde Gordon şi Service îi dădură toate ajutoarele de care avea nevoie.

De cum se simţi un pic mai bine, se grăbi să le spună ceea ce i se întâmplase.

Iată dar ce le povesti şi se va vedea mai târziu cât aveau să-i intereseze pe tinerii din colonie cele ce pătimise femeia.

Era americană de origine, din vestul îndepărtat al Statelor Unite, regiune numită Far-West. Numele ei era Katherine Ready, mai simplu — Kate. De mai bine de douăzeci de ani fusese femeie de încredere în serviciul familiei lui William R. Penfield, care locuia la Albany, capitala statului New York.

Cu o lună în urmă, domnul şi doamna Penfield, trebuind să plece în Chile, unde aveau rude, veniseră la San Francisco,

principalul port al Californiei, ca să se îmbarce pe vasul comercial Severn, comandat de căpitanul John Turner. Vasul avea destinaţia Valparaiso; domnul şi doamna Penfield o luară şi pe Kate, pe care o considerau ca făcând parte din familie.

Severn era un vas solid şi desigur că ar fi ajuns cu bine la destinaţie dacă cei opt oameni din echipaj, angajaţi de curînd, n-ar fi fost nişte ticăloşi de cea mai joasă speţă.

La două zile de la plecare, unul din ei, Walston, ajutat de tovarăşii săi, Brandt, Rock, Henley, Book, Forbes, Cope şi Pike, a pus la cale o răscoală, în care căpitanul Turner şi secundul lui au fost ucişi, odată cu domnul şi doamna Penfield.

Scopul ucigaşilor era ca, după ce vor fi pus mâna pe vas, să-l întrebuinţeze pentru comerţul cu sclavi, care încă se mai practica în unele provincii din America de Sud.

Din cei aflaţi pe bord au scăpat numai două persoane : Kate, pentru care a intervenit marinarul Forbes, mai omenos decât ceilalţi, şi cîrmaciul lui Severn, un om de vreo treizeci de ani, numit Evans, pe care trebuiseră să-l cruţe, ca să le conducă vasul.

Ororile astea se întîmplaseră în noaptea de 7 spre 8 octombrie, în timp ce Severn se

Femeia făcu o mişcare...

găsea la două sute de mile de coasta chiliană.

Ameninţat cu moartea, Evans a fost nevoit să îndrepte vasul înspre Capul Horn, ca să ajungă prin ţinuturile de vest ale Africii. Dar la câteva zile după aceea — din ce cauză nu se ştie — pe vas s-a declarat un incendiu. În câteva clipe, focul s-a întins cu atâta repeziciune, încât Walston şi tovarăşii săi n-au mai fost în stare să salveze vasul. Ba unul din ei s-a şi înecat, sărind în apă ca să scape de foc.

Trebuiră dar să părăsească vasul, să arunce în grabă într-o şalupă câteva merinde, ceva muniţii şi arme şi să se depărteze, în momentul în care Severn se prăbuşea în flăcări.

Situaţia naufragiaţilor era foarte gravă, căci se găseau la două sute de mile distanţă de ţinuturile cele mai apropiate. De n-ar fi fost Kate şi Evans, n-ar fi fost decât o pedeapsă binemeritată ca şalupa cu mizerabilii ucigaşi să se scufunde.

După două zile izbucni furtuna aceea îngrozitoare, iar situaţia deveni şi mai tragică. Dar cum vântul sufla din larg, şalupa cu catargul rupt şi pânza sfâşiată a fost împinsă către insula Chairman. Se ştie cum în noaptea de 15 spre 16, după ce a fost lovită de bancul de stânci, a eşuat pe ţărm, cu parte din carcasă zdrobită şi bordajul avariat.

Walston şi ceilalţi, istoviţi de lupta cu valurile şi rămaşi aproape fără merinde, erau frânţi de frig şi de foame. În momentul eşuării erau ca şi morţi. Încă înainte de a eşua, un val îi smulse pe cinci dintre ei; un alt val îi culcă pe alţi doi pe nisip, în vreme ce Kate fu prăvălită de cealaltă parte a şalupei.

Cei doi rămaseră multă vreme locului, fără simţire. Kate îşi veni mai repede în fire, dar socoti că e mai bine să se prefacă moartă, cu toate că-şi închipuia că Waflston şi ceilalţi patru pieriseră. Aştepta să se lumineze de ziuă, ca să caute un adăpost pe ţărmul acesta necunoscut, când, pe la trei dimineaţa, se auziră paşi pe nisip, lângă şalupă.

Erau Walston, Brandt şi Rock, care scăpaseră cu greu din valuri. Trecând bancul de stânci, ajunseseră la locul unde zăceau Forbes şi Pike şi se străduiră să-i readucă la viaţă. Apoi se sfătuiră între ei, în timp ce cârmaciul Evans îi aştepta ceva mai departe, păzit de Cope şi de Book.

Şi iată ce vorbiră — iar Kate auzi cuvânt cu cuvânt:

— Unde-om fi? întrebă Rock.

— Habar n-am, răspunse Walston. Puţin îmi pasă! Aci nu

rămânem: ne lăsăm în răsărit. Ne-om descurca noi când s-o face ziuă.
— Şi armele? întrebă Forbes.
— Sunt aici. Muniţiile sunt neatinse, răspunse Walston.
— Şi scoase din lada şalupei cinci puşti şi mai multe pachete de cartuşe.
— Cam puţin, zise Rock, ca să ieşi din încurcătură într-un ţinut de sălbatici.
— Evans unde-o fi? întrebă Brandt.
— Mai încolo, răspunse Walston, păzit de Cope şi de Book. Vrea, nu vrea, are să meargă cu noi, dacă nu, îl achit!
— Dar unde e Kate? zise Rock. O fi scăpat?
— Kate? răspunse Walston. De ea nu mai avem a ne teme. Am văzut-o eu când a venit peste cap, înainte ca şalupa să fi eşuat. Acum o fi la fund.
— Mai bine că am scăpat de ea! zise Rock. Ştia prea multe despre noi.
— Multă vreme n-ar mai fi ştiut, adăugă Walston, iar felul în care spuse aceste vorbe nu lăsa nici o îndoială asupra intenţiilor lui.

Kate, care auzise totul, era hotărâtă să fugă de îndată ce marinarii vor pleca.

Peste puţin, Walston şi tovarăşii lui, susţinând unul pe Forbes, celălalt pe Pike, căruia îi tremurau picioarele, îşi luară armele, muniţiile şi puţinele merinde din lăzile şalupei — adică vreo şase livre de pastramă, ceva tutun şi două-trei ploşti cu gin — şi se depărtară, în vreme ce furtuna era în toi.

Când îi văzu departe, Kate se ridică. Era şi timpul, căci fluxul ajunsese la ţărm şi valurile ar fi târât-o în larg.

E lesne de înţeles de ce Doniphan şi colegii lui, când se înapoiaseră să-i îngroape pe cei doi naufragiaţi, găsiseră locul gol.

Walston şi banda lui se îndreptau înspre răsărit, în vreme ce Kate, dimpotrivă, fără să ştie, se îndrepta spre partea de miazănoapte a lacului.

Ajunsese acolo în după-amiaza zilei de 16, frântă de osteneală şi de foame. Abia de-şi ţinuse inima cu câteva fructe sălbatice. O luă apoi pe ţărmul stâng în jos şi merse toată noaptea, ca şi în dimineaţa de 17, până căzu pe locul de unde Briant o ridică mai mult moartă.

Acestea sunt faptele povestite de Kate, fapte foarte

îngrijorătoare. Adevărul e că pe insula aceasta, pe care copiii trăiseră în deplină siguranţă până atunci, se pripăşiseră şapte oameni în stare de orice fărădelegi. S-ar da ei oare în lături să-i atace dacă ar descoperi locuinţa de la French-den? Nu, nici vorbă! Prea mare interes ar avea să pună stăpânire pe material, să le ia proviziile, armele şi mai ales uneltele, fără de care n-ar putea să repare şalupa, ca să pornească iar pe mare. Şi, în cazul acesta, cum le-ar ţine piept Briant şi tovarăşii săi — dintre care cei mai în vârstă aveau cincisprezece ani, iar cei mici, abia zece! Nu era înspăimântător ce-i aştepta? Dacă Walston rămânea pe insulă, fără îndoială că te puteai aştepta la un atac din partea lui.

E lesne de închipuit cu câtă emoţie ascultară toţi cele povestite de Kate. Auzind-o, Briant se gândea întruna: dacă asta este ce-i aştepta in viitor, Doniphan, Wilcox, Webb şi Cross erau primii în primejdie. Şi-apoi cum ar putea să se păzească, dacă ei nici măcar nu ştiu de prezenţa naufragiaţilor de pe Severn pe insulă, şi tocmai pe acea parte a litoralului pe care o cercetau acum? Era destul un foc de puşcă, pentru ca Walston să afle totul despre ei. Atunci, toţi patru ar cădea în mâinile criminalilor, care, e sigur, nu-i vor cruţa.

— Trebuie mers numaidecât în ajutorul lor, zise Briant, şi să fie preveniţi încă astăzi...

— Şi aduşi la French-den! adăugă Gordon. Mai mult ca oricând e bine să fim toţi la un loc şi să luăm măsuri împotriva vreunui atac al tâlharilor ăstora!

— Da, zise Briant, şi de vreme ce trebuie să se înapoieze, se vor înapoia! Plec după ei!

— Tu, Briant?

— Eu, Gordon!

— Dar cum?

— Ne îmbarcăm în iolă, eu şi Moko. în câteva ore trecem lacul şi coborâm pe East-river în jos, cum am mai făcut. Sunt sigur că-i găsesc pe toţi la vărsare...

— Şi când te gândeşti să pleci?

— Chiar în seara asta, zise Briant. De cum s-o întuneca, pentru ca să trecem lacul neobservaţi.

— Merg şi eu cu tine, frate? întrebă Jacques.

— Nu, îi răspunse Briant. E neapărat nevoie să ne întoarcem toţi în iolă şi abia de-o fi loc pentru şase.

— Rămâne hotărât? întrebă Gordon.
— Hotărât, zise Briant.

Desigur că era cea mai bună soluţie, nu numai în privinţa lui Doniphan, a lui Wilcox, Webb şi Cross, dar şi în interesul coloniei. Patru băieţi în plus, şi dintre cei mai voinici, erau un ajutor nepreţuit în caz de vreun atac. Pe de altă parte, nu rămânea o clipă de pierdut dacă voiau să fie cu toţii înapoi la French-den în douăzeci şi patru de ore.

Bineînţeles că nici vorbă nu mai era să înalţe zmeul. Ar fi fost din cale-afară de nesocotit. N-ar mai fi fost un semnal pentru vapoare — de-ar fi să treacă vreunul — ci pentru Walston şi banda lui de tâlhari. În legătură cu aceasta, Briant se gândea chiar că ar fi bine să dea jos catargul de semnalizare de pe creasta falezei Auckland.

Până se înseră, rămaseră cu toţii în hol. Kate auzise acum şi ea prin tot ce trecuseră copiii şi, mişcată, îşi uitase de propriile suferinţe, gândindu-se numai la ei. De-ar fi să rămână împreună pe insulă, avea să le fie în totul devotată, să-i îngrijească şi să-i iubească întocmai ca o mamă. Abia venită, ea şi găsise pentru cei mici, pentru Dole şi Costar, un nume de mângâiere. Le zicea „papooses", ca la copilaşii mici din Far-West.

Iar Service, în amintirea romanelor favorite, propuse ca lui Kate, care le venise într-o vineri, să-i spună Vinerica — aşa precum Crusoe îl botezase pe neuitatul lui tovarăş, Vineri.

La şase seara, toate pregătirile de plecare erau gata. Devotat, Moko, care nu s-ar fi dat înapoi de la nici o primejdie, se bucura mai dinainte că avea să plece cu Briant într-o asemenea expediţie.

Se îmbarcară amândoi, cu ceva muniţii şi înarmaţi cu câte un revolver şi un cuţit lung, marinăresc. După ce-şi luară rămas bun de la colegi, care se uitau după ei cu inima strânsă, se făcură nevăzuţi printre umbrele ce se lăsau peste lac.

Odată cu înserarea, un vântuleţ uşor începu să adie dinspre miazănoapte. Dacă avea să se menţină, ar fi ajutat iolei şi la dus, şi la întors. În orice caz, adierea asta le prinse bine în traversarea lacului de la vest spre est. Noaptea era foarte întunecoasă — împrejurare fericită, căci Briant dorea să poată trece nevăzuţi. Ţinând direcţia după indicaţiile busolei, era sigur că va ajunge pe ţărmul opus, rămânând să caute râul mai în sus

ori mai în jos, cu iola.

Briant şi Moko priveau încordaţi în direcţia aceea, cu teama să nu vadă vreun foc care — după cum ar fi fost probabil — le-ar fi indicat prezenţa lui Walston şi a bandei lui, căci Doniphan îşi avea desigur aşezarea pe litoral, la vărsarea lui East-river în mare.

Făcură cele şase mile în două ore. Iola n-a avut de suferit din cauza vântului, cu toate că între timp se cam înteţise.

Poposiră în acelaşi loc ca şi data trecută şi merseră pe lângă mal cale de o jumătate de milă, ca să ajungă la intrândul în care apele lacului se revărsau în albia râului. Asta le luă câtăva vreme. Iar pentru că acum aveau vântul în faţă, trebuiau să se folosească de vâsle. Era atâta linişte pe sub bolţile copacilor aplecaţi peste apă! Nici un lătrat de şacal, nici un urlet de fiară din adâncurile codrului! Nici un foc suspect pe sub masele negre de frunziş!

Totuşi, pe la zece şi jumătate, Briant, aşezat în partea din spate a iolei, îl apucă de braţ pe Moko. La câteva sute de paşi de East-river, pe malul drept, un foc pe jumătate trecut arunca o lumină slabă prin noapte. Cine putea fi acolo? Walston ori Doniphan? Trebuia neapărat ştiut înainte de a porni pe râu în jos.

— Moko, eu cobor, zise Briant.

— Nu vrei să vin şi eu, Briant? spuse Moko în şoaptă.

— Nu, mai bine singur! Risc mai puţin să fiu văzut când mă apropii.

Iola fu trasă la mal şi Briant sări jos, după ce-i spuse lui Moko să-l aştepte. Într-o mână ţinea cuţitul, la brâu avea revolverul, la care era hotărât să nu recurgă decât în caz de mare primejdie, ca să nu facă zgomot.

După ce sui malul, plin de curaj, Briant se furişă pe sub copaci, când deodată se opri : la douăzeci de paşi, la lumina slabă a focului, i se păru că vede o umbră care se furişa ca şi el printre ierburi.

În clipa aceea izbucni un răcnet înspăimântător şi o umbră enormă se avântă înainte. Era un jaguar mare. Imediat se auzi strigând :

— Ajutor!… Ajutor!

Briant recunoscu glasul lui Doniphan. Era el, într-adevăr. Ceilalţi colegi se aflau în tabăra de lângă râu.

Doniphan, doborât de jaguar, se zbătea, în neputinţă de a se servi de armă.

Wilcox, deşteptat de ţipete, sări, cu puşca la ochi, gata să tragă.

— Nu trage! Nu trage!... strigă Briant.

Înainte ca Wilcox să-l poată vedea, Briant se repezi înspre fiară, care se şi întoarse către el, în timp ce Doniphan se ridica degrabă.

Din fericire, Briant se feri la vreme, după ce-l înjunghie mai întâi pe jaguar. Totul se petrecu atât de repede, încât nici Doniphan, nici Wilcox n-avură timp să intervină. Rănită de moarte, fiara se prăbuşise, în timp ce Webb şi Cross alergau să-l scape pe Doniphan.

Dar biruinţa asta era cât pe-aci să-l coste scump pe Briant, al cărui umăr sângera sfâşiat de ghearele fiarei.

— Cum de eşti aici? se miră Wilcox.

— O să aflaţi mai târziu! zise Briant. Haideţi...! Repede!...

— Nu înainte să-ţi mulţumesc Briant, zise Doniphan. Mi-ai salvat viaţa!

— Am făcut ce-ai fi făcut şi tu în locul meu, răspunse Briant. Dar să nu mai vorbim. Veniţi cu mine!

Totuşi, deşi rana lui Briant nu era gravă, trebuiră să i-o lege foarte strâns cu o batistă, şi în vreme ce Wilcox îl pansa, Briant îşi puse colegii la curent cu tot ce se petrecuse între timp.

Aşadar, oamenii pe care Doniphan îi crezuse morţi şi luaţi de valuri, în vremea fluxului, erau vii! Cutreierau prin insulă! Erau nişte răufăcători cu mâinile pătate de sânge. O femeie naufragiase odată cu dânşii în şalupa vasului Severn, iar femeia aceea era la French-den! S-a isprăvit deci; nu mai e nici o siguranţă pe insulă! Iată, aşadar, de ce Briant îi strigase lui Wilcox să nu tragă focul de puşcă asupra jaguarului, pentru ca detunătura să nu fie auzită, şi iată de ce Briant a înjunghiat fiara cu cuţitul.

— Ah, Briant, eşti mai bun decât mine! exclamă Doniphan înduioşat şi într-un avânt de recunoştinţă mai presus de firea lui atât de mândră.

— Nu, Doniphan, nu, prietene, răspunse Briant, şi acum, când mâna ta se află într-a mea, nu-ţi dau drumul până ce nu-mi promiţi că te întorci înapoi.

— Da, Briant, trebuie! fu de acord Doniphan. Poţi să te bizui pe

mine! De-acum înainte voi fi primul care să te asculte. Mâine, în zori, plecăm.
Nu, chiar acum, preciză Briant, ca să ajungem fără să fim văzuţi.
— Dar cum? întrebă Cross.
— Moko e aici! Ne aşteaptă în iolă. Tocmai ne pregăteam să pornim pe East-river înspre voi, când am văzut lumina unui foc.
— Şi ai picat la timp ca să mă scapi! repetă Doniphan.
— Şi ca să te aduc înapoi la French-den!

Acum trebuie explicat de ce Doniphan, Wilcox, Webb şi Cross îşi aveau tabăra acolo şi nu la vărsarea lui East-river; după plecarea lor de pe coasta unde naufragiase şalupa de pe Severn, toţi patru se înapoiară la Bear-rock în seara de 16. Chiar în dimineaţa zilei următoare, o luaseră pe râu în sus, pe malul stâng al lui East-river, până la lac, unde poposiseră aşteptând să se facă ziuă ca să pornească spre French-den.

Înainte de răsăritul zorilor, Briant şi ceilalţi se suiră în iolă, dar cum era foarte strâmtă pentru şase, trebuia multă atenţie la cârmă.

Vântul a fost însă prielnic, iar Moko a condus cu atâta îndemânare, încât ajunseră toţi cu bine.

Cu câtă bucurie îi primi Gordon pe cei care lipsiseră, când, pe la patru dimineaţa, debarcară la digul de pe râul Zeelanda. Dacă-i ameninţau primejdii mari, cel puţin acum erau cu toţii laolaltă la French-den!

Capitolul XXIII

CARE E SITUAŢIA. MĂSURI DE PREVEDERE. SCHIMBĂRI ÎN FELUL DE VIAŢĂ. „POMUL-VACĂ". CE E NEVOIE DE ŞTIUT. O PROPUNERE A LUI KATE. PE BRIANT ÎL MUNCEŞTE UN GÂND. PROIECTUL LUI. CONSFĂTUIRE. PE MÂINE!

Colonia se întregise din nou, ba crescuse chiar cu încă un membru: acea bună Kate care, în urma unei înspăimîntătoare drame pe mare, naufragiase pe ţărmul insulei Chairman. Mai

mult: buna înţelegere avea să domnească acum la French-den, şi de astă dată nimeni nu o va mai tulbura cu nimic. Dacă lui Doniphan îi mai părea rău uneori că nu e el şeful coloniei, cel puţin se înapoiase în mijlocul colegilor, şi din toată inima. Da, despărţirea aceasta de trei zile dăduse roade. Nu numai o dată, fără s-o mărturisească celorlalţi şi fără să-şi recunoască vina, dat fiind că la el ambiţia era mai presus decât interesul, îşi dăduse totuşi seama la ce prostii îl ducea îndărătnicia. Wilcox, Webb şi Cross erau şi ei conştienţi de acest lucru. Iar în momentul când Briant i-a dovedit devotamentul ce-l avea faţă de el, tot ce a fost bun în Doniphan a ieşit la iveală — şi pentru totdeauna.

De altfel, prea erau mari primejdiile care ameninţau mica lor colonie, expusă să fie atacată de şapte bandiţi vânjoşi şi înarmaţi! Bineînţeles că Walston avea tot interesul să plece cât mai degrabă de pe insulă. Dacă ar bănui însă că în preajma lui se află o colonie unde ar găsi tot ceea ce-i lipseşte lui, nimic nu l-ar opri să o atace şi toate şansele ar fi de partea lui. Tinerii noştri trebuiră aşadar să aibă mare grijă să nu se mai depărteze dincolo de râul Zeelanda şi să nu se mai arate prin preajma lacului câtă vreme Walston şi banda lui nu părăseau insula.

Dar mai întâi era bine de ştiut dacă în timp ce se înapoiau de la locul naufragiului şalupei la Bear-rock, Doniphan, Cross, Webb şi Wilcox nu observaseră nimic care să le dea de bănuit că marinarii de pe Severn ar fi pe insulă.

— Nimic, răspunse Doniphan. Adevărul e însă că noi, ca să ne înapoiem la vărsarea lui East-river, am luat alt drum decât cel pe care ne-am dus suind înspre nord.

— Şi totuşi e sigur că Walston a apucat-o înspre răsărit, zise Gordon.

— Ai dreptate, răspunse Doniphan, dar probabil că el a luat-o pe coastă în jos, în timp ce noi mergeam direct spre interior, străbătând pădurea de fagi. Uitaţi-vă pe hartă şi o să vedeţi cât de mare e curbura ţărmului din sus de golful Deception. E acolo un ţinut vast, unde tâlharii s-au putut refugia fără să se depărteze prea mult de locul unde şi-au lăsat şalupa. De fapt, poate că Kate ar şti să ne spună cam în ce regiune se află insula noastră.

Dar Kate, căruia Gordon îi pusese aceeaşi întrebare, nu ştiuse să le răspundă.

După incendiul de pe Severn, când Evans luase cârma şalupei, el manevrase aşa fel încât să se menţină pe lângă ţărmul american, de care insula aceasta nu putea fi prea departe. Dar el nu pomenise deloc de numele insulei pe care îi împinsese furtuna. Totuşi, cum numeroasele arhipelaguri de pe lângă coastă nu se află la o distanţă prea mare de continent, Walston avea toate motivele să ajungă la vreunul din ele şi, deci, să rămână pe litoralul de est. Într-adevăr, dacă ar reuşi să-şi repare şalupa atât cât să poată pleca, nu i-ar fi greu să se îndrepte spre vreun ţinut din America de Sud.

— Doar dacă, zise Briant, lui Walston, ajuns la gura lui East-river şi dând de urmele tale, Doniphan, nu-i vine ideea să caute mai departe.

— Ce urme? răspunse Doniphan. O grămăjoară de cenuşă stinsă? Şi ce-ar putea deduce din asta? Că insula e locuită? Un motiv în plus ca să se ascundă…

— Fireşte, spuse Briant, numai de n-ar descoperi că populaţia insulei se reduce la o mână de copii!… Să ne abţinem, aşadar, de la orice ar putea să-i dea de ştire cine suntem. Şi chiar în privinţa asta voiam să te întreb, Doniphan, dacă aţi tras cumva focuri de armă în timp ce vă-ntorceaţi la golful Deception?

— Nu; şi chiar de mirare, răspunse Doniphan surâzând, când sunt un atât de mare risipitor de praf de puşcă! În momentul când am părăsit coasta aveam rezerve suficiente de vânat, aşa încât n-am tras nici un foc de armă care să ne dea de gol. Ieri-noapte, Wilcox era cât pe-aci să tragă în jaguar, dar, din fericire, ai picat chiar la vreme ca să-l împiedici pe el să tragă, iar mie să-mi scapi viaţa, Briant, riscând-o pe a ta!

— Ţi-o repet, Doniphan, n-am făcut decât ce-ai fi făcut şi tu în locul meu! Şi, pe viitor, nici un foc de puşcă! Să nu ne mai ducem nici măcar la Traps-woods! Să trăim din ce avem!

E de la sine înţeles că, de-ndată ce-au ajuns la French-den, Briant primi toate îngrijirile necesare pentru ca să i se vindece rana, care în curând începu să se închidă. Nu-i mai rămase decât o stânjenire în braţ, dar şi aceea dispăru cu timpul.

Între timp, luna octombrie trecu, şi Walston nu se arătase prin preajma râului Zeelanda. Să fi plecat oare după ce şi-o fi reparat şalupa? N-ar fi chiar imposibil, căci avea o toporişcă — o văzuse Kate — şi poate că s-ar fi putut ajuta şi cu vreun cuţit solid marinăresc, iar lemn se găsea destul în apropiere de Se-

vern-shores.

Totuşi, cum nu ştiau nimic precis, viaţa la French-den fusese schimbată cu totul. Nici un fel de excursie mai îndepărtată, în afară de ziua când Baxter şi Doniphan se duseseră să dea jos catargul de semnalizare ce se înălţa pe faleza Auckland.

De acolo, de sus, Doniphan privi cu luneta peste pădurile nesfârşite care se bolteau înspre răsărit. Cu toate că nu putea ajunge cu privirea pînă la litoral, ascuns după perdeaua codrilor de fagi, dacă totuşi vreun fum s-ar fi ridicat în aer, cu siguranţă că l-ar fi văzut — şi asta ar fi însemnat că Walston şi banda lui îşi aveau tabăra în partea aceea a insulei. Dar Doniphan nu văzu nimic, nici în direcţia aceea şi nici în largul golfului Sloughi, decât aceleaşi întinsuri de ape pustii.

În neputinţă de a mai face excursii şi de a se folosi de arme de foc, vânătorii coloniei fuseseră constrânşi să renunţe la cea mai dragă îndeletnicire. Noroc că în laţurile şi capcanele întinse în apropiere de French-den se prindea vânat din belşug. De altfel, prepeliţele „tinamu" şi dropiile din ogradă se înmulţiseră atât de mult, încât Service şi Garnett erau nevoiţi să taie mereu din ele. Cum adunaseră o mulţime de frunzuliţe din pomul de ceai şi multă sevă de arţar, care se preface atât de uşor în zahăr, nu mai trebuiră să meargă până la Dike-creek, ca să-şi reînnoiască provizia. Şi chiar dacă nu vor fi salvaţi de pe insulă până-n iarnă, aveau din plin grăsime pentru felinare, conserve şi vânat pentru gătit. Doar de combustibil trebuiau să se îngrijească, dar lemnele tăiate în pădurile din Bog-woods le puteau căra oarecum pe ascuns, mergând de-a lungul râului Zeelanda.

În vremea aceea, o descoperire nouă veni să sporească belşugul de la French-den. Descoperirea nu se datoră lui Gordon, cu toate cunoştinţele lui de botanică, ci meritul fu al lui Kate. Existau pe marginea pădurii din Bog-woods câţiva arbori înalţi de cincizeci-şaizeci de picioare, care au scăpat de tăişul toporului datorită faptului că lemnul lor, foarte fibros, n-ar fi fost tocmai potrivit pentru focurile din hol şi de la grajd. Arborii aveau nişte frunze de o formă alungită, care porneau de la nodurile de ramificaţie ale crăcilor şi a căror extremitate era prevăzută cu vîr- furi foarte ţepoase. De cum văzu copacii aceştia — la 25 octombrie — Kate exclamă :

— Ei!... Iată „pomul-vacă"!

Dole şi Costar, care o însoţeau, făcură un haz nespus:

— Cum „pomul-vacă"? spuse unul.

— Îl mănîncă vacile? întrebă celălalt.

— Nu, copii, nu, răspunse Kate. îi zice aşa pentru că dă lapte, şi un lapte mai bun decât al lamelor voastre.

Când se înapoiară la French-den, Kate îi spuse lui Gordon ce descoperise. Gordon îl chemă pe Service şi amândoi, însoţiţi de Kate, merseră din nou la Bog-woods. Uitându-se la copac, Gordon se gândi că trebuie să fie unul din aşa-zişii „galactendroni", destul de numeroşi prin pădurile din nordul Americii, şi nu se înşela.

Preţioasă descoperire! Şi într-adevăr, era destul să facă o crestătură în scoarţa copacului, pentru ca să ţâşnească un fel de suc lăptos, având acelaşi gust şi aceleaşi proprietăţi nutritive ca şi laptele de vacă. Mai mult, dacă laşi laptele acesta să se prindă, dă o brânză minunată şi în acelaşi timp produce o ceară foarte curată, aproape ca şi ceara de albine, din care se fac lumînări de calitate bună.

— Ei bine, zise Service, dacă-i zice „pomul-vacă", trebuie să-l mulgem!

Şi, glumeţ din fire, Service întrebuinţa fără să ştie chiar expresia indienilor, care spun în mod curent : „Hai să mulgem pomul!"

Gordon făcu o crestătură în scoarţa copacului şi, într-adevăr, începu să curgă un suc pe care Kate îl adună într-un vas cu care venise, strângând aproape doi litri.

Era un lichid plăcut, albicios, foarte îmbietor şi care avea aceleaşi substanţe ca şi laptele de vacă — aproape mai hrănitor, mai gras şi mai plăcut la gust.

La French-den, vasul fu golit într-o clipă, iar Costar se mînji pe gură ca un pisoi. Cât despre Moko, nu-şi ascundea deloc mulţumirea, gândindu-se câte feluri noi avea să facă din asemenea bunătate. Nici măcar n-avea să facă economie : „cireada" de galactendroni era la doi paşi şi-i dădea din plin acest lapte vegetal!

Într-adevăr — fără să fie nevoie să repetăm prea mult acest lucru — se ştie că insula Chairman ar fi putut îndestula o colonie şi mai numeroasă. Existenţa copiilor era asigurată chiar pentru multă vreme. Apoi, venirea lui Kate în mijlocul lor,

îngrijirile pe care le primeau de la această femeie devotată, totul se îmbina ca să le facă viaţa mai uşoară.

De ce a trebuit ca siguranţa de altădată să fie acum tulburată pe insula Chairman! câte descoperiri ar fi putut face Briant şi ceilalţi cercetând părţile necunoscute din răsărit — la care acum trebuiau să renunţe! Au să mai poată relua ei vreodată excursiile fără altă grijă decât aceea că au să întâlnească vreo fiară, desigur mai puţin fioroasă decât acelea cu chip de om, de care trebuiau să se ferească acum zi şi noapte?

Totuşi, până în primele zile din noiembrie, nici o urmă suspectă nu se arătă prin apropiere de French-den. Briant se întreba chiar dacă marinarii de pe Severn mai erau pe insulă. Şi totuşi, Doniphan văzuse cu ochii lui în ce hal era şalupa, cu catargul rupt, cu pânzele zdrenţuite şi bordajul sfărâmat de bancul de stânci. E drept însă — şi Evans desigur că ştia — că dacă insula Chairman era în apropierea continentului ori a vreunui arhipelag, poate că şalupa, peticită de bine de rău, mai putea să facă un drum nu prea lung. Se putea dar crede că Walston se hotărîse să părăsească insula. Da, şi tocmai asta trebuia cercetat înainte de a relua firul vieţii de mai înainte.

În câteva rânduri, Briant îşi puse de gând să se ducă în recunoaştere prin regiunea de răsărit a lacului. Doniphan, Baxter şi Wilcox nu aşteptau decât să-l însoţească. Dar ca să rişti să cazi în mâinile lui Walston şi să afle cu ce adversari slabi ar fi avut de-a face, asta ar fi avut urmări groaznice. Iată de ce Gordon, care dădea totdeauna sfaturi bune, îl opri pe Briant să se aventureze prin adâncul pădurii de fagi.

Kate făcu atunci o propunere din care decurgeau mai puţine primejdii :

— Domnule Briant, îi spuse într-o seară, când erau toţi laolaltă în hol, îmi daţi voie să plec în zorii zilei?

— Să ne părăseşti, Kate? zise Briant.

— Da! Doar n-o să staţi mereu cu îndoiala asta! Şi, ca să ştiţi dacă Walston mai este încă pe insulă, sunt de părere să mă duc eu pe plaja unde am fost aruncaţi de furtună. Dacă şalupa mai este acolo, înseamnă că Walston n-a putut pleca. Dacă nu mai este, atunci nu mai aveţi de ce vă teme de el.

— Ceea ce propui dumneata, Kate, este exact ceea ce Briant, Baxter, Wilcox şi cu mine ne propuneam să facem, spuse

Doniphan.
— Fără îndoială, domnule Doniphan, răspunse Kate, dar în timp ce pentru dumneavoastră asta constituie o primejdie, pentru mine, nu.
— Cum, Kate, zise Gordon, dar dacă se-ntâmplă să cazi iar în mâna lui Walston!
— Atunci, răspunse Kate, am să fiu din nou în situaţia de mai înainte de-a fugi. Atâta tot!
— Şi dacă ticălosul te omoară, cum e de aşteptat? zise Briant.
— Cum am scăpat întâia oară, scap şi a doua, mai ales acum, când ştiu să vin la French-den. Iar dacă aş putea să fug împreună cu Evans şi i-aş spune ce e cu dumneavoastră, de cât folos, de ce ajutor v-ar putea fi un om atât de cumsecade!...
— Dacă Evans ar fi avut putinţa să fugă n-ar fi fugit?... Nu e şi interesul lui să scape?...
— Are dreptate Doniphan, fu de părere Gordon. Evans ştie tâlhăriile lui Walston şi ale complicilor şi sigur că au să-l omoare de îndată ce n-or mai avea nevoie de el să le conducă şalupa până la ţărmul american. Aşa încât dacă n-a fugit încă, înseamnă că e păzit de aproape.
— Ori că a şi plătit cu viaţa vreo încercare de evadare, adăugă Doniphan. Aşadar, Kate, dacă te-ar prinde...
— Credeţi-mă, răspunse Kate, am să fac tot ce-mi stă în putinţă să nu mă prindă.
— Se prea poate, zise Briant, numai că niciodată n-o să te lăsăm să rişti aşa ceva. Nu! Vom căuta alt mijloc, mai puţin primejdios, ca să ştim dacă Walston mai e sau nu pe insulă.

Propunerea lui Kate odată respinsă, nu mai rămânea decât să se ferească de imprudenţe. E sigur că dacă lui Walston i-ar sta în putinţă să plece, ar face-o înainte să înceapă vremea rea, ca să ajungă cu toţii pe vreun tărâm unde să fie primiţi cum se cuvine, când e vorba de naufragiaţi, ori de unde ar veni.

Dar admiţând chiar că Walston ar mai fi pe insulă, nu părea să aibă intenţia să cerceteze interiorul. În câteva rânduri, pe nopţi fără lună, Briant, Doniphan şi Moko străbătuseră lacul în iolă, dar niciodată nu zăriseră vreun foc, nici pe ţărmul opus şi nici pe sub pilcurile de copaci din jurul lui East-river.

Era totuşi apăsător să trăieşti în asemenea condiţii şi să te învârteşti în loc între râul Zeelanda, lac, pădure şi faleză; aşa că Briant era muncit de gândul cum să afle dacă Walston mai e pe

insulă şi, dacă e, în ce parte îşi are tabăra. Ca să afle, ar fi poate de ajuns să se ridice la oarecare înălţime în timpul nopţii.

Asta-l muncea pe Briant, şi gândul acesta devenise obsesie, căci, din păcate, în afară de faleză, care nu era mai înaltă de două sute de picioare, nu mai era nici o altă înălţime pe insula Chairman. în câteva rânduri, Doniphan cu alţi doi-trei se suiseră pe faleză, dar de acolo nu se vedea nici măcar celălalt mal al lacului. Aşadar, nici un fum, nici o licărire nu s-ar fi putut vedea în răsărit, la orizont. Ar fi fost nevoie să privească de la câteva sute de picioare mai sus, pentru ca privirea să ajungă până la întâiele stânci din golful Deception.

Atunci îi veni în minte lui Briant gândul acela atât de cutezător — aproape nebunesc — încât el însuşi îl respinse la început. Dar gândul i se înfipsese cu atâta îndărătnicie în creier, că nu-l mai putea izgoni.

Se ştie că pregătirile pentru înălţarea zmeului fuseseră întrerupte. După venirea lui Kate, care adusese ştirea că naufragiaţii de pe Severn rătăcesc pe ţărmul de răsărit, trebuiseră să se abţină să ridice în aer un aparat care urma să fie văzut din toate părţile insulei.

Dar dacă zmeul nu mai putea fi întrebuinţat ca semnal, n-ar putea prinde bine pentru o recunoaştere, spre siguranţa întregii colonii?

Iată gândul care nu-i mai dădea pace lui Briant. Îşi amintea că citise într-un ziar englezesc că, spre sfârşitul secolului trecut, o femeie a avut îndrăzneala să se ridice în aer agăţată de un zmeu construit anume pentru o asemenea ascensiune[7]. Cum? Ceea ce a fost în stare o femeie nu poate îndrăzni un băiat tânăr? Chiar dacă încercarea e oarecum primejdioasă, ce importanţă are? Riscurile erau un nimic pe lângă rezultate, în caz de reuşită! Luând toate măsurile ca să nu fie descoperiţi, aveau toate şansele ca încercarea să reuşească.

Iată de ce Briant, cu toate că nu era în stare să facă o serie de calcule matematice pentru a afla forţa de ascensiune ce-ar fi necesitat un astfel de aparat, îşi zicea că acest aparat

---

7 Ceea ce-l preocupa pe Briant, tocmai se punea la cale în Franţa. Câţiva ani mai târziu, un zmeu de douăzeci şi patru de picioare lărgime, pe douăzeci şi şapte lungime, de formă octogonală şi cântărind şaizeci şi opt de kilograme schelăria şl patruzeci şi cinci de kilograme pânza şi sfoară — în total o sută treisprezece kilograme — a ridicat cu uşurinţă un sac cu pământ cântărind aproape şaptezeci de kilograme, (n.a.)

exista şi că era destul să-i dea dimensiuni mai mari şi să-l consolideze. Şi atunci, la miezul nopţii, ridicându-se la câteva sute de picioare în aer, poate ar reuşi să descopere lumina vreunui foc pe partea de insulă cuprinsă între lac şi golful Deception.

Ar fi o greşeală ca cineva să ia în râs ideea îndrăzneaţă a unui tânăr atât de întreprinzător şi curajos! Obsedat de acest gând, ajunsese să creadă că proiectul lui era nu numai posibil de aplicat — căci de asta era sigur — dar nici măcar chiar atât de primejdios cât s-ar fi părut.

Rămânea doar să aibă aprobarea colegilor săi. Şi, în seara de 4, după ce i-a rugat pe Gordon, Doniphan, Wilcox, Webb şi Baxter să vină să se sfătuiască împreună, le-a adus la cunoştinţă propunerea lui de a se folosi de zmeu.

— Să-l folosim? întrebă Wilcox. Dar în ce fel? înălţându-l în aer?

— Desigur, răspunse Briant, doar pentru asta a fost făcut.

— Ziua? întrebă Baxter.

— Nu, Baxter, căci i-ar atrage atenţia lui Walston, pe când noaptea…

— Dar dacă-i agăţi un felinar, zise Doniphan, tot are să se vadă.

— N-am să-i agăţ felinar.

— Şi-atunci la ce-ar folosi? întrebă Gordon.

— Ca să vedem dacă cei de pe Severn sunt încă pe insulă.

Şi Briant, îngrijorat că proiectul lui ar putea fi întâmpinat cu neîncredere, îl expuse repede, în câteva cuvinte.

Dar tovarăşilor lui nici prin gând nu le trecea să râdă. Nu le ardea de asta şi, în afară de Gordon, care se întreba dacă cumva Briant glumeşte, ceilalţi părură foarte hotărâţi să-i dea aprobarea. Sigur că tinerii erau atât de obişnuiţi cu primejdiile, încât o ascensiune noaptea, într-o împrejurare ca asta, li se păru foarte firească. De altfel erau hotărâţi să încerce orice le-ar fi venit în ajutor.

— Dar, zise Doniphan, zmeul acesta n-ar putea să suporte greutatea nici unuia din noi.

— Bineînţeles, răspunse Briant. De aceea, aparatul trebuie mărit şi consolidat.

— Rămâne de văzut, zise Wilcox, dacă un zmeu poate rezista…

— Fără îndoială, afirmă Baxter.

— De altfel, a fost experimentat, adăugă Briant.

Şi cită cazul cu femeia aceea care acum vreo sută de ani a

făcut experienţa cu zmeul. Apoi adăugă :
— Totul depinde de dimensiunile aparatului şi de puterea vântului în momentul lansării.
— Briant, întrebă Baxter, la ce înălţime socoteşti tu că ar trebui să ajungi?
— Îmi închipui că de la şase-şapte sute de picioare, răspunse Briant, s-ar zări un foc aprins în orice parte a insulei.
— Ei bine, eu cred că asta se poate, zise Service, şi cât mai degrabă. Eu unul m-am săturat să mă tot feresc şi să nu mai pot hoinări încoace şi-ncolo, unde-mi place!
— Şi noi să nu ne mai putem duce să cercetăm cursele! adăugă Wilcox.
— Iar eu să nu mai pot trage un foc de puşcă! interveni Doniphan.
— Atunci, pe mâine! zise Briant.
— Apoi, când fu singur cu Gordon, acesta îl întrebă :
— Şi ai de gând într-adevăr să pui în practică un asemenea zbor?
— În orice caz să-l încerc, Gordon.
— Dar e primejdios.
— Poate că mai puţin decât s-ar părea.
— Şi care dintre noi crezi tu că şi-ar risca viaţa într-o asemenea încercare?
— Tu cel dinţâi, Gordon! zise Briant. Da, tu, dacă ţie ţi-ar cădea sorţii...
— Aşadar, prin tragere la sorţi vrei să stabileşti cine, Briant?
— Nu, Gordon! E nevoie ca cel ce va face asta s-o facă din propriul lui îndemn.
— Ai pe cineva în vedere, Briant?
— Poate!

Şi Briant strânse mâna lui Gordon.

Capitolul XXIV

PRIMA ÎNCERCARE. MĂRIREA APARATULUI. A DOUA ÎNCERCARE. AMÂNARE PE A DOUA ZI. PROPUNEREA LUI BRIANT. PROPUNEREA LUI JACQUES. MĂRTURISIREA. IDEEA LUI BRIANT. ÎN AER, ÎN TOIUL NOPŢII. CE SE VEDE. VÂNTUL SE-NTEŢEŞTE. DEZNODĂMÂNTUL.

Încă din dimineaţa de 25 noiembrie, Briant şi Baxter se puseră pe lucru. Înainte de a mări dimensiunile aparatului, voiră să vadă ce greutate putea ridica aşa cum era. Asta le permitea să ajungă pe dibuite, din lipsa formulelor ştiinţifice, să afle care ar fi suprafaţa necesară pentru a suporta, în afară de propria greutate, o alta nu mai puţin de o sută douăzeci, o sută treizeci de livre.

Nici nu fu nevoie să aştepte noaptea pentru această primă experienţă. În clipa aceea, vântul sufla din sud-vest şi Briant îşi zise că n-ar fi rău să profite, cu condiţia să ţină zmeul la o înălţime mică, aşa ca să nu fie zărit de pe ţărmul răsăritean al lacului. Experienţa a reuşit aşa cum dorise; constatară că aparatul, susţinut de un vânt obişnuit, ridicase un sac cântărind douăzeci de livre. Cu un cântar de pe Sloughi reuşiră să cântărească exact greutatea. Zmeul fu tras atunci înapoi şi culcat pe terenul de sport.

În primul rând, Baxter îi întări armătura cât putu mai solid, prin sfori care se-ntâlneau într-un punct central, ca spiţele unei umbrele ce se adună în inelul care se lasă în jos pe un baston.

Suprafaţa zmeului fu şi ea mărită printr-un adaos de speteze şi de pânze.

La această treabă, Kate fu nepreţuită. Acele şi aţa nu lipseau la French-den şi îndemânatica gospodină se pricepea la cusut.

Dacă Briant sau Baxter ar fi fost mai cunoscători în mecanică, şi-ar fi dat seama că în construcţia unui asemenea aparat rolul principal îl deţin: greutatea, suprafaţa plană, centrul de gravitate, centrul de presiune al vântului — care este acelaşi

cu centrul suprafeţei — şi, în sfârşit, punctul de legătură al sforii. Având aceste date, ei ar fi putut calcula exact care va fi forţa de ascensiune a zmeului şi înălţimea pe care o poate atinge. De asemenea, tot prin calcul ar fi putut afla ce tărie ar trebui să aibă sfoara pentru a rezista tensiunii — condiţie de cea mai mare importanţă pentru securitatea observatorului. Din fericire, struna specială pentru loch-ul schoonerului, care avea o lungime de cel puţin două mii de picioare, era cea mai potrivită scopului. De altfel, chiar pe un vânt mai tare, un zmeu nu „trage" decât moderat dacă punctul de legătură al balansierului este bine chibzuit. Este dar de mare importanţă ca punctul acesta de legătură să fie foarte cu grijă stabilit, căci de el depinde înclinarea aparatului pe direcţia vântului, de unde rezultă şi stabilitatea.

Pentru noua lui destinaţie, zmeul nu mai avea nevoie de coadă în partea lui de jos — lucru care le-a făcut mult sânge rău lui Costar şi lui Dole. Dar nu era nevoie de ea. Greutatea pe care avea să o ridice îl împiedica să se dea peste cap.

După numeroase dibuiri, Briant şi Baxter văzură că ar fi bine să fixeze greutatea la o treime din armătură, atârnând-o de una din spetezele care întindeau pânza în lărgime. Două funii legate de speteaza aceasta ar susţine-o în aşa fel, încât să atârne cam la douăzeci de picioare dedesubt.

Cât despre frânghie, pregătiră una cam de o mie două sute de picioare, care, scăzând curbura ce-ar face-o, ar permite ca zmeul să se poată ridica la şapte-opt sute de picioare.

În sfârşit, ca să împiedice pe cât posibil o eventuală cădere, produsă de o ruptură a sforii sau de o rupere a spetezelor, fură de părere ca ascensiunea să se facă deasupra lacului. Distanţa, în linie dreaptă, pentru o eventuală cădere, trebuia calculată la o depărtare nu prea mare de ţărmul de vest, astfel ca un bun înotător să o poată parcurge.

Când fu gata, aparatul avea o suprafaţă de şaptezeci de metri pătraţi, în formă de octogon, cu o rază de cincisprezece picioare şi fiecare latură de aproape patru. Cu armătura solidă şi cu pânza impermeabilă, putea să ridice cu uşurinţă o greutate de o sută, o sută douăzeci de livre.

Cât despre nacela în care observatorul urma să ia loc, era pur şi simplu un coş adânc şi îngust de nuiele, foarte obişnuit pe bordul unui iaht. Era destul de adânc pentru ca un tânăr de talie

mijlocie să poată intra până la subţiori, destul de larg ca să se poată mişca în voie şi destul de deschis ca să-şi poată da uşor drumul în caz de nevoie.

Bineînţeles că n-a fost lucru doar de o zi. Început pe ziua de 5, în zori, s-a terminat abia în după-amiaza zilei de 7. Amânară pentru seară experienţa de probă, care avea să le arate capacitatea de ascensiune a aparatului şi gradul de stabilitate în aer.

Nici în aceste câteva zile situaţia nu se schimbase cu nimic, în mai multe rânduri, când unii, când alţii stătură ore întregi de gardă pe faleză, dar nu văzură nimic care să dea de bănuit, nici spre nord, între marginea pădurii Traps-woods şi French-den, nici spre miazăzi, dincolo de râu, nici în apus, înspre golful Sloughi, nici pe lac, pe care Walston poate că ar fi venit să-l viziteze înainte de a părăsi insula. Nici un foc de puşcă nu s-a auzit în apropiere de faleză. Nici o dâră de fum nu s-a văzut suind la orizont.

Briant şi colegii lui erau dar în drept să spere că tâlharii părăsiseră insula? Să le mai fie oare dat să-şi reia fără teamă viaţa paşnică de mai-nainte?

Apropiata experienţă le-o va arăta.

Şi acum, o ultimă punere la punct: cum va proceda cel care va fi în nacelă ca să dea semnalul să fie readus jos când va crede de cuviinţă?

Iată ce propuse Briant, când Doniphan şi Gordon îi puseră această întrebare :

— Un semnal luminos nu se poate, răspunse Briant, căci ar putea fi zărit de Walston. Iată de ce Baxter şi cu mine ne-am gândit la următorul sistem: o sfoară de aceeaşi lungime cu frânghia zmeului, după ce a fost mai întâi trecută printr-un glonte de plumb găurit la mijloc, va fi fixată de nacelă cu un capăt, celălalt capăt rămânând jos, în mâna unuia dintre noi. E destul să laşi glontele să alunece de-a lungul frânghiei, pentru a da semnalul să tragă zmeul în jos.

— Bună idee! exclamă Doniphan.

Totul fiind pus la cale, nu mai rămânea decât să-i facă proba. Luna urma să răsară abia pe la două noaptea şi un vânt bun sufla dinspre sud-vest — deci, cele mai bune condiţii ca să-l încerce chiar în seara asta.

Pe la nouă era întuneric complet. Câţiva nori groşi alergau

pe cerul fără stele. La orice înălţime s-ar fi ridicat aparatul, n-ar fi putut fi văzut nici chiar din preajma lui French-den. Mari şi mici, toţi trebuiau să fie de faţă — şi cum nu era vorba decât de o înălţare de probă, urmăreau diferitele faze mai mult cu plăcere decât cu îngrijorare.

În centrul terenului de sport au instalat troliul de pe Sloughi, solid înţepenit în pământ, ca să reziste tirajului zmeului. Coarda, lungă, depănată cu grijă, era în aşa fel înfăşurată încât să se poată descolăci cu uşurinţă şi în acelaşi timp cu sfoara care urma să dea semnalul de coborâre. În nacelă, Briant aşezase un sac cu pământ. care cântărea exact o sută treizeci de livre, greutate ce întrecea pe aceea a oricăruia dintre ei.

Doniphan, Baxter, Wilcox şi Webb se aţineau gata lângă zmeul întins pe jos la o sută de paşi lângă troliu. La semnalul lui Briant, ei trebuiau să-l salte treptat cu ajutorul sforilor fixate de traversele armăturii.

De îndată ce vântul l-ar fi luat pe dedesubt la o anume înclinare, depinzând de balansieră, Briant, Gordon, Service, Cross şi Garnett, care se aţineau la manivela troliului, i-ar fi desfăşurat sfoara pe măsură ce s-ar fi suit în aer.

— Gata? strigă Briant.

— Gata! răspunse Doniphan.

— Drumul'!

Aparatul se săltă, ridicându-se puţin câte puţin, vibrând sub adiere, şi-şi luă poziţia pe direcţia vântului.

— Sfoară! Sfoară! strigă Wilcox.

Îndată, troliul începu să se desfăşoare tras de sfoară, în timp ce zmeul cu nacela suia încet în spaţiu.

Oricât de imprudent, dar toţi izbucniră în urale de îndată ce „uriaşul văzduhurilor" începu să se ridice. Dar, foarte curând, dispăru în întuneric, spre dezamăgirea lui Iverson, Jenkins, Dole şi Costar, care ar fi vrut să nu-l piardă o clipă din ochi, în timp ce se legăna deasupra lacului. Kate îi mângâia:

— Lăsaţi, copii, altă dată, când n-o mai fi primejdie, o să-l înalţe ziua pe uriaşul vostru şi o să-i puteţi trimite ştafete, dacă o să fiţi cuminţi!

Dar deşi încetase de a fi vizibil, simţeau că zmeul trăgea încontinuu, dovadă că briza, stabilizată, sufla în zonele înalte şi că tracţiunea era normală, dovadă şi că jocul balansierului era bine calculat.

Pentru ca demonstraţia să fie cât mai convingătoare, Briant lăsă frânghia să se desfăşoare până la capăt. Atunci îşi dădură seama de forţa de tracţiune, cu totul normală. Troliul desfăşurase o mie două sute de picioare de sfoară şi fără îndoială că aparatul s-a ridicat la o înălţime de şapte-opt sute de picioare, iar întreaga manevră nu durase mai mult de zece minute.

Experienţa odată făcută, trecură din nou la manivelă, ca să înfăşoare sfoara. Numai că această a doua operaţie fu cu mult mai lungă. A trebuit o oră întreagă ca să înfăşoare cele o mie două sute de picioare de frânghie.

Ca şi pentru un aerostat, aterizarea zmeului rămânea partea cea mai delicată, pentru ca să nu se izbească de pământ. Dar briza era atât de stabilă, încât aterizarea s-a făcut în bune condiţiuni. În curînd, octogonul reapăru din întuneric şi se culcă încet pe sol, aproape în acelaşi punct din care plecase.

Uralele îl întâmpinară şi la sosire ca şi la plecare. Nu mai rămânea acum decât să-l ţină culcat pe jos, ca nu cumva să-l ia vântul, aşa încât Baxter şi Wilcox propuseră să stea de pază până s-o lumina de ziuă.

A doua zi, 8 noiembrie, la aceeaşi oră urma să aibă loc adevărata ascensiune.

Şi acum nu mai aşteptau decât ordinul lui Briant ca să se înapoieze la French-den. Dar Briant tăcea, dus pe gânduri. La ce se gândea? Poate la primejdiile care ar fi decurs dintr-o ascensiune în asemenea condiţii? Sau poate la răspunderea ce-şi lua lăsând pe un coleg să se suie în nacelă?

— Să ne-ntoarcem! zise Gordon. E târziu...

— O clipă! spuse Briant. Gordon! Doniphan! Staţi!... Vă propun ceva!

— Spune, răspunse Doniphan.

— Am încercat zmeul, zise Briant, şi încercarea a reuşit pentru că toate condiţiile au fost prielnice, vântul fiind constant, nici prea slab, nici prea tare! Or, putem noi şti cum va fi vremea mâine şi dacă vântul va menţine aparatul deasupra lacului? Mie, unul, mi s-ar părea cuminte să nu mai amânăm până mâine.

Într-adevăr, nimic mai firesc, odată ce tot erau hotărâţi s-o facă.

Dar nimeni nu răspunse la propunerea lui Briant. în clipa în care era vorba să-şi pună viaţa în joc, nu era de mirare că

fiecare pregeta — chiar şi cei mai cutezători.

Şi totuşi, când Briant întrebă :

— Cine vrea să suie?

Jacques sări imediat:

— Eu!

Şi aproape în acelaşi timp :

— Eu! strigară deodată Doniphan, Baxter, Wilcox, Cross şi Service.

Urmă o tăcere pe care Briant nu se grăbi să o întrerupă.

Jacques vorbi întâiul :

— Frate, e de datoria mea! Da! Eu... Te rog, lasă-mă să sui!

— Şi de ce tu, mai degrabă decât eu... sau decât altul? întrebă Doniphan.

— Chiar!... De ce?... zise Baxter.

— Pentru că eu trebuie să fac asta, răspunse Jacques.

— Trebuie să faci tu asta? întrebă Gordon.

— Da!

Gordon apucase mâna lui Briant vrând parcă să-l întrebe ce voia să spună Jacques şi o simţi tremurând. Dacă noaptea n-ar fi fost atât de întunecoasă, l-ar fi văzut cum se îngălbenise, i-ar fi văzut ochii umeziţi de lacrimi.

— Răspunde-mi, frate!... stărui Jacques, cu un ton atât de hotărât şi de surprinzător pentru un copil.

— Răspunde-i, Briant! spuse Doniphan. Jacques zice că are datoria să se sacrifice! Dar datoria asta n-o avem şi noi? Numai el? Ce-a făcut el mai mult pentru ca s-o ceară?

— Ce-am făcut? răspunse Jacques. Ce-am făcut? Am să vă spun!

— Jacques! exclamă Briant, care voia să-l împiedice să vorbească.

— Nu! răspunse Jacques cu vocea întretăiată de suspine. Lasă-mă să mărturisesc! Prea mă apasă! Gordon! Doniphan! Dacă sunteţi aici... toţi... departe de părinţii voştri... pe insula asta... eu... numai eu... sunt de vină! Dacă Sloughi a fost luat de furtună şi târât pe tărâmurile astea e din imprudenţa... Nu, nu, din imprudenţă... dintr-o glumă... o farsă... Am desprins parâma care lega vasul de cheiul din Auckland... Da... o farsă!... Şi-apoi, când am văzut că vasul porneşte, mi-am pierdut capul. N-am strigat cât mai era încă vreme, iar o oră după aceea... în plină noapte... în largul mării! Ah, iertaţi-mă, dragi colegi, iertaţi-mă!

Şi sărmanul copil plângea cu amar, deşi Kate încerca în

zadar să-l mângâie.
— Bine, Jacques, îl întrerupse Briant. Ţi-ai mărturisit greşeala şi vrei acum să-ţi rişti viaţa ca s-o repari... sau să răscumperi măcar în parte răul pe care l-ai făcut?
— Dar nu şi l-a răscumpărat până acum? interveni Doniphan, întors la mărinimia lui firească. Nu şi-a pus în atâtea rânduri viaţa în primejdie ca să ne fie de ajutor? Ah, Briant, acum înţeleg de ce îţi împingeai întotdeauna fratele oriunde era o primejdie şi de ce el era totdeauna gata să se sacrifice. Iată de ce a alergat în căutarea lui Cross şi a mea în mijlocul ceţurilor... cu preţul vieţii! Da, dragul meu Jacques, te iertăm din toată inima şi nu e nevoie să-ţi mai răscumperi greşeala!

Toţi se strânseseră în jurul lui Jacques; îi strângeau mâinile, în vreme ce el, năpădit, plângea cu sughiţuri.

Acum îşi explicau de ce copilul acesta, cel mai vesel şi mai nebunatic din tot Institutul Chairman, se întristase într-atât, încât fugea de toţi şi stătea singur deoparte, ca apoi, la un cuvânt al fratelui lui, dar mai ales -din propriul lui îndemn, să sară să se jertfească ori de câte ori se ivea vreo primejdie pentru colonie! Şi tot credea că n-a făcut destul! Tot mai încerca să-şi rişte viaţa pentru ceilalţi! De îndată ce fu în stare să vorbească, spuse :
— Vedeţi, dar... eu şi numai eu trebuie să mă urc! Nu e aşa, frate?
— Bine, Jacques, bine! spuse Briant şi-şi îmbrăţişă fratele.

În faţa mărturisirii lui Jacques şi a dreptului pe care şi-l asuma, zadarnic încercară Doniphan şi ceilalţi să mai intervină. Nu rămânea decât să-l lase să se suie, la bunul plac al vântului care părea că se înteţeşte.

Jacques strânse mâna colegilor, apoi, gata să ia loc în nacela din care scoseseră sacul cu pământ, se-ntoarse către Briant, care stătea nemişcat, la câţiva paşi îndărătul troliului.
— Să te îmbrăţişez, frate! îi zise Briant.
— Da!... îmbrăţişează-mă! di spuse Briant, stăpânindu-şi emoţia. Sau, mai degrabă... eu să te îmbrăţişez, căci eu sunt cel care pleacă!...
— Tu? exclamă Jacques.
— Tu? Tu? repetară Doniphan şi Service.
— Da... eu! Că greşeala lui Jacques o răscumpără el... ori fratele lui, ce importanţă are? Cum! când a mea a fost iniţiativa unei

asemenea încercări, cum v-aţi putut închipui că aveam să pun pe altul în primejdie s-o experimenteze?
— Frate, strigă Jacques, te rog!
— Nu, Jacques!
— Atunci, zise Doniphan, cer eu!
— Nu, Doniphan! răspunse Briant pe un ton care nu mai admitea replică. Eu am să plec! Vreau!
— Eram sigur, Briant, spuse Gordon, strângându-i mâna.

Şi cu aceasta, Briant intră în nacelă şi de îndată ce-şi găsi poziţia, dădu ordinul să înalţe zmeul.

Aparatul, înclinat pe vânt, suia încetişor; Baxter, Wilcox, Cross şi Service, postaţi la troliu, îi dădeau sfoară, în timp ce Garnett, care ţinea sfoara-semnal, o libera cu mâna.

În zece minute, „uriaşul văzduhurilor" dispăru în întuneric, dar nu în urale, ca în zborul de încercare, ci în mijlocul unei tăceri depline.

Viteazul şef al coloniei de copii, mărinimosul Briant dispăru cu el.

Între timp, aparatul se înălţa încet, dar fără întrerupere. Briza stabilă îi asigura un echilibru perfect. Abia dacă se legăna de pe o parte pe alta. Briant nu simţea nici una din oscilaţiile astea, care puteau fi primejdioase. Stătea nemişcat, ţinându-se cu amândouă mâinile de corzile de suspensie ale nacelei, care se balansa uşor ca un leagăn.

Ce stranie impresie încercă Briant la început, în vreme ce se simţea suspendat în aer de planorul acela mare, înclinat, care vibra sub năvala suflului de aer! Părea că era luat pe sus de o pasăre de pradă, din basme, ori că era agăţat de aripile unui uriaş liliac negru. Dar, tare din fire şi stăpîn pe sine, îşi păstra tot sângele rece pe care i-l cerea o asemenea experienţă.

La zece minute după ce se ridicase de la pământ, un mic zdruncin arătă că mişcarea de urcare încetase. După ce întreaga frânghie se desfăşurase, zmeul se mai ridică puţin, cu ceva zdruncinături de astă dată. Înălţimea verticală atinsă trebuia să fie cam de şase-şapte sute de picioare.

Briant, sigur de sine, prinse glonţul de plumb, care era străbătut de sfoara-semnal, apoi începu să cerceteze spaţiul. Cu o mână se ţinea de o coardă de suspensie, iar în cealaltă ţinea luneta. Dedesubtul lui, negură neagră; lacul, pădurile, faleza formau un singur tot confuz, din care nu puteai deosebi nici un

detaliu.

Cât despre marginile insulei, ele se desluşeau pe fondul mării care o înconjura şi, din punctul de unde se afla, Briant putea cuprinde totul cu privirea.

E sigur că dacă ar fi făcut ascensiunea în plină zi şi şi-ar fi îndreptat privirile asupra unui orizont scăldat în lumină, poate că ar fi văzut fie alte insule, fie un continent, dacă ar fi existat pe o rază de patruzeci-cincizeci de mile, depărtare pe care fără îndoială că ar fi putut-o cuprinde cu privirea.

Însă, dacă spre vest, nord şi sud cerul era prea înnorat ca să poată întrevedea ceva, nu tot astfel era înspre răsărit, unde pe un colţişor de cer înseninat pe moment se iviseră câteva stele.

Şi tocmai în partea aceea, o pată de lumină destul de intensă, care arunca un reflex pe marginile de jos ale norilor, atrase atenţia lui Briant.

„Lumina unui foc! îşi zise. Oare Walston să-şi fi făcut acolo tabăra?... Nu... Focul acela era mult mai departe şi sigur că era dincolo de insulă... Să fie vreun vulcan în erupţie şi deci vreun teritoriu în răsărit?"

Şi iarăşi îi veni în minte că la prima lui recunoaştere la golful Deception, o pată confuză, albă, apăruse în câmpul lunetei.

„Da, da, îşi zise, chiar acolo... Pata aceea să fi fost oare reflexul unui gheţar? Sigur că în răsărit trebuie să fie vreun pământ, nu prea departe de insula Chairman!"

Briant ţinea luneta îndreptată asupra licăririi aceleia pe care întunericul o făcea şi mai vizibilă. Fără îndoială că era un munte vulcanic în apropiere de gheţarul acela, care ţinea fie de continent, fie de un arhipelag nu mai departe de treizeci de mile.

Dar în acelaşi moment Briant avu impresia unei a doua lumini, mult mai aproape, la cinci-şase mile şi, prin urmare, pe insulă, o altă lumină, slabă, care pâlpâia printre copaci în vestul lacului.

„Asta e în pădure, îşi zise, şi chiar în margine, pe litoral."

Dar părea că lumina s-a arătat numai, apoi a dispărut, căci oricât de atent a mai privit, n-a mai reuşit s-o vadă.

Inima lui Briant bătea să se spargă, iar mâna îi tremura în aşa hal, că nu mai putea vedea cu precizie prin lunetă. Şi totuşi

da, un foc de tabără era în apropiere de vărsarea lui East-river. Briant îl zări acum din nou, răsfrângându-se asupra copacilor din pădure.

Aşadar, Walston şi banda lui se aşezaseră în partea aceea, pe litoral, în apropierea portului Bear-rock! Ucigaşii de pe Severn nu părăsiseră insula! Deci colonia era tot în primejdie să fie atacată şi nu mai aveau nici o siguranţă la French-den!

Ce dezamăgire pentru Briant! Nu mai încape îndoială că, în neputinţă de a-şi repara şalupa, Walston renunţase să mai plece pe vreo insulă vecină! Căci insule trebuie să fi fost prin părţile acelea, nu mai încăpea nici o îndoială.

Sfârşind cu ce avea de observat, Briant se gândi că e inutilă orice altă cercetare. Se pregăti, dar, de coborâre. Vântul se înteţise simţitor. Oscilaţiile tot mai mari făceau ca nacela să aibă un balans care avea să îngreuieze aterizarea.

Când fu sigur că sfoara-semnal era destul de întinsă, Briant dădu drumul glontelui, care în câteva clipe ajunse în mâna lui Garnett.

Îndată, frânghia de pe troliu începu să tragă aparatul în jos. Şi, în vreme ce zmeul cobora, Briant se mai uita încă în direcţia celor două lumini pe care le descoperise. Vedea pe aceea a erupţiei şi, mult mai aproape, pe litoral, focul de tabără.

E lesne de închipuit cu câtă nerăbdare aşteptaseră Gordon şi ceilalţi semnalul de coborâre. Cât de nesfârşite li se păruseră cele douăzeci de minute pe care Briant le petrecuse în spaţiu!

Între timp, Doniphan, Baxter, Wilcox, Service şi Webb întorceau cu putere manivela troliului. Şi ei îşi dădeau seama că vântul se înteţea şi bătea mai neregulat. Îl simţeau după zguduiturile sforii şi se gândeau plini de îngrijorare că Briant primeşte toate contra- şocurile.

Rulau dar cât puteau mai repede, ca să înfăşoare cele o mie două sute de picioare de frînghie. Vântul se înteţea tot mai mult şi, după trei sferturi de oră de la semnalul lui Briant, era aproape furtună.

În clipa aceea, aparatul se găsea încă la peste o sută de picioare deasupra lacului, când, deodată, o zguduitură puternică îi făcu pe Wilcox, Doniphan, Service, Webb şi Baxter

Briant se aruncă cu capul în jos

să vină unul peste altul, gata să cadă, rămaşi fără nici un punct de reazim. Sfoara zmeului se rupsese. Cuprinşi de spaimă, strigau toţi, care mai de care :

— Briant! Briant!

Câteva minute mai târziu, Briant sărea pe ţărm strigându-i tare pe ceilalţi.

— Frate! Frăţiorul meu! exclamă Jacques, întâiul care se repezi să-l îmbrăţişeze.

— Walston e tot aici! fu primul lucru pe care Briant îl spuse celorlalţi de îndată ce-l întâmpinară.

În clipa în care frânghia s-a rupt, Briant s-a simţit deodată smuls nu într-o cădere verticală, ci oblică, şi relativ înceată, pentru că zmeul forma ca un fel de paraşută deasupra capului. Totul era să sară la timp din nacelă, înainte de a fi atins suprafaţa lacului.

Când fu gata să cadă în apă, Briant se aruncă cu capul în jos şi, cum era un bun înotător, nu-i fu greu să ajungă la ţărmul care era la cel mult patru-cinci sute de picioare depărtare.

Între timp, zmeul rămas fără greutate dispăru înspre nord-est, dus de vânt ca o uriaşă epavă a aerului.

Capitolul XXV

ŞALUPA DE PE SEVERN. COSTAR BOLNAV. ÎNTOARCEREA RÂNDUNELELOR. DESCURAJARE. PĂSĂRILE DE PRADA. GUANACUL ÎMPUŞCAT. PIPA. MAI MULTA SUPRAVEGHERE. FURTUNA CUMPLITA. UN FOC DE ARMA DINAFARĂ. UN ŢIPAT AL LUI KATE.

A doua zi, după o noapte în care Moko fusese de gardă la French-den, toţi din colonie, obosiţi de emoţiile din ajun, se deşteptară foarte târziu. De cum se sculară, Gordon, Doniphan, Briant şi Baxter trecură în cămara unde Kate făcea gospodăria şi se sfătuiră cum să prevină starea de lucruri care era foarte îngrijorătoare.

Într-adevăr, cum spuse şi Gordon, de peste cincisprezece zile Walston şi ceata lui se aflau pe insulă. Şi dacă şalupa nu era încă reparată, asta se datora faptului că n-aveau uneltele de primă necesitate ca s-o repare.

— Numai aşa se explică, zise Doniphan, căci în fond şalupa nu era din cale-afară de avariată. Dacă bietul nostru schooner n-ar fi avut decât o asemenea avarie după eşuare, am fi reuşit să-l punem în stare de navigare!

Dar chiar dacă Walston nu plecase, era puţin probabil că ar avea de gând să rămână pe insulă, căci atunci ar fi căutat să-i cerceteze interiorul şi sigur că French-den n-ar fi scăpat de o vizită.

În legătură cu aceasta, Briant le spuse ce observase, în timp ce era în aer, despre teritoriul care trebuia să existe la o distanţă nu prea mare, în răsărit.

— N-aţi uitat, sper, le zise, că în timpul recunoaşterii la vărsarea lui East-river în mare, am văzut o pată albicioasă deasupra orizontului şi nu ştiam cum să mi-o explic.

— Totuşi, Wilcox şi cu mine n-am văzut nimic, răspunse Doniphan, cu toate că am căutat mult ca s-o vedem.

— Moko a văzut-o la fel de clar ca şi mine, insistă Briant.

— Bine, se prea poate, admise Doniphan. Dar ce te face să crezi, Briant, că s-ar putea să ne aflăm in preajma vreunui continent sau a vreunui grup de insule?

— Iată ce, zise Briant. Ieri, în timp ce ţineam sub observaţie orizontul în direcţia aceea, am zărit o lumină foarte vizibilă, dincolo de ţărmul insulei, şi care n-ar putea proveni decât de la vreun vulcan în erupţie. De aici am dedus că trebuie să fie vreun teritoriu prin părţile acelea. Or, e inadmisibil ca marinarii de pe Severn să nu ştie şi să nu facă totul ca să ajungă acolo.

— Fără îndoială, zise Baxter. La ce le-ar folosi să stea aici? Cu siguranţă că dacă n-am scăpat de ei de pe aici e pentru că n-au reuşit să-şi repare şalupa.

Faptul pe care Briant îl adusese la cunoştinţa colegilor era de o importanţă covârşitoare. Asta le dădea siguranţa că insula nu era izolată, aşa cum crezuseră, în această parte a Pacificului. Ceea ce agrava însă situaţia era că descoperirea focului de tabără arăta că Walston se găsea în momentul de faţă în apropierea vărsării în mare a lui East-river. Părăsise coasta Severn şi se apropiase cu douăsprezece mile. I-ar fi de ajuns

acum s-o ia pe râu în sus, ca să ajungă în faţa lacului, şi să ocolească pe la sud, ca să dea de French-den!

Briant trebui dar să ia cele mai severe măsuri de preîntâmpinare. Reduseră ieşirile la strictul necesar, fără să se mai aventureze nici măcar pe ţărmul stâng al râului, până la pădurea Bod. Baxter, pe de altă parte, acoperi gardurile ogrăzii cu un strat de mărăciniş şi ierburi, tot astfel şi intrările de la hol şi de la cămară. Apoi fu oprit cu desăvârşire să mai meargă cineva prin partea cuprinsă între lac şi faleză. Să trebuiască să te supui şi unor asemenea prevederi până în cele mai mici amănunte era o amărăciune în plus peste toate grijile ce-i covârşiseră.

Tot atunci mai fu şi un alt prilej de nelinişte: Costar avu un acces de friguri, care-i puse viaţa în primejdie. Gordon trebui să recurgă la farmacia de pe bordul schoonerului, cu teama însă de a nu face vreo eroare. Mare noroc au avut cu Kate, care făcu pentru copil ceea ce numai o mamă putea face. Îl îngriji cu dragoste şi răbdare, aşa cum numai o femeie poate face, din instinct, stând de veghe ziua şi noaptea. Datorită ei, frigurile cedară treptat şi convalescenţa îşi urmă cursul normal. Fusese Costar chiar în primejdie de moarte? Ar fi greu de spus. Dar dacă nu era grija atât de înţeleaptă a lui Kate, febra ar fi istovit copilul. Da, fără prezenţa lui Kate, nu se ştie ce se putea întâmpla. Nu sunt destule cuvinte ca să poţi spune tot ce fiinţa aceasta minunată a însemnat pentru copiii mai mici din colonie ca dragoste şi mângâiere de mamă bună, care-şi răsfaţă odraslele: „Asta sunt eu, copilaşi: ţes, robotesc şi gătesc!"

Şi când ai căuta, asta e femeia.

Grija de căpetenie a lui Kate era să repare rufăria de la French-den. Şi ce sânge rău îşi făcea că, după aproape doi ani, era mai toată ruptă! Cu ce-o să facă altele, când astea s-or rupe de tot? Dar încălţămintea? Cu toate că o cruţau cât se putea şi nici unul nu se mai plângea că umblă cu picioarele goale când vremea era bună, încălţămintea era în stare proastă. Grijulia gospodină era foarte neliniştită de toate astea!

Prima jumătate a lui noiembrie a fost foarte ploioasă. Dar după 17, barometrul se opri la „timp frumos" şi perioada căldurilor se stabili în mod normal. Pomi, tufe, arbuşti, toată vegetaţia, într-un cuvânt, nu mai era decât muguri şi flori. Oaspeţii obişnuiţi din South-moors se înapoiară în număr mare.

Ce durere pentru Doniphan să nu mai poată vâna prin bălţi, şi pentru Wilcox să nu mai poată întinde curse, de teamă să nu fie văzuţi de pe ţărmurile lacului!

Dar păsările de baltă nu numai că mişunau în partea aceasta a insulei, dar şi cădeau multe în laţurile din jurul lui French-den.

Într-o zi, Wilcox găsi printre acestea şi păsări călătoare care fugiseră de iarnă înspre ţările mai din nord. Era o rândunică purtând şi acum un săculeţ legat sub aripă. Să fi fost în săculeţ vreun bilet pentru unul din naufragiaţii de pe Sloughi? Vai, nu! Solul se înapoiase fără vreun răspuns!

În zilele acestea lungi, fără ocupaţii, ore întregi le petreceau în hol! Baxter, care avea sarcina să ţină un jurnal cu note şi întâmplări de fiece zi, nu mai avu ce scrie. Iar peste patru luni avea să înceapă a treia iarnă pentru cei din colonia insulei Chairman.

Citeai pe faţa fiecăruia o îngrijorare adâncă, până şi la cei mai curajoşi dintre ei, afară de Gordon, care nu se gândea decât la gospodărirea până în cele mai mici amănunte a coloniei. Briant se lăsa şi el câteodată pradă descurajării, cu toate că se străduia ca alţii să nu vadă. încerca să se amăgească îndemnându-i pe ceilalţi să-şi continue studiile, să ţină conferinţe, să citească cu glas tare. Le amintea necontenit de ţara lor, de familie, asigurându-i că au s-o revadă într-o zi. În sfârşit, se străduia să le ridice moralul, măcar că nu prea izbutea, şi teama lui cea mare era ca să nu se lase copleşit de desperare. Dar aşa ceva nu s-a întîmplat, căci evenimente extrem de grave îi puseră curînd pe toţi în cea mai mare fierbere.

La 21 noiembrie, către ora două după-amiază, Doniphan tocmai pescuia pe ţărmul lacului Family, când deodată auzi cârâiturile gălăgioase a vreo douăzeci de păsări care se roteau deasupra ţărmului stîng al lacului. Dacă zburătoarele astea nu erau corbi, asemănarea era totuşi izbitoare, într-atât erau de hulpave şi croncănitoare.

Doniphan poate că nici n-ar fi luat seama la stolul care cârâia, dacă mişcările păsărilor nu i-ar fi atras atenţia: se roteau în cercuri largi, care se micşorau pe măsură ce coborau, ca apoi, strângându-se toate ciopor, să se repeadă spre pământ. Acolo începură să croncăne şi mai tare. Dar Doniphan căută în zadar

să le zărească printre ierburile înalte care le acopereau. Atunci îi veni în minte că în locul acela trebuie să fie hoitul vreunui animal şi — curios să afle de ce era vorba — intră la French-den şi-l rugă pe Moko să-l ducă cu iola de cealaltă parte a râului Zeelanda.

Se îmbarcară deci amândoi şi după zece minute se strecurau printre tufele de pe mal. Păsările, de cum îi simţiră, îşi luară zborul cu ţipete, supărate pe nepoftiţii care-şi permiteau să le tulbure ospăţul.

Pe jos zăcea trupul unui guanac tânăr, mort de-abia de câteva ore, căci era cald încă.

Doniphan şi Moko, nevrând să ia pentru bucătărie restul din ospăţul carnivorelor, tocmai se gândeau să li-l lase, când deodată le veni în minte întrebarea: cum şi de ce căzuse guanacul acesta tocmai la marginea mlaştinilor, departe de pădurile din răsărit, din care animalele astea nu obişnuiesc să iasă niciodată?

Doniphan se uită cu atenţie la el. Avea într-o parte o rană care încă sângera, o rană provocată nu de muşcătura vreunui jaguar sau altui carnivor.

— Guanacul ăsta e mort de un glonţ, spuse Doniphan.

— Dovadă asta! răspunse Moko care, răscolind rana cu cuţitul, scoase glonţul dinăuntru.

Era mai degrabă un glonţ de calibrul puştilor de bord decât de puşcă de vânătoare. Deci nu putea să fie tras decât de Walston sau de unul dintr-ai lui.

Doniphan şi Moko, lăsând pe loc guanacul pradă zburătoarelor, se înapoiară la French-den, unde se sfătuiră cu toţii. Că guanacul fusese omorât de unul din marinarii de pe Severn, era neîndoielnic de vreme ce nici Doniphan, nici altul nu trăseseră nici un singur foc de armă de mai bine de o lună. Dar ar fi trebuit de ştiut când şi în ce loc fusese împuşcat. După toate probabilităţile, faptul trebuie să se fi petrecut cu cinci-şase ore mai înainte — răstimp în care animalul, după ce a străbătut dunele de nisip, să fi putut ajunge la râu. De unde deduceau că în dimineaţa aceasta unul din oamenii lui Walston trebuie să fi vânat undeva prin preajma cotului de sud al lacului şi că banda, trecând East-river, se apropia din ce în ce de French-den.

Aşadar, situaţia era din ce în ce mai încordată, chiar dacă primejdia nu era imediată. Într-adevăr, la sudul insulei se

întindea un vast şes, întretăiat de râuri, ciuruit de bălţi, movilit de dune, unde n-ai fi găsit vânat îndeajuns pentru mâncarea de fiecare zi a oamenilor. Probabil că Walston nu a pornit în neştire să străbată un ţinut de dune. De altfel, nu fusese auzit nici un foc de armă suspect pe care vântul l-ar fi putut aduce până pe terenul de sport şi aveau toate motivele să creadă că aşezarea lor de la French-den nu fusese încă descoperită.

Asta nu însemna să nu se ia măsuri de pază şi mai severe. Un atac ar fi avut oarecare şanse să fie respins numai dacă cei din colonie s-ar afla toţi la un loc, nu surprinşi pe afară.

Trei zile după aceea, un fapt şi mai semnificativ le spori temerile şi trebuiră să se convingă că erau mai în nesiguranţă decât oricând.

La 24, pe la ora nouă de dimineaţă, Briant şi Gordon trecuseră râul Zeelanda să vadă dacă n-ar fi bine să ridice vreo movilă de pământ de-a curmezişul potecuţei dintre lac şi mlaştină. Pe după acest meterez, lui Doniphan şi celor care mânuiau mai bine puşca le-ar fi fost lesne să se strecoare repede în cazul că s-ar semnala la vreme venirea lui Walston.

Erau amândoi la o distanţă de cel mult trei sute de paşi de râu, când Briant puse piciorul pe un obiect care se sparse. Dar nici nu-l luă în seamă, gândind că e vreo scoică din cele pe care le aduc cu miile mareele de echinocţiu, când apele umpleau şesul din South- moors. Dar Gordon, care mergea în urma lui, se opri şi spuse :

— Hei, Briant, ia stai!

— Ce e?

Gordon se aplecă şi ridică de jos obiectul spart.

— Priveşte! îi zise.

— Nu e o scoică, uite, răspunse Briant, este...

— Este o pipă!

Într-adevăr, Gordon ţinea în mână o pipă negricioasă, care se spărsese în dreptul gâtului.

Cum nimeni din noi nu fumează, e sigur că pipa asta a pierdut-o...

— Unul din bandă, spuse Briant, doar dacă n-o fi fost a naufragiatului francez care a locuit înaintea noastră pe insulă...

Nu! Marginile nou-nouţe ale ciobiturii arătau că pipa nu putea fi a lui Frangois Baudoin, mort de mai bine de douăzeci de ani. Trebuie să-i fi căzut de curând altcuiva din mână, dovadă

firicelele de tutun care încă mai erau lipite de ea. Deci acum câteva zile, câteva ore poate, Walston sau vreunul din tovarăşii lui a ajuns până la ţărmul acesta al lacului.

Gordon şi Briant se înapoiară îndată la French-den. Briant îi arătă lui Kate capătul acela de pipă şi ea recunoscu pipa, căci o văzuse în mâinile lui Walston.

Nu mai rămânea nici o îndoială, dar, că tâlharii trecuseră cotul de sud al lacului. Poate că în timpul nopţii au ajuns până pe malul râului Zeelanda. Dar dacă cumva au descoperit French-den şi Walston ştie din cine se compune mica lor colonie, oare lui nu i-a trecut prin minte că acolo ar găsi unelte, instrumente, muniţii, provizii, tot ce le lipsea lor, şi că pentru şapte oameni zdraveni ar fi o joacă să răpună cincisprezece băieţandri, mai ales dacă i-ar lua prin surprindere?!

În orice caz era sigur că banda se apropia din ce în ce.

În faţa unei asemenea primejdii, Briant şi ceilalţi se străduiră să întărească şi mai mult paza. Ziua, înfiinţară un post de observaţie permanent pe coama falezei, pentru ca ori de unde ar veni vreo mişcare suspectă, fie dinspre mlaştini, fie dinspre Traps-woods, fie dinspre lac, să fie semnalată de îndată.

Noaptea, doi dintre cei mari trebuiau să stea de veghe la intrarea holului şi la intrarea cealaltă, ca să pândească orice zgomot din afară. Cele două uşi fură întărite cu grinzi şi pregătiră totul la îndemână ca, într-o clipă, să le baricadeze cu nişte pietroaie, pe care le aduseseră înăuntru. Cât despre ferestruiele înguste săpate în stâncă şi care serveau ca ambrazuri pentru ţevile de tun, una apăra faţada dinspre malul râului Zeelanda, cealaltă pe cea dinspre lac. Afară de asta, puştile şi revolverele erau gata pentru a fi folosite la cea mai mică alarmă. Kate, bineînţeles, era mulţumită să-i vadă că se pregătesc atât de metodic. Tare din fire, se ferea să-şi arate copiilor îngrijorarea faţă de o luptă atât de inegală între ei şi marinarii de pe Severn. Pe tâlhari îi cunoştea ea bine, şi pe ei, şi pe şeful lor. Chiar dacă nu erau suficient de înarmaţi, nu-i puteau ataca prin surprindere pe copii, oricâte măsuri de supraveghere şi-ar lua aceştia? Cine le-ar fi stat împotrivă? O mână de băieţi dintre care cel mai în vârstă nici nu împlinise şaisprezece ani?

Prea inegală luptă! Ah, dac-ar fi fost şi Evans cu ei, atât de curajos şi de capabil! Cum de n-a putut să fugă odată cu Kate?

Cu el poate că apărarea ar fi fost mai bine organizată şi French-den ar fi putut rezista mai sigur unui atac al lui Walston.

Din păcate, Evans trebuie că era păzit cu stricteţe, dacă nu l-or fi şi omorât, ca să scape de un martor periculos şi de care nu mai aveau nevoie ca să le conducă şalupa în vreun ţinut învecinat!

Toate astea o preocupau pe Kate. Şi nu se temea pentru ea, ci pentru copiii aceştia pe care-i iubea şi-i îngrijea.

Era 27 noiembrie. De două zile, căldura era înăbuşitoare. Nori groşi treceau grei peste insulă şi tunete din depărtare vesteau furtuna. Barometrul arăta o dezlănţuire apropiată a elementelor naturii.

În seara aceea, Briant şi colegii se întorseseră mai devreme ca de obicei în hol, după ce — măsură de prevedere luată de la o vreme — aduseseră şi iola înăuntru. Şi, cu uşile ferecate, aşteptau să se culce, după ce trimiseseră un gând la ai lor, departe.

Către nouă şi jumătate, furtuna era în toi. Tot holul se lumina de văpaia neîntreruptă a fulgerelor, care străbătea prin ferestrui. Trăsnetele cădeau întruna, fără încetare; ai fi zis că toată faleza se cutremura, ducând mai departe tunetele asurzitoare. Era unul din acele fenomene atmosferice, fără ploaie şi fără vânt, atât de neliniştitoare, deoarece norii rămaşi neclintiţi îşi descarcă pe loc toată electricitatea acumulată în ei şi adesea o noapte întreagă nu e de ajuns ca să şi-o epuizeze.

Costar, Dole, Iverson şi Jenkins, făcuţi ghem în culcuşuri, tresăreau la fiecare detunătură înspăimântătoare, cu zgomot ca de pânză sfâşiată, care arăta cât de aproape fusese descărcarea. Nu aveau totuşi de ce se teme în peştera asta de nezdruncinat. Putea trăsnetul să cadă de douăzeci de ori, de o sută de ori peste coama falezei! Nu putea străbate zidul gros de piatră al stâncii, pe cât de refractar fluidului electric, pe atât şi furtunilor. Din când în când, Briant, Doniphan sau Baxter se duceau să întredeschidă uşa şi se întorceau din nou, orbiţi de fulgere, după ce aruncau o privire în fugă afară. Părea că s-a aprins văzduhul, iar lacul, care răsfrângea în el fulguraţiile din spaţiu, ai fi zis că rostogoleşte din adânc o imensă pânză de flăcări.

De la zece până la unsprezece noaptea, fulgerele şi tunetele n-au mai contenit. Abia înspre miezul nopţii s-a mai

domolit urgia. Trăsnetele s-au făcut tot mai rare şi mai depărtate. Atunci se stârni vântul, ridicând norii lăsaţi jos de tot pe pământ, şi ploaia începu să cadă, răpăitoare.

Cei mici, pe-ncetul, se liniştiră. Doi-trei din ei îndrăzniră chiar să scoată capul de sub plapumă, cu toată ora târzie când toţi trebuiau să doarmă. Briant şi ceilalţi, după ce-şi luară toate măsurile, erau gata să adoarmă, când Phann începu să dea semne de vădită nelinişte. Se ridica în două labe, se repezea spre uşa holului şi mârâia întruna, ciulind urechile.

— O fi simţit Phann ceva? zise Doniphan, încercând să-l potolească.

— Ori de câte ori a făcut aşa, preciză Baxter, nu s-a înşelat niciodată!

— Nu ne putem culca până nu ştim ce e! spuse Gordon.

— Fireşte, răspunse Briant, dar nimeni nu iese şi să fim gata de apărare!

Fiecare îşi luă puşca sau revolverul. Apoi Doniphan se duse la uşa holului şi Moko la cea dinspre lac. Amândoi cu urechea lipită de uşă, nu auziră nici un zgomot din afară. Totuşi, Phann era tot atât de agitat. Ba chiar începu să latre atât de tare şi cu atâta violenţă, încât Gordon nu reuşi să-l mai potolească. Situaţia aceasta nu le convenea deloc. Dacă ei, în clipele de linişte ale furtunii, ar fi putut auzi zgomotul unor paşi pe afară, cu atât mai mult cineva din afară ar fi putut auzi lătratul lui Phann.

Deodată izbucni o detunătură pe care n-o puteai confunda cu tunetul. Era un foc de puşcă tras cam la două sute de paşi de French-den.

Toţi fură gata. Doniphan, Baxter, Wilcox şi Cross, înarmaţi cu puşti şi postaţi la cele două uşi, erau gata să tragă în primul care ar încerca să intre cu forţa. Ceilalţi începură să baricadeze uşile cu pietroaiele puse la îndemână, când auziră de afară :

— Ajutor! Ajutor!

Era cineva în primejdie, fără îndoială, şi care aştepta sprijin.

— Ajutor! se auzi din nou, de data asta doar la câţiva paşi.

Kate, lângă uşă, asculta.

— El e! strigă ea.

— El?! zise Briant.

— Deschideţi! Deschideţi! se rugă Kate.

Uşa fu deschisă şi un om de pe care apa curgea în şiroaie dădu buzna în hol.

Era Evans, cârmaciul vasului Severn.

Capitolul XXVI

KATE ŞI EVANS. CE POVESTEŞTE EVANS. DUPĂ EŞUAREA ŞALUPEI. WALSTON LA BEAR-ROCK. ZMEUL. FRENCH-DEN DESCOPERIT. FUGA LUI EVANS. TRECEREA RÂULUI. PROIECTE. PROPUNEREA LUI GORDON. TERITORIILE DIN EST. INSULA CHAIRMAN-HANOVRA.

La apariţia atât de neaşteptată a lui Evans, Gordon, Briant şi Doniphan rămaseră mai întâi uluiţi. Apoi, instinctiv, alergară toţi către dânsul ca înspre un mântuitor.

Era un om între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, cu umeri largi, vânjos, cu privirea vie, fruntea deschisă, inteligent şi simpatic, cu pasul dârz şi hotărât. Figura îi era însă în parte acoperită de o barbă sălbăticită, pe care n-o mai tăiase de când cu naufragiul lui Severn.

Abia intrat, Evans se întoarse şi îşi lipi urechea de uşa pe care o închisese repede în urma lui. Neauzind nimic, înaintă în hol. Acolo, la lumina felinarului atârnat de boltă, văzu tot copilăretul din jurul lui şi îngăimă :

— Da, copii! Numai copii!

Deodată, ochii i se înseninară şi, cu un zâmbet ce-i lumină toată faţa, întinse braţele. Kate se dusese spre el.

— Kate! exclamă. Kate trăieşte!

Şi îi apucă amândouă mâinile, parcă să fie mai sigur că e în viaţă.

— Da, în viaţă, ca şi dumneata, Evans! zise Kate. Dumnezeu m-a scăpat cum te-a scăpat şi pe dumneata! Şi el te-a trimis şi băieţilor în ajutor!

Evans îi numără cu privirea pe copiii strânşi în jurul mesei din hol.

— Cincisprezece, spuse, şi abia cinci-şase în stare să se apere! Nu are a face!

— Suntem în primejdie să ne atace, maşter Evans? întrebă Briant.

— Nu, dragul meu, nu... deocamdată, răspunse Evans.

E lesne de înţeles cât erau de doritori toţi să afle ce s-a întâmplat cu Evans şi mai ales ce s-a petrecut după ce şalupa a eşuat.

Mari şi mici, somnul nu s-a mai lipit de nici unul, dornici să afle lucruri atât de hotărâtoare pentru ei. Dar mai întâi de toate era nevoie ca Evans să-şi schimbe hainele ude şi să mănânce ceva.

Dacă hainele îi şiroiau de apă era pentru că trecuse râul Zeelanda înot, iar dacă era istovit de osteneală şi foame, asta se datora faptului că nu mâncase nimic de douăsprezece ore şi că din zori până-n noapte nu se odihnise nici o singură clipă.

Briant îl duse în încăperea alăturată, unde Gordon îi dădu nişte haine bune, de marinar. Apoi Moko îi aduse ceva vânat rece, pesmeţi, câteva ceaiuri fierbinţi şi un pahar bun de brandy.

După un sfert de oră, Evans, la masa din hol, le povesti cele întâmplate după ce marinarii de pe Severn au fost aruncaţi pe insulă.

— Câteva clipe înainte ca şalupa să acosteze, începu el, cinci dintre oameni, între care şi eu, am fost azvârliţi pe întâiul banc de stânci. Nici unul din noi n-a fost grav rănit la eşuare. Numai contuziuni, nu şi răni. Dar partea cea mai grea a fost ca să ieşim din valurile ce se izbeau cu putere de stânci, şi asta pe o beznă deplină şi pe o mare vijelioasă, care se retrăgea împotriva vântului din larg. Totuşi, după lungi sforţări, ne văzurăm ieşiţi teferi din valuri. Walston, Brandt, Rock, Book, Cope şi eu. Lipseau doi: Forbes şi Pike. Să fi fost luaţi pe sus şi zvârliţi de un val, ori fugiseră când s-au văzut la ţărm? Nu ştiam. Cât despre Kate, o credeam luată de valuri; nici nu mă gândeam s-o mai văd vreodată.

Şi povestind acestea, Evans nu-şi putea ascunde emoţia şi bucuria de a o revedea pe curajoasa femeie care scăpase împreună cu el din măcelul de pe Severn. După ce fuseseră amândoi la bunul plac al acestor tâlhari, acum nu mai erau în puterea lor, chiar dacă în viitor n-ar fi fost scutiţi de un atac din

partea lor.

Şi Evans reluă firul :

— Când ajunserăm pe ţărm, trecu un timp până să găsim şalupa. Ea trebuie să fi acostat pe la şapte seara şi se făcuse miezul nopţii când o găsirăm răsturnată pe nisip. Asta din cauză că mersesem în lungul ţărmului...

— Ţărmului Severn, completă Briant. E numele dat de unii din colegii noştri care descoperiseră şalupa de pe Severn înainte chiar de a ne fi povestit Kate despre naufragiu...

— Înainte? întrebă Evans mirat.

— Da, domnule Evans, spuse Doniphan. Noi ne aflam acolo chiar în seara naufragiului, în timp ce cei doi tovarăşi ai dumneavoastră erau întinşi pe nisip. Dar... când ne-am înapoiat în zori să-i înmormântăm, dispăruseră...

— Iată, reluă Evans, cum se înlănţuie totul! Forbes şi Pike, pe care noi îi credeam pieriţi în valuri — şi n-ar fi fost nici o pagubă, ar fi fost doar doi ticăloşi mai puţin din şapte — căzuseră în apropiere de şalupă. Acolo i-au găsit Walston şi ceilalţi şi i-au trezit la viaţă cu câteva înghiţituri de gin; spre norocul lor şi nenorocul nostru, lăzile de pe şalupă n-au fost nici sparte, când aceasta a eşuat, şi nici apa n-a pătruns în ele. Muniţiile, armele, cinci puşti de bord, merindele ce apucaseră să fie îmbarcate în grabă în timpul incendiului de pe Severn, toate în bună stare, au fost scoase din şalupă de teamă ca aceasta să nu fie despotmolită de fluxul următor. Apoi plecarăm de la locul naufragiului de-a lungul coastei, înspre răsărit. Atunci unul din nemernici, Rock mi se pare, le aminti că pe Kate, n-au mai găsit-o, iar Walston răspunse: „O fi luat-o vreun val. Bine c-am scăpat de ea!" Şi mă gândeam că dacă tâlharii erau bucuroşi că au scăpat de Kate acuma, când nu le mai era de folos, aşa va fi şi cu mine. Iar dumneata unde erai, Kate? o întrebă.

— Jos, lângă şalupă, pe partea mării, răspunse Kate, chiar pe locul unde mă aruncase valul. Nu puteau să mă vadă şi eu am auzit tot ce-au vorbit între ei Walston şi ceilalţi. Dar după plecarea lor m-am ridicat şi, ca să nu mai cad iar în mâinile lui Walston, am fugit în direcţia opusă. Treizeci şi şase de ore mai târziu, moartă de foame, am fost găsită de copiii ăştia nepreţuiţi, care m-au adus la French-den.

— French-den? repetă Evans.

— E numele locuinţei noastre, răspunse Gordon, în amintirea

naufragiatului francez care a locuit-o cu mulţi ani înaintea noastră.
— French-den?... Ţărmul Severn?... spuse Evans. Văd, copii, că voi aţi dat denumiri diferitelor părţi din insulă. Frumos!
— Da, maşter Evans! Şi nume frumoase! adause Service. Mai sunt: Family-lake, Downs-lands South-moors, rio Zeelanda, Traps-woods...
— Bine! Bine! O să mi le spuneţi toate mai târziu... mâine! Deocamdată să vă povestesc mai departe... Dar nu se aude nimic afară?
— Nimic, spuse Moko, care sta de veghe lângă uşa holului.
— Bine! se linişti Evans. O oră după ce am părăsit şalupa, ajunsesem la un şir de copaci unde ne-am aşezat tabăra. A doua zi şi în zilele următoare ne-am înapoiat la locul unde eşuase şalupa şi încercarăm s-o reparăm, dar cum nu aveam decât o toporişcă, fu cu neputinţă să-i înlocuim laturile făcute ţăndări şi s-o punem iar pe picioare ca să poată rezista mării, chiar pentru un drum scurt. De altfel, nici locul nu era potrivit pentru o asemenea treabă. Plecarăm, aşadar, să căutăm o altă aşezare, într-o regiune mai puţin stearpă, unde să găsim vânat pentru hrana de fiecare zi şi în acelaşi timp un râu cu apă dulce, căci provizia de apă ni se isprăvise. După ce am colindat pe coastă cale de douăsprezece mile, ajunserăm la un pârâu...
— East-river! spuse Service.
— Fie, East-river! răspunse Evans. Acolo, în mijlocul unui vast golf...
— Golful Deception...
— Fie, golful Deception, zise Evans surâzând. Acolo, în mijlocul stâncilor, era un port...
— Bear-rock! exclamă acum Costar.
— Fie, Bear-rock, micuţule, încuviinţă Evans, cu un semn din cap. Nimic n-a fost mai firesc decât să ne instalăm acolo, iar dacă reuşeam s-aducem şi şalupa, care s-ar fi descheiat cu totul la prima furtună, poate că izbuteam s-o reparăm. Ne-am întors dar s-o luăm şi când o uşurarăm de tot ce s-a putut scoate, o puserăm pe apă şi, cu toate că era plină cu apă până sus, reuşirăm s-o tragem de-a lungul ţărmului şi s-o aducem în port, unde e si acum, în siguranţă.
— Şalupa e la Bear-rock? întrebă Briant.
— Da, dragul meu, şi cred că tot s-ar mai putea repara dacă am

avea uneltele care ne trebuie.
— Dar avem noi unelte, maşter Evans! răspunse degrabă Doniphan.
— Ei da, asta şi-a zis şi Walston când întâmplarea a făcut să afle că insula e locuită şi de cine e locuită.
— Dar cum a putut să afle? întrebă Gordon.
— Iată cum, răspunse Evans. Acum opt zile, Walston, tovarăşii lui şi cu mine, căci nu mă lăsau niciodată singur, ne-am dus în recunoaştere prin pădure. După trei-patru ore de mers în susul râului din est, ajunserăm la ţărmul unui lac imens, din care ieşea cursul acesta de apă. Şi acolo, vă închipuiţi mirarea noastră, dădurăm peste un fel de aparat ciudat, eşuat pe ţărm... un fel de schelet de trestie, cu pânză pe deasupra.
— Zmeul nostru! spuse Doniphan.
— Zmeul nostru, care căzuse în lac, zise Briant, şi pe care vântul l-a împins până acolo!
— Oh, era un zmeu? întrebă Evans. Credeţi-mă, noi nu ne-am gândit şi eram foarte miraţi! În orice caz nu se făcuse singur. Fusese făcut pe insulă. Asta era sigur!... Aşadar, insula era locuită. De cine?... Asta voia să afle Walston. Cât despre mine, din ziua aceea m-am hotărât să fug... Oricare ar fi fost locuitorii de pe insulă, chiar şi sălbatici, nu puteau să fie mai fioroşi decât ucigaşii de pe Severn! De altfel, din ziua aceea înteţiră paza mea zi şi noapte.
— Şi cum au descoperit Franch-den-ul? întrebă Baxter.
— Staţi că vă spun, răspunse Evans. Dar înainte de a-mi relua povestirea, ia spuneţi-mi, copii, la ce foloseaţi voi zmeul acela mare? Era un semnal?

Gordon îi povesti lui Evans cum îl făcuseră, în ce scop, cum l-au încercat, cum şi-a riscat Briant viaţa pentru salvarea coloniei şi în ce fel a putut să se asigure că Walston era încă pe insulă.
— Viteaz băiat! spuse Evans şi-i strânse mâna lui Briant, plin de admiraţie şi prietenie, apoi continuă: înţelegeţi dar că Walston nu mai avu decât un singur gând: cine erau locuitorii insulei acesteia necunoscute? Dacă erau indigeni, s-ar putea cumva înţelege cu ei? Dacă erau naufragiaţi, poate aveau uneltele care-i trebuiau lui. Şi în cazul acesta, nu i-ar refuza să-i ajute să repare şalupa, ca să se vadă iar pe mare. Cercetările începură, cu foarte multă prevedere. Înainta puţin câte puţin, explorând

pădurile de pe ţărmul drept al lacului, ca să se apropie de extremitatea de sud. Dar nici ţipenie de om, nici un foc de armă în partea aceea de insulă...
— Da, zise Briant, asta din cauză că nici unul din noi nu se mai depărta de French-den şi că era oprit orice foc de puşcă.
— Şi totuşi v-a descoperit, reluă Evans. Nici nu s-ar fi putut altfel. în noaptea de 23 spre 24 noiembrie, unul din tovarăşii lui Walston ajunse în faţa lui French-den prin partea de sud a lacului. Spre nenorocul vostru, la un moment dat a zărit o lumină printr-un perete al falezei, probabil lumina felinarului, o clipă, cât s-a întredeschis uşa. A doua zi, Walston personal porni încoace şi, pe înserat, stătu multă vreme la pândă, ascuns printre ierburile înalte, la doi paşi de râu...
— Ştiam, zise Briant.
— Ştiaţi?!
— Da, căci pe locul acela Gordon şi cu mine am găsit bucăţi dintr-o pipă pe care Kate a recunoscut-o că era a lui Walston.
— Exact, spuse Evans. Walston o pierduse pe drum, lucru care l-a supărat grozav. Destul însă că a aflat de colonie. Şi într-adevăr, în timp ce stătea ascuns în ierburi, v-a văzut pe mai toţi umblând încoace şi-ncolo pe lângă râu, constatând că eraţi doar o mână de băieţandri, cărora şapte vlăjgani ca ei vă făceau repede de petrecanie. Walston se întoarse dar să le spună tovarăşilor lui ce văzuse. Dintr-o convorbire dintre el şi Brandt, am aflat la ce se putea aştepta French-den-ul.
— Bestiile! exclamă Kate. Nici o milă nu le-ar fi fost de bieţii copii!
— Nu, Kate, răspunse Evans, cum nu le-a fost milă nici de căpitan, nici de pasagerii lui Severn. Bestii! Bine-ai spus, şi în fruntea lor cel mai crud din toţi, Walston, care sper că îşi va ispăşi toate fărădelegile!
— În sfîrşit, Evans, bine că ai reuşit să fugi! zise Kate.
— Da, Kate, acum douăsprezece ore am profitat de lipsa lui Walston şi a celorlalţi, care mă lăsaseră în paza lui Forbes şi a lui Rock. Mi s-a părut momentul cel mai potrivit ca să fug, iar ca să-i fac să-mi piardă urma şi să câştig timp şi distanţă, las' pe mine! Să fi fost zece dimineaţa când m-am afundat în pădure. Dar Forbes şi Rock au prins degrabă de veste şi s-au luat după mine, cu puştile încărcate... Eu n-aveam drept apărare decât un cuţit marinăresc şi picioarele ca să fug de să-mi scapere

călcâiele. Goana a ţinut ziua întreagă. Tăind tot de-a curmezişul pe sub copaci, ajunsesem pe malul stâng al lacului. Mai aveam să înconjur cotul din sud, când mi-am amintit de o convorbire a lor că voi v-aţi aşezat pe malurile unui râu care curge înspre apus. Credeţi-mă, nu m-aş fi gândit vreodată că pot să fug atât de repede şi de mult! Am făcut aproape cincisprezece mile astăzi! Lua-i-ar dracu' pe netrebnicii aceştia, care alergau la fel de iute, iar gloanţele zburau şi mai şi. În câteva rânduri îmi şuierară pe la urechi. Gândiţi-vă! Le ştiam toate nelegiuirile! Dacă le scăpăm, puteam să-i denunţ. Trebuia cu orice preţ să pună mâna pe mine! V-o spun, să nu-i fi ştiut cu arme de foc la ei, i-aş fi aşteptat cu cuţitul în mână. Îi omoram ori eu pe ei, ori ei pe mine. Da, Kate, mai degrabă aş fi murit decât să mă mai întorc în tabăra lor de tâlhari! Tot gândeam că blestemata de goană avea să înceteze odată cu înnoptatul! De unde! Apucasem să trec de capătul lacului şi o luasem pe celălalt ţărm, în sus, dar pe Forbes şi pe Rock îi simţeam tot pe urmele mele. Furtuna care se pregătea de câteva ore izbucni. Asta îmi stânjeni goana, căci la lumina fulgerelor, ticăloşii mă puteau vedea printre trestiile malului. Ajunsesem la vreo sută de paşi de râu... Dacă apucam să trec râul şi să-l ştiu că e stavilă între nemernicii aceia şi mine, eram ca şi scăpat. Niciodată n-ar fi îndrăznit să-l treacă, ştiind că erau în vecinătatea lui French-den. Alergai atunci şi eram gata să ajung la malul stâng, când fulgeră din nou, luminând tot văzduhul. Un foc de puşcă răsună...

— Cel pe care l-am auzit?... spuse Doniphan.

— Un glonţ mi-a atins umărul. Am sărit şi m-am aruncat în râu... Din câteva mişcări de braţe ajunsei pe celălalt mal, unde mă ascunsei în bălării. îi auzii : „Şi crezi că l-ai atins?" — „Răspund de asta!" - „Atunci e la fund! - „Mai e vorbă? E mort! Mort şi răposat!" — „Bine c-am scăpat de el!" Şi o luară din loc. Da, bine că au scăpat şi de mine ca şi de Kate! Ah, ticăloşii! Vă voi arăta eu vouă „mort"! Ceva mai târziu mă descurcai dintre ierburi şi mă-ndreptai către cotul falezei. Auzii lătrături de câine. Chemai... Uşa de la French-den se deschise. Şi acum, zise Evans, întinzând mâna către lac, e timpul, băieţi, s-o sfârşim cu mizerabilii ăştia şi să scăpăm de ei insula voastră!

— Walston v-a văzut pe mai toți...

atâta suflet puse în cuvintele astea, încât toţi se sculară în picioare, gata să-l urmeze.

La rândul lor, băieţii povestiră lui Evans toate cele întâmplate de douăzeci de luni încoace, îi spuseră în ce fel părăsiseră cu schoonerul Sloughi Noua Zeelandă, îndelunga străbatere a Pacificului până la insulă, descoperirea osemintelor lui Frangois Baudoin, aşezarea micii colonii la French-den, recunoaşterile din anotimpurile de vară, muncile de iarnă şi cum, în sfârşit, îşi organizaseră o viaţă oarecum îmbelşugată şi ferită de primejdii înainte de venirea lui Walston şi a complicilor lui.

— Şi de douăzeci de luni nici un vapor nu s-a arătat la orizontul insulei? întrebă Evans.

— Noi, cel puţin, n-am văzut nici unul în larg, zise Briant.

— Aţi pus ceva semnalizări?

— Da! Un catarg înfipt pe cea mai înaltă culme a falezei.

— Şi n-a fost văzut?

— Nu, maşter Evans, răspunse Doniphan. E drept că a trebuit, acum şase săptămâni, să-l dăm jos, ca să nu-l vadă Walston.

— Şi bine aţi făcut, băieţi! Numai că, din păcate, ticălosul tot a aflat ce-a vrut să ştie! De aceea, zi şi noapte trebuie să fim în gardă!

— De ce, izbucni atunci Gordon, de ce a trebuit să avem parte de asemenea mizerabili, în loc de nişte oameni cumsecade, cărora cu atâta drag le-am fi venit în ajutor! Colonia noastră n-ar fi fost decât mai întărită dintr-asta! Dar acum, ce ne aşteaptă? O luptă de apărare a vieţii, luptă! Şi care va fi rezultatul?

— Cu un om destoinic ca Evans... spuse Kate.

— Evans... Trăiască Evans! strigară într-un glas băieţii.

— Bizuiţi-vă pe mine, şi eu pe voi, şi vă promit că ne vom apăra bine.

— Şi totuşi, spuse gânditor Gordon, n-am putea evita lupta, dacă Walston ar primi să părăsească insula?...

— Ce vrei să spui, Gordon? îl întrerupse Briant.

— Vreau să spun că Walston şi ceata lui ar fi plecat de mult dacă şi-ar fi reparat şalupa, nu e aşa, maşter Evans?

— Bineînţeles.

— Dacă e aşa, nu s-ar putea să stăm de vorbă? Cu binele nu s-ar putea să le dăm uneltele de care au nevoie? Poate că ar primi! Fireşte că e dezgustător să stai de vorbă cu ucigaşii de pe

Severn! Dar ca să scăpăm de ei, ca să împiedicăm un atac, poate cu vărsare de sânge? În sfârşit, dumneata ce părere ai, maşter Evans?

Evans îl ascultase cu multă atenţie. Propunerea lui arăta un spirit practic care nu-l lăsa să alunece spre fapte nechibzuite, o fire care-l făcea să privească cu calm în orice împrejurare. îşi dădu seama — şi nu se înşela — că era cel mai cu judecată din toţi şi că propunerea lui merita să fie discutată.

— Într-adevăr, domnule Gordon, îi spuse, orice mijloc e bun dacă e să scapi de vecinătatea tâlharilor ăstora. Fireşte că dacă, după ce şi-ar repara şalupa, s-ar hotărî să plece, ar fi mai bine decât să trebuie să lupţi cu ei, poate fără sorţi de izbândă. Pe de altă parte însă, poţi pune temei pe cuvântul lui Walston? Şi când o dată îl vei primi să stai de vorbă, n-are să profite ca să atace French-den-ul prin surprindere şi să vă prade de tot ce aveţi? Crezi că nu-i dă prin gând că trebuie să fi salvat voi şi ceva bani din naufragiu? Credeţi-mă pe mine, netrebnicii ăştia nu v-ar vrea decât pieirea după ce le-aţi face un bine! în asemenea suflete nu e loc pentru recunoştinţă. Să vrei să ajungi la o înţelegere cu ei înseamnă să te dai pe mâna lor.

— Nu, nu! se opuseră Baxter şi Doniphan, urmaţi de toţi ceilalţi cu atâta dîrzenie, că lui Evans îi făcu plăcere.

— Nu! adăugă şi Briant. Nu trebuie să avem nimic comun cu Walston şi banda lui!

— Şi-apoi, adăugă Evans, lor le trebuie nu numai unelte; le trebuie muniţii. Dac-or mai avea pentru atacul împotriva noastră şi nici asta nu e sigur. Dar dac-ar fi vorba să facă faţă înarmaţi şi pe unde-or mai cutreiera, praful de puşcă şi gloanţele câte le-au mai rămas nu le ajung!... Şi atunci au să vină să vi le ceară vouă! Or să vi le pretindă! Şi vă întreb eu: le daţi?

— Nu, fireşte, spuse Gordon.

— Atunci vă spun eu ce urmează, zise Evans. Au să încerce să vi le ia cu forţa. Dând înapoi din faţa luptei, ajungeţi tot la luptă, dar în condiţii mai proaste pentru voi.

— Aveţi dreptate, maşter Evans, răspunse Gordon. Să fim gata de apărare şi să aşteptăm!

— Da, asta e cel mai cuminte! Să aşteptăm, domnule Gordon! De altfel, mai e un motiv mai presus de oricare altul ca să aşteptăm...

— Care?

— Ascultaţi-mă! Walston, cum ştiţi, nu poate părăsi insula decât cu şalupa de pe Severn.
— E clar, zise Briant.
— Or, şalupa sunt sigur că se poate repara, şi dacă Walston a renunţat s-o pună pe linia de plutire e din lipsă de unelte.
— Dacă le avea, interveni Baxter, ar fi fost departe acum!
— Aşa e, dragul meu! Aşadar, dacă-i faceţi rost lui Walston de unelte să-şi repare şalupa, să admitem chiar că renunţă la gândul să atace French-den-ul, se va grăbi să plece fără să-i mai pese de voi.
— Ei, de ce n-ar face-o! exclamă Service.
— La naiba! în cazul acesta, zise Evans, cu ce mai plecăm noi, dacă şalupa nu mai e aici?
— Cum, domnule Evans, întrebă Gordon, vreţi să spuneţi că am putea să părăsim insula în şalupa asta?
— Exact, domnule Gordon.
— Să traversăm Pacificul şi să ne vedem iar în Noua Zeelandă? spuse Doniphan.
— Pacificul? Nu, copii, zise Evans, ci până la vreun punct nu prea depărtat, unde să aşteptăm o ocazie de înapoiere la Auckland.
— Adevărat, domnule Evans? exclamă Briant.

Şi câţiva colegi săriră deodată să-l asalteze pe Evans cu întrebări.
— Cum ar putea şalupa asta să reziste la un parcurs de câteva sute de mile? întrebă Baxter.
— Câteva sute de mile? răspunse Evans. Nici gând: vreo treizeci doar.
— Aşadar nu suntem în plin ocean? întrebă Doniphan.
— În vest, da, răspunse Evans. Dar la sud, la nord, la est nu sunt decât canale pe care le străbaţi cu uşurinţă în şaizeci de ore.
— Deci nu ne înşelam când ne închipuiam că sunt teritorii prin vecinătate? spuse Gordon.
— Nicidecum, zise Evans, ba chiar teritorii mari, în est.
— Da, în est! exclamă Briant. Pata aceea albă, apoi lumina zărită într-acolo!
— O pată albă zici? răspunse Evans. Trebuie să fie un gheţar, iar lumina, flacăra unui vulcan care trebuie să fie trecut pe hartă. Ei bine, copii, dar unde vă credeaţi voi? Spuneţi!
— Pe vreo insulă izolată din Pacific, răspunse Gordon.
— Insulă? Da... Izolată? Nu!... Ce e sigur e că face parte dintr-

unul din multele arhipelaguri de care e plină coasta de sud a Americii. Şi, la urma urmei, dacă aţi pus nume la capuri, la golfuri, la cursurile de apă de pe insulă, nu mi-aţi spus ce nume i-aţi pus insulei?

— Insula Chairman, după numele pensionului nostru, răspunse Doniphan.

— Ei bine, va avea atunci două nume, căci se numeşte mai dinainte Hanovra!

Şi cu asta, după ce-şi luară obişnuitele măsuri de supraveghere, se duseră la culcare şi, plini de grijă, mai făcură încă un culcuş în hol, pentru Evans.

Toată colonia fremăta acum de o îndoită emoţie, care avea de ce să le tulbure somnul: una, perspectiva unei lupte sângeroase, cealaltă, putinţa de a se înapoia în patrie.

Mastei Evans amânase pe a doua zi explicaţiile pe atlasul geografic despre poziţia exactă a insulei Hanovra şi, în timp ce Moko şi Gordon stăteau de veghe, noaptea trecu liniştită la French-den.

Capitolul XXVII

STRÂMTOAREA MAGELLAN. ŢĂRILE ŞI INSULELE CARE O ÎNCONJOARĂ. ESCALELE STABILITE. PROIECTE DE VIITOR. CU FORŢA

ORI PRIN VICLENIE? ROCK ŞI FORBES. FALŞII NAUFRAGIAŢI. PRIMIRE BUNĂ. ÎNTRE UNSPREZECE ŞI DOUĂSPREZECE NOAPTEA. UN FOC DE ARMĂ AL LUI EVANS. KATE INTERVINE.

Un canal lung, de circa trei sute optzeci de mile, cu o curbură de la vest spre est, care începe de la Capul Fecioarelor, din Atlantic, şi se termină la Capul Pilar, în Pacific, împrejmuit de coaste foarte stâncoase, străjuit de munţi înalţi de trei mii de picioare deasupra nivelului mării, cu golfuri în adâncul cărora sunt multe porturi de refugiu, bogat în vărsări de apă potabilă unde vapoarele îşi împrospătează fără greutate provizia de apă, mărginit de păduri dese cu vânat din belşug, răsunând de tunetul miilor de căderi de apă care se aruncă prin nenumărate torente în golfuri mici, oferind vapoarelor pornite din est către vest o trecere mai scurtă decât strâmtoarea Le Maire dintre Ţara Statelor şi Ţara Focului, şi mai puţin bântuită de furtuni decât canalul de la Capul Horn — aceasta este strâmtoarea lui Magellan, pe care renumitul navigator portughez a descoperit-o în anul 1520.

Spaniolii, singurii care au vizitat ţinuturile magellanice timp de o jumătate de secol, au pus în peninsula Brunswick temelia portului Famine. După spanioli veniră englezii Drake, Cavendish, Hawkins; urmară olandezii De Veer, Schouten şi Le Maire, care descoperiră în 1610 strâmtoarea cu numele acestuia din urmă. Apoi, după aceea, ţinuturile acestea deveniră cunoscute datorită celor mai celebri navigatori de la sfârşitul acelui secol: Anson, Cook, Byron, Bougainville şi alţii. De atunci încoace, strâmtoarea Magellan a devenit o rută obişnuită pentru trecerea dintr-un ocean în altul, mai ales de când navigaţia cu aburi, care nu cunoaşte nici vânturi potrivnice, nici curenţi contrari, a permis trecerea în condiţii de navigaţie excepţionale. Aceasta este dar strâmtoarea pe care a doua zi — 28 noiembrie — Evans o arătă pe harta din atlasul Stiler lui Briant, lui Gordon şi colegilor lor.

Dacă Patagonia, acest ultim ţinut din America de Sud, ţinutul regelui Wilhelm şi peninsula Brunswick formează limita de nord a strâmtorii, la sud e mărginită de acest arhipelag magellanic, cuprinzând vastele insule: Ţara Focului, Ţara

Dezolării, insulele Clarence, Hosta, Gordon, Navarin, Wollaston, Stewart şi altele mai puţin importante, până la ultimul grup al Hermitelor, dintre care cea mai înaintată între cele două oceane este ultima creastă a înaltului şir stâncos al Anzilor Cordilieri şi se numeşte Capul Horn.

La est, strâmtoarea lui Magellan se lărgeşte prin câteva intrânduri, între Capul Fecioarelor şi al Patagoniei şi Capul Espiritu Santo al Ţării Focului. Dar nu acelaşi lucru e şi în vest — le explică Evans. În partea aceea găseşti la tot pasul ostroave, insule, arhipelaguri, strâmtori, canale, braţe de mare. Doar printr-un coridor între Capul Pilar şi extremitatea sudică a marei insule Adelaida îşi găseşte strâmtoarea deschidere către Pacific. Deasupra se înşiruie o serie întreagă de insule, ciudat grupate, de la strâmtoarea Lord Nelson până la grupul Chonos şi Chile, învecinat cu coasta chiliană.

— Şi acum, spuse Evans, vedeţi dincolo de strâmtoarea lui Magellan o insulă, pe care nişte simple braţe de mare o separă de insula Cambridge la sud şi de insulele Madre de Dios şi Chatam la nord? Ei bine, insula aceasta, situată la 51° latitudine, este Hanovra, căreia voi i-aţi dat numele de Chairman, insula pe care o locuiţi de peste douăzeci de luni!

Briant, Gordon, Doniphan, aplecaţi peste atlas, priveau curioşi insula pe care o crezuseră departe de orice pământ şi care era atât de aproape de coasta americană.

— Cum, zise Gordon, ne separă de Chile doar nişte braţe de mare?

— Da, copii, răspunse Evans. Numai că între insula Hanovra şi continentul american nu sunt decât insule la fel de pustii ca şi asta. Şi că, odată ajunşi pe continent, ar fi trebuit să parcurgeţi sute de mile înainte de a ajunge în vreun ţinut de aşezări omeneşti, în Chile sau Argentina. Şi câtă oboseală, fără să mai pomenim primejdiile! Eu cred că pentru voi a fost mai bine că nu aţi putut părăsi insula, de vreme ce existenţa vă era asigurată şi de vreme ce trag nădejde s-o părăsim împreună.

Aşa că, parte din canalurile astea care înconjoară insula Hanovra sunt pe alocuri doar de cincisprezece-douăzeci de mile lărgime şi, pe o vreme bună, Moko le-ar fi putut trece chiar şi cu iola. Dacă Briant, Gordon şi Doniphan, în drumurile lor din nord şi est, n-au putut zări ţinuturile astea, e din cauză că sunt joase. Cât despre pata aceea albicioasă, este unul din gheţarii de pe

continent, iar muntele în erupţie, unul din vulcanii din regiunile magellanice.

De altfel, după cum observă Briant privind cu luare-aminte harta, întâmplarea a făcut ca explorările lor să-i fi dus tocmai pe punctele de pe litoral care se depărtau cel mai mult de insulele învecinate. E drept că atunci când Doniphan a ajuns pînă la Severn-shores, poate că ar fi putut zări coasta de sud a insulei Chatam, dacă în ziua aceea vizibilitatea orizontului, înceţoşat de norii de furtună, n-ar fi fost atât de redusă! Cât de la golful Deception, care face un intrând atât de adânc în insulă, ca şi de la vărsarea în mare a lui East-river ori de la Bear-rock nu se poate vedea insuliţa din est, nici insula Speranţei, care e cu douăzeci de mile mai departe. Ca să poată vedea ţinuturile înconjurătoare, ar fi trebuit să meargă la capul North, de unde s-ar fi văzut capătul insulei Chatam şi al insulei Madre de Dios, dincolo de strâmtoarea Conception, sau la capul South, de unde ar fi putut întrezări extremităţile insulelor Adelaida sau Cambridge, sau poate, în sfârşit, la capătul extrem al litoralului de la Downs-lands, de unde s-ar fi văzut înălţimile insulei Owen sau gheţarii din ţinuturile de sud-est.

Or, tinerii noştri n-au împins niciodată cercetările până în punctele astea îndepărtate. Cât despre harta lui Frangois Baudoin, Evans nu-şi putea explica cum de nu avea însemnate insulele astea. Din moment ce naufragiatul francez reuşise să determine destul de exact configuraţia insulei Hanovra, înseamnă că a parcurs-o în întregime. Era de presupus că ceţurile să fi împânzit zările şi să fi redus vizibilitatea doar la câteva mile? La urma urmei, s-ar putea.

Şi acum, în cazul când ar reuşi să pună mâna pe şalupa de pe Severn şi să o repare, încotro ar îndrepta-o Evans? Asta îl întrebă Gordon.

— Copii, le spuse Evans, n-aş căuta să mă îndrept nici către nord, nici către est. Cu cât am merge mai mult pe mare, cu atât mai bine. Bineînţeles că un vânt bun ne-ar putea duce înspre vreun port chilian, unde am fi bine primiţi. Dar marea e foarte agitată pe coastele acelea, pe câtă vreme canalurile arhipelagului ne înlesnesc mult mai bine trecerea.

— Într-adevăr, zise Briant, dar găsim aşezări omeneşti prin părţile acelea şi găsim în ele putinţa să plecăm spre patrie?

— Fără îndoială, răspunse Evans. Poftim! Uită-te pe hartă! După

ce ieşi din canalurile arhipelagului Adelaida, unde ajungem prin canalul Smyth? În strâmtoarea Magellan, nu? Ei bine, chiar lângă intrarea în strâmtoare se află Port-Tamar, care ţine de Ţara Dezolării, iar acolo suntem pe drum de întoarcere.

— Dar dacă nu întâlnim nici un vapor, întrebă Briant, aşteptăm până trece vreunul?

— Nu, domnule Briant. Uite, urmăreşte mai departe trecerea prin strâmtoarea Magellan. Vezi dumneata peninsula asta mare, Brunswick? Acolo, în adâncul golfului Fortescue, la Port-Galant, vapoarele vin adesea pentru escală. Va fi nevoie să mergem mai departe, trecând de capul Forward, la sudul peninsulei? Iată golful Saint-Nicolas sau golful Bougainville, în care fac escală cea mai mare parte din vapoarele care trec prin strâmtoare. În sfârşit, mai departe încă, iată Port-Famine şi, ceva mai la nord, Punta Arenas.

Evans avea dreptate. Odată intrată în strâmtoare, şalupa ar avea mai multe puncte de escală. În asemenea condiţii, înapoierea în patrie era asigurată, fără să mai vorbim de vapoarele pe care le puteau întâlni în drum către Australia sau Noua Zeelandă. Dacă la Port-Tamar, la Port-Galant sau la Port-Famine nu sunt prea multe şanse, în Punta Arenas, dimpotrivă, găseşti tot ce-ţi trebuie. Târguşorul acesta ridicat de guvernul chilian a devenit un adevărat orăşel, clădit pe litoral, ce-şi face loc printre minunaţii copaci ai peninsulei Brunswick. Orăşelul e în plină dezvoltare, în vreme ce Port-Famine, care datează de la sfârşitul secolului al X-lea, nu mai e astăzi decât un sat în ruină.

De altfel există în zilele noastre, mai la sud, alte colonii vizitate de expediţiile ştiinţifice, ca escala Liwya, pe insula Navarin, şi mai ales Ooshooia, pe canalul Beagle, din jos de Ţara Focului. Această ultimă escală ajută mult la cunoaşterea ţinutului în care francezii au lăsat multe urme ale trecerii lor, dovadă denumiri ca Dumas, Cloue, Pasteur, Chanzy, Grevy, dat unor insule din arhipelagul magellanic.

Colonia ar fi sigur salvată dacă ar ajunge la strâmtoarea lui Magellan. Dar ca să ajungă acolo trebuia să repare, şalupa, iar ca s-o repare trebuia să o cucerească, lucru care ar fi fost posibil numai înfrângându-i pe Walston şi pe complicii lui.

Iar dacă şalupa ar fi rămas pe locul unde Doniphan o găsise pe coasta Severn, poate că ar fi încercat s-o ia în stăpânire. În cazul acesta, Walston, care se instalase la

cincisprezece mile depărtare, în fundul golfului Deception, nici n-ar fi prins de veste. Ceea ce făcuse Walston putea face şi Evans, adică să tragă şalupa, numai că n-ar fi tras-o la vărsarea lui East-river, ci la gura râului Zeelanda şi chiar, suind pe râu în sus, până în dreptul lui French-den. Acolo, sub directiva lui Evans, reparaţiile ar fi fost făcute în mai bune condiţii; după aceea, prevăzută cu pânze, încărcată cu muniţii, merinde şi unele obiecte pe care ar fi fost păcat să le lase, şalupa ar fi părăsit insula, plecând în larg, înainte ca tâlharii s-o poată ataca.

Din păcate, planul nu putea fi pus în aplicare. Chestiunea plecării nu putea fi rezolvată decât pe calea armelor, fie că luau ei ofensiva, fie că se apărau. Nimic nu era cu putinţă câtă vreme echipajul de pe Severn nu era înfrânt.

Evans, de altfel, inspira o încredere absolută coloniei. Şi Kate le vorbise de el cu multă căldură. De când îşi tăiase părul şi barba, era o plăcere să-i priveşti faţa îndrăzneaţă şi deschisă. Era nu numai energic şi viteaz, dar îl simţiră şi bun şi hotărât, în stare de orice dăruire. Era aşa cum spunea Kate: un „bărbat" în mijlocul atâtor copii!

Mai întâi, Evans voi să ştie pe ce se putea bizui în vederea rezistenţei. Cămara şi holul, în felul cum erau aşezate, îi părură foarte bine organizate pentru defensivă: dintr-unul cuprindeai cu privirea malul şi cursul râului, din celălalt, terenul de sport până la ţărmul lacului. Prin firidele deschise în perete se putea trage în cele două direcţii, fiind în acelaşi timp la adăpost. Cu cele opt puşti, asediaţii i-ar putea ţine pe atacanţi la distanţă, şi cu cele două tunuri mici, să-i bombardeze dacă s-ar apropia prea mult de French-den. Cât despre revolvere, toporişti şi cuţite marinăreşti, toţi ar şti să se servească de ele dacă lupta ar ajunge corp la corp.

Evans găsi bună ideea lui Briant de a îngrămădi pietroaie înăuntru, ca să baricadeze uşile în caz că ar fi fost forţate. Dacă în interiorul peşterii erau relativ tari în apărare, în afară ar fi fost slabi. Nu trebuie uitat că nu erau decât şase băieţi între treisprezece şi cincisprezece ani, împotriva a şapte oameni vânjoşi, obişnuiţi să mânuiască armele şi cruzi până la omor.

— Aşadar, socotiţi că sunt chiar atât de cruzi, maşter Evans? întrebă Gordon.

— Da, domnule Gordon, grozav de cruzi!

— Unul din ei poate că nu! zise Kate. Forbes, care mi-a scăpat viaţa.
— Forbes? răspunse Evans. La naiba! Că o fi fost amestecat în urma unor întâmplări nefericite, că o fi fost ameninţat de ceilalţi, fapt e că a luat parte din plin în masacrele de pe Severn. Şi apoi, nemernicul, nu el m-a fugărit, împreună cu Rock? N-a tras după mine ca după o fiară sălbatică? Nu şi-a zis „bravo!" când m-a crezut înecat în râu? Nu, draga mea Kate, mă tem că nu e cu nimic mai bun decât ceilalţi. Dacă te-a cruţat e pentru că ştia că netrebnicii ăştia mai aveau nevoie de dumneata şi fii sigură că n-are să se dea înapoi când au să atace French-den-ul.

Trecură astfel câteva zile. Băieţii care făceau de gardă sus pe faleză nu văzură nimic suspect primprejur. Asta însă îl intriga pe Evans. Ştiind intenţiile lui Walston şi interesul lui să se grăbească, se întreba de ce de la 27 până la 30 noiembrie nu dăduse lovitura.

Atunci îi veni în minte că Walston intenţiona probabil să se folosească mai curând de viclenie decât de forţă ca să pătrundă în French-den. Şi le-o şi spuse lui Briant, Gordon, Doniphan şi Baxter, cu care se sfătuia adesea.
— Câtă vreme vom sta ferecaţi în French-den, zise el, Walston va fi pus în neputinţă să forţeze una sau alta din uşi dacă n-are pe nimeni care să i le deschidă. Şi probabil că se gândeşte să intre printr-o viclenie...
— Dar cum? întrebă Gordon.
— Poate că în felul următor, răspunse Evans. Voi ştiţi, copii, că numai Kate şi cu mine am fi fost în măsură să-l denunţăm pe Walston ca şef al unei bande de tâlhari ce ar putea ataca colonia. Or, în ce priveşte pe Kate, Walston e încredinţat că ea a pierit în naufragiu, iar despre mine ştie că mai mult ca sigur m-am înecat în râu, după ce Rock şi Forbes m-au împuşcat, aşa cum v-am povestit, felicitându-se chiar între ei pentru acest fericit deznodământ. Walston crede deci că voi habar n-aveţi de ce vă aşteaptă şi nici măcar nu bănuiţi prezenţa lor pe insulă. Iar dacă vreunul din ei s-ar înfăţişa la French-den, l-aţi primi ca pe un naufragiat. Or, odată intrat, nemernicului i-ar fi foarte uşor să-şi introducă tovarăşii, şi atunci cum v-aţi mai putea apăra?!
— Iar noi, preciză Briant, dacă Walston sau oricare altul din bandă ne-ar cere găzduire, l-am primi cu un glonţ.
— Dacă n-ar fi cumva mai cuminte să-l primim cu plecăciuni,

zise Gordon.
— Da, poate şi aşa! răspunse Evans. Viclenie la viclenie. Şi de-om da greş, vedem noi ce facem!

Da, totul era să fie cu ochii în patru. Într-adevăr, dacă lucrurile luau o întorsătură bună, dacă Evans intra în posesia şalupei, puteau spera că ora mântuirii nu era departe. Dar câte primejdii până atunci! Şi tot copilăretul acesta va apuca oare să se înapoieze în Noua Zeelandă?

A doua zi, dimineaţa trecu în linişte. Evans, însoţit de Doniphan şi Baxter, merse chiar cale de o jumătate de milă înspre Traps-woods, ascunzându-se pe după copacii de la piciorul falezei. Nu văzu însă nimic anormal şi însuşi Phann, care-i însoţea, n-avu prilej de nelinişte.

Dar pe seară, puţin înainte de apusul soarelui, se dădu alarma. Webb şi Cross, care erau de gardă pe faleză, coborâră într-un suflet, anunţându-i că dinspre ţărmul de sud al lacului, de cealaltă parte a râului Zeelanda, se văd venind doi bărbaţi. Ca să nu fie recunoscuţi, Kate şi Evans intrară repede în cămară. Uitându-se apoi prin ferestruie, îi văzură pe cei doi oameni. Erau doi din banda lui Walston : Rock şi Forbes.

— De bună seamă, zise Evans, vor să intre prin viclenie. Au să se dea drept marinari scăpaţi din naufragiu!
— Ce facem? întrebă Briant.
— Primiţi-i bine, fu de părere Evans.
— Să-i primim bine pe tîlharii ăştia? exclamă Briant. N-aş putea!
— Pot eu, răspunse Gordon.
— Bine, domnule Gordon, zise Evans, şi mai ales să nu bănuiască nimic de noi doi! Kate şi cu mine ne vom arăta la vremea potrivită!

Evans şi Kate se ascunseră într-una din cămăruţele coridorului, închizând uşa. Câteva clipe mai târziu, Gordon, Briant, Doniphan şi Baxter merseră degrabă înspre râul Zeelanda. Zărindu-i, cei doi se prefăcură miraţi, iar Gordon, la fel de mirat.

Rock şi Forbes păreau morţi de osteneală şi de îndată ce ajunseră pe malul apei, iată ce cuvinte fură schimbate de pe cele două maluri:
— Cine sunteţi?
— Naufragiaţi rătăciţi în sudul insulei cu şalupa vaporului cu trei catarge Severn!

— Sunteţi englezi?
— Nu, americani.
— Şi ceilalţi de pe bord?
— Au pierit. Numai noi singuri am scăpat din valuri şi suntem istoviţi. Cu cine avem a face, vă rog?
— Cu membri ai coloniei Chairman.
— Vă rugăm, fie-vă milă de noi şi găzduiţi-ne, căci nu mai avem de nici unele...
— Naufragiaţii au totdeauna drept la găzduire din partea semenilor lor! răspunse Gordon. Fiţi bineveniţi!

La un semn al lui Gordon, Moko îi îmbarcă pe iola legată lângă dig şi din două-trei vâslituri îi aduse pe cei doi marinari pe malul drept al râului Zeelanda.

Fără îndoială că Walston nu avusese de unde-şi alege soli mai chipeşi. Fapt e că şi un copil şi-ar fi dat seama de trăsăturile bestiale ale lui Rock. Oricât încercase el să-şi compună un cap de om cumsecade, ce tip de tâlhar era Rock ăsta, cu fruntea lui îngustă, ceafa lată şi falca de jos foarte proeminentă! Forbes, în care poate că tot mai stăruia un pic de omenie, după spusele lui Kate, arăta mai altfel. Poate că de aceea îl trimisese Walston împreună cu celălalt.

Amândoi îşi începură rolul de falşi naufragiaţi. De teamă totuşi să nu se dea de gol dacă erau luaţi la întrebări cu de-amănuntul, spuseră că sunt morţi de osteneală mai mult chiar decât de foame şi cerură să fie lăsaţi să se odihnească, ba chiar să-şi petreacă noaptea la French-den. Îi duseră îndată înăuntru. La intrare însă, Gordon observă deîndată că nu se putuseră abţine să nu arunce priviri repezi şi furişe în jurul lor, să vadă cum e aşezat holul. Părură chiar foarte miraţi de tot sistemul de apărare al coloniei, dar mai ales de tunuleţul îndreptat în afară prin ferestruie. Bine că băieţii, foarte scârbiţi de altfel, nu trebuiră să mintă mai mult, de vreme ce Rock şi Forbes abia aşteptau să se culce, amânând pe a doua zi povestirea celor întâmplate.
— O mână de ierburi ne ajunge drept culcuş, zise Rock. Dar pentru că am vrea să nu vă stingherim, eu zic să dormim noi în altă încăpere...
— Bine, zise Gordon, cea în care facem mâncarea, şi până mâine odihniţi-vă bine!

Rock şi Forbes trecură în cămară, al cărei interior îl

examinară dintr-o privire, după ce s-au asigurat că uşa dădea înspre râu.

În realitate, nici nu s-ar fi putut face o primire mai bună unor bieţi naufragiaţi! Aveau de ce să-şi spună ticăloşii că nici nu era nevoie să-şi bată prea mult capul să inventeze ceva ca să le vină de hac prostuţilor ăstora.

Rock şi Forbes se întinseră pe jos într-un ungher din cămară. Chiar singuri nu erau, căci acolo dormea Moko, dar nici că se sinchisiră de băiat, hotărâţi să-l sugrume ca pe o vrabie de îndată ce i-ar spiona. La o oră anume, Rock şi Forbes urmau să deschidă uşa cămării, iar Walston, care stătea la pândă pe mal împreună cu ceilalţi patru, ar fi pus stăpânire pe French-den.

Către ora nouă, socotind că Rock şi Forbes dormeau, Moko veni să se întindă şi el pe culcuş, gata de semnal.

Briant şi ceilalţi rămaseră în hol, apoi uşa coridorului fiind închisă, veniră şi Evans şi Kate. Lucrurile se petrecuseră exact aşa cum gândise Evans şi nu mai rămânea îndoială că Walston dădea târcoale French-den-ului aşteptând să intre.

— Să fim cu ochii-n patru! zise el.

Totuşi trecură două ore şi Moko se-ntreba dacă Rock şi Forbes nu şi-or fi amânat atacul pe altă noapte, când un zgomot uşor se auzi în cămară. La lumina felinarului ce atârna de boltă îi văzu pe Rock şi pe Forbes că pleacă din colţul în care stătuseră culcaţi şi pornesc de-a buşilea înspre uşă.

Uşa era însă proptită cu o movilă de pietroaie — o adevărată baricadă, foarte greu, aproape cu neputinţă de dat peste cap.

Aşadar, marinarii începură să ridice unul câte unul pietroaiele şi să le rezeme de peretele din dreapta. În câteva clipe, uşa fu complet degajată. Nu mai rămânea decât să dea la o parte drugul care o proptea, pentru ca intrarea în French-den să fie liberă.

Dar în clipa în care Rock, după ce dăduse la o parte bara, se pregătea să deschidă uşa, o mână grea i se lăsă pe umăr. Se întoarse şi, la lumina felinarului, recunoscu faţa cârmaciului.

— Evans! exclamă. Evans aici!

— Pe ei, băieţi! strigă Evans.

Briant şi ceilalţi se năpustiră imediat în cămară. Acolo, cei mai puternici — Baxter, Wilcox, Doniphan şi Briant — îl înşfăcară deîndată pe Forbes şi îl legară.

Cât despre Rock, acesta îl îmbrânci pe Evans cu o smucitură, dând să-i împlânte un cuţit, care-l zgârie la braţul stâng. Apoi, prin uşa deschisă, fugi afară. Nu făcu nici zece paşi, când în urma lui se auzi un foc de puşcă.

Evans trăsese după el. Se vede însă că glonţul nu-l nimerise, căci nu se auzi nici un ţipăt.

— La naiba! Mi-a scăpat, ticălosul! exclamă Evans. Cât despre celălalt... bine că e măcar unul mai puţin!

Şi cu cuţitul în mână ridică braţul asupra lui Forbes.

— Iertare! Iertare! se rugă netrebnicul, pe care băieţii îl ţineau culcat la pământ.

— Iartă-l, Evans! se rugă Kate, aruncându-se între Evans şi Forbes. Iartă-l! Şi el mi-a scăpat viaţa!

— Fie, răspunse Evans, cel puţin deocamdată.

Şi Forbes, legat fedeleş, fu dus într-una din cămăruţele de pe coridor.

Apoi, închizând din nou uşa cămării şi baricadând-o, rămaseră toţi la pândă până-n zori.

Capitolul XXVIII

INTEROGATORIUL LUI FORBES. SITUAŢIE GRAVĂ. O RECUNOAŞTERE. EVALUAREA FORŢELOR. RESTUL TABEREI. BRIANT DISPĂRUT. DONIPHAN ALEARGĂ ÎN AJUTOR. RĂNIT GREU. ŢIPETE DINSPRE FRENCH-DEN. APARIŢIA LUI FORBES. O LOVITURA DE TUN A LUI MOKO.

A doua zi, oricât de obositoare fusese noaptea de nesomn din ajun, nimeni nu se mai gândi la odihnă. Fără îndoială că

acum Walston are să-ncerce cu forţa ce n-a izbutit cu viclenia. Rock, pe care Evans nu-l nimerise, sigur că l-a întâlnit şi i-a spus că odată ce le-au descoperit intenţiile, nu mai puteau pătrunde la French-den decât cu forţa.

În zori, Evans, Briant, Doniphan şi Gordon ieşiră din hol cu ochii în patru. Odată cu răsăritul soarelui, ceţurile dimineţii se ridicară pe-ncetul de pe suprafaţa lacului, abia încreţit de un vântuleţ din răsărit. Linişte de jur împrejurul lui French-den, ca şi înspre râu şi Traps-woods. În ogradă, animalele domestice umblau de colo-colo, ca de obicei, iar Phann, care nu-şi mai găsea locul pe terenul de sport, nu dădea semne de nelinişte.

Grija lui Evans era mai ales să vadă dacă pe jos se văd urme de paşi; şi, într-adevăr, erau multe, mai ales lângă French-den. Se încrucişau în toate direcţiile, dovadă că peste noapte Walston şi ceilalţi veniseră până la râu, aşteptând ca uşa să fie deschisă. Cât despre pete de sânge pe nisip, nici gând. Aşadar, Rock nu fusese nici măcar rănit de focul de armă al lui Evans.

Întrebarea era: Walston venise şi el, ca şi falşii naufragiaţi, prin sudul lacului sau poate s-a lăsat spre French-den venind din miazănoapte? Şi, în cazul acesta, Rock a luat-o spre miazănoapte ca să-l ajungă?

Deoarece trebuia neapărat să lămurească faptul, hotărâră să-l întrebe pe Forbes pe ce drum venise Walston. Dar Forbes avea să consimtă să răspundă şi, dacă da, va spune oare adevărul? Drept recunoştinţă faţă de Kate, care îi scăpase viaţa, nu se putea deştepta vreun simţământ bun în sufletul lui? Ar fi posibil să uite că ceruse găzduire la French-den numai ca să-i trădeze?

Voind să-l întrebe el însuşi, Evans se întoarse în hol. Deschise uşa pivnicioarei unde-l ţineau pe Forbes, îi slăbi legăturile şi-l aduse în hol.

— Forbes, îi spuse Evans, cursa pe care tu şi Rock aţi pus-o la cale a dat greş. Vreau să ştiu ce gând are Walston. Tu trebuie să ştii. Vrei să răspunzi?

Forbes îşi plecase capul şi, neîndrăznind să-i privească în ochi pe Evans, pe Kate şi pe băieţii care stăteau în faţa lui, nu spunea nici un cuvânt. Atunci interveni Kate :

— Forbes, zise ea, odată ai arătat un pic de milă, atunci când nu i-ai lăsat pe ceilalţi să mă omoare în măcelul de pe Severn. Spune: n-ai să faci nimic ca să scapi pe copiii aceştia de un

măcel şi mai îngrozitor?

Forbes nu răspunse.

— Forbes, reluă Kate, ţi-au cruţat viaţa când ai fi meritat moartea! N-a mai rămas nici un pic de omenie în dumneata?

— După ce-ai făptuit atâta rău, nu s-ar putea să te întorci din nou la bine? gândeşte-te la ce înspăimântătoare fărădelegi te dedai!

Un suspin înăbuşit scăpă din pieptul lui Forbes.

— Ce pot face eu? răspunse cu glas stins.

— Poţi să ne spui, zise Evans, ce-avea de gând Walston în noaptea asta, ce are de gând în viitor. Îl aşteptai pe el şi pe ceilalţi să năvălească aici de îndată ce una din uşi s-ar fi deschis?

— Da, răspunse Forbes.

— Şi copiii ăştia, care te primiseră atât de bine, ar fi fost omorâţi?

Forbes lăsă capul şi mai jos. De data asta nu mai avu putere să răspundă.

— Şi acum, pe ce parte au venit Walston şi ceilalţi până aici? întrebă Evans.

— Pe la nordul lacului, răspunse Forbes.

— În timp ce Rock şi cu tine veneaţi din sud?...

— Da!

— Au fost şi prin partea de vest a insulei?

— Nu încă.

— Unde trebuie să fie acum?

— Nu ştiu.

— Mai mult nu poţi să spui, Forbes?

— Nu, Evans... nu!

— Şi crezi că Walston se mai întoarce?

— Da.

Sigur că Walston şi banda lui, speriaţi de focul de puşcă şi înţelegând că vicleşugul le fusese demascat, găsiseră cu cale că e mai cuminte să stea deoparte în aşteptarea unei ocazii mai bune.

Evans, care nu mai spera să afle ceva de la Forbes, îl duse iarăşi în pivnicioară şi închise uşa pe dinafară.

Situaţia rămânea tot extrem de gravă... Unde să fi fost acum Walston? Să-şi fi făcut tabăra în desişurile din Traps-woods? Forbes ori că nu putea, ori că nu voia să spună. Şi totuşi,

nimic nu era mai important ca asta. Iată de ce Evans se gândi să facă o recunoaştere în direcţia aceea, oricât de primejdios ar fi fost.

Către amiază, Moko îi duse prizonierului ceva mâncare. Forbes, prăbuşit, abia de o atinse. Ce se petrecea în sufletul acestui nenorocit? Să fi fost muncit de remuşcări? Cine ştie!

După-amiază, Evans le spuse băieţilor despre intenţia lui de a face o recunoaştere până la marginea pădurii Traps, într-atât îi stătea pe inimă să ştie dacă tâlharii mai erau încă în preajma lui French-den.

Propunerea fiind primită fără discuţie, îşi făcură toate pregătirile să preîntâmpine orice eventualitate.

Odată cu capturarea lui Forbes, Walston cu oamenii lui rămăseseră şase, în vreme ce colonia număra cincisprezece băieţi, fără Evans şi Kate — deci şaptesprezece în total. Dar din numărul acesta trebuiau scoşi cei mai tineri, care nu puteau lua parte direct la luptă. Hotărâră dar ca în timp ce Evans va fi în recunoaştere, Iverson, Jenkins, Dole şi Costar să rămână în hol cu Kate, Moko şi Jacques, sub paza lui Baxter. Cât despre cei mari: Briant, Gordon, Doniphan, Cross, Service, Webb, Wilcox şi Garnett, ei îl vor însoţi pe Evans. Opt băieţi să ţină piept la şase bărbaţi în plină vigoare, n-ar fi forţe egale. Drept e că fiecare din ei era înarmat cu o puşcă şi un revolver, în vreme ce Walston n-avea decât cele cinci puşti de pe Severn. Aşa încât în asemenea condiţii o luptă la distanţă părea să le fi fost favorabilă, deoarece Doniphan, Wilcox şi Cross erau buni ţintaşi, cu mult superiori marinarilor americani. Apoi ei dispuneau de muniţii, pe când Walston, după câte spunea Evans, mai avea doar un mic stoc de cartuşe.

Era ora două după-amiază când micul grup de sub conducerea lui Evans se formă. Baxter, Jacques, Moko, Kate şi cu cei mici se înapoiară de îndată la French-den, ale cărei porţi fură închise, dar nu baricadate, ca, în caz de primejdie, cei plecaţi să se poată repede retrage la adăpost.

De altfel, dinspre sud nu aveau de ce se teme, şi nici chiar din vest, căci Walston ar fi trebuit atunci să meargă întâi la golful Sloughi şi să vină pe râul Zeelanda în sus, lucru care i-ar fi luat prea mult timp. De altfel, după răspunsurile lui Forbes, Walston venise pe ţărmul de vest al lacului, iar partea aceasta a insulei n-o cunoştea. Evans nu se temea aşadar că va fi atacat

pe la spate, căci atacul nu putea veni decât din nord.

Tinerii şi Evans înaintară cu foarte mare grijă pe lângă faleză. De cum trecură ograda, tufele şi pâlcurile de copaci le dădură putinţa să se strecoare în pădure oarecum ferit.

Evans mergea în frunte — după ce avu de luptat cu Doniphan, gata întotdeauna s-o ia el înainte. Când trecură de moviliţa sub care erau îngropate osemintele refugiatului francez, Evans socoti că ar fi bine să taie în curmeziş, ca să se apropie de ţărmul lacului.

Phann, pe care Gordon căuta zadarnic să-l ţină pe loc, părea că stă la pândă, cu urechile ciulite, adulmecând pământul, şi foarte curând păru că a găsit o urmă.

— Atenţie! spuse Briant.

— Da, răspunse Gordon. Asta nu e urmă de animal. Priviţi la Phann!

— Să ne strecurăm printre ierburi, spuse Evans, iar dacă dumitale, Doniphan, care eşti un bun ochitor, îţi apare în bătaia puştii vreunul din ticăloşii ăştia, să nu-ţi scape! Niciodată n-o să plasezi mai bine un glonte!

Puţin după aceea ajunseră la primele pilcuri de arbori. Acolo, la marginea pădurii, se mai vedeau încă urmele proaspete ale unui popas, crengi pe jumătate arse, cenuşă aproape caldă...

— Aici, desigur, şi-a petrecut Walston noaptea trecută, zise Gordon.

— Şi poate până acum câteva ore! răspunse Evans. Cred că ar fi bine s-o luăm înspre faleză.

Nici n-apucă să termine bine, că un foc de armă răsună în dreapta. Un glonţ trecu pe lângă capul lui Briant şi se înfipse în copacul de care se rezemase.

Aproape în acelaşi timp cu el se auzi un alt foc, urmat de un ţipăt, în vreme ce la cincizeci de paşi un trup greu se prăbuşea sub copaci.

Trăsese Doniphan, ochind spre fumul lăsat de primul foc de armă.

Dar câinele o şi zbughise înainte, iar Doniphan, atras de fuga acestuia, o luă pe urmele lui.

— După el! strigă Evans. Doar n-o să-l lăsăm să lupte singur!...

Puţin după aceea, ajungându-l pe Doniphan, făcură cu toţii cerc în jurul unui trup întins între ierburi, care nu mai dădea

semne de viaţă.
— Ăsta e Pike, zise Evans. Ticălosul! S-a dus! Dacă a pornit-o azi dracu' la vânătoare, nu se-ntoarce cu mâna goală! Unul mai puţin!
— Ceilalţi nu pot fi departe, zise Baxter.
— Nu, sigur. Să nu ne vadă! În genunchi! În genunchi!

Al treilea foc veni din stânga de astă dată. Service, care nu-şi plecase la timp capul, fu atins deasupra frunţii.
— Eşti rănit! strigă Gordon, alergând spre el.
— N-am nimic, Gordon, n-am nimic! răspunse Service. O simplă zgârietură!

În acest moment, important era să stea cu toţii la un loc. Pike era mort; însemna că rămăsese Walston, cu încă patru de-ai lui, ascunşi desigur la mică distanţă, după copaci.
— Păzea, maşter, păzea! strigă deodată Cross

Evans şi ceilalţi, pitiţi în ierburi, formau un grup compact, gata de apărare ori de unde ar fi venit atacul.

Când deodată Gordon strigă :
— Unde e Briant?
— Nu-l mai văd! zise Wilcox.

Într-adevăr, Briant dispăruse şi, cum Phann lătra tot mai tare, era de temut că, îndrăzneţ cum era, să nu fie în luptă corp la corp cu vreunul din bandă.
— Briant!... Briant!... strigă Doniphan.

Şi toţi, pierzându-şi capul, porniră pe urmele lui Phann. Evans nu-i mai putea ţine. Treceau, din pom în pom, tot mai departe.
— Păzea, maşter, păzea! strigă deodată Cross, aruncându-se la pământ.

Instinctiv, Evans îşi şi plecase capul, exact în clipa în care un glonţ trecu la câteva degete deasupra lui.

Ridicându-se, îl văzu pe unul din oamenii lui Walston, care o luase la fugă prin pădure. Era chiar Rock, pe care nu-l nimerise în ajun.
— E rândul tău, Rock! strigă el.

Îl ochi, iar Rock dispăru ca şi când l-ar fi înghiţit pământul.

Să-l fi scăpat iar? Drace, prea ar fi ghinion!

Toate astea se petrecură în câteva secunde. Chiar atunci se auziră la numai doi paşi lătrăturile câinelui şi vocea lui Doniphan care striga :

— Ţin-te bine, Briant! Ţin-te bine!

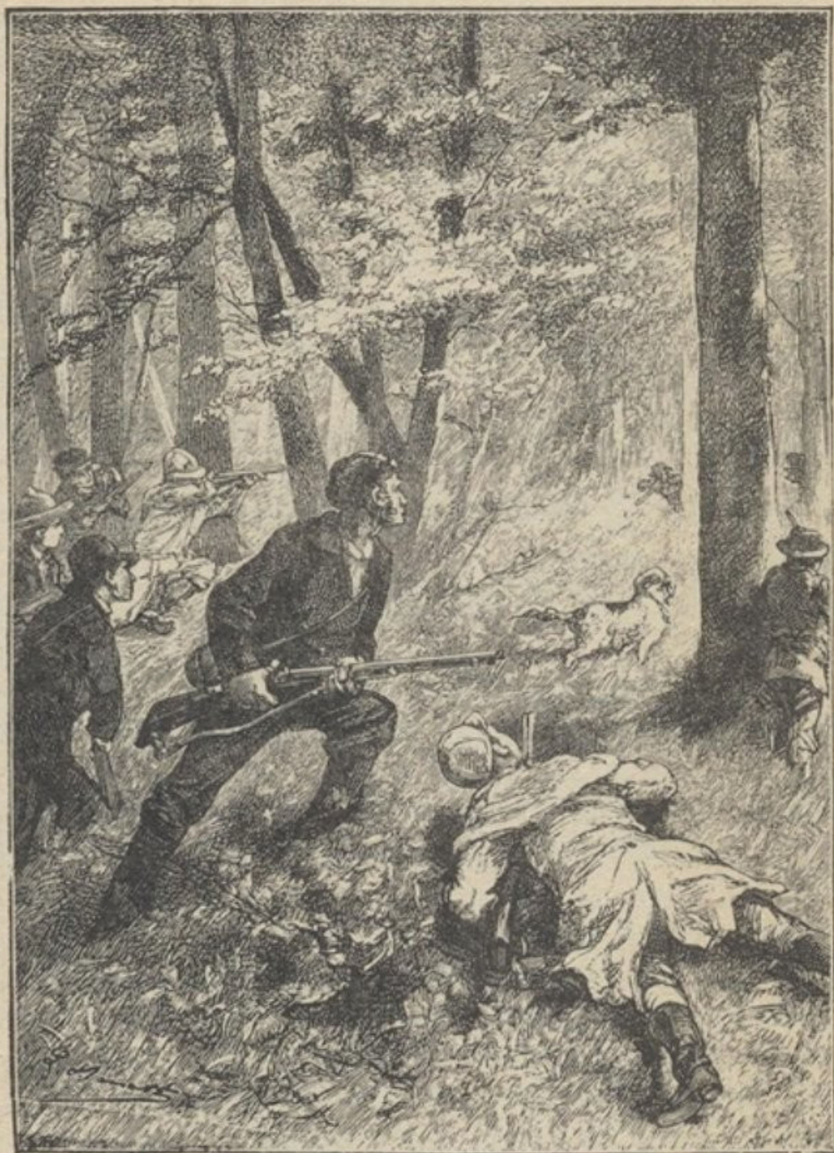
Evans şi ceilalţi alergară într-acolo şi, la o mică distanţă, îl văzură pe Briant luptându-se cu Cope. Mizerabilul îl trântise pe Briant la pământ şi se pregătea să-i împlânte cuţitul, când Doniphan, sosit la timp ca să înlăture lovitura, se aruncă asupra lui Cope, înainte să mai aibă timp să-şi apuce revolverul. Aşa că pe el îl lovi cuţitul, chiar în piept... Căzu fără măcar să ţipe.

Cope văzând că Evans, Garnett şi Webb căutau să-i taie retragerea, o luă la fugă spre miazănoapte. Mai multe focuri fură trase deodată asupra lui, dar ticălosul dispăru fără ca Phann să-l poată ajunge.

Ridicându-se de jos, Briant alergă lângă Doniphan, susţinându-i capul şi încercând să-l trezească la viaţă.

Evans şi ceilalţi veniră şi ei, după ce-şi încărcară în grabă puştile.

— Păzea, master, păzea ! strigă deodată Cross

Sigur este că Walston intrase în luptă cu stângul. Pike omorât, iar Cope şi Rock scoşi din luptă. Din nefericire însă, Doniphan era lovit în piept, lovitură poate mortală. Cu ochii închişi şi alb ca varul, nu mai făcea nici o mişcare, nici nu-l mai auzea pe Briant, care-l striga.

Evans, între timp, se plecase peste trupul lui, îi deschisese vesta şi-i rupsese cămaşa plină de sânge. O rană mică, triunghiulară, sângera în dreptul coastei a patra, pe stânga. Atinsese oare vârful cuţitului inima? Nu, deoarece Doniphan respira încă. Dar era de temut că plămânul i-a fost atins, căci respiraţia era foarte slabă.

— Să-l transportăm la French-den, zise Gordon. Numai acolo îl putem îngriji.

— Şi salva, strigă Briant. Ah, dragul meu Doniphan! Pentru mine ţi-ai expus viaţa!

Evans fu şi el de părere să-l transporte îndată pe Doniphan la French-den, cu atât mai mult cu cât părea că lupta se întrerupsese deocamdată. Walston probabil, văzând că lucrurile iau o întorsătură proastă, se gândea să se retragă undeva, prin adâncimile pădurii Traps.

Ce-l neliniştea totuşi pe Evans era că nu-i văzuse nici pe Walston, nici pe Brandt, nici pe Book — toţi trei dintre cei mai de temut.

Starea lui Doniphan cerea să fie transportat fără zdruncin. Baxter şi Service se grăbiră dar să-i întocmească o brancardă, pe care acesta fu întins fără cunoştinţă. Apoi, patru din colegi îl ridicară încet, iar ceilalţi îi înconjurară, cu puştile încărcate şi revolverele în mâini.

Cortegiul se îndrepta către faleză. Era mai cuminte decât să meargă pe ţărmul lacului. Mergând pe lângă faleză nu mai trebuiau să se ferească decât din stânga şi din spate. Nimic, de altfel, nu tulbură convoiul acesta mâhnit. Uneori Doniphan scotea un oftat atât de adânc, încât Gordon făcea semn să oprească, îi asculta răsuflarea, ca după aceea să pornească iar.

În felul acesta străbătură trei sferturi din drum şi mai rămâneau vreo nouă sute de paşi ca să ajungă la French-den. Uşa însă nu se putea vedea din cauză că era ascunsă de un cot al colinei.

Deodată dinspre râul Zeelanda se auziră ţipete. Phann o luă la goană într-acolo.

Walston şi ceilalţi doi atacau French-den-ul.

Şi într-adevăr, iată ce se întâmplase — fapte pe care aveau să le afle mai târziu.

În vreme ce Rock, Cope şi Pike, la pândă sub copacii din Traps-woods, dădeau de lucru micului grup din jurul lui Evans — Walston, Brandt şi Book suiseră faleza prin albia torentului secat de la Dike-creek. După ce străbătură coama falezei, se lăsară în jos prin râpa care dădea, pe malul râului, nu departe de intrarea cămării. Odată ajunşi, forţară uşa care nu era baricadată şi intrară în French-den.

Şi acum, avea să ajungă oare la vreme Evans ca să împiedice prăpădul? Cârmaciul hotărî pe loc: în timp ce Cross, Webb şi Garnett aveau să rămână lângă Doniphan, pe care nu-l puteau lăsa singur, Gordon, Briant, Service, Wilcox şi cu el o luară în goană spre French-den, tăind de-a curmezişul. câteva clipe mai târziu, de îndată ce privirea izbuti să răzbată până la terenul de sport, ceea ce văzură le spulberă orice nădejde.

În clipa aceea, Walston ieşea din hol ducând cu el un copil, pe care-l târa către râu. Copilul era Jacques. Kate, care se aruncase asupra lui Walston, încerca zadarnic să-i smulgă copilul.

Îndată după aceea, Brandt, celălalt complice al lui Walston, ieşea cu micul Costar, pe care-l ducea pe sus, tot înspre râu.

Baxter se azvârlise şi el asupra lui Brandt, dar, îmbrâncit cât colo, se rostogoli pe jos. Cât despre ceilalţi copii, Dole, Jenkins şi Iverson, nu se vedeau. Şi nici Moko. Să fi fost omorâţi înăuntru?

Între timp, Walston şi Brandt înaintau degrabă către râu. Cum, aveau vrăjmaşii şi altă putinţă să-l treacă decât înot? Da, căci Book era acolo, lângă iola pe care o scoseseră afară din cămară.

Şi dacă se vedeau pe malul stâng, nu mai puteau fi prinşi, înainte de a li se tăia retragerea, ar fi ajuns la tabăra lor din Bear-rock, cu Jacques şi Costar deveniţi ostateci în mâna lor.

Iată de ce Evans, Briant, Gordon, Cross şi Wilcox alergau într-un suflet în speranţa să ajungă la terenul de sport înainte ca Walston, Book şi Brandt să se vadă în siguranţă dincolo de râu. Ca să tragă un foc de armă de la distanţa aceea însemna să rişte totodată să lovească în Jacques sau în Costar.

Dar mai era şi Phann. Câinele sărise pe Brandt şi îl apucase de gât. Tâlharul, stânjenit în lupta cu câinele, trebui să lase jos pe Costar, în vreme ce Walston zorea să-l târască pe Jacques înspre iolă.

În clipa aceea, din hol ieşi în fugă un bărbat. Era Forbes. Venea să-şi dea iar mâna cu tovarăşii de nelegiuiri, după ce smulsese uşa pivnicioarei? Walston nu se îndoia.

— Aici, Forbes! Aici! Aici! îl strigă.

Evans se opri locului, gata să tragă, când văzu că Forbes se aruncă asupra lui Walston, care, uluit de acest atac neaşteptat, dădu drumul lui Jacques şi, întorcându-se, îl înjunghie pe Forbes. Acesta se prăbuşi la picioarele lui Walston.

Toate astea într-o clipă, timp în care Evans, Briant, Gordon, Service şi Wilcox se aflau încă la vreo sută de paşi depărtare de terenul de sport.

Walston dădu să-l apuce din nou pe Jacques, ca să-l târască la iolă, unde Book îi aştepta împreună cu Brandt, care reuşise să scape de câine. Dar n-avu timp: Jacques, care era înarmat cu un revolver, i-l descărcă drept în piept. Walston, greu rănit, abia mai putu să se târască până la tovarăşii lui, care, luându-l pe sus, îl încărcară în iolă şi o împinseră cu putere.

În clipa aceea se auzi o detunătură puternică şi o ploaie de schije ciurui faţa râului.

Era unul din tunurile mici pe care Moko îl descărcase prin ferestruia de la cămară.

Acum, în afară de cei doi ticăloşi care dispăruseră în desişurile din Traps-woods, insula Chairman se văzu scăpată de ucigaşii de pe Severn, târâţi către mare de curentul râului Zeelanda.

Capitolul XXIX

DESTINDERE. EROII BĂTĂLIEI. ULTIMELE
CLIPE ALE UNUI NEFERICIT. RECUNOAŞTERE
ÎN PĂDURE. CONVALESCENŢA LUI DONIPHAN.
LA PORTUL BEAR-ROCK. REPARAŢIA. PLECAREA
LA 12 FEBRUARIE. ÎN JOSUL RÂULUI ZEELANDA. RĂMAS

BUN DE LA GOLFUL SLOUGHI.
EXTREMITATEA INSULEI CHAIRMAN.

O eră nouă începea acum pentru colonia din insula Chairman.

După ce au luptat ca să-şi asigure o existenţă în condiţii destul de grele, acum, într-un ultim efort, aveau să lupte pentru eliberare şi ca să-şi regăsească familiile şi patria.

După încordarea prin care trecuseră în timpul peripeţiilor luptei, acum venea o destindere firească. Erau covârşiţi de atâta succes. Nici nu le venea a crede. Primejdia odată trecută, le apărea acum mai mare decât le păruse în timp ce luptau cu ea, cum de altfel şi fusese. Desigur că după întâia ciocnire la marginea pădurii Traps, şansele lor păreau sporite într-o măsură. Totuşi, fără intervenţia neaşteptată a lui Forbes, atât Walston, cât şi Book şi Brandt s-ar fi făcut nevăzuţi. Moko n-ar fi îndrăznit să trimită salva aceea de tun, care l-ar fi atins pe Jacques şi pe Costar odată cu cei care-i răpiseră! Ce-ar fi urmat atunci? La ce compromisuri ar fi trebuit să recurgă ca să-i salveze pe copii?

De aceea, când Briant şi colegii lui putură să privească la rece lucrurile, se îngroziră de ce s-ar fi putut întâmpla. Dar asta fu de scurtă durată şi, oricât de nesiguri mai erau de soarta lui Rock şi a lui Cope, totuşi insula lor se liniştise.

Cât despre eroii bătăliei, se felicitară unii pe alţii după cum meritau: Moko pentru salva de tun atât de la timp trimisă prin ferestruia săpată în stâncă, Jacques pentru sângele rece de care a dat dovadă descărcând revolverul în pieptul lui Walston, Costar, în sfârşit, pentru ce ar fi făcut el dacă ar fi avut un revolver. Numai că nu-l avusese! Până şi Phann îşi avu partea binemeritată de mângâieri, fără să mai vorbim de o movilă de ciolane cu măduvă, pe care Moko i le dădu drept răsplată că a sărit să-l apuce de gît pe nemernicul de Brandt, care voise să fugă cu copilul.

Bineînţeles că Briant, îndată după salva de tun a lui Moko, se înapoiase in grabă la cei din jurul brancardei. Puţin după aceea îl aşezară pe Doniphan în hol, tot fără cunoştinţă, în vreme ce Forbes, ridicat de Evans, zăcea întins pe un culcuş în cămară. Noaptea întreagă, Kate, Gordon, Briant, Wilcox şi Evans

veghează la căpătâiul celor doi răniţi.

Că Doniphan era grav rănit nu mai încăpea îndoială. Totuşi, deoarece respira acum destul de regulat, sperau ca plămânul să nu fi fost străpuns de cuţitul lui Cope. Kate îi obloji rana cu nişte frunze anume, foarte folosite în asemenea împrejurări în Far-West şi pe care le găsi şi aici, în nişte tufişuri de pe malul râului Zeelanda. Erau frunze de arin, care, frecate în palmă şi puse în chip de comprese, împiedicau o supuraţie internă — pentru că asta era primejdia.

Nu era însă şi cazul lui Forbes, pe care Walston îl înjunghiase în pântece.

Ştia că moare, iar când îşi veni în fire îi spuse lui Kate, pe care o văzu plecată peste culcuşul lui, dându-i îngrijiri :

— Îţi mulţumesc pentru bunătate, Kate, îţi mulţumesc, dar e în zadar, sunt pierdut!

Şi lacrimile îi curgeau şiroaie.

Să fi pătruns în sufletul lui remuşcarea, trezind în el ce era bun? Da. Dacă înrâurit de sfaturi şi exemple rele a luat parte la măcelul de pe Severn, în schimb fiinţa lui întreagă se revoltase în faţa soartei nemiloase care-i aştepta pe copiii aceştia şi-şi riscase viaţa ca să-i scape.

— Nu deznădăjdui, Forbes! îi zise Evans. Ţi-ai răscumpărat fărădelegile. Ai să trăieşti!

Nu! Nefericitul avea să moară. Oricât îl îngrijiră, starea lui era din ce în ce mai gravă. În rarele clipe când durerile îl lăsau, ochii neliniştiţi i se-ndreptau când spre Kate, când spre Evans... Făcuse vărsare de sânge şi acum sângele lui curgea spre răscumpărărarea a ce făptuise în trecut.

Către patru dimineaţa, Forbes încetă din viaţă. Muri în căinţă, iertat de oameni — şi ultima suflare şi-o dădu aproape fără suferinţă.

Îl înmormântară a doua zi, într-o groapă săpată alături de locul unde se odihnea naufragiatul francez.

Totuşi, faptul că Rock şi Cope se aflau încă pe insulă rămânea o primejdie. Nu putea fi vorba de o linişte desăvârşită câtă vreme nu le luau orice putere de a face rău. Evans hotărî dar să isprăvească cu ei înainte ca aceştia să ajungă la Bear-rock.

Gordon, Briant, Baxter, Wilcox şi cu el plecară în aceeaşi zi, cu puşca sub braţ şi revolverul la cingătoare, însoţiţi de

Phann, căci nimeni nu avea instinctul lui de a descoperi o urmă.

Cercetarea nu fu nici lungă, nici grea şi, trebuie spus, nici primejdioasă. Nu mai aveau de ce se teme de cei doi complici ai lui Walston. Cope, căruia îi luară lesne urma după dâra de sânge din mijlocul tufelor din Traps-woods, fu găsit mort la câteva sute de paşi de locul unde fusese atins de glonţ. Dădură de asemenea şi de cadavrul lui Pike, omorât întâiul. Cât despre Rock, care dispăruse atât de brusc ca şi când l-ar fi înghiţit pământul, Evans ajunse foarte curând în faţa explicaţiei: rănit de moarte, căzuse în fundul uneia din capcanele săpate de Wilcox. Cele trei cadavre fură îngropate în capcana aceasta, din care făcură un mormânt. După aceea, Evans se înapoie la tovarăşii lui, aducându-le vestea bună că nu mai aveau de ce se teme.

Bucuria la French-den ar fi fost fără margini dacă Doniphan n-ar fi fost atât de grav rănit. Nu încolţise acum speranţa plecării în toate inimile?

A doua zi, Evans, Gordon, Briant şi Baxter începură să dezbată planul care trebuia înfăptuit cât mai degrabă. Mai întâi de toate trebuia luată în stăpânire şalupa de pe Severn. Pentru aceasta era nevoie de un drum, poate şi de un răstimp petrecut la Bear-rock, unde să înceapă lucrările de reparaţie a şalupei.

Hotărâră aşadar ca Evans, Briant Şi Baxter să plece pe lac şi pe East-river. Era drumul cel mai sigur şi totodată cel mai scurt.

Iola, găsită la un cot al râului, nu suferise nimic din ploaia de gloanţe care trecuse pe deasupra ei. O încărcară aşadar cu uneltele pentru reparat, cu merinde, muniţii şi arme şi, cu un vînt prielnic, plecară, în dimineaţa de 6 decembrie, sub conducerea lui Evans.

Trecerea lacului Family se făcu repede. Nici măcar n-a mai fost nevoie să slăbească ori să întindă frânghia pânzei, într-atât era de statornică briza. înainte de unsprezece şi jumătate, Briant îi şi arătă lui Evans intrândul prin care apele lacului se revărsau în albia lui East-river, iar iola, luată de reflux, alunecă cu viteză printre cele două maluri ale râului.

În apropiere de vărsare, şalupa, trasă pe ţărm, zăcea culcată pe nisipul din jurul lui Bear-rock.

După o cercetare amănunţită a reparaţiilor ce trebuiau făcute, Evans spuse :

— Băieţi, unelte avem, dar ne lipsesc materialele cu care să reparăm carcasa şi bordajul. Or, noi avem la French-den şi scândurile şi spetezele curbate care provin din carcasa lui Sloughi, iar dacă am putea transporta şalupa la râul Zeelanda…
— La asta mă gândeam şi eu, zise Briant. Să fie oare cu putinţă, maşter Evans?
— Cred că da, răspunse Evans. Odată ce şalupa a putut fi adusă de la Severn-shores la Bear-rock, de ce n-ar merge şi de la Bear-rock la râul Zeelanda? Acolo ar fi mult mai uşor de lucrat şi apoi am pleca din French-den către Sloughi-bay, de unde apoi am porni în larg!

Desigur că dacă planul acesta s-ar putea înfăptui, altul mai bun nici că se putea. Hotărâră aşadar să se folosească de mareea de a doua zi, ca să pornească în susul lui East-river, remorcând şalupa cu ajutorul iolei.

Întâi şi întâi, Evans se grăbi să înfunde pe cât posibil toate găurile pe unde ar putea pătrunde apa, cu dopuri de cîlţî pe care le adusese de la French-den; această primă lucrare n-o terminară decât seara târziu.

Noaptea trecu liniştită, în fundul grotei în care Doniphan şi tovarăşii lui îşi aleseseră locuinţa când veniseră întâia oară la golful Deception.

A doua zi în zori, remorcând şalupa cu iola, Evans, Briant şi Baxter porniră odată cu fluxul. Ajutându-se şi cu vâslele, se descurcară în timpul fluxului. Dar de îndată ce se făcu simţit refluxul, şalupa, îngreuiată de apa pătrunsă în ea, înainta foarte cu greu. Se făcuse cinci seara când iola ajunse pe ţărmul lacului.

Evans găsi că n-ar fi cuminte, In asemenea condiţii, să se expună la o traversare noaptea. De altfel, vântul căzând odată cu înserarea, cum se-ntâmplă vara, briza urma să se înteţească abia la răsăritul soarelui.

Poposiră dar acolo, mâncând cu poftă şi dormind tun, cu capul rezemat de trunchiul unui fag gros şi cu picioarele spre un foc luminos, care arse până în zori.
— Sus! fu întâiul cuvânt al lui Evans de îndată ce zorii dimineţii luminară apele lacului.

Cum era de aşteptat, vântul din nord-est se ridicase odată cu zorii. Nici nu şi-ar fi putut dori maşter Evans un vânt mai prielnic în drum către French-den.

Înălţară pânza, iar iola, târând după ea şalupa care luase

multă apă, îşi luă direcţia către vest. Nu se întâmplă nici un neajuns în timp ce trecură lacul. Din prevedere, Evans stătea gata să taie cablul remorcii de îndată ce ar fi văzut că şalupa, prea îngreuiată, s-ar scufunda, căci ar fi târât iola cu ea. Groaznică temere, desigur, căci şalupa odată scufundată, însemna să amîne plecarea pentru un timp nelimitat şi cine ştie câtă vreme încă să rămână pe insula Chairman.

În sfârşit, către ora trei, faleza Auckland apăru în vest, iar după două ore, iola şi şalupa intrau în râul Zeelanda şi ancorau la puntea pietruită. Evans şi tovarăşii lui fură primiţi cu urale, căci erau aşteptaţi să se înapoieze abia peste câteva zile.

În lipsa lor, starea lui Doniphan se îmbunătăţise întrucâtva. Putea acum răspunde şi el la strângerea de mână a lui Briant. Respiraţia era mai uşoară, plămânul nefiind atins. Deşi ţinut la dietă, prindea puteri pe zi ce trece şi cu compresele de buruieni schimbate din două în două ore de Kate, rana avea să se închidă. Desigur însă că avea să fie o convalescenţă lungă, dar Doniphan se bucura de o sănătate atât de înfloritoare, încât vindecarea completă nu era decât o chestiune de timp.

Lucrările de reparaţie începură chiar de-a doua zi. Trebui opinteală, nu glumă, ca să tragă şalupa pe ţărm. Lungă de treizeci de picioare şi largă de şase la maximum de curbură, trebuia să-i cuprindă pe cei şaptesprezece pasageri câţi erau acum, de când cu Kate şi cu Evans.

Odată instalată pe teren, lucrul porni fără întrerupere. Pe cât de bun marinar, Evans era un tot atât de bun dulgher şi curând îşi dădu seama şi de îndemânarea lui Baxter. Materialele nu le lipseau şi nici sculele. Cu piesele de la scheletul schoonerului putură înlocui curburile sparte, marginile căscate, grinzile frânte. în sfârşit, câlţii vechi, înmuiaţi din nou în răşină, astupară absolut toate locurile rămase la încheieturile coastelor.

Măriră cu mult puntea şalupei, prelungind-o aproape până la trei sferturi, ca să-i pună la adăpost pe vreme rea, deşi în timp de vară nu era de temut. Pasagerii puteau sta ori pe punte, ori dedesubt, cum voiau. Catargul de deasupra barelor lui Sloughi îl folosiră drept catarg principal, iar Kate, după indicaţiile lui Evans, reuşi să croiască o mizenă din brigantina de schimb a iahtului, încă o pânză care să primească vântul din spate şi o alta triunghiulară. Cu o asemenea velatură, corabia avea să fie mai bine echilibrată şi va putea folosi vântul din orice parte ar

veni.

Lucrările durară treizeci de zile şi fură gata abia la 8 ianuarie. Nu mai rămâneau decât mici detalii de adaptare. Evans îşi dădu toată silinţa ca totul să fie pus la punct pe şalupă. Va trebui să fie în stare să treacă prin canalurile arhipelagului magellanic şi să străbată la rigoare câteva sute de mile, în cazul când ar fi nevoiţi să coboare până la Punta Arenas, pe coasta de răsărit a peninsulei Brunswick.

Trebuie amintit că în acest răstimp au sărbătorit cu oarecare solemnitate Crăciunul, ca şi data de 1 ianuarie 1862 — an pe care colonia nădăjduia să nu-l mai petreacă pe insula Chairman.

Între timp, şi sănătatea lui Doniphan mergea spre bine, ba bolnavul începu chiar să iasă din hol, deşi foarte slăbit. Aerul şi o hrană mai consistentă îl întremară. De altfel, ceilalţi nici nu s-ar fi gândit să plece decât atunci când Doniphan ar fi putut suporta o călătorie de câteva săptămâni, fără teamă că ar putea să-l întoarcă boala.

Viaţa îşi reluase cursul normal la French-den. Dar cu studiile, lecţiile şi conferinţele o lăsaseră mai moale. Oare Jenkins, Iverson, Dole şi Costar nu se socoteau în vacanţă?

Lesne de închipuit că Wilcox, Cross şi Webb începură din nou să vâneze, fie prin bălţile din South-moors, fie prin tufişurile din Traps-woods. Nici nu se mai uitau acum la capcane, laţuri şi plase, oricât i-ar fi ţinut din scurt Gordon să nu risipească muniţia. Mereu auzeai împuşcături, când dintr-o parte, când dintr-alta, iar cămara lui Moko era tot timpul plină cu vînat proaspăt — ceea ce înlesnea păstrarea conservelor pentru călătorie.

Ah, dacă Doniphan ar fi putut să-şi ia din nou rolul de şef al vânătorilor din colonie, ce-ar mai fi fugărit el atât amar de vânat, fie animale, fie păsări, dând la naiba grija să economisească muniţiile! I se rupea inima că nu putea pleca şi el cu colegii! Dar trebuia să se resemneze şi să nu facă imprudenţe.

În sfârşit, în ultimele zece zile ale lui ianuarie, Evans începu încărcarea şalupei. Fireşte, Briant şi ceilalţi ar fi vrut să ia cu ei tot ce salvaseră din naufragiul lui Sloughi. Era însă cu neputinţă; n-aveau loc şi se înţeleseră că trebuiau să ia pe alese. În primul rând, Gordon puse deoparte banii care se

găseau pe bordul iahtului şi de care poate că vor avea nevoie pentru ca să ajungă în ţară. Moko se ocupă de merindele necesare pentru şaptesprezece pasageri, şi asta nu numai pe o durată de trei săptămâni, ci şi pentru vreun caz de accident pe mare, când s-ar vedea nevoiţi să debarce pe vreo insulă din arhipelag, înainte de a ajunge la Punta Arenas, la Port-Galant ori Port-Tamar.

Muniţiile ce le mai rămăseseră le băgară în lăzile şalupei, împreună cu puştile şi revolverele de la French-den. Doniphan fu de părere chiar să nu lase nici cele două tunuri mici de pe iaht. Dacă erau prea grele pentru şalupă, puteau oricând să scape de ele pe mare.

Briant mai încărcă şi toată îmbrăcămintea de schimb, şi cea mai mare parte din cărţile din bibliotecă, văsăria mai bună care avea să le folosească pe bord şi, între altele, una din maşinile de gătit din cămară, apoi instrumentele necesare navigaţiei, ceasornice de bord, lunete, ocheane, busole, loch-ul, felinarele şi bărcuţa de cauciuc. Wilcox alese şi el dintre plase şi undiţe pe cele care le-ar putea folosi la prins peşte în timpul călătoriei.

Cât despre apa potabilă, după ce au scos-o din râul Zeelanda, Gordon a umplut cu ea zece butoiaşe aliniate de-a lungul carlingii, în fundul şalupei. Nu uitară nici ce mai aveau ca băuturi alcoolice, gin sau fabricaţii proprii din fructele „trulca" şi „algarroba".

În sfârşit, toată încărcătura fu gata până la data de 3 februarie. Nu mai rămânea decât să stabilească ziua plecării, dacă Doniphan ar fi în stare să suporte călătoria.

Da! Plin de curaj, Doniphan răspundea de el. Cu rana în întregime cicatrizată şi pofta de mâncare revenită, o singură grijă mai avea: să nu mănânce prea mult. Acum, rezemat de braţul lui Briant sau de-al lui Kate, se plimba câteva ore în fiecare zi pe terenul de sport.

— Să plecăm! Să plecăm! Ard să mă văd la drum! Marea are să mă întremeze complet!

Hotărâră plecarea pentru 5 februarie.

În ajun, Gordon dăduse drumul la toate animalele domestice; guanaci, lame de Peru, dropii şi tot neamul păsăresc, fără să mai mulţumească pentru îngrijirile date, o luară toate razna care încotro, unele cât le ţineau picioarele, altele cât le

duceau aripile, într-atât le mâna dorul de libertate.
— Ingratele! exclamă Garnett. După cât am fost de drăguţ cu ele!
— Ce ţi-e omul! răspunse Service, cu atâta haz, încât reflecţia lui filozofică stârni un râs general.

A doua zi, tinerii pasageri se îmbarcară în şalupă, având la remorcă iola, de care Evans se folosea ca de o barcă de bord.

Dar înainte de a se desprinde de ţărm, Briant şi colegii lui se gândiră să mai meargă o dată cu toţii la mormintele lui Frangois Baudoin şi Forbes. Se duseră, plini de reculegere, şi îşi luară un ultim rămas bun de la cei doi nefericiţi.

Doniphan se aşeză în fundul şalupei, lângă Evans, care ţinea cârma. În faţă, Briant şi cu Moko aveau grija pânzelor, cu toate că se bizuiau mai mult pe curent ca să poată merge în josul râului Zeelanda, decât pe briză, ţinută-n loc de faleza Auckland.

Ceilalţi, ca şi Phann, s-au aşezat care pe unde au crezut, pe puntea din faţă.

Şalupa fu desprinsă, iar vâslele se puseră în mişcare.

Trei urale salutară primitoarea locuinţă care timp de atâtea luni îi adăpostise şi, cu destulă emoţie — iar Gordon cu o adevărată durere că-şi părăseşte insula „lui" — văzură faleza Auckland dispărând îndărătul copacilor de pe ţărm.

În josul râului Zeelanda, şalupa nu putea înainta mai repede decât curentul, care era destul de slab. De altfel, către amiază, în dreptul mlaştinilor de la Bog-woods, Evans trebui să lase ancora, într-adevăr, în partea aceasta a cursului, albia n-avea adâncime şi şalupa, fiind foarte încărcată, risca să eşueze. Mai bine era să aştepte fluxul şi să plece apoi odată cu refluxul. Halta dură aproape şase ore. Pasagerii profitară ca să ia o masă bună, după care Wilcox şi Cross merseră să vâneze câteva becaţine pe malul mlaştinilor.

Din spatele şalupei, Doniphan împuşcă doi minunaţi „tinamu", care treceau în zbor peste malul drept. Asta îl înzdrăveni pe loc.

Era târziu când şalupa ajunse la vărsarea râului, şi cum întunericul nu te mai lăsa să vezi trecătorile printre bancurile de stânci, Evans, ca un marinar înţelept ce era, hotărî să aştepte până a doua zi ca să pornească în larg.

Noaptea fu liniştită. Vântul căzuse de cu seară, iar după ce

păsările de mare, pescăruşi şi goelanzi, zburară la culcuşurile lor din crăpăturile stâncilor, o tăcere absolută se lăsă peste Sloughi-bay. A doua zi, cu vântul dinspre uscat, marea avea să fie liniştită până la capătul extrem al ţinutului South-moors. Trebuia profitat de aceasta ca să străbată douăzeci de mile, timp în care, dacă vântul ar fi suflat din larg, valurile ar fi fost prea mari.

Dis-de-dimineaţă, Evans înălţă toate trei pânzele: mizena, pânza triunghiulară şi pe cea din spate, apoi şalupa, cârmită de mâna sigură a lui Evans, ieşi din râu.

În clipa aceea, privirile tuturor se îndreptară spre culmea falezei Auckland, apoi spre ultimele stânci din Sloughi-bay care dispăreau la întorsătura lui American-cape.

Opt ore mai târziu intrau într-un canal mărginit de ţărmul insulei Cambridge, apoi cotiră pe lângă South-cape, urmând ţărmurile insulei Adelaida.

Ultimul cap al insulei Chairman dispăruse la orizont.

Capitolul XXX

PRINTRE CANALURI. ÎNTÂRZIERI DATORITE VÂNTULUI NEPRIELNIC. STRÂMTOAREA. VAPORUL GRAFTON. ÎNAPOIEREA LA AUCKLAND. PRIMIREA ÎN CAPITALA NOII ZEELANDE. EVANS ŞI KATE. ÎNCHEIERE.

De prisos să intrăm în amănuntele acestei călătorii printre canalurile arhipelagului lui Magellan. Nimic de seamă nu s-a petrecut. Vremea s-a menţinut mereu frumoasă. De altfel, în trecătorile astea de şase-şapte mile lărgime, marea nici nu apucă să facă valuri pe timp de furtună.

Toate canalurile erau pustii. O dată sau de două ori, în timpul nopţii, zăriră focuri în interiorul insulelor, dar nici un indigen nu se arătă pe ţărmuri.

La 11 februarie, şalupa, împinsă mereu de un vânt prielnic, ajunse în strâmtoarea Magellan, prin canalul Smyth, între coasta apuseană a insulei Adelaida şi Tara regelui Wilhelm.

La dreapta se vedea vârful Sfânta Ana. La stânga, în fundul golfului Beau fort, se ridicau în scară cîţiva din acei măreţi gheţari dintre care pe unul mai mare îl văzuse Briant la răsărit de insula Hanovra, pe care tinerii colonişti o vor numi şi de acum înainte insula Chairman.

Vremea s-a menţinut mereu frumoasă

Pe bord, toţi se simţeau bine. Trebuie spus că pesemne aerul încărcat de izul mării era excelent pentru Doniphan, deoarece băiatul mânca bine, dormea bine şi se simţea destul de puternic ca să debarce, dacă s-ar fi ivit împrejurarea să ducă din nou, împreună cu colegii săi, o viaţă de Robinsoni.

În ziua de 12, şalupa ajunse în faţa insulei Tamar, din arhipelagul Ţara regelui Wilhelm, al cărei port, mai degrabă intrând, era pustiu de data aceasta. De aceea, fără să mai oprească, după ce coti pe după capul Tamar, Evans luă direcţia sud-est, prin strâmtoarea Magellan.

De o parte, întinsul ţinut numit „Desolation" se aşternea ca un şes sterp, lipsit de vegetaţia aceea bogată şi verde a insulei Chairman. De alta, crenelura atât de neregulat crestată a peninsulei Crooker. Pe acolo încerca Evans să dibuiască o trecere înspre miazăzi, pentru a putea ocoli capul Forward, ca apoi să suie pe lângă coasta de răsărit a peninsulei Brunswick, până la escala Punta Arenas.

Dar nu fu nevoie să meargă atât de departe. În dimineaţa de 13, Service, în picioare, exclamă ;

— Fum la tribord!

— Fum de la vreun foc de pescari? întrebă Gordon.

— Nu! Mai degrabă fum de vapor, spuse Evans.

Într-adevăr, în direcţia aceea pământul era prea departe ca să poţi vedea fumul de la vreo tabără de pescari.

Briant, căţărându-se îndată pe frânghiile mizenei, ajunse în vârful catargului şi strigă la rîndul lui :

— Vapor! Vapor!...

În curând, bastimentul apăru. Era un vas cu aburi de opt sau nouă sute de tone, cu o viteză de circa douăsprezece mile pe oră.

Urale şi focuri de armă porniră de pe şalupă, care fusese văzută. Zece minute mai târziu, ea acostă vaporul Grafton, aflat în drum spre Australia.

Într-o clipă, căpitanul vaporului, Tom Long, fu încunoştinţat de nefericirile prin care trecuse vasul Sloughi. De altfel, cum dispariţia schoonerului stârnise atâta vâlvă şi în Anglia şi în America, Tom Long era încântat să ia la bord pe pasagerii şalupei. Se oferi chiar să-i ducă direct la Auckland, măcar că aceasta îl abătea puţin din cale, pentru că Grafton avea ca destinaţie Melbourne, capitala provinciei Adelaida, în

sudul teritoriilor australiene.

Călătoria peste Pacific nu dură mult şi vasul Grafton ancoră în rada portului Auckland la data de 25 februarie.

Doi ani fără câteva zile trecuseră de când cei cincisprezece elevi ai Institutului Chairman fuseseră duşi de furtună la o mie opt sute de leghe depărtare de Noua Zeelandă.

Cum să descrii bucuria familiilor care-şi regăseau odraslele pierdute, copiii aceştia pe care-i crezuseră înghiţiţi de apele Pacificului? Nici unul nu lipsea din toţi cei pe care furtuna îi împinsese până-n depărtatele tărâmuri ale Americii de Sud.

Ca fulgerul se răspândi în tot oraşul vestea că Grafton îi aducea înapoi pe tinerii naufragiaţi. Întreaga populaţie alergă să-i vadă şi să-i aclame, în vreme ce aceştia îşi îmbrăţişau părinţii.

Şi cât de dornici erau toţi să afle până în cele mai mici amănunte ce se petrecuse pe insula Chairman! Dar multă vreme n-avură de aşteptat. Doniphan, mai întâi, ţinu câteva conferinţe pe tema aceasta, conferinţe care avură mare succes şi de care fu foarte mândru. Apoi jurnalul scris de Baxter aproape oră cu oră — jurnalul din French-den — fu tipărit, dar miile şi miile de exemplare nu ajunseră nici măcar pentru cititorii din Noua Zeelandă. Ba încă ziarele, atât din Lumea Veche cât şi din Lumea Nouă, îl reproduseră în toate limbile, căci nu era nimeni care să nu se intereseze de catastrofa lui Sloughi. Înţelepciunea lui Gordon, spiritul de sacrificiu al lui Briant, bravura lui Doniphan, resemnarea şi destoinicia tuturor, mici şi mari, stârniră admiraţia lumii întregi.

Despre primirea făcută lui Kate şi lui maşter Evans nu se mai poate spune nimic. Nu se devotaseră ei pentru salvarea copiilor? Iată de ce, în urma unei subscripţii publice, Evans primi în dar un mic vas de comerţ, cu numele de Chairman, devenind în acelaşi timp stăpânul şi căpitanul vasului, cu condiţia ca Auckland să-i fie portul de plecare şi de sosire. Şi, când se întorcea în Noua Zeelandă, familiile „băieţilor lui" îl primeau totdeauna cu braţele deschise.

Cât despre buna Kate, toţi o voiau, toţi o cereau: şi familia Briant, şi Garnett, şi Wilcox, şi alţii. Până la urmă rămase în casa lui Doniphan, căruia, prin îngrijirile ei, îi salvase viaţa.

Şi, ca încheiere morală, iată ce trebuie reţinut din această povestire, care este îndreptăţită, pare-se, să poarte titlul Doi ani

de vacanţă: e sigur că nicicând elevii unui institut nu vor fi expuşi să-şi petreacă vacanţa în asemenea condiţii. Dar ceea ce copiii trebuie să ştie însă bine e că prin viaţă ordonată, tragere de inimă şi curaj, nu există împrejurări, oricât de potrivnice, pe care să nu le biruie. Să nu uite mai ales, gândindu-se la naufragiaţii de pe Sloughi, căliţi de încercări şi formaţi la aspra ucenicie a vieţii, că la înapoiere, copiii erau aproape băietandri, iar băieţandrii aproape bărbaţi!

Sfârşit

CUPRINS